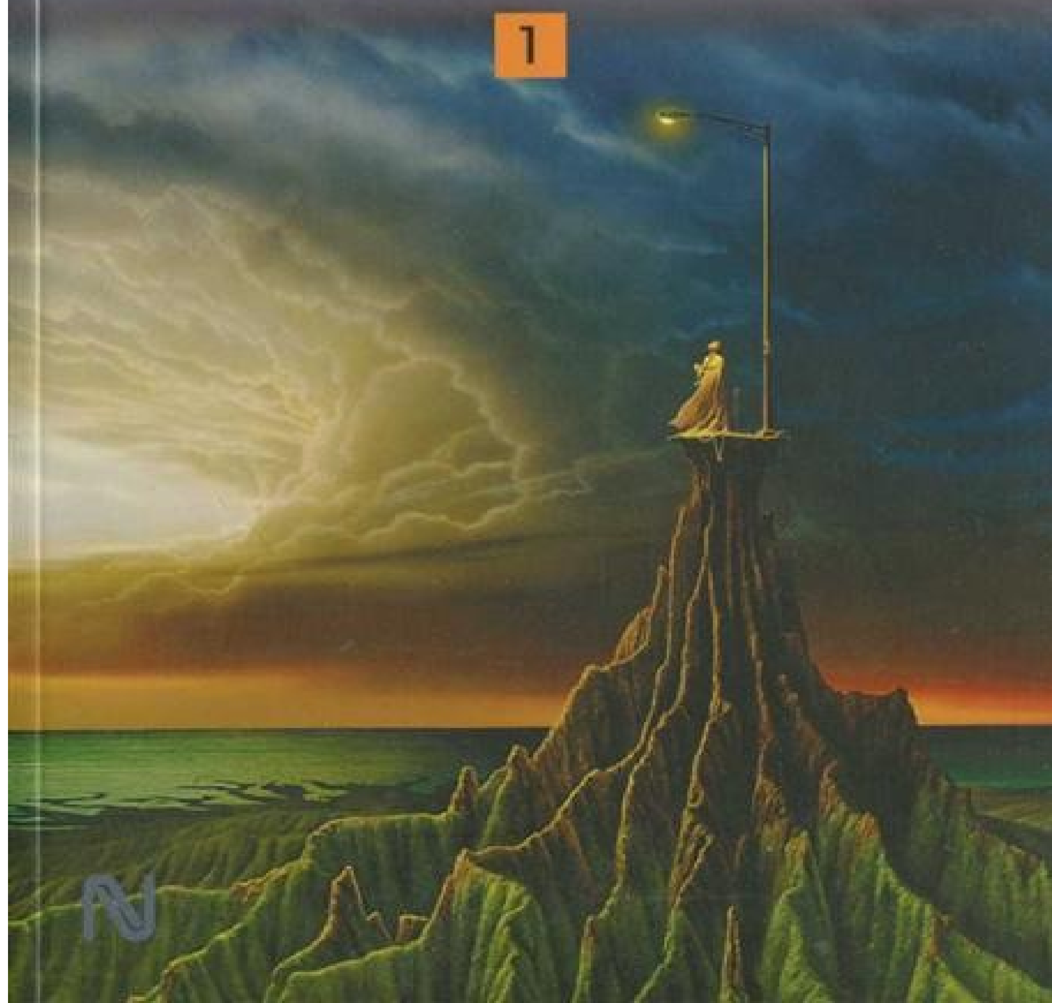
the best of connie Willis

vânturile de la marble arch

1

Connie Willis, pe numele său adevărat Constance Elaine Trimmer Willis, s-a născut în Denver, Colorado, pe 31 decembrie 1945. În 1967 a absolvit Colorado Stare College, numită în prezent University of Northern Colorado. Prima sa povestire publicată a fost „The Secret of Santa Titicaca” apărută în *Worlds Of Fantasy,* în 1971. În anul 1982, după primirea unei subvenţii din partea NEA (National Endowment for the Arts – Fundaţia Naţională pentru Artă a Statelor Unite), a renunţat la cariera din învăţământ şi s-a dedicat în întregime scrisului.

Este una dintre cele mai premiate autoare de science fiction. A obţinut, pentru proză scurtă şi roman deopotrivă, zece premii Hugo – plus alte treisprezece nominalizări, şase premii Nebula – şi opt nominalizări, trei premii Locus – şi o nominalizare, un premiu John W. Campell Memorial şi nominalizări la premiile World Fantasy, Arthur C. Clarke şi British Science Fiction. Acestora li se adaugă cel mai recent dintre trofeele sale, Premiul Nebula 2010 pentru romanele *Blackout* şi *All Clear,* anunţat pe 21 mai 2011, în cadrul weekendului Nebula.

Connie Willis locuieşte în prezent în Greeley, Colorado, împreună cu soţul ei, Courtney Willis, profesor universitar de fizică, şi fiica lor, Cordelia Connie Willis.

the best of

connie Willis

vânturile de la marble arch
1

Povestiri

Traducere din limba engleză
ANTUZA GENESCU și
ANA-VERONICA MIRCEA

O introducere la această carte sau „Iată câteva dintre lucrurile pe care le prefer”

Adevărul e că scriitorii nu se pricep să scrie despre propriile lor cărţi. Sunt fie extrem de încrezuţi, spunând lucruri de genul: „Inteligenţa sclipitoare care mă caracterizează iese cel mai bine în evidenţă în uimitoarea mea povestire intitulată «Ipotenuza în nădragi sexy»“, fie dau dovadă de un insuportabil sentimentalism prefăcut: „Pisica mea Ootsywootums mi-a dat întotdeauna cele mai bune idei, nu-i aşa, miausum?”

Sau ne spun lucruri pe care NU vrem să le ştim despre modul şi circumstanţele în care le-a venit ideea unei povestiri: „Într-o noapte de ianuarie, la o oră târzie, când mă chinuiau spasmele unei toxiinfecţii alimentare, m-am pomenit pe gresia rece de pe podeaua din baie, gândindu-mă…”

Toate acestea m-au dus la concluzia că scriitorilor ar trebui să li se permită să vorbească numai şi numai despre cărţile altora, nicidecum despre ale lor. Nu sunt nişte judecători corecţi ale propriilor scrieri. Mark Twain credea că *Tom Sawyer* e cel mai bun dintre romanele sale. Greşit. (Cu toate că scena în care Huck şi Tom merg la propria lor înmormântare e foarte reuşită.)

Iar locurile unde s-au înfiripat ideile celor mai multe povestiri nu sunt tocmai interesante. Eu am scris poveşti care mi-au venit în minte după un drum până la oficiul poştal sau după citirea greşită a unui afişier, sau după momentele petrecute în spatele unei maşini cu rulotă pe care n-o puteam depăşi şi care mergea cu opt kilometri pe oră. Sau după ce am ascultat, sau mai degrabă n-am ascultat, o predică plictisitoare. Şi asta nu mi s-a întâmplat numai mie. Povestirea lui P.G. Wodehouse „The Great Sermon Handicap” a fost evident inspirată de o predică deosebit de lungă şi de anostă, şi cine poate şti câte dintre capodoperele literaturii n-au fost create în acelaşi mod? *Litera stacojie? În căutarea timpului pierdut? Lolita?*

O dată mi-a venit o idee în timp ce mă uitam la *General Hospital.* S-a întâmplat în zilele de glorie ale lui Luke şi ale Laurei, când toată lumea îl credea mort pe Luke şi funeraliile

lui aveau loc într-o discotecă (nu puneţi întrebări), şi el s-a furişat acolo să ia ceva şi a ascultat elogiile care i se aduceau, iar eu m-am gândit: „Ei, asta au furat-o din *Tom Sawyer,* şi apoi: „Păi, dacă ei au furat ideea, pot s-o fur şi eu.”

Dar nimic din toate cele de mai sus nu vă spune de unde a apărut cu adevărat ideea respectivă – bănuiesc că de undeva, din profunzimea lobului temporal sau din nucleul amigdalian – sau, de ce nu, dintr-o conversaţie auzită din întâmplare, sau la vederea unui card de gâşte peste care ninge, sau a unui titlu de ziar pe care scriitorul îl găseşte hilar (am citit în dimineaţa asta un articol despre directorul unui liceu care a redactat o serie de reguli de dans pentru balul de absolvire, cum ar fi: „Ambele picioare trebuie să rămână tot timpul pe podea”), sau enervant, sau ironic, sau oribil (sau toate la un loc), şi care declanşează ceva, impunându-i să scrie o poveste.

Şi nu vă spune nimic despre modul în care evoluează povestea, de la idee la Produsul Final. (Ideea din *General Hospital/Tom Sawyer* a virat strâns la stânga şi s-a transformat într-o poveste cu stafii). Şi de fapt nu vreţi să ştiţi asta, nu mai mult decât v-aţi dori să ştiţi cum a scăpat Houdini din cufărul ăla încuiat. Şi după ce am explicat una dintre tehnicile de creare a intrigii pe care o folosisem, unul dintre elevii mei de la Clarion/West[1] mi-a spus: „Ştiam că sunteţi o scriitoare bună, dar aici e vorba pur şi simplu de o grămadă de trucuri.”

Aşa că n-o să vă povestesc nimic din toate astea. Şi n-o să vă vorbesc în niciun caz despre cariera mea. Niciun om cu mintea întreagă nu-şi doreşte să audă aşa ceva. Fapt care nu-mi lasă la dispoziţie prea multe subiecte. Dar şi eu şi dumneavoastră ne-am afundat prea mult în această introducere ca să mai dăm acum înapoi. Aşadar, ce-ar fi să vă vorbesc despre unele dintre lucrurile pe care le găsesc interesante sau care îmi plac şi a căror influenţă s-ar putea să se simtă sau nu în povestirile pe care urmează să le citiţi? Cum ar fi:

SCIENCE-FICTION (Iaca na!)

---

1 Clarion West Writers Workshop, curs intensiv, de şase săptămâni, pentru persoanele care vor sa devină scriitori profesionişti de science-fiction şi fantasy (n. tr.).

Când aveam treisprezece ani, am dat peste romanul lui Robert A. Heinlein *Have a Space Suit, Will Travel,* şi de atunci nu mi-am mai revenit. M-am grăbit să citesc toate cărţile lui şi apoi toate volumele din biblioteca şcolii care aveau pe cotor simbolul alcătuit dintr-o navă spaţială şi un atom şi din care, spre norocul meu, făcea parte colecţia completă a antologiilor *The Year's Best from Fantasy and Science-fiction,* chiar mai uimitoare decât scrierile lui Henlein. Am avut ocazia să citesc povestiri de Kit Reed, Theodore Sturgeon, Zenna Henderson şi Fredric Brown, „Vintage Season", „Flowers for Algernon" şi „The Veldt", toate într-un singur volum, basme, povestiri pline de imaginaţie despre un viitor supratehnologizat, coşmaruri (politice, sociale şi ad litteram), poveşti de dragoste dulci-amărui şi experimente pirotehnice uimitoare în privinţa stilului şi a ideilor. Toate acestea mi-au dat ocazia să întrezăresc domeniul incredibil de tonalităţi, idei şi tehnici folosite în science-fiction, de la năucitorul „I Hope We Shall Arrive Soon", de Philip K. Dick, la „The Light of Other Days", povestirea lui Bob Shaw a cărei lectură îţi opreşte inima în loc, la amuzanta nuvelă a lui William Tenn, „Bernie and Faust", la obsesiva „Evening Primrose", povestirea scurtă semnată de John Collier, şi la înspăimântătorul „Lot" de Ward Moore.

Literatura science-fiction părea interesată de tot şi de orice – ştiinţă, psihologie, stele (atât astronomice, cât şi hollywoodiene), stafii, roboţi, extratereştri, păsări dodo, manuscrise vechi, marţieni, carusele, războaie nucleare, prăvălioare stranii... Nimic nu părea să rămână în afara graniţelor sale. Şi de vreme ce şi pe mine mă interesa totul – de la parcările din campusuri la maimuţele cântătoare şi la greşelile ireversibile -, m-am îndrăgostit cu disperare de acest gen literar. Sunt îndrăgostită de atunci.

TREI ÎNTR-O BARCĂ

Chiar în prima pagină a romanului *Have a Space Suit, Will Travel,* tatăl lui Kip citeşte romanul clasic *Trei într-o barcă,* de Jerome K. Jerome, în vreme ce el încearcă să-i vorbească despre o călătorie pe Lună. Tatăl îi explică lui Kip că se află într-o situaţie similară cu cea a lui J. Harris şi George, când au descoperit că uitaseră desfăcătorul de conserve. (Motivul

pentru care sugerează asta mă depăşeşte. Cei trei bărbaţi aproape că îi scot ochiul lui George în efortul lor de a deschide conserva de ananas, ceea ce nu reuşesc cu niciun chip.) Oricum, imediat ce am terminat de citit *Have a Space Suit, Will Travel,* am făcut rost de *Trei într-o barcă* şi m-am alăturat grupului ce oameni fericiţi care râd zgomotos ori de câte ori vine vorba de brânzeturi cu miros puternic, de câini mici şi sarcastici şi de lebede ucigaşe. Capitolul meu favorit e cel în care se rătăcesc în labirintul de la Hampton Court… ba nu, staţi, cel despre cântecele comice… ba nu, cel cu scena împachetatului… ba nu…

Astfel am ajuns să-i apreciez de la o vârstă fragedă pe autorii de scrieri umoristice, care erau – şi sunt – mult prea puţini (deşi *foarte mulţi* trăiesc cu impresia greşită că sunt amuzanţi). Printre cei *cu adevărat* amuzanţi, pe care i-am descoperit şi stocat de-a lungul anilor, se numără P.G. Wodehouse (cel mai mult îmi plac povestirile despre golf, urmate îndeaproape de Bertie şi Jeeves, de Împărăteasa din Blandings şi de diverşii buldogi), romanele lui E.F. Benson din seria *Mapp and Lucia, Cold Comfort Farm,* cartea Stellei Gibbons, Anita Loos cu romanul său *Bărbaţii preferă blondele,* Dorothy Parker şi, bineînţeles, Mark Twain. Şi Shakespeare. (Vezi capitolul următor.) Toţi aceştia (poate cu excepţia lui Dorothy) au în comun dragostea colosală pentru oameni şi plăcerea de a-i face zob pe infatuaţi, pe spilcuiţi, pe ipocriţi şi pe cei care se încăpăţânează în prostie.

Unul dintre lucrurile care-mi plac la science-fiction este faptul că e reprezentat de atât de mulţi scriitori cu simţul umorului şi de atât de multe povestiri amuzante – Ron Goulard, Fredric Brown, Howard Waldrop, „One Ordinary Day with Peanuts”, povestirea lui Shirley Jackson, „Computers Don’t Argue” de Gordon Dickson. Şi îmi oferă un loc unde se pot scrie comediile romantice care-mi plac atât de mult. „At the Rialto” e probabil preferata mea, deşi „Ado” o urmează îndeaproape, fiindcă mi-a oferit ocazia să scriu despre Shakespeare, pe care-l ador chiar şi atunci când nu e interpretat de Joseph Fiennes. Ceea ce ne aduce la:

SHAKESPEARE

Ştiu, ştiu, tuturor ne place Shakespeare. Dar cum ar fi posibil să *nu* ne placă? Cum să nu ne placă Mercutio şi Fundulea, şi „A fost privighetoarea”, şi „Codrul Birnam”, şi „Legaţi ca fraţii!”, şi „Cursa de Şoareci” şi „Un cal! Un cal! Regatul meu pentru un cal!”, şi Dogberry, şi „Haide, vin-acum şi mă sărută, Kate!” şi sărmana Cordelia spânzurată. Ce ar putea să *nu* ne placă? Piesa mea preferată e „A douăsprezecea noapte”, care reuşeşte să fie amuzantă şi să-ţi frângă în acelaşi timp inima. (Vă recomand versiunea interpretată de Imogen Stubba şi Ben Kingsley). Tom Stoppard are dreptate. Viola e cea mai reuşită eroină creată vreodată.

Îl şi urăsc pe Shakespeare. E atât de bun la toate: personaje, intrigă, dialoguri, comedie, tragedie, suspans, diversitate, romantism, ridiculizare plină de eleganţă, ironie. E evident că la botezul lui au fost prezente toate ursitoarele bune. (Blestemul ursitoarei rele a sunat, cu siguranţă, cam aşa: „Nimănui n-o să-i vină să creadă că un băiat din Stratford-upon-Avon a fost în stare să scrie toate astea, şi te vor înnebuni pretinzând că piesele tale au fost scrise de Christopher Marlowe, de regina Elisabeta sau de un grup.”)

Cei mai mulţi dintre noi, scriitorii, înaintează şchiopătând, dăruiţi cu numai unul sau cu două haruri, sau cu niciunul, sau se blochează repetând iarăşi şi iarăşi aceeaşi poveste, cum i se întâmplă lui F. Scott Fitzgerald cu Zelda, sau poartă în ei o singură carte, ca Margarett Mitchell sau ca Harper Lee. Însă Shakespeare a scris tone întregi, şi totul e excelent. A scris comedie bufă, scene de luptă cu sabia, scene de dragoste şi filosofie. Personajele lui secundare sunt extraordinare – Feste, Puck, Polonais şi Falstaff – şi în branşă nu există nimeni care să fi creat personaje feminine mai reuşite – Beatrice, Portia, Helena, Rosalind. Compoziţia poveştilor sale e uimitoare, scenele în care mor personajele sunt de neuitat – Lear spunând: „Căci aşa/ Cum nu mă îndoiesc că sunt bărbat,/ Îmi pare că această doamnă este/ Copila mea, Cordelia…” şi „Nicicând, nicicând”. A putut să ia exact aceeaşi poveste a îndrăgostiţilor născuţi sub o stea nefastă şi s-o prezinte ca pe o tragedie (*Romeo şi Julieta*) şi apoi ca pe o farsă (povestea lui Pyram şi Thisbe în *Visul unei nopţi de vară*), ca pe o comedie romantică (*Mult zgomot pentru nimic*) şi în chip de tragicomedie ironică (*Poveste de iarnă*), şi a avut de fiecare

dată de spus ceva nou, original. Şi de parcă toate acestea n-ar fi fost de-ajuns, a inventat un întreg limbaj pe care-l folosim acum cu toţii, de la „ora vrăjitoarelor” până la „Cârma la vest!” E cu totul nedrept.

E bun până şi la comediile de situaţie. Ceea ce ne aduce la:

COMEDIILE DE SITUAŢIE

Sunt dependentă de filme, de toate genurile, de la *O minte sclipitoare* până la *Căutătorii* şi *Ceilalţi.* Dar genul meu întru totul favorit este comedia romantică. Ador zeflemeaua plină de vioiciune din filmele anilor treizeci şi patruzeci – *S-a întâmplat într-o noapte,* şi *My Favorite Wife* şi *Copilaşul domnişoarei* şi *The Miracle of Morgan Creek.* Preferatul meu e *Mâna lui dreaptă.* Replica lui Cary Grant, „Poate Bruce o să ne lase să stăm cu el”, e cel mai amuzant lucru pe care l-am întâlnit vreodată într-o comedie, deşi strigătul cufundarului din *Leopardul Suzanei* şi scena din clubul de noapte din *The Bachelor and the Bobby-Soxer* îl urmează îndeaproape.

Dar nu sunt o puristă. Îmi plac şi filmele noi: *În timp ce tu dormeai, Notting Hill, Un sărut de milioane, Întoarce-te la mine, Pur şi simplu dragoste.* Îmi place până şi remake-ul *Sabrina,* mai mult decât originalul. (Ştiu, erezie.) Şi, bineînţeles, ador *Father Goose, Mergi, nu fugi* şi *Cum să furi un milion.*

Ceea ce-mi place la aceste filme (pe lângă faptul că uneori par să-mi oglindească propria viaţă) este că reuşesc să fie inventive şi amuzante având o formă extrem de bine structurată. Sunt ca un fel de sonete cu sfârşit fericit, şi tot ce-mi doresc e să fie cât mai multe.

Dar, de vreme ce nu sunt, am fost nevoită să le scriu pe ale mele şi, din fericire, science-fiction e un gen care se pretează foarte bine la comediile de situaţie. Pentru că ele sunt, în acelaşi timp, compatibile cu noutăţile şi foarte de modă veche. (Şi shakespeariene – el a inventat genul, cu Beatrice şi Benedick, în *Mult zgomot pentru nimic*). Comedia de situaţie se desfăşoară într-o lume extrem de modernă (giroplane, întâlniri online, întruniri ale consiliilor de conducere din marile corporaţii, colonii spaţiale L5), se pot face o mulţime de comentarii de natură socială, apar o sumedenie de consecinţe

neintenţionate şi există un aer general de demenţă care pare potrivit cu viitorul, dar în esenţă e o poveste de dragoste de modă veche. Prima povestire pe care am vândut-o (cu excepţia câtorva povestiri-confesiune şi a celei intitulate „The Secret of Santa Titicaca”, atât de proastă încât niciun gen n-o va revendica benevol) a fost o comedie de situaţie cu titlul, suficient de potrivit, „Capra Corn”, şi de atunci scriu (şi trăiesc) astfel de comedii. Ceea ce ne aduce la:

PROPRIA MEA VIAŢĂ BIZARĂ

Se presupune că scriitorii au vieţi incitante, şi eu duc o asemenea viaţă: în sălbăticia din suburbii. Am stat în tribune, în aer liber, în timpul competiţiilor de gimnastică, am luat parte la petreceri cu prezentare şi vânzare de produse, am confecţionat caserole pentru supeuri cu mâncarea adusă de invitaţi şi am cântat în coruri bisericeşti. Într-un asemenea cor ai parte de gama întreagă de experienţe omeneşti, printre care se numără invidia, răzbunarea, groaza, orgoliul, incompetenţa (în întreaga istorie a corurilor bisericeşti, tenorii n-au luat niciodată nota corectă, iar başilor nu le-a reuşit niciodată sincronizarea), furia, pofta trupească şi disperarea existenţială.

Am dus pisici la veterinar, mi-am privit prietenele în timp ce li se stabilea paleta de culori avantajoase, am schimbat scutece şi am supravegheat petrecerile tineretului. Şi toate acestea mi-au oferit un avantaj definitoriu când am scris despre lumi stranii şi despre inteligenţe extraterestre. Şi am primit orice altceva mai era necesar de la:

AGATHA CHRISTIE

Tot ce ştiu despre intrigă am învăţat de la doamna Agatha. Ea e maestra pistelor false, a diversiunilor, tertipurilor şi chichiţelor, te face să te simţi un idiot desăvârşit fiindcă nu ţi-ai dat seama cine e criminalul şi, mai presus de toate, te face s-o subestimezi. Motivul pentru ne dă gata *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd?* nu este faptul că autoarea plasează în mod strălucit toate indiciile la vedere (ceea ce şi face) sau că mizează pe prejudecăţile noastre în privinţa romanelor poliţiste (ceea ce

face de asemenea, şi nu numai în această carte), ci faptul că pare o poveste poliţistă inofensivă, petrecută într-o casă englezească de ţară, completată cu un moşier bogat, un majordom sinistru, o fată bătrână gălăgioasă şi un detectiv excentric. Cu alte cuvinte, subestimăm cartea, aşa cum îi subestimează personajele ei pe zbuciumatul Hercule Poirot şi pe bătrânica încântătoare care era Miss Marple. Sau chiar pe Agatha însăşi.

Am descoperit-o prin intermediul filmului *Crima din Orient Expres,* la care m-am făcut de ruşine spunând, dezgustată, cam pe la jumătate: „Oh, pentru numele lui Dumnezeu, nu e posibil s-o fi făcut toţi!” Pe urmă am fugit la bibliotecă, să citesc *Ucigaşul ABC, Moarte pe Nil, După înmormântare, The Moving Finger, Trenul de Paddington* şi cartea care a înfuriat atât de mult pe toată lumea: *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd?.* Criticii, scriitorii şi cititorii au declarat că autoarea a trişat (n-a făcut-o) şi că a încălcat toate regulile modului rafinat de a scrie romane poliţiste (a făcut-o). S. S. Dine a fost atât de furios, încât a întocmit o listă a regulilor, printre care se numără: „Nu va exista nicio poveste de dragoste” şi „Crima va fi comisă de o singură persoană”, reguli pe care cred că Agatha şi le-a prins în pioneze pe birou, după care s-a apucat să le încalce rând pe rând.

Şi totuşi, în ciuda acestui mic episod, în ciuda faptului că i s-a conferit rangul de cavaler, că a scris o piesă de teatru care s-a tipărit în cel mai mare tiraj din istoria teatrului şi a intrat de două ori pe lista bestsellerurilor chiar şi după moartea ei, şi că a fost implicată ea însăşi într-un mister (a dispărut fără urmă şi a reapărut peste două săptămâni, la un hotel din Harrogate) niciodată elucidat, este în continuare subestimată.

Un truc reuşit care, aidoma tuturor trucurilor sale, ar trebui imitat ori de câte ori este posibil.

Notă: Îmi place, de asemenea, seria Lord Peter Wimsey Mysteries de Dorothy Sayers, din care prefer *Nine Tailors* şi cărţile despre Harriet Vane: *Strong Poison, Have His Carcase, Gaudy Night* şi *Busman’s Honeymoon* (a se citi în această ordine), dar Dorothy face ceva cu totul diferit de Agatha. Intrigile poveştilor ei sunt dezolante, împotmolindu-se în mersul trenurilor, în circumcizii şi omlete, dar asta fiindcă pentru ea prezintă tot atât de puţin interes cât acordă Agatha

conturării personajelor. Dorothy e interesată să scrie comedii de moravuri şi cronici ale marilor poveşti de dragoste din literatură.

Am făcut cândva un tur al colegiului Oxford, alături de un grup de turişti plictisiţi şi câtuşi de puţin impresionabili. Au căscat în faţa fotografiei echipei de atletism a colegiului Balliol, a portretelor lui T.E. Lawrence şi Churchill şi a tablei pe care şi-a scris Einstein celebra formulă $E = mc^2$. Pe urmă ghidul a spus: „Iar aceasta este Puntea Suspinelor, unde a cerut-o Lordul Peter de soţie (în latineşte) pe Harriet” şi toată lumea a revenit brusc la viaţă şi a început să facă fotografii. Atât de mare e puterea cărţilor.

În sfârşit, cea mai mare şi cea mai importanţă influenţă asupra mea a avut-o:

BIBLIOTECA PUBLICĂ

M-am născut într-o familie care nu citea şi nu poseda multe cărţi. Mama avea *Pe aripile vântului,* un exemplar din ediţia cu poze din film, bunica era abonată la *Redbook* şi la *The Saturday Evening Post,* iar fetiţa de vizavi avea un exemplar din *Mica Prinţesă,* şi asta era tot. Prin urmare, aproape tot ce am citit provenea de la biblioteca publică şi îmi petreceam acolo cât mai mult timp cu putinţă.

Acolo am descoperit science-fiction, am descoperit *Anne de la Green Gables,* am descoperit-o pe Lenora Mattingly Weber şi am dat peste *London,* de H.V. Morton, unde am citit pentru prima oară despre patrula de pază împotriva incendiilor a Catedralei Saint Paul, ai cărei membri dormeau ziua în cripte, iar noaptea căutau posibilele bombe incendiare de pe acoperiş. În biblioteca publică am scris romanul *Doomsday Book,* „Change” şi „O Scrisoare de la Familia Cleary” şi tot acolo m-am documentat înainte de a scrie romanul *Passage* şi povestirile „Fire Watch” şi „Aidoma acelora pe care i-am cunoscut cândva”. Biblioteca publică a fost locul unde am citit despre explozia dirijabilului Hindenburg, despre Emily Dickinson şi despre blestemul lui Tutankhamon.

Când aveam unsprezece ani, am decis să explorez biblioteca începând să citesc în ordine alfabetică, exact ca Francie din filmul *A Tree Grows în Brooklyn,* şi procedând astfel, am

descoperit *Un deces în familie* de James Agee, romanele lui Jane Austen şi *Un loc plăcut şi numai al lor* de Peter Beagle, înainte de a da peste science-fiction. Şi tot în bibliotecă am descoperit tot soiul de lucruri pe care nu le căutam – cărţi despre teoria haosului şi de critică literară, un articol despre tipii care găseau, după miros, oamenii prinşi sub ruine după atacurile naziste asupra Londrei şi unul despre localitatea Aberfan din Ţara Galilor, unde toţii copiii au fost ucişi ca urmare a alunecării unui morman imens de steril peste sat, şi diverse articole ştiinţifice despre paradoxul EPR (Einstein-Podolsky-Rosen) şi despre efectul macroparticulelor asupra culorilor stratosferei.

N-aş fi putut să devin scriitoare – sau orice altceva – dacă n-ar fi existat biblioteca publică, şi o s-o descoperiţi, sub o deghizare sau alta, în toate povestirile mele. Iar câteva dintre aceste povestiri se găsesc în cartea pe care o aveţi în faţă. Sper că le veţi citi cu plăcere.

Connie Willis
3 martie 2007

BULETINE METEOROLOGICE

Traducere din limba engleză
Veronica Mircea

VÂNTURILE DE LA MARBLE ARCH

Cath a refuzat să ia metroul.

— Ţi-a plăcut ultima oară când am fost aici, am spus, cotrobăind prin valiza mea în căutarea unei cravate.

— Corecţie. *Ţie* ţi-a plăcut, a precizat ea, periindu-şi părul scurt. Mie mi s-a părut murdar, urât mirositor şi periculos.

— Te gândeşti la metroul din New York. Ăsta e cel din Londra.

Cravata nu era acolo. Am deschis fermoarul buzunarului lateral şi mi-am îndesat mâna înăuntru.

— Ultima dată când am venit aici ai mers cu metroul.

— Şi mi-am cărat valiza pe scări, am urcat cu ea cinci şiruri de trepte în pensiunea aia oribilă, care nu oferea decât micul dejun. Nici asta n-am de gând s-o mai fac.

Nici nu era cazul. Hotelul Connaught avea lift *şi* portar.

— Detest metroul, a continuat ea. L-am luat numai fiindcă nu ne puteam permite să mergem cu taxiul. Acum ne permitem.

Ne-o permiteam cu siguranţă. Ne puteam permite şi un hotel cu covoare şi cu baie în cameră, nu pe coridor. Era lipsit de sens să-l compari cu – oare cum se numea? Acolo podeaua fusese acoperită cu linoleum maroniu, pe care nu-ţi doreai să mergi în picioarele goale, şi trebuia să pui monede într-un aparat de deasupra căzii ca să ai apă caldă.

— Cum se numea locul ăla unde am stat? am întrebat-o pe Cath.

— Mi-am şters asta din minte. Nu-mi amintesc decât că staţia de metrou purta numele unui cimitir.

— Marble Arch, am spus eu, şi nu e numele unui cimitir. E al unei copii a Arcului lui Constantin din Roma, plasată în Hyde Park.

— Ei, suna ca numele unui cimitir.

— Moaşa Regală! am exclamat, reamintindu-mi brusc.

Cath a rânjit.

— *Moştenirea* Regală.

— Moaşa Regală de la Marble Arch[2]. Ar trebui să facem o vizită acolo. De dragul vremurilor vechi.

---

2 Arcul de Marmură (n. tr.).

— Mă îndoiesc că mai există, a spus ea, punându-şi cerceii. Au trecut douăzeci de ani.

— Bineînţeles că mai există, am spus eu. Cu duşurile prăpădite şi cu tot restul. Ţii minte paturile alea înguste? Erau pur şi simplu ca nişte sicrie, cu deosebirea că sicriele au pereţi laterali, aşa că n-ai cum să te rostogoleşti pe podea.

Cravata nu era acolo. Am început să-mi scot cămăşile din valiză şi să le stivuiesc pe pat.

— Nici astea nu-s cu mult mai grozave. Te fac să te-ntrebi cum au reuşit englezii să se reproducă în toţi aceşti ani.

— S-ar părea că nouă ne-a reuşit foarte bine, a zis ea, punându-şi pantofii. La ce oră începe conferinţa?

— La zece, am răspuns, aruncând pe pat ciorapi şi lenjerie de corp. La ce oră te-ntâlneşti cu Sara?

— La nouă şi jumătate, a spus, uitându-se la ceas. O să ai timp să iei bilete la teatru?

— Sigur că da, am liniştit-o. Bătrânul n-o s-apară înainte de unsprezece.

— Bine. Sara şi Elliott nu pot merge decât sâmbătă. Sunt ocupaţi mâine-seară, iar noi cinăm vineri cu văduva lui Milford Hugues şi cu băieţii ei. Arthur vine cu noi la teatru? Ai luat legătura cu el?

— Nu, dar ştiu că Bătrânul o să vrea să meargă. Ce vedem? am întrebat, renunţând la cravată.

— *Ragtime,* dacă găsim bilete. Se joacă la Adelphi. Dacă nu, încearcă să iei la *Furtuna* sau la *Sunset Boulevard* şi, dacă s-au vândut, la *Endgames.* Joacă Hay-ley Mills.

— *Kismet* nu se joacă?

Ea a rânjit din nou.

— *Kismet* nu se joacă.

— La ce staţie de metrou scrie că trebuie să cobori pentru Adelphi?

— La Charing Cross, m-a lămurit ea, consultând harta. *Sunset Boulevard* e la Old Vic, iar *Furtuna* la Duke of York. Ai putea să iei biletele de la o agenţie. Ai rezolva mult mai repede decât umblând pe la teatre.

— Nu şi cu metroul, n-o să dureze mult. Ajungi oriunde fără probleme. Iar agenţiile de bilete sunt pentru turişti.

Ea părea sceptică.

— Ia locuri în rândul trei, dacă poţi, dar nu în lateral. Şi nu

mai în spate de balconul I.

— Nu la balcon? am întrebat.

La prima noastră vizită nu ne permisesem decât locurile cele mai îndepărtate, aflate atât de sus, încât nu vedeam decât creştetele actorilor. Când merseserăm la *Kismet,* Bătrânul îşi petrecuse tot timpul aplecându-se ca să se uite în jos, la costumul arab al voluptoasei Lalume, cu un binoclu închiriat.

— *Nu* la balcon, a spus Cath, îndesându-şi în geantă o umbrelă şi un ghid turistic. Plăteşte cu cardul American Express, dacă ţi-l acceptă. Dacă nu, cu Visa.

— Eşti sigură că rândul trei e o idee bună? Ţi-aduci aminte, ultima dată aproape că era să fim daţi afară de la balcon din cauza Bătrânului, şi acolo nici măcar nu mai era altcineva.

Cath a încetat să-şi mai pună lucruri în geantă.

— Tom, a zis ea, părând îngrijorată. Asta a fost acum douăzeci de ani şi tu nu l-ai mai văzut pe Arthur de mai bine de cinci.

— Şi crezi că Bătrânul s-a maturizat între timp? Nicio şansă. Din cauza lui am fost daţi afară de la Graceland acum cinci ani. Probabil că e neschimbat.

Cath arăta ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar a reînceput să-şi îndese în geantă tot felul de chestii.

— La ce oră e cocteilul diseară?

— Nu e cocteil, e o petrecere cu sherry, am zis eu. În ţara asta se bea sherry la petreceri. La şase. Ne-ntâlnim acolo, OK? Crezi că ţie şi Sarei o să v-ajungă timpul ca să cumpăraţi tot oraşul şi să vă puneţi la zi cu bârfele din ultimii – câţi sunt? – trei ani?

Eu mă întâlnisem cu Elliott şi cu Sara la Atlanta, în urmă cu un an, şi în urmă cu doi la Barcelona, dar Cath nu mă însoţise la niciuna dintre conferinţe.

— Unde vă faceţi cumpărăturile? am întrebat-o.

— La Harrods. Ţii minte serviciul de ceai pe care l-am cumpărat prima oară când am venit aici? Vreau să cumpăr porţelanuri asortate. Şi o eşarfă de la Liberty’s, şi un cardigan de caşmir, toate lucrurile pe care de data asta ni le putem permite. S-a uitat din nou la ceas. Aş face bine să plec. Traficul o să fie groaznic pe ploaia asta.

— Cu metroul ai ajunge mai repede, am zis. Şi te-ai uda mai puţin. Mergi pe linia Piccadilly până la Knightsbridge, şi ajungi

exact acolo. Nici măcar nu trebuie să ieşi. Harrods are o intrare chiar în staţia de metrou.

— N-am de gând să manevrez pungi cu cumpărături pe scările alea rulante îngrozitoare. Sunt stricate mai tot timpul. În plus, sunt şobolani.

— N-ai văzut decât *un singur* şoarece, *o singură* dată, la Piccadilly Circus, şi era jos, pe şine.

— De atunci au trecut douăzeci de ani, a spus ea, apropiindu-se de pat şi extrăgându-mi cu abilitate cravata din întreaga harababură. Acum acolo sunt, probabil, mii de şobolani. M-a sărutat pe obraz. Succes la prezentarea lucrării. A înşfăcat o umbrelă. Ia tu metroul, a adăugat, îndreptându-se spre uşă. Tu eşti nebun după el.

— Aşa am de gând, am strigat în urma ei, dar uşile liftului se închiseseră deja.

În ciuda previziunilor lui Cath, metroul era exact la fel cum fusese cu douăzeci de ani în urmă. Ei, poate nu exact la fel. Acum existau automate pentru bilete şi bariere automate care mi-au supt permisul de călătorie pe cinci zile şi mi l-au scuipat înapoi. Iar scările rulante nu mai erau din lemn, ci din metal. Însă rămăseseră la fel de abrupte, iar afişele cu musicaluri şi cu piese de teatru de pe marginile lor nu se schimbaseră aproape de loc. Pe atunci se jucaseră *Kismet* şi *Cats.* Acum se jucau *Showboat* şi *Cats.*

Cath avea dreptate, îmi plăcea foarte mult metroul londonez. E cel mai bun sistem subteran de transport din lume. T-ul din Boston e vechi şi decrepit, transportul subteran din Tokio te duce cu gândul la o cutie de sardele, iar cel din Washington pare să fi fost conceput ca adăpost de bombe. *Le Metro* nu e rău, dar faptul că se află în Paris e un handicap. BART e în San Francisco, dar nu merge nicăieri.

Metroul londonez merge peste tot, ajunge la Heathrow şi Hampton Court şi mai departe, până în staţii suburbane obscure, cum sunt Cockfosters şi Nudchute. Fiecărei atracţii turistice îi corespunde câte o staţie şi e imposibil să te rătăceşti.

Dar nu e doar un mod eficient de a ajunge de la Turnul Londrei până la Westminster şi la Palatul Buckingham. E un loc în sine, un labirint subteran de tuneluri, scări şi coridoare, la

fel de colorat ca afişele teatrale de pe zidurile peroanelor, ca hărţile plasate pe orice pilon de susţinere, pe fiecare zid şi la toate bifurcaţiile tunelurilor.

M-am oprit în faţa uneia dintre ele, studiindu-i liniile încrucişate, verzi, albastre şi roşii. Staţia Charing Cross. Trebuia să merg pe linia gri. Cum se numea? Jubilee.

Am urmărit indicatoarele de-a lungul unui peron curbat şi am ieşit pe un altul, de unde se pleca spre est.

Un metrou tocmai se îndepărta. Pe afişajul cu leduri de deasupra şinelor scria URMĂTORUL TREN PESTE 6 MINUTE. Metroul a pătruns în tunelul îngust şi am aşteptat rafala de vânt care avea să urmeze, împingând aerul în faţa ei pe măsură ce dispăreau vagoanele.

A venit, cu un miros vag de motor diesel şi de praf, ciufulind părul unei femei de lângă mine şi unduindu-i fusta. URMĂTORUL TREN PESTE 5 MINUTE anunţa afişajul.

Ca să-mi umplu timpul, am urmărit doi tineri proaspăt căsătoriţi care se ţineau de mână uitându-se la afişele spectacolelor *Sunset Boulevard* şi *Dincolo de uşi* şi la al magazinului Harrods. „O gură de aer din trecut”, scria pe afişul din capăt. „Trăiţi experienţa Războiului Fulger din Londra la Muzeul Imperial al Războiului. Staţia Elephant & Castle.”

— Se apropie trenul, a anunţat o voce de nicăieri, şi am făcut un pas spre linia galbenă.

Pe marginea peronului încă mai era scria ATENŢIE, NU CĂLCAŢI ÎN GOL. Cath refuzase întotdeauna să stea în apropiere de margine. Se sprijinea nervoasă de peretele mozaicat, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca trenul să sară brusc de pe şine să treacă peste noi.

Metroul s-a oprit. Exact la timp, crom strălucitor şi plastic, nicio gumă de mestecat pe podea, nicio substanţă neidentificată pe scaunele tapiţate cu pluş portocaliu.

— Îmi cer scuze, a spus femeia de lângă mine, mutându-şi punga cu cumpărături, astfel încât să mă pot aşeza.

Până şi călătorii erau mai politicoşi decât cei din alte metrouri. Şi citeau cărţi mai bune. Bărbatul din faţa mea citea *Casa umbrelor,* de Dickens.

Trenul a încetinit.

— Regent’s Park, a anunţat vocea plată.

Regent’s Park. În timpul ultimei noastre vizite la Londra,

Bătrânul strigase „Spre cap!” şi sărise din vagon când ajunseserăm la staţia asta.

Ne condusese într-un tur gălăgios, pe urmele lui Sir Thomas Morus. Ne duseserăm la Turnul Londrei să vedem Bijuteriile Coroanei, şi Cath, care citea *Frommer's England on $40 a Day* în timp ce stăteam la rând, spusese:

— În biserica asta e îngropat Sir Thomas Morus. Ştiţi, *Un om pentru toate anotimpurile.*

Şi plecaserăm cu toţii în marş să-i vedem mormântul.

— Vreţi să vedeţi şi restul? întrebase Bătrânul.

— Restul? se mirase Sara.

— Aici e îngropat numai trupul lui, ne explicase Bătrânul. Trebuie să-i vedeţi capul!

Şi ne dusese pe Podul Londrei, unde stătuse capul lui Morus înfipt într-o suliţă, şi în parcul-grădină Chelsea, unde îl îngropase Margaret, fiica lui, după ce îl dăduse jos, şi apoi la Canterbury, întorcându-se să stea de vorbă cu noi în timp ce conducea maşina către mica biserică unde se află capul în prezent.

— Rămăşiţele lui Thomas Morus: Turul Lumii, spusese, în vreme ce ne ducea pe drumul de întoarcere cu o viteză demenţială.

— Ne-a scăpat Lacul Havasu, spusese Elliott. Nu acolo se află originalul Podului Londrei?

Şi, în anul când se ţinuse conferinţa la San Diego, Bătrânul îşi făcuse zgomotos apariţia într-o maşină închiriată, ne răpise pe toţi şi ne dusese în Arizona, să admirăm podul.

Abia aşteptam să-l revăd pe Bătrân. N-aveai de unde să ştii ce obiectiv turistic nebunesc alese de data asta. La urma urmelor, el era omul din cauza căruia fuseserăm daţi afară de la Alcatraz.

Nu venise la ultimele patru conferinţe – era în Nepal când se ţinuse prima şi terminase o carte în timpul celorlalte trei – iar eu eram nerăbdător s-aud ce mai pusese la cale.

— Oxford Circus, a anunţat vocea plată.

Înainte de Charing Cross trebuia să mai oprească de două ori.

În fiecare staţie, mă aplecam în afară s-o privesc. Fiindcă fiecare îşi avea propriul design distinctiv, propria culoare specifică: St Pancras era verde, cu borduri albastru-închis,

Euston Square era neagră, cu portocaliu, Bond Street era roşie. La Oxford Circus, pantele erau albastre şi designul scărilor se schimbase de când fuseserăm prima dată acolo.

Trenul a pornit, a prins viteză. Urma să ajungă peste cinci minute, iar peste zece aveam să fiu la Adelphi, mult mai repede decât putea ajunge Cath cu taxiul, şi călătoria era cel puţin la fel de confortabilă.

Am ajuns în opt minute, am urcat pe scările rulante şi am ieşit în ploaie, iar peste douăzeci de minute eram pe Strand[3], la Adelphi. Aş fi ajuns în cincisprezece, dar a trebuit să aştept zece (înghesuindu-mă sub o copertină şi dorindu-mi să fi ascultat sfatul lui Cath în privinţa unei umbrele) ca să pot traversa Strand. Taxiuri londoneze negre, bară la bară, şi autobuze etajate, şi automobile minuscule, toate mergând în viteză către nicăieri.

La *Ragtime* nu mai erau bilete. Am luat o hartă a teatrelor de pe raftul din hol şi am căutat Duke of York. Se afla pe Shaftesbury, cea mai apropiată staţie de metrou fiind Leicester Square. M-am întors la Charing Cross, am coborât pe scările rulante şi am intrat în pasajul către linia Northern. Încă mai aveam la dispoziţie o jumătate de oră, ceea ce însemna că nu puteam ajunge decât în ultima clipă, dar nu era imposibil.

Am intrat în tunelul din stânga şi m-am îndreptat spre peron ţinând pasul cu mulţimea şi încordându-mi auzul ca să desluşesc huruitul trenului care intra în staţie dincolo de larma estompată a vocilor şi de păcănitul vioi al tocurilor înalte.

Toată lumea a grăbit pasul. Tocurile răpăiau într-un ritm mult mai alert. Am scos harta metroului din buzunarul din spate. Puteam să merg pe linia Piccadilly până la South Kensington, să trec apoi pe linia District şi…

Rafala de vânt m-a lovit ca suflul unei explozii. Am făcut un pas înapoi clătinându-mă, aproape pierzându-mi echilibrul. Capul mi-a zvâcnit brusc către spate, ca şi cum aş fi primit un pumn în falcă. Am căutat peretele mozaicat cu disperare, pe bâjbâite.

„IRA a aruncat un tren în aer!” mi-am spus.

Dar răbufnirea bruscă de aer arzător nu fusese însoţită de niciun zgomot, doar de un miros umed, oribil.

---

3 Stradă din Londra, celebră pentru teatrele şi hotelurile sale (n. tr.).

Gaz sarin, m-am gândit, şi mi-am astupat din reflex nasul şi gura cu palma, dar am continuat să simt mirosul. Sulf şi iz de pământ umed, plus altceva. Praf de puşcă? Dinamită? Am adulmecat aerul, încercând să-l identific.

Dar, indiferent ce-ar fi fost, deja nu mai era. Vântul încetase la fel de brusc cum mă izbise şi tot aşa dispăruse şi mirosul. În aerul uscat, stătut, nu mai rămăsese nici urmă.

Şi probabil că nu fusese nici explozie, nici gaz toxic, fiindcă nimeni altcineva nu-şi încetinise paşii. Răpăitul tocurilor înalte pe dalele tunelului era la fel de energic şi de uniform. Doi adolescenţi din Germania, cu rucsacuri în spate, m-au depăşit grăbiţi, chicotind, urmaţi de un om de afaceri în pardesiu gri, cu un număr din *Times* îndesat sub braţ, şi de o femeie tânără, părând să nu aibă habar de nimic.

Nimeni nu simţise rafala? Sau lovea frecvent în staţia Charing Cross şi se obişnuiseră cu ea?

Dar cum ai fi putut să te obişnuieşti cu aşa ceva? Probabil că n-o simţiseră.

Dar *eu* o simţisem?

Fusese ca unul dintre cutremurele de acasă, din California, o zdruncinătură care înceta înainte de a apuca s-o conştientizezi, şi nu mai erai sigur dacă se întâmplase cu adevărat. Nu mă puteam convinge decât întrebându-i pe Cath şi pe copii: „Aţi simţit asta?”, sau văzând un tablou înclinat pe perete.

Acolo jos, tablourile de pe pereţi erau lipite, iar studenţii germani şi omul de afaceri îmi răspunseseră deja la întrebarea „Aţi simţit asta?”.

Dar eu am simţit-o, mi-am spus, şi am încercat să reconstitui totul.

Căldură şi miros pătrunzător de sulf şi de pământ umed. Însă altceva mă făcuse să-mi pierd echilibrul, să mă lipesc de perete clătinându-mă. Fusese izul panicii, al ţipetelor unor oameni speriaţi de detonarea unei bombe.

Însă nu putea fi o bombă. IRA ducea tratative de pace cu britanicii, de mai bine de un an nu se mai petrecuse niciun incident, şi bombele nu se opresc în mijlocul exploziei. În metrou mai fuseseră bombe înainte – vocea mecanică ar fi spus: „Vă rugăm să urcaţi pe scările rulante şi să părăsiţi imediat incinta”, în loc de: „Atenţie, nu călcaţi în gol.”

Dar ce fusese, dacă nu o bombă? Şi de unde venise? Mi-am

ridicat privirea, dar n-am văzut niciun grătar, nicio supapă de ventilaţie şi nicio conductă de apă de-a lungul plafonului. Mi-am continuat drumul prin tunel adulmecând, dar nu se simţeau decât mirosurile obişnuite – praf şi lână umedă, fum de ţigară şi, acolo unde tunelul ajungea la un mic grup de trepte, un iz puternic de păcură.

Undeva, în josul pasajului, s-a auzit huruitul unui tren. Trenul. Când mă izbise mirosul, unul tocmai intra în staţie. Probabil că el stârnise cumva rafala de aer. Am ieşit pe peron şi am rămas acolo, privind în lungul tunelului, pe jumătate sperând că avea să se întâmple din nou şi pe jumătate îngrozit de o asemenea posibilitate.

Metroul a apărut şi s-a oprit, şi a coborât o mână de oameni.

— Atenţie, nu călcaţi în gol! a spus vocea computerizată.

Uşile s-au închis cu un fâsâit şi trenul s-a pus în mişcare. O pală de vânt a săltat bucăţile de hârtie de pe şine şi le-a învârtejit, izbindu-le de pereţii laterali, şi m-am proptit zdravăn pe picioarele depărtate, dar n-a fost decât suflul obişnuit, fără niciun miros ieşit din comun.

M-am întors în tunel şi am studiat pereţii în căutarea unor uşi, am pipăit plăcile de mozaic în căutarea unor curenţi de aer, m-am aşezat în acelaşi loc în care stătusem mai înainte, în aşteptarea unui alt tren.

Dar n-am descoperit nimic, şi stăteam în drum. Toată lumea mă ocolea, murmurând iarăşi şi iarăşi „Pardon”, un cuvânt cu care n-am fost în stare să mă obişnuiesc niciodată, deşi ştiam că nu e decât simplul echivalent britanic al expresiei „Scuzaţi-mă”. Aveam totuşi impresia că îmi cereau iertare, deşi eu eram cel care bloca drumul. Şi trebuia s-ajung la conferinţă.

În plus, indiferent ce provocase rafala, nu fusese, probabil, nimic altceva decât o simplă întâmplare. Pasajele care făceau legătura între peroane, între linii şi niveluri te duceau cu gândul la o crescătorie de iepuri. Pala de vânt ar fi putut veni de oriunde. Poate cineva de pe linia Jubilee căra un carton cu ouă stricate. Sau mostre de sânge. Sau şi una şi alta.

M-am îndreptat spre linia Northern, am prins un metrou care tocmai intra în staţie şi am ajuns la conferinţă la timp pentru sesiunea de la ora unsprezece, dar episodul mă tulburase probabil mai mult decât eram dispus să recunosc faţă de mine însumi. Stăteam în hol, prinzându-mi ecusonul de

participant, când uşa dinspre exterior se deschise, lăsând să intre o rafală de aer.

M-am ferit din bătaia ei cu o tresărire şi am rămas locului, holbându-mă prosteşte la uşă, până când am auzit vocea femeii de la ghişeul de recepţie:

— Vă simţiţi bine?

Am dat din cap.

— Bătrânul sau Elliott Templeton şi-au înregistrat sosirea?

— Un bătrân? a întrebat ea, uimită.

— Nu *un* bătrân, *Bătrânul,* am precizat nerăbdător. Arthur Birdsall.

— Sesiunea de dimineaţă a început deja, a spus ea, căutând printre ecusoanele aranjate în şiruri. V-aţi uitat în sala de bal?

Bătrânul nu participase la nicio sesiune, în toată viaţa lui.

— Domnul Templeton e aici, a spus ea, continuând să caute. Nu, domnul Birdsall nu s-a înregistrat încă.

— Daniel Drecker e aici, mi-a spus Majorie O'Donnell, repezindu-se la mine. Ai auzit de fiica lui, nu-i aşa?

— Nu, am răspuns, inspectând încăperea în căutarea lui Elliot.

— E într-un sanatoriu, mi-a povestit ea. Schizofrenie.

M-am întrebat dacă mi-o spunea fiindcă avea impresia că şi purtarea mea era dezechilibrată, dar ea a adăugat:

— Aşa că, pentru numele Cerului, să nu-l întrebi de ea. Şi să nu-l întrebi pe Peter Jamieson dacă Leslie e aici. S-au despărţit.

— N-o s-o fac, am spus, şi am scăpat de Marjorie îndreptându-mă spre locul primei conferinţe.

Elliott nu era nici în public, nici la masă. M-am aşezat lângă Jim McCord, care locuia în Londra, şi am spus fără niciun preambul:

— În dimineaţa asta am mers cu metroul.

— Jalnic, nu-i aşa? a zis el. Şi *atât* de scump. Când mai costă un permis pe o zi? Două lire jumătate?

— Când mă aflam în staţia Charing Cross a fost o rafală ciudată de vânt.

McCord a dat din cap, cu un aer de cunoscător.

— Le provoacă trenurile. Împing aerul în faţa lor când ies în staţie, mi-a explicat, ilustrând mişcarea de împingere cu mâinile, şi fiindcă umplu tunelul, în siajul lor se creează un soi de vid, iar aerul se grăbeşte să umple golul, şi aşa ia naştere

rafala de vânt. Când intră în staţie se întâmplă acelaşi lucru, în sens invers.

— Ştiu, am spus nerăbdător, dar asta a fost ca o explozie, şi mirosea…

— E toată murdăria aia de acolo, de jos. Şi cerşetorii. Dorm în tuneluri, ştii. Unii chiar urinează pe pereţi. Mă tem că metroul s-a deteriorat considerabil în ultimii ani.

— În Londra s-a deteriorat totul, a spus femeia din partea opusă a mesei. Ştiaţi că pe Regent Street e un magazin Disney?

— Şi un Gap, a adăugat McCord.

— Atenţie, nu Călcaţi în Gol[4], am zis, dar ei abandonaseră subiectul Declinului şi Căderii Londrei.

Le-am explicat că trebuia să-l caut pe Elliott.

Care era de negăsit. Începea sesiunea de după-amiază. M-am aşezat lângă John şi Irene Watson.

— Nu i-aţi văzut pe Arthur Birdsall sau pe Elliott Templeton, nu? i-am întrebat, inspectând sala de bal cu privirea.

— Elliott a fost aici înainte de sesiunea de dimineaţă, a răspuns John. Stewart e aici.

Jane s-a aplecat spre el.

— Ai auzit de operaţia lui, nu-i aşa? Cancer la colon.

— Doctorii susţin că i l-au extirpat în întregime, a completat John.

— Nu-mi mai place să discutăm despre asta, a spus Irene, înclinându-se din nou spre John, încrezătoare. Toată lumea de aici a îmbătrânit, s-a îmbolnăvit sau a divorţat. Ai auzit că a murit Hari Srinivasau, nu? Atac de cord.

— Văd acolo pe cineva cu care trebuie să vorbesc, am zis eu. Mă-ntorc imediat.

Am luat-o pe aleea dintre scaune. Şi am dat peste Stewart.

— Tom! a exclamat el. Ce-ai mai făcut?

— Ce-ai mai făcut *tu?* am ripostat. Am auzit c-ai fost bolnav.

— Mă simt excelent. Doctorii îmi spun că l-au depistat la timp, că l-au extirpat cu totul, a răspuns el. Nu mă îngrijorează atât recidivarea cancerului, cât faptul că ştiu că aşa ceva ne aşteaptă pe măsură ce îmbătrânim. Ai auzit de Paul Wurman?

— Nu, am zis. Uite, trebuie să dau un telefon înainte de a începe sesiunea.

---

4 În limba engleză, Mind the Gap – joc de cuvinte intraductibil (n. tr.).

Şi înainte de a apuca el să mă pună la curent cu Declinul şi Căderea Tuturor. M-am îndreptat către hol.

— Unde ai fost? m-a-ntrebat Elliott, pocnindu-mă peste umăr. Te-am căutat peste tot.

— Unde am fost *eu?* am spus, ca victima unui naufragiu care a stat zile întregi pe o plută. N-ai idee ce mult mă bucur să te văd, am adăugat, privindu-l cu încântare.

Arăta la fel ca întotdeauna, înalt, în formă, cu linia părului pe poziţie, fără să se fi retras câtuşi de puţin.

— Toţi ceilalţi sunt în descompunere.

— Inclusiv tu, a rânjit el. Arăţi ca şi cum ai avea mare nevoie de o gură de alcool.

— Bătrânul este cu tine? l-am întrebat, uitându-mă în jur.

— Nu. Ai cumva idee unde se află barul în locul ăsta?

Am arătat cu degetul.

— Acolo.

— Deschide drumul, a zis. Am tot felul de lucruri să-ţi spun. Tocmai am convins Evers şi Asociaţii să se implice într-un nou proiect. Îţi povestesc totul la o bere.

Şi mi-a povestit, apoi mi-a spus ce făcuseră el şi Sara de la ultima conferinţă încoace.

— Credeam că Bătrânul o să fie azi aici, am spus. O să vină totuşi diseară?

— Cred, a răspuns Elliott. Sau mâine.

— E bine, nu-i aşa? am mai întrebat, uitându-mă în partea opusă a barului, unde stătea Stewart de vorbă, în picioare. Nu e bolnav sau altceva de genul ăsta?

— Cred că nu, a zis Elliott, arătând liniştitor de surprins. Acum locuieşte în Cambridge, ştii? Eu şi Sara n-o să venim diseară. Evers şi Asociaţii ne-au invitat la cină, să sărbătorim. O să trecem totuşi pentru câteva minute, în drum. Sara a insistat. Vrea să te vadă. E atât de entuziasmată de vizita voastră. De săptămâni întregi nu mai vorbeşte despre nimic altceva. De-abia aştepta să meargă la cumpărături cu Cath.

S-a dus la bar şi s-a întors cu încă două beri.

— Apropo, Sara a zis să-ţi spun că suntem cât se poate de hotărâţi să ne-ntâlnim sâmbătă la teatru şi la cină. Ce-o să vedem? Te rog, spune-mi că nu e *Sunset Boulevard.*

— Oh, Doamne! am exclamat. Nu-i nimic. Am uitat să iau bilete.

Mi-am privit în grabă ceasul. Era patru fără un sfert.

— Crezi c-or mai fi deschise casele de bilete?

El a încuviinţat.

— Bun.

Mi-am înhăţat paltonul şi am pornit către hol.

— Şi nici *Cats!* a strigat Elliott în urma mea.

Aveam să fiu norocos dacă găseam orice, m-am gândit, alergând spre staţia de metrou şi împingându-mă în bariera rotitoare, inclusiv un tren, la ora aia. Pe scările rulante era o asemenea înghesuială, încât mi-a fost greu să-mi scot lista teatrelor din buzunar. *Furtuna* era la teatrul Duke of York. Leicester Square. Mi-am scos harta – linia Piccadilly. Tunelul care ducea într-acolo era încă şi mai aglomerat decât scara rulantă şi înaintam mai încet. Bătrâna din faţa mea, cu o eşarfă cenuşie în jurul capului şi cu un palton vechi, maro, îşi târa picioarele cu viteza melcului, strângându-şi gulerul în jurul gâtului cu o mână brăzdată de vene albăstrii, cu fruntea aplecată şi cu umeri curbaţi înainte, de parcă ar fi ţinut piept unui uragan.

Am încercat s-o ocolesc, dar drumul era blocat de mai mulţi adolescenţi cu rucsacuri, de data asta spanioli, care mergeau câte patru în rând, discutând despre „El Tour de Londres".

Am scăpat trenul şi am fost nevoit să-l aştept pe următorul, verificând afişajul „Următorul tren peste 4 Minute" din cincisprezece în cincisprezece secunde şi ascultând un cuplu de americani din spatele lui certându-se cu ciudă.

— Ţi-am spus că-ncepe la patru, zicea femeia. Acum o să-ntârziem.

— Cine a vrut să mai facă încă o fotografie? a ripostat bărbatul. Făcuseşi deja cinci sute, dar, oh, nu, tu trebuia să mai faci încă una.

— Am vrut să am ceva care să ne aducă aminte de vacanţa noastră, a spus ea cu amărăciune. De vacanţa noastră încântătoare, încântătoare.

Metroul a intrat în staţie şi eu mi-am făcut loc îndesându-mă, m-am prins bine cu mâna de un stâlp şi am rămas acolo, strivit, citindu-mi lista. Şi teatrul Wyndham era în apropiere de Leicester Square. Ce se juca la Wyndham? *Cats.*

Nu-mi era de folos. Dar la numai câteva cvartale distanţă, la Prince Edward, se juca *Moartea unui comis-voiajor.* Şi pe

Shaftesbury Avenue era un întreg şir de teatre.

— Leicester Square, a anunţat vocea computerizată şi mi-am făcut loc cu forţa, coborând din tren, străbătând tunelul, urcând cu scara rulantă şi ieşind în piaţă.

La suprafaţă traficul era încă şi mai aglomerat şi am avut nevoie de douăzeci de minute ca s-ajung la Duke of York, numai ca să aflu că aveau casa de bilete închisă până la ora şase. La Prince Edward era deschisă, dar pentru *Moartea unui comis-voiajor* nu mai aveau decât două seturi de locuri izolate, despărţite de cincisprezece rânduri.

— Cinci locuri alăturate vă pot oferi, cel mai devreme, pe cincisprezece martie, mi-a spus fata cu ruj negru pe buze, apăsând tastele computerului.

La Idele lui martie, m-am gândit. Cât se poate de potrivit, deoarece Cath avea să mă omoare dacă mă întorceam fără bilete.

— Unde e cea mai apropiată agenţie teatrală? am întrebat-o pe fată.

— E una pe Cannon Street, mi-a oferit ea o indicaţie vagă.

Cannon Street. Era numele unei staţii de metrou. Mi-am consultat harta. Liniile District şi Circle. Puteam să merg pe linia Northern până la Embankment şi să iau de acolo un tren de pe District sau de pe Circle.

M-am uitat la ceas. Se făcuse deja patru şi jumătate. La şase trebuia să ne-ntâlnim la petrecere. Aveam s-ajung în ultima clipă. Am alergat înapoi, în Leicester Square, am coborât pe linia Northern şi m-am urcat într-un metrou. Era încă şi mai înghesuit, dar toţi călătorii erau politicoşi. Îşi ţineau cărţile deasupra aglomeraţiei şi continuau să citească. *Madame Bovary,* şi *253,* romanul lui Geoffrey Ryman, şi *Coborâre în Iad,* de Charles Williams.

— Cannon Street, a anunţat vocea computerizată, aşa că mi-am făcut loc împingându-mă şi m-am îndreptat spre ieşire.

Eram la jumătatea drumului prin pasaj când m-a izbit din nou aceeaşi rafală violentă de mai înainte, cu acelaşi miros.

Nu, nu era acelaşi, mi-am spus, recăpătându-mi echilibrul şi uitându-mă la navetiştii care treceau netulburaţi pe lângă mine. Mirosul pătrunzător de sulf şi de exploziv fusese acelaşi, dar fără izul de umed, de mucegai. Şi de data asta se simţea miros de fum.

Dar nu începuse să sune nicio alarmă şi niciun sistem de extinctoare nu intrase în funcţiune. Nici măcar nu-l remarcase nimeni.

Poate era unul dintre acele lucruri atât de obişnuite, încât localnicii nu le mai dau nicio atenţie, m-am gândit, poate nici nu mai sesizează mirosul. Ca într-o fabrică de cherestea sau ca într-o uzină chimică. La un moment dat ne dusesem în vizită la unchiul lui Cath, în Nebraska, şi eu îl întrebasem dacă îl deranja mirosul ţarcurilor de vite.

— Care miros? zisese el.

Dar bălegarul nu mirosea a violenţă, a panică. Şi mirosul i se simţea peste tot. Dacă mirosul din metrou era persistent şi omniprezent, de ce nu-l simţisem şi la Piccadilly Circus sau la Leicester Square?

Eram în drum spre South Kensington când mi-am dat seama că făcusem cale-ntoarsă prin tunel fără să-mi dau seama, urcasem într-un tren şi mersesem şase staţii. Şi nu luasem bilete.

Am coborât, având pe jumătate intenţia să mă duc înapoi, apoi am rămas nehotărât pe peron. Nu era vorba de niciun carton cu ouă stricate, nici de mostre de sânge, şi nu era un fenomen local, din Charing Cross. Atunci ce era?

O femeie a coborât din metrou uitându-se nervoasă la ceas. Am aruncat o privire către al meu. Cinci şi jumătate. Era prea târziu ca să mă mai duc la agenţia teatrală, prea târziu ca să mai fac orice altceva în afară de a descoperi pe ce linie să mă-ntorc acasă.

Am simţit un val de uşurare fiindcă nu trebuia să revin în staţia Cannon Street, fiindcă nu trebuia să suport din nou rafala de vânt. Ce erau rafalele alea, m-am întrebat, scoţându-mi harta, de ce creau o asemenea senzaţie de spaimă?

M-am gândit la toate pe drumul către hotel, întrebându-mă dacă să-i povestesc lui Cath. N-aş fi făcut altceva decât să-i confirm părerea despre metroul londonez şi n-aveam s-o găsesc într-o dispoziţie potrivită pentru istorisirile delirante despre rafalele de vânt din subteran. Nu-i plăcea să întârzii şi se făcuse şase. La întoarcerea mea la hotel avea să fie aproape şase şi jumătate.

Am ajuns la şapte fără un sfert. Am apăsat zadarnic pe

butonul liftului vreme de cinci minute, apoi am luat-o pe scări. Poate că întârziase şi ea. Când se duceau la cumpărături, ea şi Sara pierdeau simţul timpului. Mi-am pescuit cheia camerei din buzunarul pantalonilor.

Cath mi-a deschis uşa.

— Am întârziat, ştiu, am spus desprinzându-mi ecusonul şi scoţându-mi apoi haina. Dă-mi cinci minute. Tu eşti gata?

— Da, a răspuns.

S-a îndreptat spre pat şi s-a aşezat pe marginea lui, urmărindu-mă cu privirea.

— Cum a fost la Harrods? am întrebat-o, descheindu-mi cămaşa. Ai cumpărat porţelanurile?

— Nu, a zis, coborându-şi ochii spre mâinile încleştate.

Am înşfăcat o cămaşă curată din valiză şi am îmbrăcat-o.

— Dar tu şi Sara v-aţi distrat bine? am spus, încheind-o. Ce-aţi cumpărat? Elliott se temea că o să goliţi tot magazinul. Am tăcut, uitându-mă la ea. Ce n-a mers? am întrebat. Au sunat copiii? S-a întâmplat ceva?

— Copiii sunt bine.

— Dar s-a întâmplat ceva, am insistat. Taxiul în care v-aţi urcat a avut un accident.

A clătinat din cap.

— Nu s-a-ntâmplat nimic. Şi apoi, tot cu ochii la mâini: Sara are un amant.

— Ce? am întrebat eu, prosteşte.

— Sara are un amant.

— Sara? am repetat, nevenindu-mi să cred.

Nu Sara, afectuoasa, devotata Sara.

Cath a dat din cap, continuând să-şi privească uimită mâinile.

M-am aşezat pe pat.

— Ţi-a povestit ea?

— Nu, sigur că nu, a zis Cath, ridicându-se şi apropiindu-se de oglindă.

— Atunci cum ai aflat? am întrebat-o, deşi ştiam răspunsul.

Descoperise tot aşa cum aflase şi că ni se îmbolnăviseră copiii de vărsat-de-vânt, că i se logodise sora, că tatăl ei îşi făcea griji din cauza afacerilor. Cath remarca întotdeauna lucrurile înaintea oricui altcuiva – era dotată cu un soi de radar ultrasensibil care sesiza indiciile subliminale sau vibraţiile din

aer, sau altceva. Şi nu se înşela niciodată.

Dar Sara şi Elliott erau căsătoriţi de tot atât de mult timp ca noi. Erau cuplul din vârful listei pe care o numeam „Căsătoria e o Instituţie Încă Viabilă”.

— Eşti sigură? am spus.

— Sunt sigură.

Am vrut s-o întreb cum de ştia, dar n-avea rost. Când se îmbolnăvise Ashley de vărsat de vânt, spusese:

— Întotdeauna îi strălucesc ochii când are febră şi, în plus, Lindsay a fost bolnavă acum două săptămâni.

Dar de cele mai multe ori nu putea decât să-şi scuture părul blond, tuns scurt, nefiind în stare să explice cum trăsese concluzia, întotdeauna corectă, întotdeauna.

— Dar…, l-am văzut pe Elliott azi, am zis. Era foarte binedispus. Nu a…

Mi-am reamintit tot ce spusese, întrebându-mă dacă existase ceva care să sugereze că era îngrijorat sau nefericit. Spusese că Sara şi Cath aveau să cheltuiască o grămadă de bani, dar el spunea asta întotdeauna.

— Părea foarte vesel.

— Puneţi cravata, a zis Cath.

— Dar dacă ea… Nu trebuie să mergem dacă nu vrei.

— Ba da. Ea a clătinat din cap. Ba da. Trebuie să mergem.

— Poate ai interpretat greşit…

— Nu.

Apoi a intrat în baie şi a închis uşa.

Am găsit cu mare greutate un taxi. Portarul de la Connaught părea să se fi făcut nevăzut şi toate taxiurile ca nişte cutii negre din Londra ignorau fluturarea disperată a mâinii mele. Chiar şi după ce a oprit unul, într-un târziu, am avut nevoie de o veşnicie ca s-ajungem la petrecere.

— Amatorii de teatru, a spus vesel şoferul, vorbind despre trafic. V-aţi pus în gând să vedeţi vreo piesă cât staţi aici?

M-am întrebat dacă, fiind atât de convinsă că Sara avea un amant, Cath îşi mai dorea să meargă la teatru, dar când treceam pe lângă Savoy, cu afişul luminat de neoane al musicalului *Miss Saigon* strălucind ca focul, ea şi-a adus aminte:

— La ce piesă ai luat bilete?

— N-am luat, am răspuns, n-am mai avut timp.

Am început să spun că aveam de gând să iau a doua zi, dar ea nu mă mai asculta.

— La Harrods n-aveau porţelanurile mele, a zis pe un ton tot atât de deznădăjduit ca atunci când îmi povestise despre Sara. Modelul nu se mai fabrică de patru ani.

Am ajuns la petrecere cu aproape o oră şi jumătate întârziere. Probabil că Elliott şi Sara plecaseră de mult la cină, m-am gândit şi, pe ascuns, m-am simţit uşurat.

— Cath! a exclamat Marjorie făcându-ţi apariţia în cadrul uşii, grăbindu-se să se apropie cu ecusonul lui Cath. Arăţi minunat! Am atât de multe să-ţi povestesc!

— Mă duc să-l caut pe Bătrân, am spus. O să văd dacă vrea să meargă pe urmă la cină.

Probabil că avea să ne târască în Soho sau în Hampstead Heath. Ştia întotdeauna câte un loc izolat, unde aveau plăcintă cu ţipari şi bere neagră englezească autentică.

Am intrat în mulţime. De obicei îl puteai localiza pe Bătrân după numărul mare de oameni adunaţi în jurul lui şi după râsete. Şi după foarte mica distanţă care îl desparte de bar, m-am gândit, observând un grup dezordonat în direcţia aceea.

Am ajuns acolo strecurându-mă cu greu prin mulţime şi am înşfăcat din mers un pahar cu vin de pe o tavă, dar n-am dat de Bătrân. Erau oamenii care fuseseră la prânz. Dintre toate subiectele posibile, discutau despre Beatles, dar cel puţin nu vorbeau despre Declin şi Cădere.

— Vorbeau toţi trei despre un tur al reunificării, spunea McCord. Presupun că în momentul de faţă s-a suspendat totul.

— Bătrânul ne-a dus într-un tur Beatles, am zis eu. Nu l-a văzut nimeni? A insistat să recreăm toate copertele albumelor. Era cât pe ce să fim ucişi când am traversat Abbey Road.

— Nu cred că ajunge din Cambridge până mâine, a spus McCord. E o călătorie lungă.

Bătrânul condusese maşina pe o distanţă de şase sute cincizeci de kilometri când ne dusese să vedem Podul Londrei de pe Lacul Havasu. M-am uitat pe deasupra capetelor lor, încercând să-l zăresc. Nu l-am văzut, dar l-am zărit în schimb pe Evers, ceea ce însemna că Sara şi Elliott erau încă acolo. Cath stătea în apropierea uşii, cu Marjorie.

— E pur şi simplu atât de *trist* ce s-a-ntâmplat cu Linda McCartney, spunea femeia care vorbise despre Gap.

Am sorbit din vin şi mi-am adus cam târziu aminte eram la o petrecere cu sherry.

— Câţi ani avea? tocmai întreba McCord.

— Cincizeci şi trei.

— Cunosc trei femei care au fost diagnosticate cu cancer la sân, a zis femeia Gap. *Trei.* E îngrozitor.

— Unii se tot întreabă cine urmează, a spus cealaltă femeie.

— Sau *ce* urmează, a intervenit McCord. Ai auzit de Stewart, nu?

I-am întins paharul meu de sherry femeii Gap, care m-a privit sâcâită, şi am pornit prin mulţime către Cath, numai că în clipa aceea n-o mai vedeam nici pe ea. M-am oprit şi mi-am lungit gâtul, încercând s-o zăresc pe deasupra capetelor.

— Aici erai, frumosule! a exclamat Sara, venind din spate şi înconjurându-mi mijlocul cu braţul. Te-am căutat peste tot!

M-a sărutat pe obraz.

— Elliott se frământă de teamă c-o să ne duci pe toţi să vedem *Cats.* Detestă spectacolul ăsta şi toată lumea care vine în vizită ne târăşte să-l vedem. Şi ştii cum se agită el pentru câte ceva. N-ai luat, nu-i aşa? N-ai luat bilete la *Cats?*

— N-am luat, am răspuns, holbându-mă la ea.

Arăta la fel ca întotdeauna – cu părul întunecat dat după urechi, cu sprâncenele arcuite într-o expresie jucăuşă. Era aceeaşi Sara care mersese cu noi la *Kismet,* la Lacul Havasu, pe Abbey Road.

Cath se înşela. O fi captat semnale subliminale în alte cazuri, dar în cazul ăsta se înşela. Sara nu se purta ca şi cum s-ar fi simţit vinovată sau stânjenită, nu-mi evita privirea, n-o evita pe Cath.

— Unde e Cath? m-a întrebat, ridicându-se pe vârfuri ca să se uite pe deasupra mulţimii. Trebuie să-i spun ceva.

— Ce?

— Despre porţelanurile ei. N-am reuşit să le găsim azi, ţi-a povestit? Ei, după ce am ajuns acasă, m-am gândit că le au la Selfrige’s, fac pariu. Acolo sunt întotdeauna rămaşi cu mulţi ani în urmă. Oh, uite-o. Şi-a fluturat mâna cu frenezie. Vreau să-i spun înainte de a pleca, a zis, pornind printre oameni. Găseşte-l pe Elliott şi spune-i că nu mai întârzii decât o secundă. Şi că n-o

să mergem la *Cats,* a strigat peste umăr. Nu vreau să stea pe ghimpi toată noaptea. E pe aici, pe undeva.

Mi-a arătat direcţia cu un gest vag şi eu mi-am făcut loc îndesându-mă prin mulţime într-acolo, până ce l-am găsit chiar lângă uşa din faţă.

— N-ai văzut-o pe Sara, nu-i aşa? mi-a spus. Evers îşi aduce maşina.

— Stă de vorbă cu Cath. A zis c-o să fie aici într-un minut.

— Glumeşti? Când se întâlnesc astea două... A clătinat din cap cu indulgenţă. Sara mi-a povestit că s-au distrat foarte bine azi.

— Bătrânul încă n-a ajuns? l-am întrebat.

— A telefonat şi a zis că n-a putut să vină în seara asta. A zis să-ţi spun că ne-ntâlnim mâine. De când s-a mutat la Cambridge ne vedem foarte rar. Noi stăm în Wimbledon, ştii.

— Şi n-a dat buzna să vă răpească, să vă ducă să vedeţi cotul lui Dickens sau altceva de acelaşi gen?

— În ultima vreme nu. Oh, Doamne, ţi-aduci aminte când a pomenit Sara de Arthur Conan Doyle şi el ne-a târât în sus şi-n jos pe Baker Street ca să căutăm apartamentul dispărut al lui Sherlock Holmes?

Am izbucnit în râs, amintindu-mi cum bătea pe la uşi, cerând socoteală:

— Ce-aţi făcut cu apartamentul 221B, doamnă?

Şi cum hotărâse să chemăm Scotland Yardul.

— Şi pe urmă întreba ce făcuseră cu curtea, a zis Elliott, râzând.

— I-ai spus c-o să mergem cu toţii la teatru sâmbătă?

— Da. N-ai luat bilete la *Cats,* nu?

— N-am luat niciun fel de bilete, i-am răspuns. N-am avut timp.

— Ei, să nu iei la *Cats.* Nici la *Fantoma.*

Sara a venit în fugă, roşie la faţă şi cu răsuflarea tăiată.

— Îmi cer scuze. Eu şi Cath ne-am pus pe vorbă. M-a sărutat zgomotos pe buze şi a continuat: La revedere, adorabilule. Pe sâmbătă.

— Haide, a zis Elliott. Sâmbătă o să-l poţi săruta cât o să vrei. A împins-o către uşă. Şi nici la *LesMiz*[5]*!* a strigat la mine, peste umăr.

---

5 Musicalul *Les Misérables* (n. tr.).

Am rămas acolo, în picioare, urmărindu-i din priviri cu zâmbetul pe buze. Te înşeli, Cath, m-am gândit. Uită-te la ei. Nu numai că Sara nu m-ar fi sărutat nicidecum aşa dacă ar fi avut un amant, nici Elliott nu ne-ar fi privit liniştit şi niciunul dintre ei n-ar fi vorbit despre porţelanuri şi despre *Cats.*

Cath făcuse o greşeală. Radarul ei de obicei infailibil încurcase lucrurile de data asta. Mariajul Sarei cu Elliott mergea foarte bine. Nimeni n-avea niciun amant şi urma să ne distrăm cu toţii foarte bine sâmbătă seara.

Buna mea dispoziţie a rezistat tot restul serii, deşi Marjorie s-a ţinut scai de mine şi mi-a povestit totul despre Declinul şi Căderea tatălui ei, pe care urma să-l interneze într-un azil, iar mai târziu am aflat că bodega în care mâncaserăm nişte peşte atât de bun în timpul primei noastre vizite la Londra arsese din temelii.

— N-are importanţă, a zis Cath, stând pe colţul străzii unde fusese localul. Să mergem la Lamb and Crown. Ştiu că e încă în picioare. L-am văzut dimineaţă, în drum spre Harrods.

— E în Wilton Place, nu? am întrebat, scoţând harta metroului. E vizavi de staţia Hyde Park Corner. Putem lua…

— Un taxi, a zis ea.

Cath n-a mai zis nimic altceva despre aventura pe care credea c-o are Sara, dar mi-a spus că se duceau din nou la cumpărături în ziua următoare.

— Mai întâi la Selfridge's şi apoi la Reject China.

Şi m-am întrebat dacă, văzând-o pe Sara la petrecere, îşi dăduse seama că se înşelase.

Dar în dimineaţa următoare, când mă pregăteam să plec, a spus:

— Sara a telefonat când făceai duş şi a anulat întâlnirea.

— Nu pot veni sâmbătă cu noi la teatru?

— Nu. Nu merge azi cu mine la cumpărături. A spus c-o doare capul.

— O fi băut din sherry-ul ăla groaznic, am presupus eu. Şi ce-o să faci? Vrei să vii cu mine la masa de prânz?

— Cred că e cineva de la Conferinţă.

— Cine? am întrebat, nedumerit.

— Bărbatul care e amantul Sarei, mi-a zis ea, luând ghidul oraşului. Dacă ar fi locuit aici, n-ar fi riscat s-accepte o întâlnire

în timpul vizitei noastre.

— *N-are* niciun amant, am contrazis-o eu. Am văzut-o. L-am văzut pe Elliott. El…

— Elliott nu ştie. Şi-a îndesat cu sălbăticie ghidul oraşului în geantă. Bărbaţii nu observă nimic.

A început să-şi pună tot felul de lucruri în geantă – ochelarii de soare, paşaportul.

— Cinăm la familia Hughes diseară la şapte. Ne-ntâlnim aici la cinci şi jumătate. Şi-a luat umbrela.

— Te înşeli, am insistat eu. Sunt căsătoriţi dinaintea noastră. E nebună după Elliott. De ce ar avea o aventură cineva care riscă să piardă atât de mult?

S-a întors spre mine, cu umbrela încă în mână.

— Nu ştiu, a spus, deprimată.

— Uite ce e, i-am propus, făcându-mi-se brusc milă de ea, ce-ar fi să vii să iei prânzul cu mine şi cu Bătrânul? Probabil c-o să fim daţi din nou afară din cauza lui, cum s-a-ntâmplat la restaurantul ăla indian. O să fie amuzant.

Ea a clătinat din cap.

— Tu şi Arthur o să vreţi să vă puneţi unul pe altul la curent cu toate, şi nu vreau să-mi amân drumul la Selfridge's. Şi-a ridicat privirea spre mine. Când îl vezi pe Arthur…

A tăcut, arătând la fel ca atunci când îmi spusese despre Sara.

— Crezi că are şi el o aventură, doamnă Ştie-Tot, Vede-Tot?

— Nu, a zis ea. E mai bătrân decât noi.

— De-aia i-am şi spus Bătrânul, am remarcat eu, şi crezi cumva că a ajuns să umble-n baston şi că şi-a lăsat o barbă lungă, albă?

— Nu, a răspuns, agăţându-şi geanta de umăr. Cred că, dacă au porţelanul meu la Selfridge's, o să cumpăr servicii de douăsprezece persoane.

Se înşela şi aveam să i-o dovedesc. Aveam să ne distrăm foarte bine la teatru, şi ea urma să-şi dea seama că Sara nu putea să aibă un amant. Dacă reuşeam să iau bilete. Pentru *Ragtime* nu mai erau, ceea ce însemna că era posibil să nu mai găsesc nici la *Furtuna* şi nu mai aveam prea multe alte opţiuni, de vreme ce Elliott spusese că nu voia să meargă la *Sunset Boulevard.* Şi nici la *Cats,* mi-am amintit, uitându-mă la afişe în

timp ce coboram pe scara rulantă. Nici la *Les Miz.*

Furtuna şi chestia în care apărea Hayley Mills, *Endgames,* erau la teatre din apropiere de Leicester Square. Iar dacă nu reuşeam să iau bilete la niciuna dintre ele, găseam o agenţie teatrală pe Lisle Street.

La *Furtuna* nu mai erau bilete, aşa cum mă aşteptasem. Am plecat spre teatrul Lyric.

La *Endgames* aveau cinci locuri consecutive.

— Excelent, am spus, scoţându-mi cardul American Express şi gândindu-mă cât de mult se schimbaseră lucrurile.

În vremurile de demult aş fi întrebat dacă n-au ceva în zona şerpaşilor, adică în pantă atât de abruptă, încât eram nevoiţi să ne ţinem de braţele scaunelor ca să nu cădem ca nişte bolovani, şi trebuia să închiriem binocluri ca să putem vedea scena.

Şi, în vremurile de demult, m-am gândit, cu amărăciune, Cath ar fi stat alături de mine, făcând calcule rapide ca să vadă dacă bugetul ne putea permite chiar şi biletele ieftine. Iar acum luam bilete în centrul celui de-al treilea rând şi nici măcar nu întrebam care era preţul, iar Cath era în drum spre Selfridge’s, cu taxiul.

Fata mi-a întins biletele.

— Care e cea mai apropiată staţie de metrou? am întrebat.

— Tottenham Court Road, a spus ea.

M-am uitat pe harta metroului. Puteam să merg pe linia Central până la Holborn şi să iau apoi un tren direct către South Kensington.

— Cum ajung acolo?

Ea şi-a fluturat mâna plină de brăţări, arătând vag către nord.

— Mergeţi în sus, pe St Martins Lane.

Am mers în sus pe St Martins Lane, apoi pe Monmouth, apoi pe Mercer, pe Shaftesbury şi pe New Oxford. Era evident că existau şi alte staţii mai apropiate decât Tottenham Court Road, dar era prea târziu ca să mai pot face ceva în privinţa asta. Şi n-aveam de gând să iau un taxi.

Călătoria a durat o jumătate de oră şi am avut nevoie de alte zece minute ca s-ajung la Holborn, timp în care mi-am dat seama că teatrul Lyric se afla la mai puţin de patru cvartale de Piccadilly Circus. Uitasem cât de adâncă era staţia, cât de lungi erau scările rulante. Păreau să coboare pe kilometri întregi.

Paşii mei au răpăit pe treptele din şipci de lemn şi apoi prin tunel, şi m-am uitat la ceas din mers.

Nouă treizeci. Aveam tot timpul s-ajung la conferinţă. M-am întrebat când urma să-şi facă apariţia Bătrânul. Trebuia să vină cu maşina din Cambridge, m-am gândit, coborând un şir scurt de trepte în spatele unui bărbat în haină de tweed, ceea ce însemna o oră şi…

Eram pe treapta de jos când m-a izbit vântul. De data asta n-a fost atât o rafală, cât mai degrabă senzaţia pe care o ai când se deschide uşa unei camere frigorifice.

O pivniţă, m-am gândit, căutând pe bâjbâite balustrada de metal. Nu. Ceva unde e mai frig. Un frig de moarte. Un dulap frigorific pentru carne. Un congelator imens pentru mâncare. Cu o tentă neplăcută, pătrunzătoare, un miros de substanţă chimică, parcă de dezinfectant. Un miros care-ţi făcea greaţă.

Nu, nu un congelator pentru mâncare, m-am gândit, un laborator biologic, şi am recunoscut mirosul ca fiind de formaldehidă. Şi mi-am dat seama că acoperea un altul. Am închis gura şi mi-am ţinut respiraţia, dar duhoarea dulceagă, greţoasă, îmi pătrunsese deja în nări, în gât. Nu un laborator biologic, mi-am spus cu groază. O capelă mortuară.

Se terminase, uşa se închisese la fel de brusc cum se deschisese, dar în nări îmi rămăsese un strop de aer îngheţat, încă mai aveam în gură gustul neplăcut de formaldehidă. De descompunere, de moarte, de putreziciune.

Am rămas acolo, pe treapta de jos, respirând superficial, în timp de oamenii treceau pe lângă mine. Îl vedeam pe bărbatul în haină de tweed dând colţul în tunelul din faţă. Şi el *trebuie* să fi simţit, mi-am spus. Era chiar înaintea mea. M-am repezit pe urmele lui, ocolind doi copii, o indiancă în sari, o gospodină cu o plasă, şi am reuşit în cele din urmă să-l ajung când intra pe peronul aglomerat.

— Aţi simţit rafala aia de vânt? l-am întrebat, apucându-l de mânecă. Adineauri, în tunel?

A părut alarmat, apoi a replicat tolerant:

— Sunteţi din State, nu-i aşa? La intrarea trenului într-un tunel se simte întotdeauna un mic val de aer. E cât se poate de normal. N-aveţi de ce să intraţi în panică.

S-a uitat fix la mâna mea pe mâneca lui.

— Dar ăsta a fost rece ca gheaţa, am insistat eu. A…

— Ah, da, sigur, aici suntem foarte aproape de fluviu, a adăugat, cu o expresie mai puţin îngăduitoare. Vă rog să mă scuzaţi. Şi-a eliberat braţul. Vă doresc vacanţă plăcută, mi-a urat, şi s-a pierdut în mulţime, îndreptându-se către capătul opus al peronului.

L-am lăsat să plece. Era evident că nu simţise nimic. Dar trebuia să simtă, m-am gândit. Fusese exact în faţa mea.

Doar dacă nu era real, dacă nu cumva aveam nişte halucinaţii bizare.

— În sfârşit, a spus o femeie, uitându-se în josul şinelor, şi am văzut că se apropia trenul.

O foaie volantă prinsă de zid a fâlfâit în vânt, apoi a fluturat părul blond al unei femei de la marginea peronului. Ea s-a întors fără nicio grijă spre bărbatul de alături, spunându-i ceva şi potrivindu-şi cureaua de piele a genţii pe umăr.

A lovit din nou, un val violent de frig, un miros de chimicale şi de descompunere, o duhoare de putreziciune.

Trebuie să fi simţit, m-am gândit, uitându-mă în lungul peronului, dar el se urca indiferent în metroul spre care şi-au ridicat privirea turiştii de lângă el, pentru a şi-o coborî din nou asupra hărţilor, fără să aibă habar de nimic.

Trebuie să fi simţit, mi-am zis, şi am dat cu ochii de un negru în vârstă. Era pe la jumătatea peronului, îmbrăcat într-o haină ecosez. S-a cutremurat când l-a izbit rafala, apoi şi-a îndesat capul cărunt între umeri, ca o broască ţestoasă care se retrage în carapacea ei.

A simţit, mi-am spus, şi am dat să mă îndrept spre el, dar se urca deja în tren, uşile începeau să se închidă. Nu-l mai puteam ajunge nici dacă o luam la fugă.

M-am urcat în cel mai apropiat vagon dintr-un salt, în timp ce uşile se închideau fâşâind, şi am aşteptat următoarea oprire. Am sărit jos imediat ce s-au deschis uşile şi m-am ţinut de marginea uneia dintre ele, străduindu-mă să văd dacă el cobora. N-a coborât, nici acolo, nici în staţia care a urmat, iar la Bond Street a fost simplu. N-a coborât nimeni.

— Marble Arch, a anunţat vocea fără trup şi trenul a oprit în staţia mozaicată.

Ce naiba se întâmpla la Marble Arch? Acolo nu fuseseră niciodată atât de mulţi oameni în vremea şederii mele şi a lui Cath la Moaşa Regală. Toată lumea din tren cobora.

Dar unde era bătrânul? M-am aplecat în afara uşii, încercând să văd dacă păşea pe peron. Nu-l puteam vedea din cauza mulţimii. Am înaintat cu un pas şi am fost imediat împins într-o parte de o mulţime la fel de numeroasă, care urca.

Am mers pe peron către vagonul lui, întinzându-mi gâtul ca să-i zăresc haina cadrilată şi părul cărunt în mijlocul exodului.

— Se închid uşile, a spus vocea din metrou şi m-am răsucit exact la timp ca să-l văd punându-se în mişcare, cu bătrânul aşezat în vagon privindu-mă prin geam.

Şi acum? m-am întrebat, stând pe peronul dintr-odată pustiu. Mă-ntorc la Holborn, să văd dacă se întâmplă din nou şi dacă mai simte cineva? Cineva care nu se urcă în tren?

În locul unde mă aflam n-avea să se întâmple cu siguranţă nimic. Era staţia noastră, cea din care plecaserăm de climineaţă şi în care ne întorseserăm în fiecare seară, pe toată durata primei noastre vizite, şi nu suflaseră niciun fel de vânturi bizare. Moaşa Regală era la numai trei cvartale distanţă şi noi alergaserăm în susul scărilor pline de curenţi de aer, ne ţinuserăm de mână, râseserăm de ceea ce îi spusese Bătrânul paracliserului din Canterbury când ne arătase mormântul lui Thomas Morus...

Bătrânul. El trebuia să ştie ce stârnea rafalele de vânt sau cum puteam afla. Adora misterele. Ne târâse la Greenwich, la British Museum şi la cripta din catedrala St Paul, încercând să afle ce se întâmplase cu braţul pierdut de amiralul Nelson într-una dintre bătăliile sale navale. Dacă putea afla cineva care era cauza rafalelor, atunci el era acela.

Şi ar fi trebuit să fi ajuns deja, m-am gândit, uitându-mă la ceas. Doamne Sfinte! Era aproape unu. M-am apropiat de harta metroului de pe perete, încercând să găsesc cel mai scurt traseu pe care puteam ajunge la conferinţă. Trebuia să merg la Notting Hill Gate şi să iau apoi un tren de pe liniile District sau Circle. M-am uitat în sus, la afişajul de deasupra peronului, vrând să văd cât mai aveam de aşteptat până la sosirea următorului tren, aşa că atunci când a venit rafala n-am avut timp să mă gârbovesc, cum făcuse negrul bătrân, n-am reuşit să mă feresc de suflu. Aveam gâtul cât se poate de întins, ca Sir Thomas Morus pe butuc.

Şi a fost ca o lamă, despicând aerul de pe peron cu o forţă ucigaşă. De data asta fără niciun iz de capelă mortuară, fără

fierbinţeală. Nimic altceva decât suflul şi mirosul de sare şi de fier. Mirosul spaimei, al sângelui şi al morţii fulgerătoare.

Ce era? m-am întrebat, prinzându-mă orbeşte de peretele mozaicat. *Ce era?*

Bătrânul, mi-am spus din nou. Trebuie să-l găsesc pe Bătrân.

Am luat metroul până la South Kensington şi am alergat apoi tot drumul până la conferinţă, pe jumătate temându-mă că nu era acolo, dar era. I-am auzit vocea când am intrat. Îl înconjura obişnuitul grup de admiratori. Am traversat holul, către ei.

Elliott s-a desprins din grup şi a venit la mine.

— Trebuie să-l văd pe Bătrân, am spus.

El m-a reţinut, punându-mi mâna pe braţ.

— Tom…

Arăta aşa cum arătase Cath, aşezată pe marginea patului, când îmi spusese că Sara avea un amant.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat, temându-mă de răspuns.

— Nimic, a răspuns el, aruncând o privire peste umăr, către bar. Arthur… Nimic. Mi-a eliberat braţul. O să fie extraordinar de încântat să te vadă. A tot întrebat de tine.

Bătrânul stătea într-un fotoliu confortabil, întreţinându-se cu admiratorii săi. Arăta exact ca în urmă cu douăzeci de ani, cu silueta încă zveltă, cu părul de culoare deschisă încă atârnându-i pe frunte, ca al unui băieţandru.

Vezi, Cath, m-am gândit. Nici urmă de barbă lungă şi albă. Niciun baston.

S-a întrerupt imediat ce ne-a văzut şi s-a ridicat.

— Tom, tinere depravat! a exclamat cu voce puternică, la fel ca întotdeauna. Te-am aşteptat toată dimineaţa. Unde ai fost?

— În metrou, i-am răspuns. S-a întâmplat ceva. Am…

— În *metrou?* Ce căutai acolo, jos?

— Veneam…

— Să nu mai foloseşti niciodată metroul, a zis el. De când şi-a ocupat Tony Blair funcţia, e un adevărat iad. Ca orice altceva.

— Vreau să vii cu mine, i-am cerut eu. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Unde să vin? Jos, în metrou? N-apuci tu ziua aia. S-a aşezat din nou. Detest metroul. Miroase urât, e murdar…

Era ca şi cum mi-ar fi vorbit Cath.

— Uite ce e, i-am explicat, dorindu-mi să nu fi fost atâţia oameni în jur. Ieri, în staţia Charing Cross, mi s-a întâmplat

ceva straniu. Ştii cum suflă vântul prin tuneluri când intră trenurile-n staţie?

— Sigur că da. În locurile alea e un curent groaznic…

— Exact, am zis. Vreau să vezi curenţii de aer. Să-i simţi. Sunt…

— Şi să răcesc de moarte? Nu, mulţumesc.

— Nu înţelegi, am insistat. N-au fost nişte curenţi obişnuiţi. Mă îndreptam spre peronul liniei Northern şi…

— Poţi să-mi povesteşti la masa de prânz. S-a întors spre ceilalţi. Unde mergem?

În toţi anii scurşi de când îl cunoşteam, nu întrebase niciodată, niciodată, pe cineva unde să ia prânzul. M-am uitat la el clipind prosteşte.

— Ce-ai zice de Bangkok House? a propus Elliott.

Bătrânul a clătinat din cap.

— Mâncarea e prea picantă. Mă balonează.

— După colţ e un local unde se serveşte sushi, a sugerat cineva din grupul admiratorilor.

— *Sushi!* a exclamat el, pe un ton care a pus capăt discuţiei.

Am mai făcut o încercare.

— Ieri eram în staţia Charing Cross şi m-a izbit vântul, a fost o rafală care mirosea a sulf. A…

— E smogul ăsta blestemat, a zis Bătrânul. Prea multe maşini. Prea mulţi oameni. E aproape la fel de rău ca pe vremuri, când făceau focul cu cărbuni.

Cărbune, m-am gândit. Mirosul pe care nu putusem să-l identific o fi fost de cărbune? Cărbunele mirosea a sulf.

— Stratul de inversiune înrăutăţeşte lucrurile, a spus admiratorul care recomandase localul cu sushi.

— Stratul de inversiune? am întrebat eu.

— Da, a zis el, încântat că i se acorda atenţie. Londra se află într-o mică depresiune, care generează aşa ceva. Se-ntâmplă când un strat de aer cald de deasupra pământului prinde sub el aerul de la suprafaţă, aşa că fumul şi particulele se adună…

— Credeam că mergem la masă, a replicat arţăgos Bătrânul.

— Ţii minte când am încercat să descoperim ce se-ntâmplase cu adresa lui Sherlock Holmes? l-am întrebat. Ăsta e un mister şi mai bizar.

— *Aşa e,* a spus el. Baker Street, numărul 221B. Pe asta o uitasem. V-aduceţi aminte când v-am luat să facem un tur, pe

urmele capului lui sir Thomas Morus? Elliott, povesteşte-le ce a zis Sara la Canterbury.

Elliott le-a povestit, şi au izbucnit toţi în hohote zgomotoase de râs, inclusiv Bătrânul. Aproape că m-aşteptam să exclame cineva: „Ce vremuri!”

— Tom, povesteşte-le tuturor cum a fost când ne-am dus să vedem *Kismet,* mi-a cerut Bătrânul.

— Avem bilete pentru noi cinci la *Endgames,* mâine-seară, l-am anunţat, deşi ştiam ce avea să urmeze.

El clătina deja din cap.

— Nu mai merg la teatru. S-a dus naibii, ca orice altceva. O mulţime de tâmpenii moderniste. A lovit cu palmele în braţele fotoliului. Prânzul! Ne hotărâm unde mergem?

— Ce zici de New Delhi Palace? a spus Elliott.

— Nu mă descurc cu mâncarea indiană, a ripostat Bătrânul, din cauza căruia fuseserăm daţi o dată afară chiar de la New Delhi Palace, fiindcă dansase cu puiul Tandoori. Nu există niciun loc unde se serveşte mâncare obişnuită?

— Indiferent unde am merge, trebuie să ne hotărâm, a zis admiratorul. Sesiunea de după-amiază începe la două.

— Pe asta n-o putem pierde, a zis Bătrânul. A măturat cu privirea cercul de oameni din jur. Aşadar, unde mergem? Tom, vii să mănânci cu noi?

— Nu pot, i-am răspuns. Aş vrea să vii tu cu mine. Ar fi ca pe vremuri.

— Apropo de alte vremuri, a rostit Bătrânul, întorcându-se din nou către grup, încă nu v-am povestit cum am fost dat afară de la *Kismet.* Cum o chema pe fata aia din harem, Elliott?

— Lalume, a zis Elliott, răsucindu-se spre Bătrân, iar eu am profitat de ocazie ca să plec.

Un strat de inversiune. Aerul ţinut jos, ca să nu poată scăpa din capcana de sub pământ, astfel încât fumul şi particulele, şi mirosurile se concentrau, se intensificau.

Am luat metroul, m-am întors la Holborn şi am coborât pe linia Central, ca să mă uit la sistemul de ventilaţie. Am descoperit în perete două grătare, nu mai mari decât foile volante prin care se făcea reclamă pieselor de teatru, şi o fantă de aerisire în pasajul orientat spre vest, la o distanţă de două treimi din lungimea lui faţă de intrare, dar niciun ventilator,

nimic care să deplaseze aerul sau să facă legătura cu exteriorul.

Trebuia să existe. Staţiile adânci erau la zeci de metri sub pământ. Nu se puteau baza pe recircularea naturală a aerului, mai ales cu toate gazele evacuate de motoarele Diesel şi cu monoxidul de carbon generat de traficul de la suprafaţă. Trebuia să existe ventilaţie. Dar unele dintre staţiile de metrou fuseseră construite cu mult timp în urmă, prin anii 1880, iar Holborn arăta ca şi cum n-ar mai fi fost renovată de atunci.

M-am dus în încăperea vastă care găzduia scările rulante şi m-am oprit, uitându-mă în sus. Spaţiul era deschis până la automatele de bilete de deasupra, iar staţia avea uşi mari pe trei laturi, toate fiind deschise către exterior.

Chiar şi fără ventilaţie, aerul avea să ajungă în cele din urmă sus şi afară, pe străzile Londrei. Vântul şi ploaia aveau să pătrundă de la suprafaţă, iar mişcarea oamenilor care se foiau grăbiţi prin staţie, urcând pe scările rulante şi coborând prin tuneluri, avea să producă circulaţia curenţilor. Însă dacă exista un strat de inversiune care menţinea aerul aproape de pământ, împiedicându-l să se ridice…

În minele de cărbune se acumulau buzunare de monoxid de carbon şi de metan letal. Metroul semăna foarte mult cu o mină, cu sistemul lui complicat de pasaje cotite şi curbe. Oare în tunelurile prin care circulau trenurile se puteau forma buzunare de aer, devenind tot mai concentrate, tot mai letale, pe măsura trecerii timpului?

Stratul de inversiune putea explica existenţa rafalelor de aer, dar nu şi ce anume le genera. O bombă plasată de IRA, aşa cum crezusem prima oară? Ar fi oferit o explicaţie pentru suflu şi pentru mirosul de explozibili, dar nu şi pentru formaldehidă. Sau pentru izul sufocant de noroi de la Charing Cross.

Prăbuşirea unui tunel? Sau un accident de tren?

Am făcut o călătorie lungă până în partea de sus a staţiei şi l-am întrebat pe un paznic de lângă automatele cu bilete:

— Tunelurile astea se surpă vreodată?

— Oh, nu, domnule, sunt cât se poate de sigure. Mi-a adresat un zâmbet liniştitor. N-aveţi de ce să vă faceţi griji.

— Dar din când în când trebuie să se mai întâmple accidente.

— Domnule, vă garantez că metroul din Londra e cel mai

sigur din lume.

— Dar bombele? am întrebat. IRA...?

— IRA a semnat un tratat de pace, a răspuns el, privindu-mă cu suspiciune.

Încă vreo trei întrebări şi era posibil să mă trezesc arestat ca plasator de bombe pentru ERA. Aveam să-l întreb pe Elliott. Iar între timp puteam încerca să descopăr dacă rafalele de vânt se simţeau în toate staţiile sau doar în câteva.

— Îmi puteţi arăta cum să ajung la Turnul Londrei? l-am întrebat pe paznic, întinzându-mi harta ca un turist.

— Da, domnule, luaţi un tren de pe linia Central, cea de culoare roşie, până la Bank, mi-a explicat el, urmărind traseul cu degetul pe hartă, apoi treceţi pe liniile District şi Circle. Şi nu vă faceţi griji. Metroul londonez e extrem de sigur.

Cu excepţia rafalelor de vânt, m-am gândit, punând piciorul pe scara rulantă. Am scos un stilou şi am însemnat cu câte un X toate staţiile în care ajunsesem în timpul călătoriei: Marble Arch, Charing Cross, Sloane Square.

La Russell Square nu fusesem. M-am dus şi am aşteptat în pasaje şi pe ambele peroane, în intervalul dintre două trenuri. Acolo nu era nimic, dar pe linia Metropolitan, la St Paneras, se simţea acelaşi suflu exploziv ca la Charing Cross – căldură, mirosuri usturătoare şi senzaţia de distrugere violentă.

La Barbican sau la Aldgate nu se-ntâmpla nimic, şi m-am gândit că ştiam de ce. În ambele staţii, şinele erau la suprafaţă şi peroanele se aflau în aer liber. Curenţii de aer se dispersau în mod natural, în loc să fie captivi în subteran, ceea ce însemna că puteam elimina majoritatea staţiilor suburbane.

Însă St Paul şi Chancery Lane erau sub pământ, cu tuneluri adânci, străbătute de curenţi de aer, şi în niciuna dintre ele n-am simţit nimic, cu excepţia unui miros firav de motor diesel şi de mucegai. Probabil că mai acţiona şi alt factor.

Nu e vorba de linia pe care se află, mi-am spus în timpul drumului către Warren Street. Marble Arch şi Holborn erau pe linia Central, dar Charing Cross nu era, aşa cum nu era nici St. Paneras. Poate contau conexiunile din fiecare dintre ele. Prin Chancery Lane, St Paul şi Russel Square nu trecea decât câte o singură linie. La Holborn erau două linii, iar la Charing Cross trei. În St Paneras erau cinci.

Staţiile pe care trebuia să le verific, m-am gândit, erau cele

în care se întâlneau mai multe linii, cele pe care tunelurile, pasajele şi curbele le făceau să semene cu nişte faguri de miere. Monument, mi-am spus, uitându-mă la cercurile în care convergeau liniile verzi, violete şi roşii. Baker Street şi Moorgate.

Baker Street era cea mai apropiată, dar era dificil să ajung acolo. Deşi nu mă despărţeau de ea decât alte două staţii, trebuia să schimb trenul la Euston, să merg pe linia Northern în sens invers, întorcându-mă la St Paneras, şi să prind un tren de pe linia Bakerloo. Mă bucuram că nu mă însoţea Cath, care ar fi zis: „Parcă spuneai că e foarte uşor s-ajungi oriunde cu metroul.”

Cath! Uitasem că trebuia să ne-ntâlnim la hotel, să mergem împreună la cina cu familia Hughes.

Cât era ceasul? Abia cinci, slavă Domnului. Am aruncat o privire grăbită pe hartă. Bun. Pe Northern până la Leicester Square şi apoi pe linia Piccadilly; cine zice că nu e uşor să ajungi oriunde cu metroul? În mai puţin de o jumătate de oră urma să fiu la Connaught. Şi, ajuns acolo, aveam să-i povestesc totul, despre Bătrân şi despre mirosul de capelă mortuară, şi despre bătrânul cu haină ecosez.

Dar ea nu era la hotel. Îmi lăsase un bilet pe perna patului. „Ne întâlnim la Grimaldi’s. 7 P.M.”

Nicio explicaţie. Nici măcar o semnătură, iar biletul părea scris în grabă, mâzgălit. Dacă sunase Sara? mi-a trecut prin minte – un gând la fel de îngheţat ca vântul din staţia Marble Arch. Poate Cath avusese dreptate şi în privinţa ei, aşa cum avusese şi în privinţa Bătrânului.

Dar când am ajuns la Grimaldi’s, s-a dovedit că nu fusese decât la cumpărături.

— Vânzătoarea de la raionul de porţelanuri din Fortnum and Mason mi-a spus că pe Bond Street există un magazin specializat în modelele cu discontinuităţi în fabricaţie.

Bond Street. Era de mirare că nu dăduserăm nas în nas unul cu altul. Însă ea nu fusese într-o staţie de metrou, m-am gândit, cu licărirea unui resentiment. Fusese în siguranţă, la suprafaţă, într-un taxi.

— Nici acolo n-aveau, mi-a povestit, dar vânzătoarea mi-a sugerat să încerc într-o prăvălie de vizavi de magazinul Portmerion, care era, evident, tocmai în Kensington. Mi-a luat

tot restul zilei. Cum a fost la conferinţă? Arthur era acolo?

Ştii că era, m-am gândit. Prevăzuse că era îmbătrânit şi încercase să mă avertizeze în prima dimineaţă, la hotel, iar eu n-o crezusem.

— Cum arăta? a-ntrebat Cath.

Ştii deja, m-am gândit cu amărăciune. Antenele tale culeg vibraţiile tuturor. În afară de cele ale soţului tău.

Şi chiar dacă aş fi încercat să-i spun, era prea preocupată de preţiosul ei model de porţelanuri ca să mă asculte.

— Perfect, i-a spus. Am luat prânzul şi pe urmă ne-am petrecut toată după-amiaza împreună. Nu s-a schimbat câtuşi de puţin.

— Vine cu noi la teatru?

— Nu, am răspuns, şi am fost salvat de familia Hughes, care şi-a făcut apariţia chiar atunci, doamna Hughes părând fragilă şi bătrână, iar fiii ei robuşti, Milford Junior şi Paul, însoţiţi de soţiile lor.

S-au făcut prezentările şi s-a dovedit că blonda care-l însoţea pe Milford Junior nu era nevasta lui, era logodnica.

— Eu şi Barbara pur şi simplu nu mai puteam sta de vorbă unul cu altul, mi-a mărturisit el în vreme ce ne sorbeam cocteilurile. N-o mai interesa decât să cumpere tot felul de lucruri, haine, bijuterii, mobilă.

Porţelanuri, m-am gândit eu, aruncând o privire în partea opusă a încăperii, unde se afla Cath.

La cină am stat între Paul şi Milford Jr., care a discutat despre Declinul şi Căderea Imperiului Britanic, în tot timpul mesei.

— Şi acum Scoţia vrea să se separe, a spus el. Cine mai urmează? Sussex? Londra?

— Poate atunci o s-avem măcar parte de servicii guvernamentale decente. Starea în care se află acum străzile şi reţeaua de transporturi…

— Azi am mers cu metroul, am spus, profitând de ocazie. Aveţi cumva idee dacă la Charing Cross a avut vreodată loc vreun accident de tren?

— Nu m-aş mira, a zis Milford. Întregul sistem e o ruşine. Murdar, periculos – ultima dată când l-am folosit, un hoţ a-ncercat să-mi umble în buzunar pe scara rulantă.

— Eu nu mai cobor niciodată la metrou, s-a amestecat doamna Hughes, din capul mesei, unde ea şi Cath se adânciseră într-o discuţie despre magazinele de porţelanuri din Chelsea. N-am mai mers de când a murit Milford.

— E plin de cerşetori, a spus Paul. Dorm pe peroane, stau tolăniţi prin pasaje. E aproape la fel de rău ca-n timpul Războiului Fulger.

Războiul Fulger. Raiduri aeriene, bombe incendiare şi flăcări. Fum şi sulf şi moarte.

— Războiul Fulger? am întrebat.

— În al Doilea Război Mondial, în timpul bombardamentelor lui Hitler asupra Londrei, o mulţime de oameni se adăposteau în metrou, a zis Milford. Pe şine, pe peroane, chiar şi pe scările rulante.

— Dar nu erau mai în siguranţă decât la suprafaţă, a adăugat Paul.

— Adăposturile au fost lovite? am întrebat.

Paul a încuviinţat.

— Paddington. Şi Marble Arch. La Marble Arch au fost ucişi patruzeci de oameni.

Marble Arch. Suflul exploziei şi sânge, şi teroare.

— Dar la Charing Cross? am întrebat.

— N-am idee, a răspuns Milford, pierzându-şi interesul. Ar trebui să aprobe o lege care să interzică accesul cerşetorilor în metrou. Şi să-i oblige pe taximetrişti să vorbească o engleză acceptabilă.

Războiul Fulger. Fireşte. Asta ar fi explicat mirosul de praf de puşcă sau ce-o fi fost. Şi suflul exploziei. O bombă brizantă.

Dar Războiul Fulger fusese cu peste cincizeci de ani în urmă. Era posibil ca aerul din timpul exploziei unei bombe să fi rămas acolo jos, în tuneluri, în tot acest timp, fără să se împrăştie?

Nu puteam afla decât într-un singur mod. În dimineaţa următoare am luat metroul până la Tottenham Court Road, unde exista o stradă plină de librării, şi am cerut o carte despre istoria metroului în timpul Războiului Fulger.

— Metroul? a zis nesigură fata de la Foyle’s, al treilea loc unde m-am interesat. S-ar putea să aibă ceva la Muzeul Metroului.

— Unde se află? am întrebat-o.

Nu ştia, aşa cum nu ştia nici vânzătoarea de bilete din staţia de metrou, dar mi-am adus aminte că, în drumurile mele din ziua precedentă, văzusem un poster cu muzeul pe peronul din staţia Oxford Circus. Am consultat harta metroului, am luat un tren până în staţia Victoria, de unde m-am urcat în altul, către Oxford Circus, şi acolo am intrat pe cinci peroane până când am găsit posterul.

Covent Garden. Muzeul Transporturilor din Londra. M-am uitat din nou pe hartă, am mers pe linia Central până la Holborn, am trecut pe linia Piccadilly şi m-am dus la Covent Garden.

O staţie care, după toate aparenţele, fusese de asemenea lovită, căci când parcursesem cam a treia parte din lungimea tunelului, am fost izbit de o rafală de aer atât de fierbinte, încât îţi pârlea obrajii. Însă nu se simţea miros de explozibili, nici de sulf sau de praf. Doar cenuşă, foc şi deznădejde, fiindcă arsese totul, totul.

Mirosul a continuat să mă-nsoţească în vreme ce am urcat scările şi am ieşit în piaţă, printre şirurile de rulote din care se vindeau tricouri, cărţi poştale ilustrate şi autobuze supraetajate de jucărie, îndreptându-mă grăbit către Muzeul Transporturilor.

Şi acolo era plin de tricouri şi de vederi, toate cu simbolul metroului şi cu reproduceri ale hărţii sale.

— Îmi trebuie o carte despre metrou în timpul Războiului Fulger, i-am cerut băiatului de după o tejghea plină cu teancuri de şervete de masă cu inscripţia „Atenţie, Nu Călcaţi în Gol” şi cu cărţi de joc.

— Războiul Fulger? a întrebat, nedumerit.

— Al Doilea Mondial, am spus, dar nici de data asta n-a dat niciun semn de recunoaştere.

Şi-a fluturat nepăsător mâna către stânga.

— Cărţile sunt acolo.

Nu erau. Se aflau lângă peretele opus, dincolo de un raft cu postere care reproduceau reclamele din metrou din anii douăzeci şi treizeci, şi erau în cea mai mare parte despre trenuri, dar am găsit în cele din urmă şi două despre istoria metroului şi o broşură intitulată *Londra în vreme de război.* Le-am cumpărat pe toate, plus un blocnotes cu harta metroului pe copertă.

Muzeul Transporturilor avea un bufet. M-am aşezat la una dintre mesele de plastic şi am început să iau notiţe. Aproape toate staţiile de metrou fuseseră folosite ca adăposturi şi multe fuseseră lovite – Euston Station, Aldwych, Monument. „Imediat după bombardament, mirosul usturător de praf de cărămidă şi de cordită era pretutindeni”, scria în broşură. Cordită. Ăsta era mirosul pe care-l simţisem.

Marble Arch primise o lovitură directă, bomba explodase ca o grenadă într-unul dintre pasaje, smulgând plăcile de mozaic de pe pereţi şi propulsându-le către oamenii adăpostiţi, pe care-i ciopârţiseră. Ceea ce explica mirosul de sânge. Şi lipsa căldurii. Nu fusese decât un suflu.

Am căutat Holborn. Existau mai multe referinţe la folosirea staţiei ca adăpost, dar nicăieri nu scria că fusese lovită.

Charing Cross fusese, de două ori. Mai întâi de o bombă brizantă, pe urmă de o rachetă V-2. Bomba spărsese conductele de apă şi provocase o avalanşă de noroi, care ajunsese pe scările rulante. De aceea simţisem izul de pământ umed – era al noroiului de pe acoperişul năruit.

În noaptea de 10 mai a anului 1941 fuseseră lovite aproape o duzină de staţii: Cannon Street, Paddington, Blackfriars, Liverpool Street…

Covent Garden nu era pe listă. Am căutat-o în broşură. Staţia nu fusese lovită, dar bombele incendiare căzuseră pretutindeni în jur şi întreaga zonă fusese în flăcări. Ceea ce însemna că nu era necesar ca Holborn să fi primit o lovitură directă. Bomba ar fi putut cădea alături, omorând o mulţime de oameni şi fiind responsabilă de mirosul de capelă mortuară din staţie. Iar focurile care înconjuraseră Covent Garden explicau lipsa mirosului de sulf şi a şocului.

Totul se potrivea – mirosul de nămol şi de cordită din Charing Cross, cel de fum din Cannon Street, cu suflul şi cu mirosul de sânge de la Marble Arch. Rafalele de vânt pe care le simţisem erau rafale din Războiul Fulger, prinse în cursă de stratul de inversiune din Londra, captive sub pământ, fără nicio posibilitate de scăpare, neavând unde să se ducă, reţinute, recirculate şi intensificate în anii petrecuţi în labirintul de tuneluri, pasaje şi peroane. Totul se potrivea.

Şi exista o modalitate de verificare. Am copiat lista tuturor staţiilor care fuseseră lovite – Blackfriars, Monument,

Paddington, Liverpool Street. Praed Street, Bounds Green, Trafalgar Square şi Balham primiseră lovituri directe. Dacă teoria mea era corectă, rafalele aveau să se facă simţite cu siguranţă acolo.

Am început să le caut, folosind harta de pe coperta blocnotesului. Bounds Green era departe, în nord, pe linia Piccadilly, în apropiere de legendara staţie Cockfosters, iar Balham se afla la o distanţă cam tot atât de mare spre sud, pe linia Northern. N-am reuşit să găsesc nici Praed Street, nici Trafalgar Square. M-am întrebat dacă fuseseră închise sau primiseră alte nume. La urma urmelor, Războiul Fulger se desfăşurase cu cincizeci de ani în urmă.

Monument era staţia cea mai apropiată. Puteam ajunge acolo pe linia Central şi apoi pe Circle până la Liverpool Street, continuând după aceea să merg în sus, către Bounds Green. Monument se aflase în preajma docurilor – şi ar fi trebuit să miroasă şi a fum, să se simtă şi mirosul apei din fluviu pe care o turnaseră peste foc, şi cel de bumbac ars, de cauciuc şi de mirodenii. Arsese un depozit plin cu piper. Mirosul trebuia să fie de neconfundat.

Dar eu nu l-am simţit. Am hoinărit în susul şi în josul pasajelor pe de liniile Central, Northern şi District, am stat pe toate peroanele, am aşteptat în colţurile de lângă scări mai bine de o oră, şi nimic.

Nu se-ntâmplă tot timpul, mi-am spus, luând un tren de pe linia Circle către Liverpool Street. Mai există şi un alt factor – ora sau temperatura, sau starea vremii. Poate că vânturile suflau numai când în Londra exista un strat de inversiune. Ar fi trebuit s-ascult buletinul meteorologic în dimineaţa asta, m-am gândit.

Indiferent care o fi fost factorul respectiv, n-am simţit nimic nici la Liverpool Street, dar la Euston rafala m-a izbit cu toată forţa la un minut după ce coborâsem din tren – un suflu violent, cu miros de funingine, de spaimă şi de lemn carbonizat. Cu toate că acum ştiam despre ce era vorba, m-am sprijinit de mozaicul rece al peretelui preţ de un alt minut, până când mi s-au liniştit bătăile violente ale inimii şi gustul uscat al groazei a început să-mi dispară din gură.

Am aşteptat un tren şi încă unul, dar rafala nu s-a repetat, aşa că am coborât pe linia Victoria, am stat un minut pe

gânduri şi m-am dus înapoi, sus, să întreb un vânzător de bilete dacă la Bounds Green şinele se aflau la suprafaţă.

— Cred că da, domnule, a răspuns el, cu un accent scoţian foarte pronunţat.

— Dar la Balham?

A părut alarmat.

— Balham e în partea cealaltă. Nici măcar nu e pe aceeaşi linie.

— Ştiu, am spus. Dar şinele? Sunt la suprafaţă?

A clătinat din cap.

— Mă tem că nu ştiu, domnule. Îmi pare rău. Dacă mergeţi la Balham, coborâţi pe linia Northern şi luaţi trenul către Tooting Bec şi Morden. Nu pe cel către Elephant & Castle.

Am încuviinţat. Balham era chiar mai departe în suburbii decât Bounds Green. Şinele se aflau aproape cu siguranţă la suprafaţă, dar merita să fac o încercare.

Balham primise cea mai urâtă lovitură dintre toate staţiile. Bomba căzuse la mică distanţă, dar în cel mai nepotrivit loc cu putinţă. Cufundase staţia în întuneric şi spărsese ţevile de apă, canalele colectoare şi conductele de gaz. Apa murdară năvălise în staţie în torente, inundând pasajele în care domnea bezna, scurgându-se în josul scărilor şi prin tuneluri. Trei sute de oameni se înecaseră. Şi cum ar fi fost posibil ca aşa ceva să nu rămână acolo, chiar dacă Balham se afla la suprafaţă? Iar dacă exista, mirosul de canal, de gaz şi de întuneric trebuia să fie de neconfundat.

N-am urmat indicaţiile vânzătorului de bilete. Am făcut un ocol pe la Blackfriars, de vreme ce era practic în drumul meu, şi am stat pe peroanele sale o jumătate de oră fără niciun rezultat, înainte de a pleca spre Balham.

În cea mai mare parte a călătoriei îndelungate, metroul a fost aproape gol. După ce am trecut de London Bridge, în vagonul meu n-au mai rămas decât două persoane, o femeie de vârstă mijlocie care citea o carte şi, în capătul opus, o fată care plângea.

Avea părul ca un arici şi un piercing într-o sprânceană şi plângea neajutorată, ignorând orice altceva, neîncercând să-şi şteargă obrajii mânjiţi de rimel sau măcar să-şi întoarcă faţa spre fereastră.

Am chibzuit dacă ar fi trebuit s-o-ntreb ce se-ntâmplase; sau

poate că femeia cu cartea ar fi crezut că voiam să profit de ea. Nu eram nici măcar sigur dacă, în caz că m-aş fi apropiat, ar fi devenit conştientă de prezenţa mea – era atât de absorbită de durerea ei, încât îmi aducea aminte de Cath, concentrată asupra porţelanurilor pe care şi le dorea. M-am întrebat dacă asta îi frânsese inima fetei, faptul că modelul ei preferat nu mai exista. Sau o trădaseră prietenii, suferea din dragoste, îmbătrânea?

— Borough, a anunţat vocea computerizată, şi ea a părut să-şi revină cu o tresărire, s-a bătut cu palmele peste obraji, şi-a înşfăcat rucsacul şi a coborât.

Femeia de vârstă mijlocie a continuat să citească până la Balham, fără să-şi ridice nici măcar o dată ochii din carte. Când a intrat trenul în staţie, m-am apropiat şi am stat alături de ea, în faţa uşii, ca să văd ce operă clasică o fascina într-o asemenea măsură. Era *Pe aripile vântului.*

Dar vânturile nu şi-au luat zborul, m-am gândit, sprijinindu-mă de perete pe peronul din Balham, încordându-mă ca să aud zgomotul ocazional al unui tren care se apropia, aşteptând zadarnic o rafală cu iz de canal, de metan şi de beznă. Vânturile Războiului Fulger sunt încă aici, suflând la nesfârşit prin tunelurile şi prin pasajele metroului, ca nişte stafii, cutreierând ca tot atâtea aduceri aminte ale focului, ale potopului şi ale distrugerii.

Dacă asta erau într-adevăr. Fiindcă la Balham nu se simţea nicio duhoare de apă murdară, nu exista nimic care să sugereze că acolo ar fi pătruns vreodată şuvoaie. Aerul din pasaje era uscat şi prăfos. Nu se simţea nici măcar cel mai firav miros de mucegai.

Şi chiar dacă l-aş fi simţit, tot n-ar fi oferit o explicaţie pentru Holborn. Am aşteptat să vină alte trei trenuri, din fiecare direcţie, apoi m-am urcat într-unul care mergea spre Elephant & Castle şi spre Muzeul Imperial de Război.

„Trăiţi experienţa Războiului Fulger din Londra”, văzusem scris pe poster, dar niciunul dintre exponate nu te ajuta să afli ce staţii de metrou fuseseră lovite. Magazinul cu suvenire oferea totuşi alte trei cărţi. Le-am răsfoit din scoarţă-n scoarţă, dar nu exista nicio referire la staţia Holborn sau la vreo bombă căzută în apropierea ei.

Şi dacă rafalele de vânt erau sufluri rămase în urma

Războiului Fulger, de ce nu le simţisem prima dată când fusesem acolo? Circulasem mereu cu metroul, la conferinţe, la teatru, urmărind ideile nebuneşti ale Bătrânului, şi nu adiase nici măcar o boare cu miros de fum sau de sulf!

Ce se schimbase de data asta? Vremea? Prima dată plouase aproape fără încetare. Oare ploaia afectase stratul de inversiune? Sau se întâmplase ceva între timp? O modificare a traseelor sau a conexiunilor dintre staţii?

M-am întors la Elephant & Castle, pe o ploaie uşoară. Din staţie ieşeau un bărbat cu guler de preot şi doi băieţi care duceau pe braţe stihare albe. Probabil că e vreo biserică prin apropiere, m-am gândit, şi mi-am dat seama că asta putea fi explicaţia pentru Holborn.

Criptele bisericilor fuseseră folosite drept adăposturi în timpul Războiului Fulger. Poate ţinuseră, temporar, şi loc de morgă.

Am căutat în index „morgă" şi apoi, după ce asta n-a dat rezultate, „evacuarea cadavrelor".

Aveam dreptate. După cele mai cumplite raiduri, folosiseră bisericile, magaziile, ba chiar şi piscinele, pentru depozitarea cadavrelor. Mă îndoiam că lângă Holborn se afla vreo piscină, dar ar fi putut exista o biserică.

Nu puteam afla decât într-un singur mod – întorcându-mă la Holborn şi uitându-mă. Am aruncat o privire pe harta metroului. Bun. Puteam lua un tren direct către Holborn chiar de acolo. Am coborât pe linia Bakerloo şi m-am urcat într-un metrou care mergea spre nord. Era aproape la fel de gol ca acela cu care venisem, dar când am ajuns la Waterloo şi s-au deschis uşile, înăuntru s-a revărsat o mare de oameni.

Nu poate fi deja ora de vârf, mi-am spus, şi m-am uitat la ceas. Şase şi un sfert. Doamne Sfinte! La şapte trebuia să mă-ntâlnesc cu Cath la teatru. Şi câte staţii aveam de mers până acolo? Mi-am scos harta şi am agăţat-o de bara de deasupra capului, încercând să număr staţiile. Embankment, apoi Charing Cross şi Piccadilly Circus. Câte cinci minute pentru fiecare, plus alte cinci ca să ies din staţie, cu înghesuiala aia. Aveam să reuşesc. La limită.

— Circulaţia pe linia Bakerloo e întreruptă de la staţia Embankment către nord, a anunţat vocea computerizată când ne-am pus în mişcare. Vă rugăm să căutaţi trasee alternative.

Nu acum! am exclamat în sinea mea, înşfăcând harta. Trasee alternative. Puteam să merg pe linia Northern până la Leicester Square şi să schimb apoi metroul, îndreptându-mă spre Piccadilly Circus. Nu, aş fi ajuns mai repede dacă ieşeam din metrou la Leicester Square şi parcurgeam în fugă cvartalele rămase.

Am coborât în grabă, imediat ce s-au deschis uşile, şi am luat-o la goană pe culoarul către linia Northern. Şapte fără cinci minute, şi eu încă mă mai aflam la două staţii distanţă de Leicester Square şi la alte patru cvartale distanţă de teatru. În staţie intra un tren. Îl auzeam huruind în tunel. M-am repezit printre oameni, strigând: „Scuze, scuze, scuze”, şi am dat buzna pe peronul aglomerat de unde trebuia să iau trenul spre nord.

Probabil că trenul sosit mergea spre sud. Pe afişajul de deasupra scria: „Următorul tren peste 4 minute.”

Grozav, mi-am spus, auzind trenul care se punea în mişcare, împingând aerul în faţa lui, lăsând în urmă o zonă vidată. Staţia Embankment fusese lovită. Şi exact asta-mi lipsea atunci, o rafală de vânt din Războiul Fulger.

Şi m-a izbit chiar înainte de a avea timp să mi-o imaginez, biciuindu-mi părul şi reverele paltonului, şi a stârnit răpăiala marginilor nelipite ale afişului cu *Showboat.* Nu era suflul unei explozii, nicio răbufnire de căldură, deşi Embankment se afla chiar lângă fluviu, unde se dezlănţuiseră incendiile cele mai cumplite. Era o rafală de aer rece, rece, dar nu purta niciun miros de formaldehidă, nicio duhoare de putreziciune. Numai răceală de gheaţă şi miros sufocant, de uscăciune şi de praf.

Ar fi trebuit să fie mai bine decât în alte cazuri, dar nu era. Era mai rău. În căutarea unui sprijin, m-am lipit de peretele peronului, cu ochii închişi, fără a fi în stare să mă urc în tren.

Ce sunt vânturile astea? m-am întrebat, deşi ultima rafală dovedise că erau o rămăşiţă a Războiului Fulger. Pentru că staţia Embankment fusese lovită. Şi trebuie să fi murit oameni, mi-am spus. Fiindcă simţisem mirosul morţii. Al morţii, al groazei şi al disperării.

M-am urcat în metrou împleticindu-mă. Era ticsit şi m-a reînsufleţit apropierea altor trupuri, gândul că niciun fel de vânt şi niciun curent de aer nu puteau răzbate până la mine printr-o asemenea înghesuială, aşa că, în momentul când am

ajuns la Leicester Square, îmi revenisem şi nu mă mai gândeam decât că întârziasem.

Şapte şi zece. Încă mai puteam ajunge, dar la limită. Însă cel puţin biletele erau la Cath şi, cu puţin noroc, Elliott şi Sara puteau să-şi facă apariţia acolo între timp şi aveau să fie cu toţii ocupaţi să se salute.

Poate se răzgândise şi Bătrânul, mi-am spus, poate se hotărâse să vină. Poate cu o zi înainte fusese sub influenţa vremii, şi în seara aceea redevenise cel de odinioară.

Metroul s-a oprit. Am alergat prin pasaj, pe scările înalte şi am dat buzna pe Shaftesbury Avenue. Ploua, dar n-aveam timp să-mi fac griji pentru asta.

— Tom! Tom! mă striga cineva din urmă, cu răsuflarea tăiată.

M-am întors. Sara îmi făcea semn de la o jumătate de cvartal distanţă, fluturându-şi mâna cu frenezie.

— Nu m-ai auzit? m-a întrebat, gâfâind, când m-a ajuns din urmă. Te tot strig încă din metrou.

Era evident că alergase. Avea părul ciufulit şi unul dintre capetele eşarfei i se legăna aproape atingând pământul.

— Ştiu că suntem în întârziere, a spus prinzându-mă de braţ, dar *trebuie* să-mi trag sufletul. Nu eşti unul dintre bărbaţii ăia îngrozitori gata să se-nscrie la maraton la bătrâneţe, nu-i aşa?

— Nu, am încuviinţat, trăgând-o în faţa unui magazin, în afara fluxului de pietoni.

— Elliott îmi tot spune să ne luăm un aparat de gimnastică. Şi-a ridicat capătul spânzurat al eşarfei înfăşurându-şi-l cu neglijenţă în jurul gâtului. Eu nu simt *nicidecum* dorinţa să mă menţin în formă.

Cath se înşela. Nu mai era nevoie de altă dovadă. Radarul ei dăduse greş, interpretase greşit totul.

Probabil că mă uitam cu ochii holbaţi. Sara şi-a dus mâna la păr, în defensivă.

— Ştiu că arăt dezastruos, a zis deschizându-şi umbrela. Oh, asta e. Cât de mult am întârziat?

— O s-ajungem la timp, am spus, luând-o de braţ şi pornind-o spre teatrul Lyric. Unde e Elliott?

— Ne întâlnim la teatru. Cath şi-a găsit porţelanurile?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o de azi-dimineaţă.

— Oh, uite-o, e acolo, a zis Sara, începând să-şi fluture

mâna.

Cath stătea în faţa teatrului, lângă anunţul pătat de apă pe care scria „Pentru Azi Nu Mai Sunt Bilete”, părând amorţită şi înfrigurată.

— De ce n-ai intrat, în loc să stai în ploaie? am întrebat-o, conducându-le pe amândouă în holul clădirii.

— Am dat unul peste altul la ieşirea din metrou, a spus Sara, scoţându-şi eşarfa. Sau mai degrabă eu l-am văzut pe Tom. A trebuit să strig ca să-i atrag atenţia. Elliott n-a ajuns încă?

— Nu.

— El şi domnul Evers au plecat înapoi după masa de prânz. Ziua *n*-a fost un succes, aşa că n-aduceţi vorba despre asta. Doamna Evers a insistat să cumpere tot ce a găsit în magazinul de suvenire, şi n-am reuşit să dăm de un taxi. S-ar părea că în Kew nu există taxiuri. Am fost nevoită să iau metroul, şi staţia era la *câteva cvartale* distanţă. Şi-a dus mâna la păr. Sunt frântă.

— Ai schimbat metroul la Embankment? am întrebat, încercând să-mi aduc aminte ce linie ajungea la Kew. Poate simţise şi ea vântul. Ai fost pe peronul liniei Bakerloo?

— Nu-mi aduc aminte. Asta e linia care vine de la Kew? Tu eşti expert în privinţa metroului.

— Vreţi să vă duc paltoanele la garderobă? m-am grăbit să-ntreb.

Sara mi l-a întins pe al ei, îndesându-şi eşarfa lungă într-o mânecă, însă Cath a scuturat din cap.

— Mi-e frig.

— Ar fi trebuit s-aştepţi în hol, am spus.

— Aşa trebuia? a ripostat ea, şi am privit-o surprins.

Era furioasă fiindcă întârziasem? Dar de ce? Mai aveam la dispoziţie cincisprezece minute şi Elliott nu-şi făcuse încă apariţia.

— Ce s-a-ntâmplat? am început să spun, dar Sara mi-o luase înainte, întrebând:

— Ţi-ai găsit porţelanurile?

— Nu, a răspuns Cath, cu aceeaşi umbră de supărare în glas. Nimeni nu le avea.

— Ai încercat la Selfridge’s? s-a interesat Sara, iar eu am plecat să-i duc haina la garderobă.

Când m-am întors, Elliott era acolo.

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a zis el. S-a întors spre mine. Ce ţi s-a-ntâmplat azi…?

— Am întârziat cu toţii, am spus, în afară de Cath, care din fericire era cea cu biletele. Avem biletele?

Ea a dat din cap şi şi-a scos biletele din geanta de seară. Mi le-a întins mie, apoi am intrat cu toţii.

— Coborâţi pe culoarul din dreapta, şi locurile sunt în dreapta dumneavoastră, ne-a explicat plasatoarea. Rândul trei.

— N-avem trepte de urcat? a întrebat Elliott. Ne descurcăm fără scară?

— Fără pioleţi şi pitoane, i-am spus. Fără binocluri.

— Glumeşti, a zis el. N-o să ştiu cum să mă port.

M-am oprit să cumpăr programe de la plasatoare. Când am ajuns pe rândul trei, Cath şi Sara se aşezaseră deja.

— Doamne Sfinte, a spus Elliott, în vreme ce ne strecuram pe lângă oamenii de pe aleea dintre scaune. Fac pariu că de aici chiar poţi *vedea.*

— Vrei să stai lângă Sara? l-am întrebat.

— Dumnezeule, nu, a glumit el. Vreau să le pot face cu ochiul fetelor din cor fără să mă plesnească ea cu programul.

— Nu cred că e genul ăla de piesă.

— Cath, despre ce e vorba în piesa asta? a întrebat Elliot.

Ea s-a aplecat peste Sara şi i-a răspuns:

— Joacă Hayley Mills.

— Hayley Mills, a repetat el nostalgic, lăsându-se pe spate, cu mâinile la ceafă. La zece ani eram de părere că e cu adevărat sexy. Mai ales în dansul ăla din *Bye-Bye, Birdie.*

— Vorbeşti despre Ann-Margret, prostule, l-a atenţionat Sara, aplecându-se peste mine şi plesnindu-l cu programul. Hayley Mills a jucat în piesa aia în care ea era o fetiţă care vedea întotdeauna partea frumoasă a lucrurilor – cum se numea?

M-am uitat la Cath, surprins că nu se repezise să dea răspunsul – ea era fan Hayley Mills. Stătea cu paltonul strâns în jurul umerilor. Părea trasă la faţă de frig.

— O ştii pe Hayley Mills, i-a spus Sara lui Elliott. Ai văzut-o în serialul *The Flame Trees of Thika.*

Elliott dădu din cap.

— I-am admirat întotdeauna sânii. Sau vorbesc despre Annette?

— Nu cred că e genul ăla de piesă, a zis Sara.

Şi nu era. Toată lumea purta costume încheiate până la gât, inclusiv Hayley Mills, care a intrat în scenă parcă plutind, înfăşurată într-o haină largă.

— Îmi pare atât de rău c-am întârziat, iubitule, a spus ea, scoţându-şi haina ca să dea la iveală un pulover cu guler înalt şi aşezându-se în faţa focului. Afară e atât de frig! Şi aerul are ceva atât de straniu.

Actorul care juca rolul soţului ei a răspuns:

— „În inimă-mi suflă un vânt care ucide, venit din cele ţări atât de-ndepărtate”[6].

Elliott s-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Oh, Dumnezeule, o piesă *literară!*

Am scăpat continuarea replicii soţului, dar probabil c-o întrebase pe Hayley din ce cauză întârziase, fiindcă ea i-a răspuns:

— Asistenta mea s-a tăiat la mână şi a trebuit s-o duc la spital. A durat o veşnicie până când i-au cusut rana.

Un spital. La asta nu mă gândisem. Probabil că-n timpul Războiului Fulger morgile fuseseră pline. O fi fost vreun spital în apropiere de Holborn? Trebuia să-l întreb pe Elliott în pauză.

Un ropot neaşteptat de aplauze m-a scos din reverie.

Pe scenă era întuneric. Scăpasem prima scenă a piesei. Când s-au reaprins luminile, am încercat să mă concentrez asupra acţiunii, ca să pot purta o discuţie cel puţin pe jumătate inteligibilă după primul act.

— Vântul se înteţeşte, a spus Hayley Mills, uitându-se pe o fereastră imaginară.

— Se apropie furtuna, i-a răspuns de data asta un alt bărbat, nu soţul ei.

— De asta mă tem, a zis ea, frecându-şi braţele cu palmele ca să se-ncălzească. Oh, Derek, dac-o să afle de noi doi?

Am aruncat o privire dincolo de Sara, către Cath, dar n-am reuşit să-i desluşesc faţa în sala întunecată. Era evident că nu ştiuse care era subiectul piesei, fiindcă altfel n-ar fi ales-o niciodată.

Dar Hayley nu se purta nicidecum ca Sara. Fuma ţigară de la ţigară, măsura încăperea cu pasul, se grăbea să-nchidă telefonul când intra soţul ei în cameră şi faptul că se simţea

---

6 Versuri de A.E. Housman (1859-1936) (n. tr.).

vinovată sărea în ochi într-o asemenea măsură, încât n-ar fi trebuit să-i scape nimănui, şi cu atât mai puţin bărbatului ei.

Lui Elliott nu i-a scăpat, cu siguranţă.

— Soţul ei ar trebui să fie un idiot desăvârşit, a comentat el la începutul pauzei, imediat ce s-a lăsat cortina. Până şi un câine şi-ar putea da seama că ea are un amant. De ce personajele din piese nu se poartă nici pe departe ca-n viaţa reală?

— Poate fiindcă oamenii din viaţa reală nu arată ca Hayley Mills, a răspuns Cath. E *într-adevăr superbă,* nu-i aşa, Sara? N-a îmbătrânit nici măcar cu o singură zi.

— Glumeşti, nu? a ripostat Elliot. Bine, cunosc o serie de oameni care se înşală închipuindu-şi că soţul sau soţia lor n-are nicio aventură, dar…

— Trebuie să merg la toaletă, a spus Cath. Presupun c-o să fie o coadă îngrozitoare. Vino cu mine, Sara, o să-ţi povestesc saga porţelanurilor mele.

Au plecat strecurându-se pe lângă noi.

— Aduceţi-ne câte un pahar cu vin alb, a strigat Sara peste umăr, de pe aleea dintre scaune, iar eu şi Elliott ne-am făcut loc până la bar dând din coate, ceea ce ne-a luat zece minute, după care a mai fost nevoie de încă cinci ca să fim serviţi.

Sara şi Cath încă nu se întorseseră.

— Prin urmare, unde ai fost toată ziua? m-a întrebat Elliott, sorbind din vinul Sarei. Te-am căutat la prânz.

— Am făcut nişte cercetări, i-am răspuns. Staţia de metrou Holborn e în Bloomsbury, nu-i aşa?

— Cred că da. Iau rareori metroul.

— E vreun spital în apropierea staţiei?

— Vreun spital? a repetat el, uluit. Nu ştiu. Nu cred.

— Sau vreo biserică?

— Nu ştiu. Despre ce-i vorba?

— Ai auzit vreodată despre o chestie care se numeşte strat de inversiune? l-am întrebat. Când aerul rămâne captiv…

— Trebuie să se facă pur şi simplu ceva în privinţa situaţiei de la toaleta femeilor, a spus Sara, înşfăcându-şi paharul cu vin şi luând o înghiţitură. Am crezut c-o să stăm acolo până la sfârşitul actului trei.

— Ideea pare excelentă, a zis Elliott. Nu vreau să vorbesc ca Bătrânul, dar dacă ăsta e un simptom, atunci piesele de teatru

s-au dus într-adevăr naibii! Adică trebuie să credem că soţul lui Hayley Mills e chiar atât de orb, încât nu-şi dă seama că nevasta lui e îndrăgostită de… de celălalt… cum îl cheamă…?

— *Pollyanna,* a spus Cath. În timpul primelor două acte m-am tot străduit să-mi aduc aminte. Aşa o chema pe fetiţa care vedea numai partea bună a lucrurilor.

— Sara, am întrebat eu, lângă Holborn e vreun spital?

— Spitalul de Copii de pe Ormond Street. Acolo şi-a investit James Barrie[7] toţi banii, mi-a răspuns ea. De ce?

Spitalul de Copii de pe Ormond Street. Asta trebuia să fie. Probabil că-l folosiseră temporar drept morgă, şi aerul…

— E atât de *evident,* a continuat Elliott să abordeze tema infidelităţii. Scuzele pe care le găseşte personajul interpretat de Hayley Mills ca să explice unde a fost…

— Arată splendid, nu-i aşa? a spus Cath. Câţi ani credeţi că are? Pare atât de tânără!

S-a auzit gongul, anunţând sfârşitul pauzei.

— Să mergem, a zis Cath, lăsându-şi jos paharul cu vin. Nu vreau să mă strecor din nou pe lângă toţi oamenii ăia.

Sara şi-a golit paharul dintr-o sorbitură şi am coborât pe aleea dintre scaune. Dar am ajuns prea târziu. Spectatorii din capătul rândului au fost nevoiţi să se ridice în picioare ca să ne lase să trecem.

— Dar nu sunteţi de acord, a insistat Elliot, aşezându-se, că orice om normal…?

— Sst, a zis Cath, aplecându-se peste Sara şi peste mine ca să-i ceară să tacă. Se sting luminile.

S-au stins şi am avut un sentiment ciudat de uşurare, de parcă tocmai am fi evitat ceva îngrozitor. Cortina a-nceput să se ridice.

— Eu spun totuşi, a continuat Elliott în şoaptă, că nimeni nu poate fi bombardat cu atât de multe indicii fără să-şi dea seama că soţia lui are o aventură.

— De ce nu? a întrebat Sara. Tu nu ţi-ai dat seama.

Şi Halley Mills a intrat în scenă.

Alături de mine, în întuneric, Elliott aplauda la fel ca toată lumea şi, m-am gândit eu, era ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Elliott avea să creadă că de fapt nu auzise cuvintele; erau ca rafalele de vânt din metrou, care încetau atât de

---

7 Dramaturg şi romancier scoţian (1860-1937) (n. tr.).

repede, încât te întrebai dacă fuseseră reale, iar el avea să decidă că nu fusese, avea să se aplece peste mine, şoptind: „Ce vrei să spui? Tu n-ai nicio aventură, nu-i aşa?”, iar Sara avea să-i răspundă: „Sigur că nu, idiotule. Am vrut să spun doar că nu observi nimic, niciodată”, şi n-avea să sară totul în aer, n-avea să…

— Cine e? a spus Elliot.

Vocea lui a răsunat între replica lui Hayley şi a soţului ei, şi un bărbat din faţa noastră s-a întors, aruncându-i o privire aspră.

— Cine e? a repetat Elliott, cu voce şi mai sonoră. Cu cine ai o aventură?

Cath s-a amestecat, cu voce sugrumată:

— Nu…

— Nu, ai dreptate, a zis Elliott, ridicându-se în picioare. De ce naiba ar mai avea importanţă?

Şi a plecat, înghesuindu-se printre oamenii din marginea rândului.

Sara a rămas aşezată preţ de un minut nesfârşit, apoi s-a strecurat şi ea pe lângă noi, împiedicându-se de piciorul meu şi fiind cât pe ce să cadă.

Am aruncat o privire spre Cath, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să mă duc după Sara. Aveam în buzunar bonul pentru paltonul şi eşarfa ei. Cath se uita ţeapănă către scenă, ţinându-şi paltonul bine strâns în jurul trupului.

— Asta nu mai poate continua, a spus Hayley Mills, arătând acum exact atât de bătrână cum era, dar rostindu-şi replicile cu curaj. Vreau să divorţez.

Şi Cath s-a ridicat şi a trecut pe lângă mine, iar eu am urmat-o cu stângăcie, murmurând în repetate rânduri „Scuze, scuze”, către spectatorii de pe scaune.

— S-a terminat, a spus Hayley, pe scenă. Nu eşti în stare să-ţi dai seama?

Am ajuns-o din urmă pe Cath abia când era pe la jumătatea holului.

— Aşteaptă, am spus, întinzând mâna către braţul ei. Cath!

Avea faţa palidă, rigidă. S-a împins orbeşte în uşile de sticlă şi a ieşit pe trotuar, apoi a rămas acolo, părând uluită.

— Opresc un taxi, am spus, gândindu-mă că măcar nu trebuia să intrăm în competiţie cu gloata-de-la-sfârşitul-piesei.

Greşit. Oamenii se revărsau pe trotuar ieşind de la Apollo, şi mai de jos, de la *Miss Saigon,* şi Dumnezeu mai ştia de unde. Roiau pe bordură şi la colţ, strigând şi fluierând după taxiuri.

— Aşteaptă aici, am spus, împingând-o pe Cath înapoi, sub copertina de la Lyric, şi m-am aruncat în încăierare, cu braţul întins.

Un taxi s-a îndreptat spre bordură, dar numai ca să evite un mănunchi de oameni care traversau în grabă, cu ziare deasupra capetelor. Şoferul şi-a scos braţul pe geam şi a arătat către indicatorul „Ocupat” de pe capotă.

Am coborât de pe bordură, uitându-mă după un taxi care să nu aibă indicatorul aprins, şi m-am retras dintr-o săritură la trecerea unei motorete care împroșca apa din băltoace.

Cath m-a tras de spatele paltonului.

— N-are rost, a spus. Tocmai s-a terminat *Fantoma.* N-o să prindem niciodată un taxi.

Am arătat în susul străzii.

— Mă duc la unul dintre hoteluri şi-l pun pe portar să cheme unul. Aşteaptă-mă aici.

— Nu, e în ordine, a insistat ea. Putem lua metroul. Piccadilly Circus e destul de aproape, nu-i aşa?

— Chiar acolo, am răspuns, arătând cu degetul. A încuviinţat şi şi-a pus poşeta deasupra capului, încercând zadarnic să se apere de ploaie, şi ne-am repezit pe trotuar, prin mulţime, şi apoi pe treptele din staţia Piccadilly Circus.

— Cel puţin aici nu plouă, am spus, căutând mărunţiş pentru biletul ei.

Cath a dat din nou din cap, scuturându-şi poalele paltonului.

La automatele pentru bilete era o înghesuială groaznică, şi una chiar mai cumplită la barierele rotitoare. I-am întins biletul, şi ea l-a pus cu delicateţe în fantă, retrăgându-şi mâna cu o smucitură înainte de a apuca maşina să-l înghită.

Niciuna dintre scările rulante nu funcţiona. Oamenii coborau tropăind cu stângăcie. Doi punkişti cu capetele rase şi acnee şi-au făcut loc îmbrâncind şi bombănind obscenităţi.

La baza scării era o băltoacă urâtă, sub harta metroului.

— Trebuie să ajungem pe linia Piccadilly, am spus, luând-o de braţ şi conducând-o în josul pasajului şi apoi pe peronul aglomerat. Pe afişajul cu leduri de deasupra capetelor scria: „Următorul tren peste 2 minute.”

Un metrou a intrat huruind în staţie, pe linia din partea opusă, şi pasagerii au coborât revărsându-se pe peron, în spatele nostru, şi împingându-ne mai în faţă. Cath s-a crispat, cu ochii la inscripţia „Atenţie, nu călcaţi în gol”, iar eu m-am gândit că tot ce ne mai trebuie acum e un şobolan. Sau o bătaie cu cuţitele.

A sosit un tren şi am fost împinşi înăuntru, înghesuiţi unul în altul ca sardelele.

— Mulţimea o să se subţieze peste două staţii, am spus eu, şi ea a dat din cap.

Părea năucită, în stare de şoc.

Ca Elliott uitându-se la scenă fără s-o vadă, întrebând cu voce plată: „Cu cine ai o aventură?” şi împiedicându-se orbeşte de pantofii oamenilor, de genunchii lor, încercând să iasă de pe rândul de scaune, arătând de parcă ar fi fost izbit de o rafală de vânt sulfuros, letal. Totul fusese perfect, sorbea din vin şi discuta despre Hayley Mills, şi în minutul următor o bombă sfârtecase lumea, lăsând în urmă numai ruine.

— Green Park, a anunţat vocea din difuzor, şi s-au deschis uşile, şi înăuntru s-au îndesat mai mulţi oameni.

— Ai face bine să te păzeşti! a spus o femeie cu părul încâlcit, întinzând un deget tremurător spre faţa lui Cath. Avea vârful degetului pătat, de un negru albăstrui. Ai face bine! Vorbesc serios!

— Gata, am spus, trăgând-o pe Cath în spatele meu. Coborâm la prima staţie.

Mi-am proptit mâna în spatele ei şi am început s-o împing prin masa de oameni către uşă.

— Hyde Park Corner, a anunţat difuzorul.

Am coborât, uşile s-au închis fâşâind şi trenul s-a pus în mişcare.

— Mergem sus şi luăm un taxi, am spus, încordat. Ai avut dreptate. Metroul s-a dus dracului.

Totul s-a dus dracului, m-am gândit cu amărăciune, pornind prin tunelul pustiu, cu Cath în spatele meu. Sara şi Elliott, şi Londra, şi Halley Mills. Totul. Bătrânul şi Regent Street, şi noi.

Vântul m-a izbit în plină faţă. Nu dinspre trenul din care tocmai coborâsem, ci venind de undeva din faţa noastră, din tunel. Şi mai cumplit, mai cumplit, mult mai cumplit decât înainte. M-am retras către perete cu spatele, clătinându-mă pe

picioare, aplecându-mă de parcă aş fi primit un pumn în stomac. Dezastru şi moarte şi devastare.

Mi-am îndreptat spinarea, ţinându-mă cu mâinile de stomac, nereuşind să-mi recapăt răsuflarea, şi m-am uitat în lungul tunelului. Cath stătea cu spatele proptit în peretele opus, cu palmele lipite de plăcile de mozaic, trasă la faţă şi palidă.

— Ai simţit, am spus, şi m-a cuprins o uşurare imensă.

— Da.

Bineînţeles că simţise. Ea era Cath, care simţea lucruri neremarcate de nimeni altcineva, care ştiuse că Sara avea un amant, că Bătrânul se transformase într-un bătrân. Ar fi trebuit să mă duc s-o iau de prima dată când mi se întâmplase, s-o târăsc acolo jos, să-i cer să stea în tuneluri cu mine.

— Nimeni altcineva nu le simte, am spus. Credeam că sunt nebun.

— Nu eşti, a zis ea, şi era ceva în vocea ei, în felul în care stătea lipită de peretele acoperit cu plăci verzi, ceva care mi-a spus ceea ce ar fi trebuit să-mi fie clar de la bun început.

— Le-ai simţit şi prima dată când am venit aici, am spus, uluit. De asta deteşti metroul din Londra. Din cauza rafalelor de vânt.

A încuviinţat.

— De asta ai vrut să mergi cu taxiul la Harrods, am adăugat. De ce nu mi-ai spus nimic prima dată?

— N-aveam destui bani ca să mergem cu taxiul, mi-a răspuns, şi tu nu păreai să fii conştient de ele.

N-am fost conştient de nimic, m-am gândit, nici de repulsia evidentă cu care păşea ea în staţiile de metrou, nici de înfiorarea cu care se îndepărta de trenurile intrate în staţie. Se uita după rafala următoare, mi-am spus, aducându-mi aminte cum cerceta încordată tunelurile. O aştepta să vină, să lovească.

— Ar fi trebuit să-mi spui, am zis. Dacă mi-ai fi spus, te-aş fi ajutat să-ţi dai seama ce sunt rafalele, ca să nu te mai temi de ele.

Şi-a ridicat privirea.

— Ce sunt rafalele? a repetat, fără nicio expresie.

— Da. Mi-am dat seama ce le provoacă. E din cauza stratului de inversiune. Aerul e captiv aici, jos, n-are cum să iasă. Ca în buzunarele cu gaz din mine. Aşa că rămâne pur şi simplu aici,

an după an, i-am explicat, incredibil de bucuros fiindcă puteam să vorbesc cu ea, să-i spun. Staţiile de metrou au fost folosite ca adăposturi în timpul Războiului Fulger, am continuat. Staţia Balham a fost lovită, ca şi Charing Cross. De-aia se simte miros de fum şi de cordită. Din cauza bombelor brizante. Iar la Marble Arch oamenii au fost ucişi de plăcile zburătoare de mozaic. Asta simţim – pale de aer din timpul acelor evenimente. Sunt adieri din trecut. Nu ştiu ce a provocat-o pe asta de acum. Poate surparea unui tunel sau o rachetă V-2…

Am tăcut.

Se uita la mine ca atunci când stătuse pe marginea patului îngust din camera noastră de hotel, chiar înainte de a-mi spune că Sara avea un amant.

M-am holbat la ea.

— Ştii ce stârneşte rafalele de vânt, am spus în cele din urmă.

Bineînţeles că ştia. Ea era Cath, care ştia totul. Cath, care avusese la dispoziţie douăzeci de ani ca să se gândească la asta.

— Ce le stârneşte, Cath? am întrebat.

— Nu…, a zis ea uitându-se în lungul pasajului, ca şi cum ar fi sperat că avea să vină cineva, că mulţimea avea să dea năvală pe neaşteptate, grăbindu-se să prindă trenurile, împingându-se printre noi, întrerupând-o înainte de a avea timp să-mi răspundă, dar locul a rămas pustiu, încremenit, cu aerul netulburat de nicio adiere.

— Cath, am insistat.

Ea a respirat adânc, apoi mi-a răspuns.

— Sunt ceea ce vine.

— Ceea ce *vine?* am repetat, prosteşte.

— Ceea ce ne aşteaptă. Divorţ şi moarte şi descompunere.

— Nu se poate, am spus. Staţia Marble Arch a fost lovită în plin. Şi Charing Cross…

Dar ea era Cath, care avea întotdeauna dreptate. Şi dacă mirosul nu era de fum, ci de spaimă, nu de cenuşă, ci de disperare? Dacă formaldehida nu era mirosul de capelă mortuară al unei morgi provizorii, ci al uneia permanente, al Morţii înseşi, arcul de marmură care ne aştepta pe toţi? Nu era de mirare că numele o dusese pe Cath cu gândul la un cimitir.

Şi dacă loviturile directe, şrapnelele care zburau

pretutindeni, ciopârţind tinereţea, căsătoria şi fericirea, nu erau rachete V-2, ci moartea, devastarea şi declinul?

Toate rafalele de vânt, absolut toate, miroseau a moarte, şi Războiul Fulger nu deţinea câtuşi de puţin monopolul în privinţa asta. Uitaţi-vă la Hari Srinivasau. Şi la bodega unde mâncaserăm peştele ăla excelent.

— Dar toate staţiile în care se simt vânturile au fost lovite, am spus. Iar la Charing Cross mirosea a umezeală şi a nămol. Trebuie să fie de la Războiul Fulger.

Ea a clătinat din cap.

— Le-am simţit şi în BART.

— Dar BART e în San Francisco. Ar putea să fie din cauza cutremurului. Sau a incendiului.

— Le-am simţit şi în metroul din D.C. Şi o dată acasă, pe Main Street, chiar la mijloc, a adăugat Cath, uitându-se la podea. Cred că ai dreptate în privinţa stratului de inversiune. Probabil le concentrează aici jos, le face mai puternice şi mai…

S-a întrerupt, şi m-am gândit că avea să spună „letale”.

— Mai uşor de remarcat, a zis ea.

Dar eu nu le remarcasem. Nu se remarcase nimeni, în afară de Cath, căreia nu-i scăpa nimic.

În afară de Cath şi de bătrâni, m-am gândit, aducându-mi aminte de femeia cu păr alb din staţia South Kensington, cu gulerul hainei strâns de mâna cu vene albăstrui, de bătrânul negru gârbovit de pe peronul din Holborn. Bătrânii le simt tot timpul, m-am gândit. Merg aproape îndoiţi de mijloc, înfruntând vântul care suflă fără oprire.

Sau nu mai intră în metrou. M-am gândit la Bătrân, care spusese: „Detest metroul.” Bătrânul, care ne făcuse să circulam veseli cu metroul prin toată Londra în căutarea aventurii, intrând prin staţia Baker Street şi ieşind prin Tower Hill, urcând pe scările rulante şi coborând în timp ce striga la noi peste umăr, istorisindu-ne tot felul de poveşti. „Un loc oribil”, spusese cu o zi înainte, cutremurându-se. „Murdar, urât mirositor, şi e curent”. Curent.

Simţea vânturile, aşa cum le simţea şi doamna Hughes. „Eu nu mai cobor niciodată la metrou”, spusese ea la cină. Nu spusese „Nu mai iau niciodată metroul”. Nu mai cobor niciodată la metrou. Şi motivul nu era scara sau distanţele lungi pe care le avea de mers. Era din cauza vânturilor, a

duhorii de despărţire, pierdere şi amărăciune.

Şi Cath trebuia să aibă dreptate. Nu puteau fi decât vânturile morţii. Ce altceva putea să sufle atât de neîntrerupt, atât de inexorabil, asupra bătrânilor şi a nimănui altcuiva?

Atunci, de ce le simţeam eu? Poate convenţia era un alt soi de strat de inversiune, care mă adusese faţă în faţă cu prieteni vechi şi cu locuri unde nu mai fusesem de mult. Cu cancerul şi cu Bătrânul care se plângea de piesele moderniste şi de mâncarea picantă. Mă adusese prematur faţă în faţă cu moartea, cu bătrâneţea şi cu schimbarea.

Şi cu senzaţia crizei de timp, care te face să cobori pe scările rulante împingându-i pe alţii şi să alergi pe coridoare, dorindu-ţi nebuneşte să prinzi trenul înainte de a se pune în mişcare. O senzaţie de panică, de teamă că ar putea fi ultimul tren. „Se închid uşile.”

M-am gândit la Sara, ieşind în fugă din staţia Piccadilly, cu părul răvăşit de vânt, cu obrajii nefiresc de îmbujoraţi, m-am gândit cum se împinsese la teatru, încercând să treacă de genunchii mei, disperată, hăituită.

— Sara le-a simţit, am spus, înţelegând dintr-odată.

— Da? a făcut Cath, cu voce plată.

M-am uitat la ea, aşa cum stătea lipită de peretele opus, încordându-se ca să facă faţă unei alte rafale, aşteptându-se s-o izbească.

Era ciudat. Chiar pasajul ăla şi chiar staţia aia fuseseră folosite ca adăpost în timpul Războiului-Fulger. Dar nu exista niciun adăpost care să te poată feri de un astfel de raid.

Şi, indiferent ce tren ai fi prins şi pe ce linie ai fi mers, toate ajungeau la aceeaşi staţie. Marble Arch, Arcul de Marmură. Capătul liniei.

— Atunci, ce facem? am întrebat.

Ea nu mi-a răspuns. Se uita la pardoseală, de parcă ar fi purtat inscripţia „Atenţie, nu călcaţi în gol”. Atenţie, nu călcaţi în gol.

— Nu ştiu, a spus în cele din urmă.

Şi ce crezusem că avea să spună? Că nu poate fi chiar atât de rău câtă vreme ne avem unul pe altul? Că dragostea înfrânge totul? Dar nu reuşea s-o facă, şi tocmai asta era esenţa, nu-i aşa? Uitaţi-vă la Milford Hughes Senior. Uitaţi-vă la fiica lui Daniel Drecker.

— N-aveau modelul meu de porţelan la niciun magazin de pe Chelsea, a spus ea, deznădăjduită. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că fabricaţia s-ar putea întrerupe. În toţi aceşti ani, … nu mi-a trecut niciodată prin minte că n-o să mai fie acolo. Vocea i s-a frânt. Era un model atât de frumos!

Şi Bătrânul fusese atât de amuzant şi atât de plin de viaţă, şi bodega fusese întotdeauna plină ochi, şi Sara şi Elliott avuseseră un mariaj extraordinar. Dar nici măcar asta nu-i putuse salva. Divorţ şi moarte şi descompunere.

Şi ce puteau face oamenii împotriva tuturor acestora? Încheie-ţi paltonul până la ultimul nasture? Nu coborî la metrou?

Dar tocmai asta era problema, să poţi rămâne la suprafaţă. Şi să poţi trece de la o zi la alta ştiind că uşile se închideau şi că totul urma să se facă zob. Ştiind că tot ce iubisei, tot ce-ţi plăcuse vreodată, tot ce ţi se păruse frumos, totul urma să fie făcut fărâme, ars, luat de vânt.

— *Pe aripile vântului,* am spus, cu gândul la femeia din metrou.

— Ce? a întrebat Cath, cu aceeaşi voce amorţită, lipsită de speranţă.

— Romanul, am răspuns eu cu tristeţe. *Pe aripile vântului.* Azi, în trenul spre Balham, îl citea o femeie. Când m-am dus să caut vânturile, când am încercat să aflu în ce staţii suflă, să văd dacă erau staţii lovite în timpul Războiului Fulger.

— Ai fost la Balham? m-a întrebat ea. Azi?

— Şi la Blackfriars. Şi la Embankment. Şi la Elephant & Castle. M-am dus la Muzeul Transporturilor să aflu ce staţii au fost lovite, şi apoi la Monument şi la Balham, vrând să văd dacă sunt sau nu acolo rafale de vânt. Am clătinat din cap. Mi-am petrecut toată ziua încercând să descopăr tiparul… Ce e?

Cath îşi dusese mâna la gură, ca şi cum ar fi fost în suferinţă.

— Ce e?

— Sara a anulat şi întâlnirea de azi, a spus ea. După ce ai plecat. M-am gândit să văd dacă puteam lua prânzul împreună. Nimeni nu ştia unde erai.

— N-am vrut să ştie nimeni că alerg prin Londra vânând vânturi pe care alţii nu le simt.

— Elliott mi-a spus că ai dispărut şi ieri, a adăugat ea, şi asta

ascundea ceva pe care încă nu reuşeam să-l pricep. Mi-a spus că el şi Arthur voiau să luaţi prânzul împreună, dar tu ai plecat.

— M-am întors la Holborn, am încercat să văd ce provoacă vânturile. Şi pe urmă m-am dus la Marble Arch.

— Sara mi-a spus că ea şi Elliott ar fi trebuit să le arate lui Evers şi soţiei lui atracţiile turistice, că voiau să vadă Grădina Botanică Kew.

— Elliott? Nu spuneai că el a fost la conferinţă?

— A fost. Mi-a zis că Sara avea o programare la medic, de care pretindea că uitase. Nimeni nu ştia unde erai tu. Şi după aceea, la teatru, tu şi Sara…

Ne făcuserăm apariţia împreună, cu răsuflarea tăiată, ea cu obrajii în flăcări. Şi cu o zi înainte minţisem în privinţa prânzului, a sesiunii de după-amiază. O minţisem pe Cath, care simţea când oamenii nu-i spuneau adevărul, care simţea ori de câte ori ceva nu era în ordine.

— Ai crezut că Sara avea o aventură cu *mine,* am spus.

Ea a dat din cap, amorţită.

— Ai crezut că eu aveam o aventură cu *Sara?* am întrebat. Cum ţi-a putut trece asta prin minte? *Te iubesc!*

— Şi Sara îl iubea pe Elliott. Oamenii îşi înşeală soţii sau soţiile, se părăsesc unii pe alţii. Lucrurile…

— …sunt în descompunere, am murmurat eu.

Şi aerul de acolo, de jos, înregistra totul, îl întemniţa sub pământ, îl distila într-o esenţă de moarte şi de distrugere şi de descompunere.

Cath se înşela. La urma urmelor, era Războiul Fulger. Şi fata care plângea în metroul către Balham, şi cuplul de americani care se certau. Înstrăinare şi dezastru şi despărţire. M-am întrebat dacă urma să se înregistreze şi asta, teama lui Cath şi nefericirea noastră, şi dacă avea să sufle prin tunelurile, pe şinele şi prin pasajele din staţiile metroului londonez, ca să izbească-n faţă un biet turist care nu bănuia nimic. Sau dacă asta urma să se-ntâmple peste cincizeci de ani.

M-am uitat la Cath, care continua să stea lipită de peretele opus, inadmisibil de departe.

— N-am o aventură cu Sara, am spus, şi ea s-a sprijinit uşor de plăcile de mozaic şi a început să plângă. Te iubesc, am adăugat, am traversat pasajul dintr-un singur pas şi am cuprins-o în braţe şi, pentru o clipă, totul a fost bine.

Eram împreună, eram în siguranţă. Dragostea înfrânge orice.

Dar numai până la următoarea rafală de vânt – rezultatul radiografiei, telefonul de la miezul nopţii, chirurgul care îşi priveşte mâinile, nevrând să-ţi dea vestea rea. Şi încă mai eram în tunelurile staţiei de metrou, încă mai eram direct în calea lui.

— Haide, am spus, şi am luat-o de braţ.

N-o puteam apăra de vânturi, dar puteam s-o scot din tunelurile metroului, puteam s-o ţin departe de stratul de inversiune. Pentru câţiva ani. Sau luni. Sau minute.

— Unde mergem? m-a întrebat, în timp ce o împingeam prin pasaj.

— Sus, am spus. Afară.

— Suntem la kilometri întregi de hotel, a zis ea.

— O să luăm un taxi.

Am condus-o pe scări în sus, dincolo de o curbă, tot timpul cu auzul la pândă, aşteptându-ne să auzim huruitul unui tren care intra în staţie, să auzim o voce estompată anunţând: „Atenţie, nu călcaţi în gol”.

— De acum înainte o să mergem numai cu taxiul, am spus.

Am străbătut un alt pasaj, un alt şir de trepte, încercând să nu ne grăbim, ca şi cum graba ar fi putut stârni o altă rafală. Pe sub arcadă, către scările rulante. Aproape acolo. Încă un minut, şi aveam s-o aduc pe scara rulantă, să urcăm deasupra stratului de inversiune. Să ieşim din bătaia vântului. Să fim pe moment în siguranţă.

Un grup de oameni a ieşit brusc din tunelul dinspre linia Circle, aflat în partea opusă, şi s-a înghesuit în faţa scării rulante, vorbind în franceză. Adolescenţi în vacanţă, cărând rucsacuri imense şi un sac marinăresc prea lat pentru treptele scării rulante, oprindu-se, înnebunitor, ca să-şi consulte hărţile la baza ei.

— Îmi permiteţi? am spus, *Pardonnez moi* – şi ei şi-au ridicat privirile şi, în loc să se dea la o parte, şi-au îngrămădit sacul marinăresc între balustradele de cauciuc, îndesându-l în jos, pe întreaga lăţime a treptelor, astfel încât nimeni nu mai putea trece.

În spatele nostru, din tunelul dinspre linia Piccadilly, se auzea zgomotul slab al unui tren ce se apropia de staţie.

Puştanii francezi au reuşit în sfârşit, în sfârşit, să-şi pună sacul pe scară, iar eu am împins-o pe Cath pe treapta de jos şi m-am urcat pe cea de sub ea.

Haide! Sus, sus! Pe lângă afişele cu *Rămăşiţele zilei,* cu *Patsy Cline* şi cu *Moartea unui comis-voiajor.* Sub noi, huruitul trenului era tot mai sonor, se auzea tot mai aproape.

— Ce-ar fi să nu ne mai întoarcem la hotelul nostru? Nu suntem departe de Marble Arch, am spus, acoperind zgomotul. Ce-ar fi să sunăm la Moaşa Regală şi să întrebăm dacă n-au un pat liber?

Haide, haide! *Regele Lear. Cursa de Şoareci.*

— Şi dacă nu mai e acolo? a-ntrebat ea uitându-se în jos, la adâncul de sub noi.

Urcaserăm aproape pe înălţimea a trei etaje. Huruitul trenului nu mai era decât un murmur, acoperit de chicotelile studenţilor şi de zgomotul monoton de voci din holul staţiei de deasupra noastră.

— E încă acolo, am spus cu convingere.

Haide, sus, sus!

— O să fie exact ca pe vremuri, am continuat. Scări abrupte şi miros de mucegai şi de varză stricată.

— Oh, nu!

Arăta cu degetul spre cealaltă scară, de coborâre, dintr-odată ticsită de oameni în haine de seară, scuturându-şi apa de pe paltoanele de blană şi de pe programele de teatru.

— Tocmai s-a terminat *Cats.* N-o să găsim niciodată un taxi.

— O să mergem pe jos.

— Plouă, a obiectat ea.

Mai bine ploaia decât vântul, m-am gândit. Haide! Sus!

Eram aproape în vârf. Studenţii îşi săltau deja rucsacurile pe umeri. Aveam să intrăm într-o cabină telefonică, să chemăm un taxi. Şi apoi? Să stăm cu capetele plecate. Să ne ferim de curent. S-ajungem ca Bătrânul.

N-o să meargă, m-am gândit, deprimat. Vânturile sunt pretutindeni. Însă trebuia să-ncerc s-o feresc pe Cath de ele. Nu reuşisem s-o fac în ultimii douăzeci de ani, dar trebuia să-ncerc acum s-o feresc din calea suflului lor letal.

Trei trepte până sus. Studenţii francezi smuceau de sacul marinăresc înţepenit, strigând:

— *Allons! Allons! Vite!*

M-am întors să mă uit în urmă, încercând să desluşesc zgomotul trenului dincolo de vocile lor. Am văzut vântul pătrunzând în părul cărunt al unei bătrâne, care punea în clipa aceea piciorul pe treapta de sus a scării în coborâre. S-a gârbovit, aplecându-şi capul, de parcă vântul ar fi suflat de sus. De sus! A făcut să zvâcnească părul căzut pe feţele tinere ale studenţilor francezi, care îi ignorau suflul, le-a săltat gulerele şi poalele hainelor.

— Cath! am strigat, şi am întins o mână către ea, înfigându-mi degetele celeilalte în balustrada de cauciuc, de parcă aş fi putut opri scara, de parcă aş fi putut-o împiedica să ne poarte inexorabil înainte, exact în calea vântului.

Cath s-a dezechilibrat când am înşfăcat-o. A dat peste mine, pe jumătate căzând de pe treaptă. Am răsucit-o, am lipit-o de pieptul meu şi mi-am înfăşurat braţele în jurul ei, dar era prea târziu.

— Te iubesc, a spus ea, ca şi cum ar fi fost ultima oară când putea s-o facă.

— Să nu…, am zis, dar rafala cădea deja asupra noastră, şi n-aveam cum s-o protejez, n-aveam cum să opresc vântul.

Ne-a izbit în plin, silind părul ei să-i acopere obrajii, aproape trântindu-ne de pe treaptă, lovindu-mă în faţă cu mirosul ei. Surpriza mi-a tăiat răsuflarea.

Bătrâna continua să stea nemişcată în vârful scării, cu capul pe spate, cu ochii închişi. Oamenii se înghesuiau în urma ei, spunând iritaţi:

— Pardon!

Şi:

— Îmi permiteţi să trec, vă rog?

Dar ea nu-i auzea. Cu capul dat pe spate, sorbea mirosul cu sete.

— Oh, a spus Cath, lăsându-şi şi ea capul pe ceafă.

Am respirat adânc. Aromă de liliac, de ploaie şi de speranţă. Mirosea a turişti care citeau an de an *London on $40 a Day* şi a tineri căsătoriţi ţinându-se de mână. A Elliott, a Sara, a Cath şi a mine, ţopăind şi râzând pe urmele Bătrânului la coborârea din metrou, prin pasajele ademenitoare de pe linia District şi prin Turnul Londrei. Mirosul primăverii şi al obstacolelor îndepărtate şi al lucrurilor care aveau să vină.

Captiv în tunelurile cutreierate de vânturi, alături de

disperare, de spaimă şi de jale. Captiv în labirintul pasajelor, al scărilor şi al peroanelor, prins în cursă, amplificat şi reţinut de stratul de inversiune.

Eram în capătul scării.

— Îmi permiteţi să trec, vă rog? a spus bărbatul din spatele nostru.

— O să-ţi găseşti porţelanurile, Cath, am zis eu. Pe Portobello Road e un magazin second-hand unde au tot ce există sub soare.

— Metroul ajunge acolo? a întrebat ea.

— *Vă rog,* a spus bărbatul. *Pardon.*

— Staţia Ladbroke Grove. Pe liniile Hammersmith şi City, am răspuns, şi m-am aplecat s-o sărut.

— Blocaţi drumul, ne-a admonestat bărbatul. Toată lumea vrea să treacă.

— Îmbunătăţim atmosfera, am zis eu, şi am sărutat-o iarăşi.

Am rămas acolo o clipă, sorbind mirosul – frunze şi liliac şi dragoste.

Pe urmă ne-am dus la scara care cobora şi, ţinându-ne de mână, am intrat pe peron şi am luat metroul către est, către Marble Arch.

LUNA ALBĂSTRUITĂ

> COMUNICAT DE PRESĂ URGENT: Mowen Chemical a anunţat astăzi construirea unei instalaţii inovatoare de eliminare a emisiilor reziduale la uzina sa experimentală din Chugwater, Wyoming. Conform declaraţiilor coordonatorilor proiectului, Bradley McAfee şi Lynn Saunders, hidrocarburile neutilizabile vor fi transferate prin propulsie la altitudini stratosferice, unde descompunerea foto-chimică va avea drept rezultat alotropia triatomică şi formarea unor precipitate bicarbonatice benigne. Bazele de date cu predicţii preliminare indică apariţia unui proces de ozonizare cu efective pozitive, fără modificări semnificative din punct de vedere statistic ale echilibrului colateral al ecosistemului.

— Crezi că Walter Hunt ar mai fi inventat acul de siguranţă dacă ar fi ştiut că rockerii punkişti îşi vor înfige aşa ceva în obraji? întrebă domnul Mowen.

Se uita posomorât pe fereastră, la coşurile de fum de o sută optzeci şi cinci de metri din zare.

— Nu ştiu, domnule Mowen, răspunse Janice. Oftă. Vreţi să le spun să mai aştepte iarăşi?

„E aproape patru, şi se întunecă, şi le-aţi mai cerut deja de trei ori celor de la Cercetare să aştepte, şi când aveţi de gând să vă hotărâţi?” – asta voia să spună oftatul, dar domnul Mowen îl ignoră.

— Pe de altă parte, zise el, cum e cu scutecele? Şi cu toţi bebeluşii care ar fi fost înţepaţi cu ace cu gămălie dacă n-ar fi existat acele de siguranţă?

— Se presupune că va ajuta la refacerea stratului de ozon, domnule Mowen, spuse Janice. Şi, după cum afirmă Cercetarea, nu vor exista efecte colaterale vătămătoare.

— Azvârli o droaie de hidrocarburi în stratosfera şi nu vor exista efecte secundare vătămătoare. După cum afirmă Cercetarea.

Domnul Mowen îşi roti scaunul ca să se uite la Janice, aproape dând peste fotografia de pe birou, care o înfăţişa pe fiica lui, Sally.

— Am înţepat-o o dată pe Sally. Cu un ac de siguranţă. A

ţipat o oră-ntreagă. Cum ţi se pare asta, ca efect secundar vătămător? Şi ce zici de chestia aia care rămâne după ce se formează ozonul? Bicarbonat de sodiu, afirmă Cercetarea. Perfect inofensiv. De unde ştiu ei? Au mai aruncat vreodată bicarbonat de sodiu peste oameni? Sună la Cercetare…, începu el, dar Janice ridicase deja receptorul şi forma numărul; nici măcar nu mai oftase. Sună la Cercetare şi spune-le să descopere ce efecte ar putea avea o ploaie de bicarbonat de sodiu.

— Da, domnule Mowen, zise Janice. Duse receptorul la ureche şi ascultă câteva clipe. Domnule Mowen…, i se adresă apoi, ezitând.

— Cercetarea spune probabil că va neutraliza acidul sulfuric care distruge statuile, purificând şi dezodorizând în acelaşi timp.

— Nu, domnule, preciza Janice. Cercetarea spune că au pornit deja cuptoarele cu temperatură diferenţială şi că ar trebui să vedeţi ceva peste câteva minute. Spun că nu puteau să mai aştepte.

Domnul Mowen îşi răsuci brusc scaunul, întorcându-se din nou spre fereastră. Fotografia lui Sally se legănă iarăşi, şi el se întrebă dacă se întorsese de la facultate şi era deja acasă. Din coşurile de fum nu ieşea nimic. Nu putea să vadă zonele de la bază ale cuptoarelor în formă de sfeşnic, din cauza labirintului de bufete expres şi de parcuri de rulote. Sigla unui McDonald’s aflat chiar în faţa coşurilor clipi pe neaşteptate, şi el tresări. Coşurile în sine rămaseră tăcute, neevidenţiindu-se prin nicio altă mişcare în afară de luminile stroboscopice orbitoare de semnalizare, menite să atragă atenţia avioanelor. Vedea dealurile acoperite cu pelin dintre coşuri, şi întreaga scenă, cu excepţia siglei de la McDonald’s, părea incredibil de calmă şi de inofensivă.

— Cercetarea spune că toate cuptoarele funcţionează la capacitate maximă, îl anunţă Janice, cu receptorul lipit de piept.

Domnul Mowen îşi adună tot curajul, în aşteptarea apropiatei explozii. Se auzi un huruit gros, ca al unui foc îndepărtat, urmat de o trâmbă de fum albicios şi, în final, de un sunet profund, şuierător ca oftaturile lui Janice, apoi două coloane albastre se înălţară, drepte, în văzduhul care se

întuneca.

— De ce e albastru? Întrebă domnul Mowen.

— M-am interesat deja, răspunse Janice. Cercetarea spune că difracţia în spectrul vizibil se produce din cauza radiaţiilor cu lungimea de undă de zero virgulă opt microni emise de hidrocarburile propulsate…

— Asta sună ca o blestemăţie de comunicat de presă, zise domnul Mowen. Spune-le să vorbească englezeşte.

După o conversaţie telefonică de un minut, ea îi transmise răspunsul.

— E acelaşi efect care modifică apusurile de soare de după erupţiile vulcanice. O divizare. Cercetarea vrea să ştie ce membri ai personalului vreţi să participe la conferinţa de presă de mâine.

— Coordonatorii de proiect, spuse ursuz domnul Mowen, şi oricine altcineva de la Cercetare care e-n stare să vorbească englezeşte.

Janice se uită la comunicatul de presă.

— Coordonatorii sunt Bradley McAfee şi Lynn Saunders.

— De ce mi se pare McAfee un nume cunoscut?

— E coleg de cameră cu Ulric Henry. Lingvistul companiei, pe care l-aţi angajat…

— Ştiu de ce l-am angajat. Invită-l şi pe Henry. Şi încearcă să dai de Sally imediat ce ajunge acasă. Spune-i c-o aştept aici; spune-i şi să se îmbrace cu ceva potrivit pentru o ocazie festivă. Se uită la ceas. Ei, adăugă. Au trecut cinci minute şi încă n-au apărut efecte secundare vătămătoare.

Telefonul începu să sune. Domnul Mowen tresări violent.

— Ştiam că e prea frumos ca să dureze, spuse el. Cine e? EPA[8]?

— Nu, răspunse Janice, şi oftă. E fosta dumneavoastră soţie.

— Am terminat, spuse Brad când îl văzu pe Ulric în cadrul uşii.

Stătea în întuneric, cu faţa luminată de strălucirea verzuie a monitorului. Continuă să tasteze vreme de un minut sau chiar mai mult, apoi se întoarse.

— Totul e gata. A mers ca uns.

---

8 Environmental Protection Agency, Agenţia pentru Protecţia Mediului (n. tr.).

Ulric aprinse lumina.

— Proiectul emisiei de reziduuri? întrebă el.

— Nu. Ăluia i-am dat drumul în după-amiaza asta. Merge mai frumos ca un ponei pătat. Nu, mi-am petrecut ultima oră ştergând numele logodnicei mele, Lynn, din documentele proiectului.

— Ea n-o să aibă nimic de obiectat? întrebă Ulric suficient de calm, mai ales fiindcă nu-i era foarte clar cine era Lynn.

Nu reuşise niciodată să le deosebească pe logodnicele lui Brad. Toate vorbeau exact la fel.

— N-o să afle nimic înainte de-a fi prea târziu, spuse Brad. E în drum spre Cheyenne, să prindă un avion către est. Mama ei e furioasă foc şi vrea să divorţeze. L-a prins pe soţul ei jucându-se de-a Adam cu altă Evă.

Dacă exista ceva mai greu de suportat decât depravarea lui Brad, atunci acest ceva era norocul lui incredibil. Ulric nu se îndoia că era destul de josnic ca să creeze o criză neaşteptată în familia lui Lynn, numai ca s-o facă să plece din Chugwater, însă era la fel de sigur că nu fusese necesar. Divorţul mamei ei chiar la momentul oportun era o coincidenţă fericită, iar coincidenţele fericite erau specialitatea lui Brad. Cum altfel ar fi putut împiedica trei logodnice să se-ntâlnească una cu alta în spaţiul restrâns din Chugwater şi din uzina Mowen Chemical?

— Lynn? întrebă el. Asta care e? Roşcata de la programare?

— Nu, aia e Sue. Lynn e micuţă, blondă şi-i merge mintea brici când e vorba de inginerie chimică. În rest, e un soi de pămpăloaică.

„Pămpăloaică”, îşi spuse Ulric. Trebuia să ţină minte să caute cuvântul. Probabil însemna „suficient de proastă ca să se-nhăiteze cu Brad McAfee”. O definiţie care i se potrivea cu siguranţă şi lui. Acceptase să locuiască împreună cu Brad fiindcă fusese atât de surprins că reuşise să se angajeze, încât nu-i trecuse prin cap să solicite un apartament numai pentru el.

Terminase facultatea de limba engleză şi toată lumea îi spusese că diploma lui era mai mult decât nefolositoare în Wyoming, iar el descoperise în curând că lucrurile stăteau într-adevăr aşa. În disperare de cauză, solicitase un post la Mowen Chemical şi fusese angajat ca lingvist al companiei, în schimbul unui salariu uluitor, din motive care încă nu-i erau clare, deşi de atunci trecuseră mai bine de trei luni. Însă se

lămurise în privinţa lui Brad, care era, ca să folosească propriul lui limbaj colorat, un pungaş, un jumulitor, un trombonist, îşi croia fără ezitare drum către fiica şefului şi către actul de proprietate al companiei Mowen Chemical, lăsând în urmă un şir de femei care păreau convinse că un bărbat care nu spunea logodnică, ci „logo-od-nică”, nu putea avea mai mult de una. Fenomenul lingvistic era interesant.

Şi Ulric se lăsase amăgit la început de limbajul simplu preferat de Brad, cu toate că nu părea să se potrivească nicidecum cu abilităţile lui sofisticate de programator. Pe urmă, într-o bună zi, se trezise mai devreme şi îl surprinsese pe Brad lucrând la un aşa-numit „Proiect Sally”.

— O să fiu preşedintele companiei Mowen Chemical în doi timpi şi trei mişcări, spusese el. Flecuşteţul ăsta e planul meu principal. Ce părere ai?

Părerea lui Ulric nu se putea exprima în cuvinte. Programul schiţa un plan care să-l apropie pe Brad de Sally Mowen, impresionându-l în acelaşi timp pe tatăl ei, şi se baza aproape în întregime pe seducerea şi abandonarea unor femei tinere plasate în poziţii-cheie la Mowen Chemical. Dăduse de numele lui Lynn după ce parcursese trei sferturi din listă.

— Şi dacă pune domnul Mowen mâna pe programul ăsta? întrebase în cele din urmă.

— N-are nicio şansă. Programul e ferecat cu şapte lacăte. Şi dacă-ncearcă oricine altcineva să-l copieze, o să aibă o surpriză mai urâtă decât un raton îndrăgostit de un sconcs.

Începând din ziua aceea, Ulric făcuse şase cereri pentru o locuinţă separată, şi fusese refuzat sistematic, „din cauza numărului limitat de reşedinţe disponibile”, ceea ce însemna, după presupunerile sale, că în Chugwater nu exista niciun apartament liber. Toate refuzurile erau semnate de secretara domnului Mowen, şi existau momente când lui Ulric îi trecea prin gând că acesta din urmă ştia de existenţa „Proiectului Sally” şi îl angajase ca să-l ţină pe Brad departe de fiica lui.

— Conform programului meu, e timpul să-ncep să mă ocup de Sally, i se destăinui Brad. Mâine e conferinţa de presă. Am avut un rol destul de zgomotos în cercetările legate de proiectul ăsta, ca să-i iau ochii lui Moş Mowen. Sally o să fie acolo. Am pus-o pe Gail, logodnica mea de la departamentul publicitate, s-o invite.

— Şi eu o să fiu acolo, zise Ulric pe un ton belicos.

— Ei, ăsta-i un adevărat noroc, comentă Brad. Poţi să faci puţină vrăjmăgire în folosul meu. Să te ocupi de buna noastră Sally în timp ce-i adresez eu tăticului Mowen un salut cordial. Ştii cum arată?

— N-am nicidecum intenţia s-o vrăjmăgesc pe Sally Mowen pentru tine, spuse Ulric, întrebându-se din nou de unde reuşea Brad să culeagă atâtea expresii argotice.

Îl surprinsese de vreo două ori uitându-se la televizor, la filme cu Judy Canova, dar unele dintre cuvintele pe care le folosea nu existau nici măcar în cartea lui Mencken[9]. Probabil le genera cu vreun program de computer.

— De fapt, am de gând să-i spun că te-ai logodit deja cu mai multe persoane.

— Doamne, eşti cu siguranţă zbuciumat, zise Brad. Şi ştii de ce? Fiindcă n-ai nicio gagică. Uite, alegeţi una de-a mea, şi ţi-o dau. Ce părere ai de Sue?

Ulric se apropie de fereastră.

— N-o vreau, refuză el.

— Fac pariu că nici măcar nu ştii care e.

Nu ştiu, se gândi Ulric. Toate vorbeau la fel. Foloseau „interfaţă” ca verb şi „susţine” ca substantiv. Una dintre ele îl căutase o dată pe Brad la telefon şi, când îi spusese era plecat la departamentul de Cercetare, ea răspunsese: „Scuze. În dimineaţa asta nu-mi funcţionează hardu’.”

Ulric se simţise ca şi cum ar fi trăit într-o ţară străină.

— Ce importanţă are? spuse el furios. Niciuna dintre ele nu vorbeşte limba engleză, motiv pentru care sunt probabil şi destul de proaste ca să se creadă logodite cu tine.

— Ce-ai zice să-ţi găsesc o gagicuţă care vorbeşte engleza şi tu s-o vrăjmăgeşti în schimb pe Sally Mowen pentru mine? îi propuse Brad. Se întoarse spre computer şi începu să tasteze cu furie. Ce-ţi doreşti, de fapt?

Ulric îşi încleşta pumnii şi se uită pe geam. În ramurile plopului uscat de sub fereastră se încâlcise ceva, probabil un zmeu. Se întrebă dacă să coboare pe crengile copacului, să traverse spaţiul care-l despărţea de biroul domnului Mowen şi

9 Henry Louis Mencken (1880-1956); a scris *The American Language,* o lucrare în mai multe volume, dedicată studiului limbii vorbite în SUA (n. tr.).

să solicite un apartament.

— N-are importanţă, zise Brad, văzând că nu-i răspundea. Te-am auzit destul de des ţinând discursuri pe tema asta. Tastă vreme de mai bine de un minut, apoi apăsă pe butonul de tipărire la imprimantă. Poftim, spuse apoi.

Ulric se întoarse. Brad îi citi de pe monitor.

— „Se caută: tânără capabilă să genereze o stare de entuziasm faţă de engleza literară, să aplice corect regulile gramaticale şi de sintaxă, fără jargoane, fără argou, cu respect pentru limbaj. Ulric Henry.” Ce zici de asta? E exact aşa cum vorbeşti tu.

— Sunt în stare să-mi găsesc singur „gagici”, spuse Ulric.

Smulse hârtia care încă mai ieşea din imprimantă, rupând mai bine de jumătate după o diagonală zdrenţuită. Acum mesajul era: „Se caută: tânără capabilă să genereze limbaj. Ulric H.”

— O să-ţi fac eu lipeala, zise Brad. Dacă aşa nu-ţi prind în laţ o mânză frumoasă, ţi-o dau pe Lynn, când se-ntoarce. Asta o s-o-nveselească, după ce-o să vadă că i-a dispărut numele din proiect. Ce părere ai?

Ulric puse bucata de hârtie pe masă, încercând să reziste impulsului de a o face ghemotoc şi a o îndesa pe gâtul lui Brad. Deschise fereastra cu zgomot. În încăpere pătrunse brusc o rafală de vânt rece, şi hârtia de pe masă se legănă, agitată, înainte de a zbura pe pervaz.

— Şi dacă Lynn pierde avionul spre Cheyenne? întrebă el. Dacă se-ntoarce şi dă peste vreo altă logodnică de-a ta?

— N-are nicio şansă, spuse vesel Brad. Mi-am făcut un program şi pentru asta. Smulse restul hârtiei din imprimantă şi o mototoli. Dacă două dintre logodnicele mele vin în vizită în acelaşi timp, trebuie să urce cu liftul, şi lifturi nu-s decât două. Apasă pe aceleaşi butoane, aşa că mi-am făcut un program care opreşte ascensoarele între etaje când primeşte codul meu de siguranţă la intervale mai mici de o oră. Şi îmi dă un bip pe computer, aşa că am timp s-o scot tiptil pe prima gagică pe scara din dos. Se ridică. Trebuie să mă duc la Cercetare, să mai verific o dată proiectul de emisie a reziduurilor. Ai face bine să-ţi găseşti cât mai repede o gagică. Mă dezumfli cu vorbăria ta ostilă.

Îşi înşfacă haina pe de spătarul scaunului şi plecă. Trânti

uşa, poate fiindcă se simţea dezumflat, şi curentul stârnit izbi hârtia de pe pervaz, făcând-o să sară cu abilitate peste rama geamului.

„Dezumflat”, murmură Ulric pentru sine, şi formă numărul biroului lui Mowen. Telefonul era ocupat.

Sally Mowen îşi sună tatăl imediat ce ajunse acasă.

— Bună, Janice, spuse ea. Tata e acolo?

— Abia a plecat, răspunse Janice. Dar am senzaţia că e posibil să se fi oprit la Cercetare. Îşi face griji din cauza noului proiect de emisie a reziduurilor în stratosfera.

— Vin să mă-ntâlnesc cu el acolo.

— Tatăl tău mi-a spus să te anunţ că mâine la ora 11.00 e o conferinţă de presă. Eşti lângă computer?

— Da, zise Sally, deschizându-şi calculatorul.

— Îţi trimit comunicatele de presă, ca să ştii ce se petrece.

Sally avea de gând să spună că primise deja o invitaţie la conferinţă şi materialele însoţitoare destinate publicului, de la cineva pe nume Gail, dar se răzgândi când văzu ce tipărea imprimanta.

— Nu mi-ai trimis comunicatele de presă, zise ea. Mi-ai trimis CV-ul cuiva pe nume Ulric Henry. Cine e?

— Da? făcu Janice, părând tulburată. Încerc din nou. Sally săltă capătul hârtiei care ieşea din imprimantă.

— Acum am primit poza lui.

Fotografia înfăţişa un tânăr brunet, a cărui expresie sugera ceva între descurajare şi nemulţumire. Fac pariu că tocmai i-a spus cineva ce viabilă crede că ar putea fi relaţia lor, se gândi Sally.

— Cine e?

Janice oftă, un oftat scurt, nervos.

— Ţi l-am trimis din greşeală. E lingvistul companiei. Tatăl tău l-a invitat la conferinţă ca să scrie comunicatele de presă.

Credeam că astea sunt deja scrise şi că mi le trimiţi, gândi Sally, dar spuse altceva:

— Când a angajat tata un lingvist?

— Vara trecută, răspunse Janice, părând încă şi mai tulburată. Cum merge cu facultatea?

— Excelent. Şi nu, nu mă mărit. Nici măcar n-am o relaţie viabilă, indiferent ce-o fi-nsemnând asta.

— Azi a sunat mama ta. E în Cheyenne, la o întrunire a Organizaţiei Naţionale a Femeilor, îi povesti Janice, şi fraza sună ca un *non sequitur*[10]*,* ceea ce însă nu era.

Cu o mamă ca a lui Sally, nu era de mirare că tatăl ei era îngrijorat de moarte în privinţa viitorului ginere. Uneori îşi făcea griji şi ea. Relaţie viabilă.

— Ce spunea Charlotte? întrebă. Nu, lasă. Ştiu deja. Uite, nu-ţi face probleme din cauza materialelor pentru conferinţa de presă. Am aflat deja totul. Gail Nu-mai-ştiu-cum de la Publicitate mi-a trimis o invitaţie. De asta am venit acasă de Ziua Recunoştinţei cu o zi mai devreme.

— Da, ţi-a trimis? se miră Janice. Tatăl tău nu mi-a spus. Probabil c-a uitat. E puţin cam îngrijorat din cauza proiectului ăstuia, adăugă ea – ceea ce reprezenta probabil semiadevărul anului, se gândi Sally, dacă tatăl ei reuşise să-şi tulbure secretara. Prin urmare, n-ai cunoscut niciun băiat drăguţ?

— Nu, răspunse ea. Ba da. Îţi povestesc mâine.

Închise. Toţi sunt drăguţi, se gândi. Nu e asta problema. Sunt drăguţi, dar sunt incoerenţi. O relaţie viabilă. Ce naiba se-nţelegea prin asta? Şi ce însemna „respectarea spaţiului tău personal”? Sau „satisfacerea reciprocă a necesităţilor socio-economice”? N-am idee despre ce vorbesc, cugetă Sally. Mă aflu în mijlocul unui grup de străini.

Îşi puse din nou paltonul şi căciula şi se îndreptă spre lift, gata să plece în căutarea tatălui ei. Bietul om. Ştia cum e să fii căsătorit cu cineva care nu vorbea limba engleză. Îşi putea imagina cum erau conversaţiile cu mama ei. Numai despre surori şi porci sexişti. Dar nu vorbise prea mult limba Amendamentului Egalităţii în Drepturi. Ultima dată când telefonase, vorbea Limba Ştiinţei şi Tehnologiei, iar convorbirea precedentă fusese în jargonul California. Nu era de mirare că tatăl lui Sally îşi angajase o secretară care comunica aproape numai prin oftaturi şi că ea însăşi îşi alesese engleza drept obiect principal de studiu.

A doua zi, la conferinţa de presă, avea să fie groaznic. Urma să fie înconjurată de bărbaţi tineri şi frumoşi, vorbind limba Afacerilor Grandioase, a Computerelor sau a Diplomaţilor în Devenire, şi ea n-avea să-nţe-leagă o iotă.

Îi trecu brusc prin minte că era cu putinţă ca lingvistul

10 Concluzie care nu reiese din premise (n. tr.).

companiei, Ulric Nu-ştiu-cum, să vorbească engleza; şi îşi tastă din nou codul de siguranţă, apoi se întoarse la lift, ducându-se după foaia scoasă la imprimantă care conţinea adresa lui. Se hotărî să meargă la Cercetare trecând prin grădinile orientale, în loc să-şi ia maşina. Îşi spuse că drumul era mai scurt, ceea ce reprezenta un adevăr, dar de fapt se gândea că aşa avea ocazia să treacă pe lângă clădirea în care locuia lingvistul.

Grădinile orientale fuseseră construite iniţial ca scurtătură prin labirintul de bufete expres care răsăriseră în jurul Mowen Chemical, făcând imposibilă deplasarea rapidă, indiferent în ce direcţie. Tatăl ei îşi plasase intenţionat uzina la periferia oraşului Chugwater, ca să nu-i incomodeze pe localnici, străduindu-se să integreze clădirile iniţiale şi locuinţele angajaţilor în peisajul din Wyoming. Localnicii inoportunaseră cu promptitudine societatea Mowen Chemical, aşa că, în momentul când se construiseră complexul de Cercetare şi centrul computerizat, singurul teren neacoperit de localuri din reţelele Kentucky Fried Chickens şi Arbys se afla în partea veche a oraşului, la mare distanţă de primele clădiri. Domnul Mowen renunţase la strădania de a nu-i stânjeni pe localnici. Crease grădinile orientale pentru ca angajaţii să poată măcar ajunge de acasă la serviciu şi înapoi fără să fie călcaţi de maşinile orăşenilor. De fapt, intenţionase să construiască o alee pavată cu cărămizi care să şerpuiască printre clădirile iniţiale şi să lege de cele noi, numai că la vremea respectivă, Charlotte vorbea Zen. Ea insistase să existe bonsai şi un pod arcuit peste un canal de irigaţii. Înainte de a se fi definitivat peisajul, trecuse la dialectul Anti-Watt, ceea ce pusese capăt căsătoriei şi o trimisese pe Sally la şcoală în est. În aceeaşi perioadă, mama ei se dedicase campaniei de salvare a plopilor uscaţi sub care stătea acum Sally şi pichetase biroul soţului ei cu o pancartă pe care scria „Ucigaşul de Copaci!”

Sally se oprise sub plopul uscat, numărând ferestrele ca să-şi dea seama care era apartamentul lui Ulric Henry. La etajul cinci se vedeau trei ferestre şi toate trei erau luminate, iar cea din mijloc era deschisă dintr-un motiv necunoscut, dar ar fi fost nevoie de o coincidenţă incredibilă pentru ca Ulric să-şi facă apariţia la una dintre ele în timp ce Sally se afla acolo, pentru ca ea să poată striga în sus, către el: „Vorbeşti

englezeşte?”

Oricum, n-am venit să-l caut pe el, îşi spuse Sally încăpăţânată, mă duc să mă-ntâlnesc cu tata şi m-am oprit să mă uit la lună. Doamne, în seara asta are cu siguranţă o culoare stranie, albastră. Mai rămase câteva minute sub copac, prefăcându-se că priveşte luna, dar începuse să fie foarte frig, iar luna nu părea să se albăstrească mai tare, şi chiar dacă s-ar fi albăstrit, nu era un motiv destul de bun ca să îngheţe de moarte, aşa că îşi trase căciula mai bine pe urechi şi trecu pe lângă bonsai şi peste podul arcuit, continuându-şi drumul către Cercetare.

Imediat ce ajunse ea în mijlocul podului, Ulric Henry veni la fereastra din mijloc şi o închise. Mişcarea stârni o uşoară adiere. Bucata de hârtie tipărită la imprimantă care se odihnise pe pervaz fâlfâi, ajungând mai aproape de margine, apoi căzu plutind pe lângă zmeu sub lumina albăstruie a lunii şi se opri pe a doua creangă de jos a plopului.

Miercuri dimineaţa, domnul Mowen se trezi devreme, ca să aibă timp să lucreze câte ceva la birou înainte de conferinţa de presă. Sally mai dormea încă, aşa că el puse cafeaua pe foc şi intră în baie, să se bărbierească, îşi puse maşina de ras electrică în priza de deasupra chiuvetei şi becul de deasupra oglinzii se stinse cu promptitudine. Domnul Mowen scoase cordonul din priză şi deşurubă becul înnegrit. Pe urmă se duse în bucătărie, lipăind cu picioarele goale pe duşumea, în căutarea unui alt bec.

Plasă cu delicateţe becul ars în coşul de gunoi de sub chiuvetă şi deschise dulapul. Săltă o sticlă cu sirop, vrând să se uite în spatele ei. Capacul nu era bine înşurubat, iar sticla căzu cu o bufnitură pe o parte şi siropul începu să se prelingă, împrăştiindu-se în tot dulapul. Domnul Mowen înşfacă un prosop de hârtie care se rupse inutil pe diagonală, rămânând cu o margine zdrenţuită, şi încercă să cureţe locul. Dădu peste solniţă, care se răsturnă în balta cu sirop. Înhaţă a doua jumătate a prosopului de hârtie şi dădu s-o ude, aşa că deschise robinetul de apă caldă. Apa ţâşni cu o răbufnire de abur.

Domnul Mowen sări într-o parte, ferindu-se din calea jetului de apă clocotită, şi piciorul i se lovi de coşul de gunoi, răsturnându-l. Becul fu aruncat afară şi se izbi de podea.

Domnul Mowen calcă pe o bucată mare, zimţată. Rupse mai multe prosoape de hârtie ca să-şi oprească sângele şi şchiopată până în baie, călcând pe muchia labei piciorului care sângera, ca să ia nişte pansament adeziv.

Uitase că se arsese becul. Se îndreptă spre dulăpiorul cu medicamente pe bâjbâite, dărâmând în chiuvetă şamponul şi o cutie cu beţişoare pentru urechi, înainte de a găsi pansamentul. Nici dopul şamponului nu era bine strâns. Luă cutia de metal cu pansamente adezive şi reveni în bucătărie.

Cutia era deformată şi domnul Mowen se tăie la deget încercând s-o deschidă. Când trăgea de el, capacul sări brusc şi pansamentele se împrăştiară pe duşumea. Având grijă să evite cioburile becului, domnul Mowen culese unul, îi rupse capătul învelitorii şi trase de banda portocalie. Acesta se bombă în deschizătură. El o privi preţ de un minut îndelungat, apoi încercă să desfacă învelitoarea prin partea opusă.

Când intră în bucătărie, Sally îl găsi aşezat pe un taburet, sugându-şi degetul mare care sângera şi apăsându-şi rana de la picior cu o bucată de prosop de hârtie.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

— M-am tăiat într-un bec spart, îi explică Mowen. S-a stins când mă bărbieream.

Sally luă o bucată de prosop din hârtie. O rupse frumos, pe linia perforaţiilor, şi înfăşură în ea degetul mare al mâinii domnului Mowen.

— Ştii că nu trebuie să-ncerci să aduni cioburile unui bec. Trebuia să iei o mătură.

— N-am încercat s-adun cioburile, protestă el. M-am tăiat la mână cu o cutie de pansamente adezive. La picior m-am tăiat în bec.

— Oh, înţeleg. Nu ştii că nu trebuie s-aduni cioburile unui bec cu picioarele?

— Nu e amuzant, spuse domnul Mowen, indignat. Mă doare foarte tare.

— Ştiu că nu e amuzant, răspunse Sally.

Luă un pansament adeziv de pe podea, îi rupse ambalajul într-un capăt şi trase banda cu grijă afară, pe lângă marginea deschiderii.

— Eşti sigur c-o să poţi merge la conferinţa de presă?

— Bineînţeles c-o să pot. Şi m-aştept să fii şi tu acolo.

— O să fiu, zise Sally, scoţând un alt pansament din învelitoare şi punându-i-l pe talpă. Plec imediat ce curăţ mizeria asta. Sau vrei să te duc eu cu maşina?

— Pot să conduc, spuse domnul Mowen, ridicându-se uşor.

— Stai acolo până ce-ţi aduc papucii, spuse Sally, şi se repezi afară din bucătărie.

Sună telefonul.

— Răspund eu, strigă ea din dormitor. Tu nu te clinti de pe scaunul ăla.

Domnul Mowen luă un pansament adeziv de pe podea, rupse un capăt al ambalajului şi scoase banda trăgând-o de-a lungul unei laturi, ceea ce îl făcu să se simtă considerabil mai bine. Probabil că norocul meu începe să se schimbe, se gândi.

— Cine a sunat? întrebă vesel când se întoarse Sally în bucătărie, aducându-i papucii şi telefonul.

Ea puse aparatul în priza din perete şi îi întinse receptorul.

— E mama, spuse. Vrea să vorbească cu porcul sexist.

Ulric se îmbrăca pentru conferinţa de presă când sună telefonul. Îl lăsă pe Brad să răspundă. Când intră în camera de zi, acesta tocmai punea receptorul în furcă.

— Lynn a pierdut avionul, spuse el.

Ulric îşi ridică privirea, plin de speranţă.

— Serios?

— Da. O să plece cu altul, în după-amiaza asta. Cât a trăncănit vrute şi nevrute, a lăsat să-i scape că şi-a trecut numele pe comunicatul de presă distribuit ieri prin reţeaua de computere.

— Şi Mowen l-a citit deja, spuse Ulric. Aşa c-o să ştie că i-ai furat proiectul.

N-avea dispoziţia necesară ca să vorbească pe ocolite. În cea mai mare parte a nopţii stătuse întins în pat fără să doarmă, încercând să decidă ce să-i spună lui Sally Mowen. Dacă îi vorbea despre „Proiectul Sally” şi ea îi arunca o privire inexpresivă şi îi spunea: „Scuze. Hardu’ meu nu operează”?

— Nu i-am furat proiectul, spuse Brad, afabil. L-am şutit pur şi simplu de la ea când se uita în altă parte. Şi l-am recuperat deja. Am sunat-o pe Gail imediat ce a-nchis Lynn şi am rugat-o să-i scoată numele din comunicatele de presă înainte de a le vedea Moş Mowen. A fost un adevărat noroc că Lynn a pierdut

avionul, şi tot restul.

Ulric îşi îmbrăcă peste haina sport hanoracul căptuşit cu puf.

— Te duci la conferinţa de presă? îl întrebă Brad. Aşteaptă până când mă echipez şi te duc cu maşina.

— Merg pe jos, îl refuză Ulric, şi deschise uşa.

Telefonul sună din nou. Brad răspunse.

— Nu, nu mă uitam la filmul de dimineaţă, zise el, dar ar fi ţais dacă m-ai lăsa să-mi dau cu presupusul. Aş zice că filmul e Carolina Cannonball şi că potul e de şase sute cincizeci şi unu de dolari. E corect? Să-mi trag basca! Ăsta da noroc chior.

Ulric trânti uşa în urma lui.

La ora zece, văzând că domnul Mowen nu sosise încă la birou, Janice îi telefona acasă. Suna ocupat. Oftă, aşteptă un minut şi încercă din nou. Linia era în continuare ocupată. Înainte de a pune receptorul în furcă, ledul aparatului clipi, anunţând un apel. Ea apăsă pe buton.

— Biroul domnului Mowen, spuse.

— Bună, zise vocea de la celălalt capăt al firului. Sunt Gail, de la Publicitate. Comunicatul de presă conţine o afirmaţie eronată. Încă nu l-aţi trimis, nu-i aşa?

Am încercat, se gândi Janice, oftând uşor.

— Nu l-am trimis, răspunse.

— Bun. Voiam să mi se confirme neexpedierea înainte de a efectua ştergerea.

— Ce ştergere? întrebă Janice.

Încercase să acceseze relatarea de presă, dar primise în schimb o poză a lui Ulric Henry.

— Relatarea o etichetează pe Lynn Saunders drept coautoare a proiectului.

— Credeam că este coautoare.

— Nu, nu, spuse Gail. Logodnicul meu, Brad McAfee, a proiectat totul. Mă bucur că numărul de exemplare scoase la imprimantă e insignifiant.

După ce închise Gail, Janice încercă din nou să ia legătura cu domnul Mowen. Linia continua să fie ocupată. Încercă să deschidă registrul cu numere de telefon al companiei şi obţinu o prezentare a lui Ulric Henry, aşa că sună la centrala telefonică din Chugwater. Operatorul îi dădu numărul lui Lynn

Saunders. Janice o sună şi îi răspunse colega ei de apartament.

— Nu e aici. A trebuit să plece în est imediat ce a terminat proiectul ăla cu emisia reziduurilor. Mama ei îi făcea capul calendar. Ajunsese pur şi simplu la pământ.

— Aveţi vreun număr de telefon la care aş putea să dau de ea? se interesă Janice.

— Cu siguranţă nu, răspunse colega de apartament. Nu ştia deloc pe ce lume e când a plecat. Logodnicul ei l-ar putea avea.

— Logodnicul ei?

— Da. Brad McAfee.

— Dacă sună, cred c-aţi face bine să-i spuneţi să-mi telefoneze. Cu prioritate.

Janice închise. Accesă din nou registrul cu numere de telefon al companiei şi obţinu relatarea de presă referitoare la noul proiect de emisie. Numele lui Lynn nu apărea nicăieri. Oftă, un oftat bizar, furios, şi formă din nou numărul domnului Mowen. Suna în continuare ocupat.

Când trecu pe lângă blocul în care locuia Ulric Henry, Sally observă ceva care fâlfâia sus, în plop. Între crengile din vârf se încâlciseră resturile unui zmeu, iar pe a doua creangă de la pământ, exact atât de sus cât să n-o poată atinge, era o bucată de hârtie albă. Încercă vreo două sărituri, fără prea mare entuziasm, lovind hârtia cu mâna, dar nu izbuti decât s-o împingă mai departe. Dacă reuşea s-o dea jos, se putea duce cu ea până la apartamentul lui Ulric Henry, să-l întrebe dacă nu căzuse cumva pe fereastra lui. Se uită în jur după un băţ, apoi rămase nemişcată, simţindu-se ca o proastă. Încercarea de a ajunge la hârtie era la fel de lipsită de sens ca aceea de a da jos zmeul, îşi spuse ea, dar concomitent aprecie înălţimea crengilor, să vadă dacă nu se putea urca mai sus, să ajungă la hârtie. Prima creangă nu rezolva problema, dar de pe a doua ar fi avut şanse. Grădina era pustie. E ridicol, îşi spuse şi îşi făcu vânt, sărind pe trunchiul bifurcat. Se caţără repede până pe a treia creangă, se lungi pe ea şi întinse braţul după hârtie. Nu reuşi s-o atingă cu degetele, aşa că se ridică din nou ţinându-se de trunchi ca să nu-şi piardă echilibrul, şi făcu un soi de fandare, măturând aerul cu mâna întinsă în jos, către bucata de hârtie. Se dezechilibră şi fu cât pe ce să nu atingă creanga, iar curentul de aer creat de mişcarea ei bruscă suflă hârtia către

vârful acesteia, unde se legănă într-o poziţie precară, dar nu se desprinse.

Pe podul arcuit venea cineva. Sally suflă de vreo două ori în direcţia hârtiei, apoi se opri. Poate că foaia de hârtie e goală, se gândi. Nu pot să-i duc lui Ulric Henry o foaie nescrisă – dar încerca deja rezistenţa crengii uscate cu mâna. Părea destul de solidă, aşa că începu să înainteze încet de-a lungul ei, ţinându-se de trunchi până în ultimul moment posibil şi târându-se apoi centimetru cu centimetru, până ce ajunse direct deasupra aleii. De acolo putea lua cu uşurinţă bucata de hârtie.

Fragmentul făcea parte dintr-un text scos la imprimantă şi coala avea o margine zdrenţuită, fusese ruptă pieziş. Pe ea era scris: „Se caută: tânără capabilă să genereze limbaj. Ulric H.”

Litera „j” din cuvântul „limbaj” lipsea, dar în afară de asta, fraza avea sens, lucru care i s-ar fi părut fără îndoială ciudat dacă n-ar fi fost atât de surprinsă de conţinutul mesajului. Domeniul în care se specializa ea era generarea limbajului. Cu asta îşi petrecuse timpul în ultima săptămână de cursuri, folosise toate regulile lingvistice de modificare a cuvintelor existente: generalizarea sensului cuvintelor sau restrângerea lui la un anumit domeniu, schimbarea rolului părţilor de vorbire, prescurtarea şi folosirea verbelor prepoziţionale pentru a crea o limbă care să sune cu totul altfel. La început i se păruse aproape imposibil, dar la sfârşitul săptămânii reuşise să-şi întâmpine profesorul, spunând: „Bună zi. Mi-am temeinicit învăţarea din cărţi tematice”, fără ca măcar să se gândească la asta. Putea cu siguranţă să facă acelaşi lucru şi pentru Ulric Henry, pe care dorea oricum să-l cunoască.

Uitase de bărbatul pe care-l văzuse venind pe pod. Între timp ajunsese aproape lângă copac. După încă zece paşi, avea să-şi ridice privirea şi să dea cu ochii de ea, ghemuită acolo ca o pasăre de pradă nebună. Cum o să-i explic tatei toată povestea asta, dacă mă vede cineva? se întrebă, şi îşi duse cu prudenţă un picior în spate. Încă îşi mai punea întrebarea când se rupse creanga.

Domnul Mowen plecă la conferinţa de presă abia la unsprezece fără un sfert. Când plecase Sally, încă mai vorbea la telefon cu Charlotte, pe care o rugase să-i acorde un minut în

care să-i poată spune lui Sally să aştepte s-o ducă el cu maşina, dar fosta lui soţie îl numise tiran sexist şi îl acuzase că modifica trăsăturile dominante ale fetei printr-o intimidare psihologică masculină represivă. Domnul Mowen n-avea idee despre ce vorbea.

Sally măturase cioburile şi pusese un bec nou în baie înainte de plecare, dar el decise să nu-şi ispitească soarta. Se bărbieri cu un aparat de ras de unică folosinţă în locul celui electric. Când se aplecă să ia o bucată de hârtie igienică, vrând să şi-o pună pe tăietura din bărbie, se izbi cu capul de uşa dulăpiorului pentru medicamente. După aceea stătu foarte liniştit pe marginea căzii pentru aproape o jumătate de oră, dorindu-şi să fi fost Sally acasă, ca să-l ajute să se-mbrace.

Către sfârşitul jumătăţii de oră, decise că seria coincidenţelor care îl chinuiseră toată dimineaţa fusese provocată de stres (Charlotte îi tot vorbea de vreo două săptămâni despre biofeedback) şi că, dacă se relaxa, totul avea să fie bine. Respiră de câteva ori adânc, străduindu-se să se calmeze, apoi se ridică. Dulăpiorul cu medicamente era în continuare deschis.

Mişcându-se cu mare atenţie şi uitându-se în toate părţile în căutarea pericolelor, izbuti să se îmbrace şi să ajungă afară, la maşină. Nu reuşise să-şi găsească două şosete identice şi liftul îl dusese până pe acoperiş, dar el se liniştise de fiecare dată respirând profund şi, când deschise portiera maşinii, tocmai începea să se simtă relaxat.

Se urcă la volan şi închise uşa. Îşi prinsese pulpana paltonului. Deschise uşa din nou şi se aplecă să-şi tragă paltonul. Una dintre mănuşi îi ieşi din buzunar şi căzu în afara maşinii. Ca s-o recupereze, se aplecă mai mult şi se lovi cu capul de rezemătoarea pentru braţ de pe portieră.

Respiră adânc, mai degrabă sacadat, înşfacă mănuşa şi închise uşa. Îşi scoase cheile din buzunar şi o introduse pe a maşinii în contact. Inelul de chei i se desfăcu brusc şi toate celelalte se împrăştiară pe jos, lângă scaunul din faţă. Când se aplecă să le adune, având mare grijă să nu dea cu capul în volan, din buzunar îi căzu cealaltă mănuşă. Lăsă cheile unde erau şi se îndreptă din nou de spate, ferindu-se de maneta de semnalizare şi de parasolar. Răsuci cheia, de care continua să atârne lanţul cu inel. Maşina nu porni.

Cobori din maşină încet, cu foarte mare grijă, şi se întoarse în apartament, ca s-o sune pe Janice să anuleze conferinţa de presă. Telefonul era ocupat.

Ulric o văzu pe femeia tânără abia când era aproape deasupra lui. Mersese cu capul în jos şi cu mâinile îndesate în buzunarul hanoracului, cu gândul la conferinţa de presă. Plecase fără să-şi ia ceasul şi mergea foarte repede către Cercetare. Ajunsese cu aproape o oră mai devreme şi nu găsise pe nimeni, în afară de una dintre logodnicele lui Brad, căreia îi uitase numele. Ea îi spusese:

— Ceasul tău biologic nu e funcţional. Probabil că azi ai bioritmurile foarte scăzute.

Iar el zisese că aşa era, deşi n-avea idee despre ce vorbea.

Făcuse cale-ntoarsă prin grădinile orientale, simţindu-se cuprins de disperare. Nu era sigur că putea suporta conferinţa de presă, nu se simţea nici măcar în stare s-o avertizeze pe Sally Mowen. Poate c-ar fi trebuit să renunţe la asta şi să meargă în schimb de-a lungul râului Chug, prinzând femeile tinere de braţ şi întrebându-le: „Vorbeşti englezeşte?”

În timp ce lua în considerare această idee, auzi un pocnet sonor deasupra capului, şi tânăra căzu peste el. Încercă să-şi scoată mâinile din buzunare ca s-o prindă, dar avu nevoie de o clipă ca să-şi dea seama că se afla sub plop şi că pocnetul fusese al unei crengi care se rupea, aşa că nu reuşi. Îşi scoase o mână din buzunar şi făcu un pas înapoi, proptindu-se bine pe picioare, dar nu era de-ajuns. Femeia ateriza peste el în plină forţă şi se rostogoliră de pe trotuar, în stratul de frunze. Când se opriră, Ulric era deasupra ei, cu un braţ sub ea şi cu celălalt căzând asupra capului ei. Căciula de lână îi căzuse şi părul i se răsfirase frumos pe fundalul frunzelor cu margini arse de ger. Degetele lui se încurcaseră în părul ei. Femeia se uita în sus, la el, ca şi cum l-ar fi cunoscut. Lui nici măcar nu-i trecu prin minte s-o întrebe dacă vorbea englezeşte.

După o vreme se gândi că avea să-ntârzie la conferinţa de presă. La naiba cu conferinţa, se gândi. La naiba cu Sally Mowen, şi o sărută din nou. După ce se îndeletnici cu asta vreme de câteva minute, braţul începu să-i amorţească, aşa că îşi eliberă mâna din părul ei şi se sprijini în ea ca să se ridice.

Fata nu se clinti, nici măcar când îngenunche alături de ea şi

îi întinse mâna ca s-o ajute. Stătea pe spate, uitându-se în sus, la el, ca şi cum s-ar fi gândit intens la ceva anume. Pe urmă păru să fi luat o decizie, fiindcă îi prinse mâna şi îl lăsă s-o salte în capul oaselor. Arătă cu degetul către ceva aflat deasupra şi în spatele lui.

— Luna se albăstruieşte, spuse.

— Ce? făcu el.

Se întrebă dacă nu cumva creanga ruptă o izbise în cap.

Ea continua să arate în aceeaşi direcţie.

— Luna se albăstruieşte, repetă. S-a albăstruit în întunericul trecut, dar acum se albăstruişte mai multens.

El se uită în direcţia indicată şi, într-adevăr, pe cerul dimineţii strălucea, albastră, luna în ultimul pătrar, ceea ce îl ajuta să înţeleagă despre ce vorbea ea, dar nu şi cum vorbea.

— Nu eşti rănită, nu-i aşa?

Ea clătină din cap. Nu trebuie să-ntrebi niciodată pe cineva care s-a ales cu o comoţie dacă se simte bine, se gândi el.

— Te doare capul?

Ea repetă gestul. Poate că nu era rănită. Poate că era o consultantă din străinătate, care colabora cu departamentul de Cercetare.

— De unde eşti? o întrebă.

Ea păru surprinsă.

— Am căzut din copac. Tu mai prinsat pe pieptul tău.

Îşi scutură frunzele de plop din păr şi-şi puse din nou căciula.

Înţelegea tot ce spunea el şi folosea fără nicio îndoială cuvinte englezeşti, numai că rezultatul nu prea semăna a engleză. M-ai prinsat pe pieptul tău. Verb cu conjugarea modificată. Luna se albăstruieşte. Adjectiv care devine verb. Două moduri în care evoluează limba.

— Ce căutai în copac? o întrebă, ca s-o facă să vorbească mai mult.

— M-am ascunzăsat fiindcă oamenii se strâmbăcesc la tine când englezeşti ciudăţat.

Englezeşti ciudăţat.

— Generezi un limbaj, nu-i aşa? spuse Ulric. Îl cunoşti pe Brad McAfee?

Ea îl privi fără nicio expresie, doar cu o vagă surprindere, probabil aşa cum o învăţase Brad când o amestecase în

povestea asta. Se întrebă care dintre logodnicele lui era. Probabil cea de la programare. Trebuia să ajungă undeva cu tot limbajul ăsta generat.

— Întârzii la o conferinţă de presă, spuse el tăios, după cum ştii prea bine. Trebuie să discut cu Sally Mowen. Nu întinse mâna s-o ajute să se ridice. Poţi să-i spui lui Brad că schema lui de vrăjmăgire n-a ţinut.

Ea se ridică fără ajutorul lui şi traversă aleea către creanga căzută. Îngenunche, ridică o bucată de hârtie şi se holbă la ea vreme îndelungată. Ulric se gândi să i-o smulgă din mână şi să-i arunce o privire, de vreme ce era, probabil, din programul de generare a limbajului întocmit de Brad, dar n-o făcu. Ea împături hârtia şi şi-o puse în buzunar.

— Poţi să-i spui că nici sărutul n-a funcţionat, adăugă el, ceea ce era o minciună.

Îşi dorea s-o sărute din nou chiar în timp ce vorbea, şi asta îl înfuria mai tare ca orice altceva. Brad îi spusese probabil că el era zbuciumat, că n-avea nevoie decât de o jumătate de oră alături de ea în stratul de frunze.

— Am în continuare de gând să-i spun lui Sally.

Ea îl privea din partea opusă a aleii.

— Şi nu te strădui să te gândeşti cum m-ai putea opri. Ulric ridicase vocea – striga. Fiindcă n-o să meargă.

Furia îl duse dincolo de podul arcuit. Pe urmă îi trecu prin minte că n-avea importanţă dacă era una dintre logodnicele lui Brad, dacă fusese angajată să-l sărute printre frunze ca să-l împiedice să ajungă la conferinţă, n-avea importanţă, pentru că el o iubea oricum, şi se întoarse sfâşiat înapoi, dar ea nu se mai vedea nicăieri.

Nu trecuse cu mult de ora unsprezece când pe Janice o sună Gail de la Publicitate.

— Unde e domnul Mowen? N-a apărut, iar credibilitatea mea în faţa mass-media e efectiv nonfuncţională.

— O să-ncerc să-l sun acasă, spuse Janice. O puse pe Gail pe o linie de aşteptare şi formă numărul telefonului din apartamentul domnului Mowen.

Suna ocupat. Când apăsă butonul ca s-o scoată pe Gail din aşteptare şi să-i spună asta, legătura se întrerupse. Janice încercă s-o sune ea. Linia era ocupată.

Tastă codul de prioritate, care îi putea suprapune mesajul peste indiferent ce ar fi rulat pe terminalul din apartamentul domnului Mowen. „Sunaţi-o pe Janice la birou”, tastă apoi, imediat după cod. Îşi privi mesajul timp de un minut, apoi îl şterse şi îl înlocui cu altceva: „Conferinţă de Presă. Cercetare. Unsprezece A.M.”, după care apăsă butonul RUN. Imaginea de pe ecran dispăru cu un clic, fiind înlocuită de rezultatele preliminare ale testului care identifica efectele secundare ale proiectului de emisie a reziduurilor. La baza ecranului scria „Consecinţe tangenţiale statistic neglijabile”.

— Facem pariu? întrebă Janice.

Sună la programare.

— E ceva în neregulă cu terminalul meu, îi spuse femeii de la celălalt capăt al firului.

— Aici Sue, de la corectarea perifericelor. Problema dumneavoastră ţine de implementare sau de hard?

Vorbea exact ca Gail de la Publicitate.

— Îl cunoaşteţi cumva pe Brad McAfee? întrebă Janice.

— E logodnicul meu, răspunse Sue. De ce?

Janice oftă.

— Pe ecranul meu apar mereu informaţii care n-au nicio legătură ce ceea ce tastez.

— Oh, atunci doriţi o reparaţie a hardului. Numărul de telefon e în registrul din terminalul dumneavoastră, spuse Sue, şi închise.

Janice încercă să acceseze registrul din terminal. La început nu se întâmplă nimic. Pe urmă, cu un alt clic, pe ecran apăru ceva intitulat „Proiectul Sally”. Janice observă numele lui Lynn Saunders în partea de jos a ecranului, la o distanţă de trei sferturi din lungimea listei, şi pe al lui Sally Mowen pe ultimul rând. Începu de sus şi citi totul, apoi tastă comanda PRINT şi mai citi o dată, pe măsură ce ieşea hârtia din imprimantă. Când termină, rupse cu grijă partea tipărită şi o puse într-un dosar pe care şi-l aşeză pe birou.

— Ţi-am găsit mănuşa în lift, spuse Sally, intrând în încăpere.

Arăta groaznic, de parcă experienţa descoperirii mănuşii domnului Mowen în lift ar fi copleşit-o.

— S-a terminat conferinţa de presă?

— N-am fost la conferinţă, răspunse el. Mi-a fost frică să nu intru într-un copac. Poţi să mă duci cu maşina la birou? I-am spus lui Janice c-o să fiu acolo la nouă şi acum e două treizeci.

— Copac? zise Sally. Eu am căzut azi dintr-un copac. Peste un lingvist.

Domnul Mowen îşi puse paltonul şi se căută prin buzunare.

— Am pierdut cealaltă mănuşă, spuse el. Ceea ce înseamnă cincizeci şi opt de ghinioane pe care le-am avut deja în dimineaţa asta, şi în ultimele două ore am stat absolut nemişcat. Am făcut o listă. Mi s-a rupt creionul, pe urmă mi s-a rupt guma, pe urmă am făcut o gaură în hârtie când am şters, şi pe astea nici măcar nu le-am pus la socoteală.

Îşi vârî singura mănuşă în buzunarul paltonului. Sally îi deschise uşa şi străbătură coridorul, îndreptându-se spre lift.

— N-ar fi trebuit să spun chestia aia despre lună, zise ea. Ar fi trebuit să-l salut, şi atât. Un simplu „bună”. Ce dacă în biletul ăla scria că-şi doreşte pe cineva care să poată genera un limbaj? Nu-nsemna că trebuia s-o fac chiar atunci, înainte de a-i spune cine sunt.

În lift, domnul Mowen îşi tastă codul de siguranţă. Pe afişajul luminos apăru cuvântul RESPINS.

— Cincizeci şi nouă, numără el. Prea multe coincidenţe ca să fie o simplă coincidenţă. Şi numai lucruri rele. Dacă n-aş şti că nu-i aşa, aş zice că se străduieşte cineva să mă omoare.

Sally tastă codul ei. Liftul se deschise.

— M-am plimbat ore de-a rândul, încercând să pricep cum am putut fi atât de proastă, zise Sally. El se ducea să mă-ntâlnească pe mine. La conferinţa de presă. Avea ceva să-mi spună. Dacă după ce am căzut peste el m-aş fi ridicat şi aş fi spus: „Salut, sunt Sally Mowen şi am găsit biletul ăsta. Cauţi într-adevăr pe cineva care poate genera un limbaj?”, dar nu, eu a trebuit să spun „Luna se albăstruieşte”. Ar fi trebuit să continui să-l sărut şi să nu scot niciun cuvânt. Dar nu, eu nu puteam să las lucrurile să meargă bine.

În lift, domnul Mowen o lăsă pe Sally să apese butonul parterului, ca nu cumva să se mai aprindă şi alte lumini de avertizare. O lăsă şi să deschidă uşa clădirii. Afară, în drum spre maşină, calcă într-o gumă de mestecat.

— Şaizeci. Dacă n-aş şti că nu e adevărat, aş zice că toate astea o au în spate pe mama ta, spuse el. Vine încoace în

după-amiaza asta. Ca să vadă dacă nu-ţi minimalizez cumva potenţialul de autorealizare cu aşteptările mele de natură şovină.

Se urcă în maşină, ghemuindu-se în scaun ca nu cumva să dea cu capul în parasolar. Se uită pe geam, la cerul cenuşiu.

— Poate o să-nceapă un viscol şi n-o să poată pleca din Cheyenne.

Sally întinse mâna după ceva de sub scaunul şoferului.

— Uite-ţi mănuşa cealaltă, spuse ea, apoi i-o întinse şi porni maşina. Biletul ăla era rupt în două. De ce nu m-am gândit la cuvintele care lipseau în loc să trag concluzia că mesajul era complet? Probabil îşi dorea pe cineva care poate genera electricitate şi să ştie o limbă străină. Numai fiindcă mi-a plăcut fotografia lui şi am crezut că e posibil să vorbească engleza a trebuit să mă fac de râs cu desăvârşire.

La jumătatea drumului către birou, începu să ningă. Sally porni ştergătoarele de parbriz.

— Cu norocul meu, spuse domnul Mowen, o să-nceapă un viscol şi o să ne-nzăpezim cu Charlotte.

Se uită pe geamul lateral, la coşurile de fum. Azvârleau în aer o altă rafală albastră, unduitoare.

— E din cauza proiectului de emisie a reziduurilor. Provoacă într-un fel sau altul toate coincidenţele astea nenorocite.

— Am căutat, spuse Sally, şi am tot căutat pe cineva care să vorbească o engleză decentă, şi când l-am întâlnit în sfârşit, ce am spus? „M-ai prinsat pe pieptul tău.” Şi el îşi închipuie acum că un oarecare Brad McAfee m-a pus să-l împiedic s-ajungă la conferinţa de presă, şi n-o să mai vorbească niciodată cu mine. Idioată! Cum am putut să fiu atât de idioată?

— N-ar fi trebuit să-i las să-nceapă proiectul fără să facă mai multe teste, zise domnul Mowen. Dacă îmbogăţim prea tare stratul de ozon? Dacă precipitatul ăsta de bicarbonat de sodiu afectează cumva digestia oamenilor? Niciun efect secundar măsurabil, au spus ei. Păi, cum masori ghinionul? Prin rata nenorocirilor?

Sally oprise în parcare, chiar în faţa biroului tatălui ei. Acum ningea serios. Domnul Mowen îşi puse mănuşa pe care i-o dăduse ea. Şi-o căută pe cealaltă în buzunar.

— Şaizeci şi unu, spuse. Sally, vrei să vii cu mine? Eu n-o să reuşesc niciodată să pornesc ascensorul.

Sally intră împreună cu el în clădire. Când urcau cu liftul, îl întrebă:

— Dacă eşti atât de convins că proiectul de emisie a reziduurilor e cauza ghinionului tău, de ce nu le ceri celor de la Cercetare să-l oprească?

— N-or să mă creadă niciodată. Cine a mai auzit de coincidenţe ca efect secundar al eliminării reziduurilor?

Intrară în anticameră.

— Salut! Îi întâmpină Janice, de parcă s-ar fi întors dintr-o expediţie arctică.

— Mulţumesc, Sally, spuse domnul Mowen. Cred că de aici încolo mă descurc singur. O bătu pe umăr. De ce nu-i explici acelui tânăr ce s-a-ntâmplat şi nu-i spui că-ţi pare rău?

— Nu cred c-o să meargă, răspunse ea. Îl sărută pe obraz. Niciunul dintre noi nu e în formă, nu-i aşa?

Domnul Mowen se întoarse spre Janice.

— Fă-mi legătura cu Cercetarea şi n-o lăsa pe soţia mea să intre, îi spuse, apoi se duse în biroul lui şi închise uşa.

Se auzi zgomotul unei căderi şi înjurătura înăbuşită a domnului Mowen. Janice oftă.

— Tânărul ăsta al tău, i se adresă ea lui Sally. Numele lui nu e cumva Brad McAfee?

— Nu, răspunse Sally, dar el crede că este.

În drum spre lift se opri, culese mănuşa domnului Mowen şi şi-o puse în buzunar.

După ce secretara domnului Mowen închise telefonul, Sue îl sună pe Brad. Nu era sigură care putea fi legătura între el şi faptul că terminalul secretarei domnului Mowen nu funcţiona, dar se gândi că era bine să-l anunţe că secretara îi ştia numele.

Nu-i răspunse nimeni. Încercă din nou la prânz şi încă o dată în pauza de după-amiază. La a treia încercare, telefonul suna ocupat. La trei fără un sfert, şefa ei veni să-i spună că putea pleca mai devreme, fiindcă se anunţase o ninsoare puternică la ora de vârf. Ea formă încă o dată numărul lui Brad, ca să se asigure că el era acolo. Suna în continuare ocupat.

Era bine că putea pleca mai devreme. Venise la lucru îmbrăcată numai într-un pulover şi, din câte vedea pe fereastră, deja ningea destul de tare. Şi era încălţată în sandale. Cineva lăsase în vestiar o pereche de cizme vătuite, de un

albastru-strălucitor, aşa că şi le trase peste sandale şi ieşi în parcare. Şterse zăpada de pe parbriz cu mâneca puloverului şi demară către apartamentul lui Brad.

— N-ai dat o raită şi pe la conferinţa de presă, spuse Brad când îl văzu pe Ulric intrând.

— Nu, zise Ulric.

Nu-şi scoase paltonul.

— Nici Moş Mowen n-a venit. Ceea ce a fost un noroc, fiindcă m-am întreţinut eu cu toţi reporterii ăia în locul lui. Tu unde te-ai ascuns? Pari mai îngheţat decât o vidră sub o avalanşă.

— Am fost cu „gagica” pe care mi-ai găsit-o. Aia pe care ai pus-o să sară peste mine ca să n-ajung la conferinţa de presă şi să nu-ţi stric planurile cu Sally Mowen.

Brad stătea în faţa computerului.

— Sally n-a fost acolo, ceea ce s-a dovedit a fi un noroc, fiindcă am cunoscut o reporteră pe nume Jill, care… Se întoarse şi se uită la Ulric. Despre ce gagică vorbeşti?

— Cea cu care ai aranjat să cadă din copac peste mine la momentul oportun. Presupun că e una dintre logodnicele tale de rezervă. Ce-ai făcut? Ai pus-o să sară pe fereastra apartamentului?

— Ei, lasă-mă să înţeleg. O gagică a căzut din plopul ăla bătrân peste tine? Şi tu crezi că eu am făcut aranjamentul?

— Păi, dacă n-a fost opera ta, atunci o coincidenţă uimitoare a făcut să se rupă creanga tocmai când treceam eu pe dedesubt, iar o alta, cu atât mai uimitoare, a fost faptul că ea genera un limbaj, exact ca în fiţuica aia pe care ai scos-o tu la imprimantă. Dar cea mai uimitoare dintre toate coincidenţele o să fie pumnul pe care-o să-l primeşti imediat în nas.

— Ei, nu te purta ca un cârpaci neisprăvit. N-am aruncat nicio gagică peste tine, să mor strivit de lăcuste dacă te mint. Dacă aş fi avut de gând să fac aşa ceva, ţi-aş fi găsit una care să vorbească engleza ca la carte, cum îţi doreşti tu, nu să… Ce ziceai c-a făcut? A generat un limbaj?

— Te aştepţi să cred că totul e un soi de coincidenţă? strigă Ulric. Drept ce soi de… de… pămpălău mă iei?

— Recunosc că aşa ceva se-ntâmplă destul de rar, spuse Brad, gânditor. În dimineaţa asta, când mă duceam la

conferinţa de presă, am găsit o bancnotă de o sută de dolari. Pe urmă am întâlnit-o pe această reporteră Jill şi am intrat în vorbă, şi avem o mulţime de lucruri în comun, cum ar fi filmul ei preferat, *Lay that Rifle Down,* cu Judy Canova, şi apoi am descoperit c-a fost colegă de cameră cu Sally Mowen, în ultimul an de liceu.

Telefonul începu să sune. Brad ridică receptorul.

— Bine, piersicuţă roşcată. Treci pe-aici. E blocul mare, de lângă grădinile orientale. Apartamentul 6B. Închise telefonul. Ei, asta se potriveşte cu ce spuneam. La telefon era gagica asta, reportera. Am invitat-o aici, ca s-o pot vrăjmăgi să mă prezinte lui Sally, şi ea a zis că nu poate, că tre' să prindă un avion de la Cheyenne. Dar acum spune că s-a închis autostrada şi că e blocată aici, în Chugwater. Un asemenea noroc apare o singură dată pe lună albastră.

— Cum? zise Ulric, descleştându-şi pumnii pentru prima oară de când intrase în cameră.

Se duse să se uite pe fereastră. Nu văzu luna, care fusese pe cer mai devreme. Presupuse că apusese de mult şi, oricum, începuse să ningă.

— Luna se albăstruieşte, spuse încet, pentru sine.

— De vreme ce vine aici, poate că ar trebui să s-o ştergi, ca să nu spulberi norocul ăsta care se ţine de mine.

Ulric scoase din bibliotecă o Culegere de Expresii Argotice Americane şi căută în index „lună, albastră”. Şi găsi explicaţia: „O singură dată pe lună albastră: rar, cum sunt coincidenţele neobişnuite; iniţial, «tot atât de rar ca luna albastră»; se bazează pe apariţia extrem de rară a lunii cu o tentă albastră, datorită existenţei particulelor de aerosoli în straturile superioare ale atmosferei; vezi Superstiţii.” Se uită din nou spre fereastră. Coşurile de fum trimiteau încă o rafală către norii cenuşii.

— Brad, spuse el, emisia voastră de reziduuri creează aerosoli în straturile superioare ale atmosferei?

— Tocmai asta e ideea. Ei, nu vreau să-mi iau nasul la purtare, dar reportera poate s-apară în orice clipă.

Ulric se uită la „Superstiţii”. Explicaţia pentru „lună albastră”, suna astfel: „O singură dată pe lună albastră; zicală populară din SE Americii; o superstiţie locală leagă apariţia lunii albastre de coincidenţele neobişnuite; origine

necunoscută.”

Închise cartea.

— Apar coincidenţe neobişnuite, spuse el. Crengile se rup, oamenii cad peste oameni, oamenii găsesc bancnote de o sută de dolari. Toate astea sunt coincidenţe, îşi ridică privirea spre Brad. Presupun că nu se-ntâmplă să ştii, din întâmplare, cum a apărut zicala asta, nu-i aşa?

— A-şi lua nasul la purtare? Probabil a fost născocită de un tip care aştepta o gagicuţă când tipul celălalt nu se grăbea să plece de acolo ca să poată fi singuri.

Ulric deschise din nou cartea.

— Dar dacă aceste coincidenţe ar implica lucruri rele, ar fi periculoase, nu-i aşa? Unii ar putea fi răniţi?

Brad luă cartea din mâinile lui Ulric şi îl împinse pe uşă afară.

— Acum şterge-o, zise el. Iar mă dezumfli.

— Trebuie să-i spunem domnului Mowen. Trebuie să oprim emisia, spuse Ulric, dar Brad închisese deja uşa.

— Bună, Janice, zise Charlotte. Văd că eşti în continuare o femeie oprimată, cu o slujbă dezumanizantă, dominată de bărbaţi.

Janice închise telefonul.

— Bună, Charlotte. Mai ninge?

— Da, răspunse ea, şi îşi scoase paltonul.

De rever era prinsă o insignă pe care scria: „ACUM… sau altminteri!”

— Tocmai am auzit la radio c-au închis autostrada. Unde e patronul tău reacţionar şi şovin?

— E ocupat, spuse Janice, şi se ridică în picioare, pentru cazul că ar fi fost nevoie să se lipească de uşa domnului Mowen, ca s-o împiedice pe Charlotte să intre.

— Nu simt nicidecum dorinţa să văd acest ultim bastion al dominaţiei masculine sadice, zise Charlotte, îşi scoase mănuşile şi îşi frecă palmele una de alta. Am îngheţat pe drum, realmente. Lynn Saunders s-a întors împreună cu mine. În cele din urmă, mama ei nu mai divorţează. Mă tem că dorinţa ei de independenţă s-a frânt la primul semn de dezaprobare socială. Lynn a găsit pe computer mesajul prin care-i cereai să te sune, dar n-a reuşit să obţină legătura. M-a rugat să-ţi spun c-o să

treacă pe aici imediat ce-şi anunţă logodnicul că s-a-ntors.

— Pe Brad McAfee, spuse Janice.

— Da, încuviinţă Charlotte. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului lui Janice şi-şi scoase cizmele. A trebuit s-o ascult cântându-i osanale tot drumul, de la Cheyenne până aici. O biată victimă, cu creierul spălat de propaganda opresivă masculină. Am încercat să-i spun că, logodindu-se, n-a făcut altceva decât să devină o jucărie în mâinile vechii instituţii socio-sexuale masculine, dar n-a vrut să m-asculte. Încetă să-şi mai maseze picioarele rămase numai în ciorapi. Cum adică e ocupat? Spune-i porcului sexist arogant că sunt aici şi vreau să-l văd.

Janice se lăsă pe spătarul scaunului şi scoase din sertar dosarul cu „Proiectul Sally".

— Charlotte, mă întrebam dacă, înainte de asta, n-ai vrea să-ţi spui părerea despre altceva.

Charlotte se apropie de biroul ei numai în ciorapi.

— Bineînţeles, spuse. Despre ce?

Sally şterse zăpada de pe geamul din spate cu mâinile goale şi se urcă în maşină. Uitase de oglinda laterală. Era acoperită cu un strat gros de zăpadă. Lăsă geamul în jos şi o îndepărtă cu o lovitură a mâinii. Zăpada îi ateriza în poală. Se cutremură, închise geamul şi rămase un minut aşa, aşteptând să pornească aparatul de dejivrare, să sufle peste mâinile ei reci şi umede. Îşi pierduse mănuşile pe undeva.

Din dejivror nu ieşea nicio boare de aer. Curăţă cu mâna o mică porţiune a parbrizului, ca să vadă pe unde mergea în timp ce ieşea din parcare şi înainta încetul cu încetul. Zări în ultima clipă silueta fantomatică a unui bărbat prin perdeaua densă de zăpadă şi calcă frâna până la podea. Motorul se opri. Bărbatul pe care aproape că-l lovise ocoli maşina către portiera ei şi îi făcu semn să lase geamul în jos. Era Ulric.

Ea deschise geamul. În poală îi căzu din nou zăpadă.

— Mi-a fost teamă că n-o să te mai văd niciodată, spuse Ulric.

— Eu…, începu Sally, dar el îşi flutură mâna, cerându-i să tacă.

— N-am prea mult timp. Îmi pare rău c-am ţipat la tine azi-dimineaţă. Am crezut… oricum, acum ştiu că nu e adevărat,

că au fost o mulţime de coincidenţe… şi pe moment am de făcut ceva care nu suferă amânare, dar te rog să m-aştepţi aici. O s-o faci?

Ea încuviinţă. El se înfioră şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

— O să-ngheţi de moarte în maşină. Ştii unde e blocul de locuinţe de lângă grădinile orientale? Stau la etajul cinci, în apartamentul B. Vreau să m-aştepţi acolo. O s-o faci? Ai o bucăţică de hârtie?

Sally îşi afundă mâna în buzunar şi scoase bucata de hârtie împăturită pe care scria: „Se caută: tânără…”. Se uită la ea un minut, apoi i-o întinse lui Ulric. El nici măcar n-o despături. Scrise nişte cifre şi i-o înapoie.

— Ăsta e codul meu de siguranţă, spuse. Trebuie să-l foloseşti pentru lift. Colegul meu de apartament o să-ţi deschidă. Tăcu şi o privi insistent. Dacă mă gândesc mai bine, e preferabil să m-aştepţi în hol. O să mă-ntorc cât de repede pot. Se aplecă şi o sărută prin geamul deschis. Nu vreau să te pierd din nou.

— Eu…, spuse Sally, dar el dispăruse deja în ninsoare. Zăpada acoperise din nou parbrizul. Îşi puse mâna pe dejivror. Nu simţi nici de data asta vreun curent de aer. Porni ştergătoarele de parbriz. Nu se întâmplă nimic.

Gail nu se întoarse în biroul ei decât după ora două. După conferinţa de presă, reporterii se învârtiseră în jurul ei, punând întrebări despre absenţa domnului Mowen şi despre proiectul de emisie a reziduurilor. Când reuşi să ajungă în biroul ei, începu să dea telefoane şi se apucă să-şi scrie comunicatele de presă abia către ora trei. Şi se lovi aproape imediat de o problemă. Notiţele ei menţionau existenţa unor particule şi ştia că Brad spusese ce fel de particule erau, dar ea nu notase. Nu putea să difuzeze raportul fără să specifice tipul particulelor, fiindcă presa s-ar fi grăbit să tragă cine ştie ce concluzii alarmante. Îl sună pe Brad. Linia era ocupată. Îndesă totul într-un plic mare din hârtie lucioasă şi porni spre apartamentul lui, să-l întrebe.

— Încă n-ai reuşit să iei legătura cu Cercetarea? întrebă domnul Mowen când intră Janice în biroul lui.

— Nu, domnule, răspunse ea. Linia e tot ocupată. A venit

Ulric Henry, vrea să vă vorbească.

Domnul Mowen se împinse cu mâinile în birou şi se ridică. Mişcarea răsturnă fotografia lui Sally şi un suport pentru creioane, plin ochi.

— Poţi să-l trimiţi înăuntru, e totuna. Cu norocul meu, probabil c-a aflat de ce l-am angajat şi vrea să demisioneze.

Janice ieşi şi domnul Mowen încercă să adune creioanele care i se împrăştiaseră pe birou şi să le pună la loc, în suport. Unul se rostogoli către margine şi el se aplecă să-l prindă. Fotografia lui Sally căzu din nou. Când îşi ridică domnul Mowen ochii, Ulrich Henry îl urmărea cu privirea. El se întinse după ultimul creion şi lovi cu cotul receptorul telefonului, care căzu din furcă.

— De când e aşa? întrebă Ulric. Domnul Mowen îşi îndreptă spatele.

— A-nceput în dimineaţa asta. Nu sunt sigur c-o să supravieţuiesc până la sfârşitul zilei.

— De asta mă temeam, zise Ulric, şi respiră adânc. Uitaţi despre ce e vorba, domnule Mowen, ştiu că m-aţi angajat ca lingvist şi că probabil nu-i treaba mea să mă amestec în proiectele Cercetării, dar cred că ştiu de ce vi se întâmplă toate aceste lucruri.

Te-am angajat ca să te-nsori cu Sally şi să fii vicepreşedinte însărcinat să spună ce gândeşte, cugetă domnul Mowen, aşa că te poţi amesteca în orice vrei, dacă ştii cum să opreşti toate chestiile astea ridicole care mi se întâmplă începând de azi-dimineaţă. Ulric arătă spre fereastră.

— Nu puteţi s-o vedeţi din cauza ninsorii, dar luna e albastră. E aşa de când aţi început să puneţi în practică proiectul de emisie a reziduurilor. „O singură dată pe lună albastră” e o zicală veche, folosită pentru descrierea coincidenţelor ieşite din comun. Cred că a apărut fiindcă numărul coincidenţelor creşte ori de câte ori e lună albastră. Presupun că are legătură cu particulele din stratosfera, care acţionează cumva asupra legii probabilităţilor. Iar proiectul dumneavoastră de emisie a reziduurilor pompează particule în stratosfera chiar în clipa asta. Cred că aceste coincidenţe sunt un efect secundar.

— Ştiam eu, spuse domnul Mowen. E din nou Walter Hunt, cu acul lui de siguranţă. O să sun la Cercetare.

Întinse mâna după telefon. Cablul receptorului se agăţă de marginea biroului. Când îl smuci, telefonul căzu pe podea zăngănind, luând suportul de creioane şi fotografia lui Sally cu sine.

— Vrei să suni la Cercetare în locul meu?

— Sigur, spuse Ulric.

Tastă numărul şi îi întinse receptorul.

— Opriţi emisia reziduurilor! tună domnul Mowen. Şi trimiteţi imediat aici pe toată lumea care are legătură cu proiectul. Închise telefonul şi se uită pe fereastră. OK. L-au oprit, spuse, întorcându-se din nou spre Ulric. Şi acum?

— Nu ştiu, spuse lingvistul de pe podea, adunând creioanele. Presupun că legea probabilităţilor va reveni la normal imediat ce luna va începe să-şi piardă culoarea albastră. Sau poate că va exista o echilibrare, şi o s-aveţi noroc o zi sau două.

Puse suportul de creioane la loc, pe birou, şi ridică fotografia lui Sally.

— Sper că schimbarea o să se petreacă înainte de a se întoarce fosta mea soţie, spuse domnul Mowen. A venit deja o dată aici, dar Janice a reuşit să scape de ea. Ştiam că şi ea e tot un soi de efect secundar.

Ulric nu spuse nimic. Se uita la fotografia lui Sally.

— E fiica mea, zise domnul Mowen. Se specializează în limba engleză.

Ulric puse fotografia pe birou. Aceasta căzu din nou, trântind încă o dată suportul de creioane pe covor. Ulric se aplecă după ele.

— Nu te mai sinchisi de creioane, spuse domnul Mowen. O să le adun eu, după ce-şi revine luna la normal. Fiica mea a venit acasă, în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. S-ar putea s-o fi întâlnit. Domeniul ei special de studiu e generarea limbajului.

Ulric se ridică şi se pocni cu capul de birou.

— Generarea limbajului, spuse, şi ieşi din încăpere.

Domnul Mowen intră în anticameră, să-i spună lui Janice că trebuia să-i trimită pe oamenii de la Cercetare la el imediat ce-şi făceau apariţia. Una dintre mănuşile lui Ulric era pe podea, lângă biroul ei. Domnul Mowen o ridică.

— Sper că are dreptate şi că toate coincidenţele vor înceta dacă închidem coşurile de fum, spuse. Chestia asta pare

molipsitoare.

Lynn îl sună pe Brad imediat ce coborî din maşina Charlottei. Poate ştia el de ce voia s-o vadă secretara domnului Mowen. Linia era ocupată. Îşi scoase hanoracul, îşi puse valiza în dormitor, apoi încercă din nou, dar suna tot ocupat. Se îmbrăcă iar cu hanoracul, îşi puse o pereche de mănuşi roşii cu un singur deget şi traversă grădinile orientale, îndreptându-se spre apartamentul lui Brad.

— Imbecilii ăia de la Cercetare sunt aici? o întrebă domnul Mowen pe Janice.

— Da, domnule. În afară de Brad McAfee. Telefonul lui sună ocupat.

— Ei, pune o conexiune prioritară pe computerul lui. Şi trimite-i pe toţi aici.

— Da, domnule, spuse Janice.

Se întoarse la biroul ei şi îşi accesă un registru de pe terminal. Spre marea ei surpriză, reuşi să intre. Tastă codul lui Brad şi introduse o comandă prioritară. Pe ecran apăru mesajul EROARE. Ştiam eu că e prea frumos ca să dureze, se gândi Janice. Tastă din nou codul. Computerul afişă de data asta un alt mesaj: COMANDĂ PRIORITARĂ DEJA EXISTENTĂ. Janice căzu un minut pe gânduri şi ajunse la concluzia că, indiferent despre ce prioritate ar fi fost vorba, nu putea fi mai importantă decât a domnului Mowen. Tastă codul de suprascriere peste prioritatea existentă şi trimise un mesaj: „Domnul Mowen vrea să vă vadă imediat.” Computerul confirmă fără întârziere expedierea mesajului.

Înveselită de succes, Janice îl sună din nou pe Brad. El răspunse.

— Domnul Mowen vrea să vă vadă imediat, îl anunţă ea.

— O să fiu mai rapid decât vâlvătăile albastre[11], răspunse el, şi închise.

Janice intră în birou şi îi spuse domnului Mowen că Brad McAfee era pe drum. Pe urmă îi pofti înăuntru pe oamenii de la Cercetare. Domnul Mowen nu dărâmă nimic când se ridică să-i întâmpine, dar unul dintre ei reuşi să răstoarne din nou

11 Probabil aluzie la comedia cinematografică *Blue Blazes (Vâlvătăile albastre)* din 1936 (n. tr.).

suportul cu creioane. Janice îl ajută să le adune.

Când reveni la biroul ei, îşi aduse aminte că anulase o comandă prioritară de pe computerul lui Brad. Se întrebă ce-o fi fost. Poate că Charlotte se dusese în apartamentul lui, îl otrăvise şi apoi o pusese ca să-l împiedice să sune după ajutor. Ideea era cumva reconfortantă, dar comanda prioritară se referea probabil la ceva important şi acum, după ce vorbise cu el la telefon, suprascrierea unei alte priorităţi nu mai era necesară. Oftă şi tastă o comandă de anulare.

Jill deschise uşa blocului în care locuia Brad şi se opri preţ de un minut, încercând să-şi tragă răsuflarea.

În seara aceea ar fi trebuit să se întoarcă la Cheyenne, şi ea abia reuşise să traverseze Chugwater. Maşina îi alunecase către marginea străzii, unde se împotmolise, iar ea o lăsase în final acolo şi venise să vadă dacă Brad o putea ajuta să pună lanţurile pe roţi. Scotoci stângace în geantă, în căutarea numărului pe care i-l scrisese Brad ca să poată folosi liftul. Ar fi trebuit să-şi scoată mănuşile.

O femeie tânără, fără mănuşi, intră împingând cu putere uşa, se îndreptă către unul dintre cele două ascensoare, tastă nişte cifre şi dispăru în cel mai apropiat. Uşile se închiseră. Ar fi trebuit să urce împreună cu ea. Jill continuă să scotocească şi scoase mai multe bucăţi de hârtie împăturite. Încercă s-o desfacă pe prima, renunţă şi le prinse pe toate într-o singură mână, ţinându-le în echilibru în timp ce se străduia să-şi scoată cealaltă mănuşă cu dinţii.

Uşa dinspre exterior se deschise şi o pală de viscol îi smulse hârtiile din mână şi le azvârli afară. Se aruncă după ele, dar se îndepărtau, învârtejindu-se prin zăpadă. Bărbatul care intrase era deja în celălalt lift. Uşile glisară, închizându-se. Oh, pentru numele cerului!

Se uită în jur, în căutarea unui telefon de la care să-l sune pe Brad şi să-l anunţe că eşuase acolo, la parter. Era unul pe peretele opus. Primul lift se afla în coborâre, între etajele trei şi doi. Al doilea era la etajul cinci. Se îndreptă spre telefon, îşi scoase ambele mănuşi şi le îndesă în buzunarul hainei, apoi ridică receptorul.

Pe uşa din faţă intră o femeie tânără, cu hanorac şi mănuşi roşii, cu un singur deget, dar nu o luă spre lifturi. Rămase în

mijlocul holului, scuturându-şi zăpada de pe haine. Jill scotoci iar în geantă, în căutarea unei monede de douăzeci şi cinci de cenţi. N-avea mărunţiş în portofel, dar se gândi că în fundul genţii s-ar fi putut afla vreo două monede de zece cenţi. Uşile celui de-al doilea lift se deschiseră şi femeia cu mănuşi roşii se grăbi să urce.

Jill găsi o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi şi formă numărul lui Brad. Linia era ocupată. Primul lift era acum la etajul cinci. Al doilea era jos, în garaj. Tastă din nou numărul lui Brad.

Uşile celui de-al doilea lift se deschiseră.

— Aşteptaţi, spuse ea, şi lăsă receptorul să cadă.

Acesta îi izbi poşeta, răsturnând conţinutul pe podea. Uşa dinspre exterior se deschise iarăşi şi ninsoarea pătrunse înăuntru în trombă.

— Apăsaţi butonul „Pauză”, zise femeia de vârstă mijlocie, care abia intrase.

Avea o insignă roşie, pe care scria „ACUM... sau altminteri!”, prinsă de palton şi strângea la piept un dosar. Ingenunche şi culese un pieptene, două creioane şi carnetul de cecuri al lui Jill.

— Mulţumesc, spuse ea, recunoscătoare.

— Noi, surorile, trebuie să ne ajutăm între noi, zise cu înverşunare femeia.

Se ridică şi-i întinse obiectele lui Jill. Intrară în lift. Femeia cu mănuşi roşii ţinea uşa. Înăuntru mai era încă o femeie, numai în pulover şi cu cizme vătuite, albastre.

— La cinci, vă rog, spuse Jill cu răsuflarea tăiată, încercând să-şi îndese totul la loc, în geantă. Vă mulţumesc că m-aţi aşteptat. Azi sunt foarte împrăştiată.

Uşile începură să se închidă.

— Aşteptaţi, strigă o voce, şi o altă femeie tânără, în costum, cu tocuri înalte şi având sub braţ un plic mare, din hârtie lucioasă, se strecură printre uşile care se închideau.

— Cinci, vă rog, zise ea. Cred că afară factorul termic e sub minus şapte grade. Nu ştiu unde mi-a fost capul când am hotărât să trec pe la Brad pe o vreme ca asta.

— Brad? se miră femeia cu mănuşi roşii.

— Brad? spuse Jill.

— Brad? întrebă femeia cu cizme albastre.

— Brad McAfee, făcu, înverşunată, femeia cu insigna „ACUM… sau altminteri!”

— Da, răspunse, surprinsă, tânăra cu tocuri înalte. Îl cunoaşteţi toate? E logodnicul meu.

Sally tastă codul de siguranţă, intră în lift şi apăsă butonul etajului cinci.

— Ulric, vreau să-ţi explic ce s-a-ntâmplat în dimineaţa asta, spuse ea, imediat ce se închise uşa.

Îşi repetase discursul pe tot drumul către blocul lui. Avusese nevoie de o veşnicie ca s-ajungă. Ştergătoarele de parbriz îngheţaseră şi două maşini alunecaseră în zăpada de pe margine, blocând circulaţia. Fusese nevoită să-şi parcheze automobilul departe şi să străbată grădinile orientale înaintând cu greu prin zăpadă, dar încă nu se hotărâse ce să spună.

— Mă numesc Sally Mowen şi nu generez limbaj.

Asta ieşea din discuţie. Nu-i putea spune cine era. Imediat ce avea să afle că era fiica şefului, n-avea s-o mai asculte.

— Vorbesc engleza, dar am citit biletul tău, şi acolo scria că îţi doreşti pe cineva care poate genera un limbaj.

Nu era bine. El ar fi întrebat: „Care bilet?”, şi ea l-ar fi scos din buzunar, el ar fi întrebat „Unde l-ai găsit?”, şi ar fi fost nevoită să-i explice ce făcea în copac. Era posibil şi să fie nevoită să-i spună de unde ştia că el era Ulric Henry, şi ce făcea cu dosarul şi cu fotografia lui, şi el n-ar fi crezut niciodată că totul era o simplă coincidenţă.

Numărul cinci clipi şi uşa liftului se deschise. Nu pot, se gândi Sally, şi apăsă butonul parterului. La jumătatea coborârii, decise ce trebuia să spună în primul rând. Apăsă din nou pe cinci.

— Ulric, te iubesc, recită ea. Ulric, te iubesc.

Numărul cinci clipi. Uşa se deschise.

— Ulric, spuse ea.

El stătea în faţa ascensorului, privind-o cu asprime.

— N-ai de gând să spui nimic? o întrebă. Ceva de genul „Sunt cuvorbire despre mine?” E un exemplu frumos de compunere a cuvintelor în stilul limbii germane. Dar tu ştii asta, fireşte. Generarea limbajului e domeniul tău special de studiu, nu-i aşa, Sally?

— Ulric, zise ea.

Făcu un pas înainte şi îşi puse mâna pe uşa liftului, ca să nu se-nchidă.

— Ai venit acasă în vacanţa de Ziua Recunoştinţei şi te-ai temut c-o să-ţi piezi antrenamentul? Aşa că te-ai hotărât să sari din copac peste lingvistul companiei, ca să nu-ţi ieşi din mână.

— Dac-o să taci un minut, o să-ţi explic, spuse ea.

— Nu, nu e corect aşa, ripostă el. Trebuie să fie „să linişteceşti”, sau „să gură-nchizi”. Un alt cuvânt compus.

— De ce mi-am imaginat c-aş putea vorbi cu tine? făcu ea. De ce mi-am irosit timpul încercând să generez limbaj pentru tine?

— Pentru mine? se miră Ulric. De ce naiba ţi-a trecut prin cap c-aş fi vrut să generezi limbaj?

— Pentru că… Oh, las-o baltă, zise ea.

Apăsă butonul parterului. Uşa începu să se închidă. Ulric îşi propti mâna între cele două părţi în mişcare, apoi le eliberă brusc şi apasă butonul „Pauză”. Nu se întâmplă nimic. El tastă patru cifre şi apăsă din nou acelaşi buton. Care scoase un păcănit ciudat şi începu să ţiuie, şi uşile se deschiseră iar.

— Fir-ar să fie, spuse Ulric. Acum m-ai făcut să tastez codul lui Brad şi am declanşat idioţenia lui de comandă prioritară.

— Chiar aşa, zise Sally, îndesându-şi mâinile în buzunare. Aruncă toată vina pe mine. Presupun că tot eu am lăsat în copac şi biletul ăla în care scria că eşti în căutarea cuiva capabil să genereze un limbaj.

Ţiuitul încetă.

— Ce bilet? întrebă Ulric şi îşi luă degetul de pe butonul „Pauză”.

Sally îşi scoase mâna din buzunar şi apăsă din nou butonul parterului. Din buzunar îi căzu o bucăţică de hârtie. Ulric intră în lift în timp ce uşile începeau să se închidă şi o ridică.

— Uite ce e, cred că pot să-ţi explic cum s-au întâmplat toate astea, spuse un minut mai târziu.

— Ai face bine să-i dai zor, zise Sally. Plec după ce ajungem la parter.

Brad îşi înhaţă paltonul imediat după terminarea convorbirii cu Janice. Avea idee cam ce voia Moş Mowen de la el. După plecarea lui Ulric, primise un telefon de la *Time.* Trăncăniseră jumătate de oră despre o fotografie şi despre o descriere de

patru pagini a proiectului de emisie a reziduurilor. Îşi imagina că îl sunaseră şi pe Moş Mowen şi îi vorbiseră despre articol şi era oricum sigur că terminalul lui începuse să ţiuie după încheierea convorbirii, anunţând o setare prioritară. Se oprise când se întorcea spre el, ecranul se albise, după care ţiuitul reîncepuse de două ori mai rapid, şi era, bineînţeles, socruleţul său în devenire. Janice sunase înainte de a avea timp să citească mesajul. El îi spusese că avea să fie mai rapid decât vâlvătăile albastre, îşi înşfăcase paltonul şi o pornise spre uşă.

Unul dintre lifturi era la etajul cinci şi tocmai începea să coboare. Celălalt era la patru şi urca. Îşi tastă codul de siguranţă şi îşi vârî braţul în mâneca paltonului. Căptuşeala se sfâşie şi mâna îi pătrunse în interiorul ei. Se strădui să şi-o elibereze şi să tragă căptuşeala înapoi, acolo unde îi era locul. Şi reuşi să-i mărească ruptura.

— Ei, mama mă-sii! exclamă cu voce sonoră. Uşa ascensorului se deschise. Brad intră, încă străduindu-se să-şi introducă braţul în mânecă. Uşa se închise în spatele lui.

Panoul de pe uşă începu să ţiuie. Ceea ce anunţa primirea unei instrucţiuni prioritate. Poate Moş Mowen încerca să-l sune din nou. Apăsă pe butonul DESCHIDERE UŞĂ, dar nu se întâmplă nimic. Liftul începu să coboare.

— Să-i ia pe toţi ucigă-l toaca, bodogăni el.

— Bună, Brad, spuse Lynn.

El se întoarse.

— Pari puţin cam zbuciumat, zise Sue. Nu-i aşa, Jill?

— Ba chiar bolnav, răspunse Jill.

— Poate e dezumflat, comentă Gail.

Charlotte nu spuse nimic. Strânse dosarul la piept şi mârâi. Lumina din plafon începu să pâlpâie şi liftul se opri.

> COMUNICAT DE PRESĂ URGENT: Mowen Chemical a anunţat astăzi întreruperea temporară a programului său de emisie pirolitică a reziduurilor în stratosfera, până la implementarea unui procedeu de verificare a impactului asupra mediului ambiant. Lynn Saunders, coordonatoarea proiectului, a anunţat dezactivarea temporară a instalaţiei, pe durata reorientării după criterii care ţin de estimarea predictivă. P.B. Mowen, preşedintele companiei, a anunţat, printr-un comunicat fără legătură cu cele de mai sus, apropiata căsătorie a fiicei sale, Sally Mowen, cu Ulric Henry, vicepreşedintele coordonator

pentru documentarea asupra eficienţei lingvistice.

AIDOMA ACELORA PE CARE I-AM CUNOSCUT CÂNDVA

Ninsoarea începu la 12.01 A.M., ora Coastei de Est, chiar dincolo de periferia oraşului Branford, Connecticut. Noah şi Terry Blake, care tocmai se întorceau de la o petrecere dată de familia Whittier, unde Miranda Whittier spusese de cel puţin cincizeci de ori: „Cred că asta poate fi considerată petrecerea noastră din *Ajunul* Ajunului Crăciunului!”, observară câţiva fulgi răzleţi când intrară pe Canoe Brook Road, iar în momentul când ajunseră acasă, ningea deja cu putere.

— Oh, bun, zise Tess, aplecându-se ca să vadă cât mai bine prin parbriz, speram că anul ăsta o să avem un Crăciun alb.

La 1,37 A.M., ora Zonei Centrale, Billy Grogan spuse, umplând o pauză din emisiunea radio nocturnă a postului KYZT, care emitea din Duluth:

— Tocmai am primit un comunicat de la serviciul meteorologic naţional. Avertizare de ninsoare în zona Marilor Lacuri, în această noapte şi mâine-dimineaţă. Se aşteaptă un strat de zăpadă de cinci până la zece centimetri.

Apoi continuă discuţia despre colindele de Crăciun preferate de ascultători.

— Vă spun eu pe care-l detest, zise un ascultător care suna din Wanwatosa. „Crăciun Alb”. Cred că luna asta l-am auzit de vreo cinci sute de ori.

— De fapt, zise Billy, conform *St Cloud Evening News,* în luna decembrie melodia va fi difuzată de 2 150 de ori în interpretarea lui Crosby şi de încă 1 890 în alte interpretări.

Ascultătorul pufni.

— Chiar şi o singură dată e prea mult pentru mine. Oricum, cine naiba-şi doreşte un Crăciun alb? Eu sigur nu.

— Ei, din nefericire, s-ar părea c-o să ai parte de unul, spuse Billy. Şi în acest spirit, urmează Destiny’s Child, interpretând „Crăciun Alb”.

La 1.45 A.M., câteva gâşte din parcul oraşului Bowling

Green, Kentucky, se treziră sub un cer întunecat, cu nori joşi şi sumbri, şi zburară pe deasupra centrului localităţii fâlfâind puternic din aripi şi gâgâind sonor, de parcă s-ar fi hotărât brusc să-şi petreacă iarna mult mai departe, către sud. Zgomotul o trezi pe Maureen Reynolds, care nu mai reuşi să adoarmă, aşa că deschise radioul pe KYOU, unde se cântau „Succesele Sfintelor Sărbători de Odinioară”, printre care „Rockin’ Around the Christmas Tree” şi versiunea interpretată de Brenda Lee a melodiei „Crăciun Alb”.

La 2.15 A.M., ora Zonei Montane, Paula Devereaux sosi la Aeroportul Internaţional din Denver pentru zborul de după miezul nopţii către Springfield, Illinois. Începuse să ningă şi, în timp ce aştepta la coadă pentru înregistrarea bagajelor (avea cu ea rochia de domnişoară de onoare şi geanta cu pantofii, cu furoul şi cu trusa de machiaj – ultima dată când fusese la o nuntă, bagajul ei se pierduse, generând o criză majoră), pentru controlul de securitate, pentru trecerea dincolo de poartă şi pentru dejivrare, ea începu să spere că nu vor putea decola, dar nu avu un asemenea noroc.

Bineînţeles că nu, se gândi Paula, uitându-se pe geam la fulgii care se învârtejeau în jurul aripii, fiindcă Stacey vrea să vin la nunta ei.

— Îmi doresc o nuntă în Ajunul Crăciunului, îi spusese Stacey după ce o informase că avea să-i fie domnişoară de onoare, cu multe lumânări şi cu plante de sezon. Şi vreau să văd cum ninge dincolo de ferestre.

— Şi dacă vremea n-o să coopereze? întrebase Paula.

— O să coopereze, spusese Stacey.

Şi uite că ningea. Se întrebă dacă o fi nins şi în Springfield. Bineînţeles că ninge, medita ea. Stacey capătă tot ce-şi doreşte. Chiar şi pe Jim.

Nu te gândi la asta, îşi spuse. Nu te gândi la nimic. Concentrează-te doar ca să treci de nuntă. Cu puţin noroc, Jim nici măcar n-o să fie acolo, excepţie făcând momentul ceremoniei, şi n-o să fii nevoită să-ţi petreci timpul cu el.

Luă revista oferită de compania aeriană şi încercă să citească, apoi îşi puse căştile şi ascultă emisiunea de pe Channel 4, „Melodii de Sezon Preferate”. Primul cântec era „Crăciun Alb”, în interpretarea Fraţilor Statler.

La 3.38 A.M. începu să ningă în Bowling Green, Kentucky. Gâştele care se roteau deasupra oraşului se întoarseră în parc, aterizară şi se ghemuiră pe insula lor din mijlocul lacului. Zăpada le acoperea spinările, dar lor nu le păsa, protejate cum erau de puf şi de stratul gros de grăsime subcutanată menit să le ţină de cald chiar şi la temperaturi sub zero grade Celsius.

La 3.39 A.M., Luke Lafferty se trezi cu certitudinea că uitase să scoată la dezgheţat gâsca pe care-l convinsese mama lui s-o pregătească pentru cina din Ajunul Crăciunului. Se duse să verifice. O scosese. Când se întorcea în pat, aruncă o privire pe fereastră şi văzu că ningea, ceea ce nu-l îngrijoră. La ştiri se anunţaseră ninsori izolate în Wichita, care aveau să înceteze pe la jumătatea dimineţii, şi niciuna dintre rudele lui nu locuia la o distanţă mai mare de o oră şi jumătate de mers, excepţie făcând mătuşa Lulla şi, dacă ea nu reuşea să ajungă, lipsa ei n-ar fi stat în calea conversaţiilor. Mama lui şi mătuşa Madge vorbeau atât de mult, încât oricui altcuiva, şi mai ales mătuşii Lulla, îi era greu să strecoare câte un cuvinţel.

— Ea a fost întotdeauna cea timidă, spunea mama lui Luke, şi ăsta era adevărul, el nu-şi amintea s-o fi auzit vreodată, la vreuna dintre reuniunile de familie, spunând altceva decât „Daţi-mi vă rog cartofii”.

Ceea ce îl îngrijora era gâsca. N-ar fi trebuit să se lase convins de mama lui s-o ia. Era deja destul de rău că acceptase să organizeze cina în familie la el acasă. N-avea idee cum se găteşte o gâscă.

— Dacă n-o să meargă totul şnur? Compania Butterball n-are o linie fierbinte pentru sfaturi în materie de gâşte.

— N-o să ai nevoie de o linie fierbinte, spusese mama lui. E exact ca şi cum ai coace un curcan, numai că n-o să fie nevoie s-o coci tu. O să fiu aici destul de devreme ca să am timp s-o pun la cuptor, şi tot restul. Tu n-o să ai de făcut nimic altceva decât s-o scoţi la dezgheţat. Ai o tavă pentru copt?

— Da, spusese Luke, dar minţise, fiindcă nu-şi aducea aminte dacă avea sau nu.

La 4.14 A.M., când se trezi ca să verifice – avea – afară continua să ningă.

La 4.16 A.M., ora Zonei Montane, Slade Henry spuse, umplând un gol din timpul talk-show-ului nocturn de la WRYT:

— Se pare că tuturor celor care îşi doreau un Crăciun alb li se va îndeplini dorinţa. Pentru vestul statului Idaho se estimează acumularea unui strat de zăpadă de şapte până la cincisprezece centimetri.

Lăsă să se reverse în eter câteva măsuri din „Crăciun Alb" în interpretarea lui Johnny Cash, apoi se întoarse la discuţia despre asasinarea lui JFK cu un ascultător care era convins de implicarea lui Clinton, într-o formă sau alta.

— Ştii, spuse ascultătorul, Little Rock nu e nicidecum chiar atât de departe de Dallas. Cu maşina poţi ajunge în patru ore şi jumătate.

De fapt nu puteai, fiindcă pe I-30 era un strat urât de gheaţă, urmare a ploii reci care începuse exact după miezul nopţii şi se transformase apoi în ninsoare. Condiţiile înşelătoare de călătorie nu-l încetiniră pe Monty Luffer, pentru că avea un Ford Explorer. La câteva minute după ora cinci, întinse mâna să schimbe postul, ca să nu fie nevoit să-i asculte pe „nenorociţii ăia de Backstreet Boys" cântând „Crăciun Alb", şi derapă, scăpându-şi maşina de sub control la vest de Texarkana. Traversă axul drumului, făcând un semitrailer care se îndrepta spre est pe banda din stânga să înţepenească frânând brusc, cu remorca alunecată în lateral, ceea ce avu ca urmare ciocnirea în lanţ a unui număr de treizeci şi şapte de maşini şi închiderea drumului pe toată durata nopţii şi a zilei următoare.

La 5.21 A.M., ora Pacificului, Miguel Gutierrez, în vârstă de patru ani, sări pe mama lui, strigând:

— Încă nu e Crăciunul?

— Nu pe stomacul lui mami, scumpule, murmură Pilar şi se rostogoli pe o parte.

Miguel se târî peste ea şi îi repetă întrebarea direct în ureche.

— Încă nu e Crăciunul?

— Nu, răspunse ea, somnoroasă. Crăciunul e mâine. Du-te să te uiţi câteva minute la desene animate, bine? Şi apoi se trezeşte şi mami – şi îşi trase perna deasupra capului.

Miguel se întoarse imediat. Nu găseşte telecomanda,

presupuse ea obosită, dar nu era aşa, fiindcă băieţelul o înghionti cu telecomanda în coaste.

— Ce s-a-ntâmplat, scumpule? Îl întrebă.

— Moş Crăciun n-o să vină, spuse el cu ochii în lacrimi, ceea ce o trezi de-a binelea.

Îşi închipuie că Moşul n-o să-l poată găsi, se gândi Pilar. Şi e numai vina lui Joe. Conform acordului iniţial de custodie, ea îl avea pe Miguel de Crăciun şi el de Anul Nou, însă el îl convinsese pe judecător să facă o schimbare, aşa că aranjaseră să despartă Ajunul de ziua de Crăciun şi apoi, după ce ea îi spusese lui Miguel, Joe o anunţase că avea nevoie să schimbe ordinea în care stăteau cu copilul.

Când ea spusese nu, o ameninţase c-o aduce din nou la tribunal, aşa că fusese de acord, după care Joe o informase că a i-l aduce pe Miguel în „ziua de Crăciun” însemna de fapt să i-l aducă în Ajun, ca să se trezească dimineaţa la el acasă şi să-şi deschidă acolo cadourile.

— Poate să deschidă darurile tale pentru el înainte de venirea ta, spusese Joe, ştiind foarte bine că Miguel încă mai credea în Moş Crăciun.

Aşa că, după cină, ea trebuia să-l ducă pe Miguel, *cu tot* cu cadourile pe care i le luase, la Joe, în Escondido, unde n-avea cum să-l vadă deschizându-le.

— Nu mă pot duce la tati, spusese băieţelul după ce îi explicase care era aranjamentul, fiindcă Moş Crăciun o să-mi aducă *aici* cadourile.

— Nu, n-o să le aducă aici, îl lămurise ea. I-am scris Moşului o scrisoare şi i-am spus c-o să fii la tatăl tău de Ajun, aşa c-o să-ţi aducă darurile acolo.

— I-ai trimis o scrisoare la Polul Nord? întrebase el.

— La Polul Nord. Am pus-o la poştă azi-dimineaţă.

El păruse mulţumit de răspuns. Până atunci.

— Moş Crăciun o să vină, zise ea, strângându-l în braţe. O să vină acasă la tăticul tău, ţi-aduci aminte?

— Nu, n-o să vină, fornăi el.

Luate-ar naiba, Joe! N-ar fi trebuit să cedez, se gândi, dar de fiecare dată când ajungeau la tribunal, Joe şi şarpele lui de avocat reuşeau să-l amăgească pe judecător şi să obţină noi concesii, deşi înainte de pronunţarea finală a divorţului, Joe nu-i dăduse copilului nicio atenţie. Şi în momentul acela ea pur

şi simplu nu-şi putea permite să cheltuiască alţi bani cu procesele.

— Îţi faci griji fiindcă tati stă în Escondido? îl întrebă pe Miguel. Fiindcă Moş Crăciun are puteri magice. Poate călători prin toată California într-o singură noapte. Poate călători prin toată *lumea* în noaptea aia.

Lipit strâns de ea, Miguel scutură cu violenţă din cap.

— Nu, nu poate!

— De ce nu?

— Pentru că nu *ninge!* Vreau să ningă. Moş Crăciun nu poate veni cu sania dacă nu ninge.

Avionul Paulei ateriza la Springfield la 7.48 A.M., ora Zonei Centrale, cu o întârziere de douăzeci de minute. Jim veni s-o întâmpine la aeroport.

— Stacey se coafează, spuse el. M-am temut că n-o să pot ajunge aici la timp. A fost bine că avionul tău a întârziat câteva minute.

— În Denver ningea, spuse Paula, încercând să nu se uite la el.

Era la fel de atrăgător ca întotdeauna, cu acelaşi zâmbet care-ţi înmuia genunchii.

— Tocmai a-nceput să ningă şi aici, zise el.

Cum o face, oare? se întrebă Paula. Nu puteai să n-o admiri pe Stacey. Reuşea să obţină orice îşi dorea. N-ar fi trebuit să m-agit ca să ţin asta cu mine, se gândi, întinzându-i lui Jim geanta cu rochia ei. Era imposibil să se piardă. Fiindcă Stacey dorea s-ajungă aici.

— Drumurile încep deja să fie alunecoase, spuse Jim. Sper că părinţii mei vor sosi cu bine. Vin cu maşina de la Chicago.

Vor sosi, se gândi Paula. Fiindcă aşa vrea Stacey.

Jim luă valizele Paulei de pe bandă, apoi spuse:

— Aşteaptă puţin, i-am promis lui Stacey c-o sun imediat ce soseşti. Îşi deschise celularul şi şi-l duse la ureche. Stacey? E aici. Da, aşa o să fac. OK, o să m-opresc pe drum să le iau. Da. OK. Închise clapeta telefonului.

— Vrea să ne oprim să luăm ghirlandele, şi pe urmă trebuie să mă-ntorc să-i iau pe Kindra şi pe David. Înainte de a pleca trebuie să vedem cum stau lucrurile cu zborurile lor.

Deschise drumul către etaj, la casele de bilete, ca să se uite

la panoul de afişaj al sosirilor. Dincolo de ferestrele terminalului cădea ninsoarea – fulgi mari, perfecţi, dantelaţi.

— Kindra vine cu zborul două sute nouăsprezece de la Houston, zise Jim, studiind afişajul, iar David cu o mie o sută patruzeci, de la Newark. Oh, bine, amândouă sosesc la timp.

Bineînţeles, se gândi Paula, cu ochii la panou.

Probabil că la Denver ninsoarea se înteţise. În dreptul tuturor zborurilor de acolo scria „Întârziat”, şi tot aşa stăteau lucrurile cu multe dintre celelalte: cele de la Cheyenne, Portland şi Richmond. În timp ce se uita, menţiunea „La timp” din dreptul zborurilor de la Boston şi apoi de la Chicago se schimbă în „Întârziat”, şi din „Întârziat” în „Anulat” în cazul celor dinspre Rapid City. Se uită din nou la cursele cu care trebuia să vină Kindra şi David. Erau încă aşteptate „La timp”.

Pârtiile de schi din Aspen, Lake Placid, Squaw Valley, Stowe, Lake Tahoe şi Jackson Hole se treziră sub mai mulţi centimetri de zăpadă proaspătă. Noua lor înfăţişare fu întâmpinată cu uşurare de oamenii care plătiseră nouăzeci de dolari pentru abonamentele de teleschi, cu iritare de proprietarii hotelurilor din staţiuni, care nu înţelegeau de ce nu se întâmplase asta cu două săptămâni mai devreme, când se făcuseră rezervările pentru Crăciun, şi cu strigăte de încântare de snow-boarderii Kent Slakken şi Bodine Cromps. Cei doi plecară imediat de la Breckenridge, fără hărţi, fără chibrituri, fără căşti, fără balize şi sonde de avalanşă şi fără să spună cuiva unde se duceau, îndreptându-se către o zonă interzisă îndepărtată, cu „pante în totalitate extrem de abrupte”.

La 7.05, Miguel intră în cameră şi sări din nou pe Pilar, de data asta apăsând-o pe băşica udului, strigând:

— Ninge! Acum Moş Crăciun poate veni! Acum Moş Crăciun poate veni!

— Ninge? repetă ea, pe jumătate adormită. În L.A.? Ninge? Unde?

— La televizor. Pot să-mi pregătesc nişte cereale?

— Nu, spuse ea, amintindu-şi ce se-ntâmplase ultima dată. Întinse mâna după capot. Du-te să te mai uiţi la televizor şi mami îţi face clătite.

Când aduse clătitele şi siropul, Miguel era instalat la

televizor, uitându-se absorbit la un bărbat într-un hanorac verde, care stătea în zăpadă în faţa unei ambulanţe cu farurile sclipitoare, spunând:

— …a treia nenorocire din această dimineaţă, ca urmare a condiţiilor meteorologice…

— Să găsim nişte desene animate la care să te uiţi, spuse Pilar, apăsând un buton al telecomenzii.

— …în afara oraşului Knoxville, Tenessse, unde zăpada şi poleiul au provocat un accident în care au fost implicate mai multe maşini…

Apăsă din nou butonul.

— …în Columbia, South Carolina, unde un viscol neaşteptat a întrerupt furnizarea curentului electric…

Altă apăsare.

— …problema pare să fie un front atmosferic de presiune scăzută, care acoperă Canada şi cele două treimi de nord ale Statelor Unite, aducând ninsoare în întregul Midwest şi în partea centrală a zonei mid-atlantice şi…

Apăsare.

— …ninge aici, în Bozeman….

— Ţi-am spus că ninge, zise Miguel fericit, mâncându-şi clătitele, exact aşa cum am vrut. Putem face un om de zăpadă după micul dejun?

— Scumpule, nu ninge aici, în California, spuse Pilar. Asta e vremea pe plan naţional, nu e de aici. Reporterul ăla e în Montana, nu în California.

Miguel înşfacă telecomanda şi apăsă până la apariţia unei reporteriţe care stătea în zăpadă, în faţa unui sequoia imens.

— Ninsoarea a-nceput aici, în Monterey, California, azi-dimineaţă în jurul orei patru. După cum puteţi vedea, spuse ea, arătându-şi haina de ploaie şi umbrela, a luat pe toată lumea prin surprindere.

— Ea e în California, zise Miguel.

— E în nordul Californiei, spuse Pilar, unde e mult mai frig decât aici, în L.A. În L.A. e prea cald ca să ningă.

— Nu, nu e, zise Miguel, arătând spre fereastra dincolo de care pluteau în aer fulgi albi, uriaşi, căzând peste palmierii de vizavi.

La 9.40, ora Zonei Centrale, celularul pe care Natham

Andrews credea că îl închisese sună în mijlocul unei întruniri destinate obţinerii de fonduri, care deja mergea prost. Programarea acesteia la Omaha, cu o zi înainte de Crăciun, păruse la momentul respectiv o idee bună – nu era de aşteptat ca oamenii de afaceri să aibă o altă întâlnire în ziua respectivă şi era de presupus că spiritul sărbătorilor avea să-i facă mai doritori să-şi deschidă portofelele – dar în loc de asta, erau pur şi simplu distraţi, nerăbdători să ajungă la Lexus pentru cumpărături de ultimă oră, să dea semnalul de începere a petrecerii de Crăciun la birou sau să facă indiferent ce altceva era potrivit pentru un om de afaceri, şi îi îngrijora ninsoarea care începuse la ora de vârf din dimineaţa aceea.

În plus, erau cretini.

— Afirmaţi că aveţi nevoie de fonduri pentru studiul încălzirii globale, iar după aceea menţionaţi că vreţi să măsuraţi grosimea stratului de zăpadă, spusese unul dintre ei. Ce legătură are zăpada cu încălzirea globală?

Nathan încercase să le explice încă o dată că încălzirea putea conduce la creşterea nivelului de umiditate din atmosferă, generând astfel mai multe precipitaţii sub formă de ploaie şi zăpadă, şi că mai multe căderi de zăpadă puteau avea ca efect creşterea reflexiei şi răcirea suprafeţei terestre.

— Dacă se face mai frig, atunci nu se face mai cald, intervenise un alt om de afaceri. Nu se poate şi una şi alta.

— Adevărul e că se poate, ripostase el, şi se lansase într-o explicaţie despre topirea calotei polare care ar fi putut conduce la o creştere a cantităţii de apă dulce din Atlanticul de Nord, apă care ar fi plutit deasupra Curentului Golfului, împiedicând apa sa caldă să ajungă la fund şi să se răcească şi oprind efectiv curentul. Europa ar îngheţa, concluzionase el.

— Ei, păi atunci încălzirea globală ar fi un lucru bun, nu? spusese altcineva. Ar încălzi locul.

El se străduise răbdător să le explice că lumea ar deveni, în acelaşi timp, mai fierbinte şi mai îngheţată, cu o răspândire mai largă a zonelor secetoase, cu inundaţii şi cu o asprire pronunţată a vremii.

— Şi toate aceste schimbări se pot petrece extrem de repede, subliniase el. În loc de o creştere treptată a temperaturii şi a nivelului mării, vom avea de-a face mai degrabă cu un eveniment brusc, neprevăzut – cu o

discontinuitate. Ar putea lua forma unei creşteri bruşte, catastrofale, a temperaturii, a unui superuragan sau a unui alt gen de megafurtună, dezlănţuită fără niciun avertisment. De aceea proiectul despre care vă vorbesc are o importanţă critică. Realizând o bază de date comprehensivă cu informaţii climatice vom reuşi să creăm modele computerizate de o mai mare acurateţe, cu ajutorul cărora vom putea să…

— Modele computerizate! pufnise unul dintre ei. Astea mai mult greşesc decât au dreptate!

— Fiindcă nu includ suficient de mulţi factori, spusese Nathan. Clima e un sistem incredibil de complicat, dependent de mii de factori între care există interacţiuni complexe – tipare climatice, nori, precipitaţii, curenţi oceanici, activităţi umane, culturi de plante. Până în prezent, modelele computerizate n-au reuşit să includă în diagrame decât foarte puţini dintre ei. Acest program va include peste două sute de factori, conducând la o creştere exponenţială a acurateţei modelărilor. Vom reuşi să prevedem o discontinuitate înainte de a se petrece…

În momentul acela sună telefonul. Era Chin Sung, asistentul său de la laborator.

— Unde eşti? întrebă acesta, pe un ton grăbit.

— La o întrunire pentru obţinere de fonduri, şopti Nathan. Pot să te sun eu peste câteva minute?

— Nu, dacă încă-ţi mai doreşti Premiul Nobel, spuse Chin. Ştii teoria aia aiuristică a ta despre o discontinuitate neaşteptată produsă de încălzirea globală? Ei, cred c-ai face bine să vii încoace. Ziua de azi ar putea fi cea în care se dovedeşte că ai avut dreptate.

— De ce? întrebă Nathan, strângând telefonul. Ce s-a-ntâmplat? Aparatura a-nceput să indice temperaturi scăzute ale Curentului Golfului?

— Nu, nu e vorba despre curenţi. Mă refer la ceea ce se petrece aici.

— Adică?

În loc să-i răspundă, Chin îi puse o întrebare:

— Acolo unde eşti tu ninge?

Nathan se uită pe fereastra sălii de şedinţe.

— Da.

— Aşa mă gândeam şi eu. Şi aici ninge.

— Şi de asta m-ai sunat? şopti Nathan. Fiindcă ninge în Nebraska în decembrie? În caz că-n ultima vreme nu te-ai mai uitat în calendar, iarna a început acum trei zile. E *de aşteptat* să ningă.

— Nu m-ai înţeles, preciza Chin. Nu ninge doar în Nebraska. Ninge peste tot.

— Cum adică peste tot?

— Adică peste tot. În Seattle, în Salt Lake City, în Minneapolis, în Providence, în Chattanooga. În toată Canada şi pe întreg teritoriul Statelor Unite, ajungând în sud până la… – urmă o pauză şi se auzi zgomotul tastelor de computer – Abilene, Shreveport şi Savannah. Nu, stai, acum se anunţă şi la Tallahassee o ninsoare uşoară. Deci ninsoarea se întinde spre sud până la Tallahassee.

Curenţii jet ajunseseră probabil până la o latitudine sudică extremă.

— Unde e centrul frontului de joasă presiune?

— Tocmai despre asta e vorba, spuse Chin. S-ar părea că nu există niciun centru.

— Vin imediat, zise Nathan.

La nici doi kilometri distanţă de autostradă, nereuşind să vadă drumul din cauza ninsorii dese, snow-boarderii Kent Slakken şi Bodine Cromps intrară cu maşina într-un şanţ.

— Rahat, spuse Bodine, şi încercă să iasă turând motorul şi călcând apoi acceleraţia până la podea, o tehnică prin care nu reuşiră decât să se afunde într-o asemenea măsură, încât nu mai puteau nici măcar să deschidă portiera.

Jim şi Paula avură nevoie de aproape două ore ca să ia ghirlandele şi să ajungă la biserică. Fulgii dantelaţi cădeau întruna, din ce în ce mai repede şi din ce în ce mai deşi, iar drumul era atât de alunecos încât, pe ultimii kilometri, Jim condusese cu viteza melcului.

— Sper că n-o să se înrăutăţească, spuse el îngrijorat, fiindcă altminteri oamenilor o să le fie foarte greu să ajungă aici.

Dar Stacey nu-şi făcea nicio grijă.

— Nu-i aşa că e superb? Mi-am dorit mai mult decât orice să ningă la nunta mea, spuse ea, întâmpinându-i în uşa bisericii.

Haide, Paula, trebuie să vezi cum arată ninsoarea privită pe ferestrele altarului. O să fie perfect.

Jim plecă imediat să-i ia pe Kindra şi pe David, fapt pentru care Paula se simţi recunoscătoare. Fiind atât de aproape de el în maşină, începuse să nutrească aceleaşi speranţe ridicole pe care şi le făcuse în privinţa lui când îl întâlnise prima oară. Şi chiar erau ridicole. O singură privire aruncată către Stacey i-o demonstrase.

Viitoarea mireasă arăta superb chiar şi în pulover şi în blugi, cu un machiaj fin, cu părul blond aranjat în bucle scânteietoare, presărate cu fulgi de zăpadă. De fiecare dată când se coafa pentru vreo nuntă, Paula semăna cu un personaj dintr-un film prost din anii 1950. Cum reuşeşte? se miră ea. Să vezi, ninsoarea o să se oprească şi o să reînceapă exact la timp pentru ceremonie.

Dar nu se opri. Continuă să ningă fără încetare şi, când sosi pentru repetiţie, reverendul, o femeie, spuse:

— Ştiu şi eu? Am avut nevoie de o jumătate de oră ca să ies de pe aleea din faţa casei. Poate vreţi să anulaţi ceremonia.

— Ce prostie! N-o putem anula. E o nuntă în Ajunul Crăciunului, zise Stacey şi o puse pe Paula să-ncerce să prindă ghirlandele de şirurile de bănci din biserică.

Când ajunse Bev Carey la hotel, în Santa Fe burniţa, iar când se aventură să iasă în Piaza, după ce îşi primise camera, burniţa se transformase într-o ploaie torenţială rece ca gheaţa, care trecea prin paltonul uşor şi prin mănuşile subţiri pe care şi le luase cu ea. Îşi făcuse planul să-şi petreacă dimineaţa la cumpărături, însă pe uşile magazinelor era afişat anunţul „Închis în Ajunul Crăciunului şi în prima zi de Crăciun”, iar trotuarul din faţa Palatului Guvernatorului, unde, conform ghidului ei turistic, indieni zuni şi navajo vindeau bijuterii autentice, din argint şi turcoaze, era pustiu.

Dar cel puţin nu ninge, îşi spuse, tremurând şi târându-şi picioarele pe drumul de întoarcere spre hotel. Şi vitrinele magazinelor erau decorate cu *ristra*[12] şi cu lumini în formă de ardei iuţi, iar bradul din holul hotelului era împodobit cu păpuşi kachina[13].

Prietena ei Janice telefonase deja şi îi lăsase un mesaj la

---

12 Funii de ceapă, usturoi, ardei (n. tr.).

recepţie. Şi dacă n-o sun acum, o să-şi închipuie că am înghiţit un flacon de somnifere, se gândi Bev, urcând în camera ei. Pe drumul către aeroport, Janice o întrebase, neliniştită:

— N-ai gânduri sinucigaşe, nu-i aşa?

Iar prietena ei, Louise, spusese după ce aflase ce plănuia Bev:

— Alaltăieri-seară am văzut un episod din *Dateline* despre sinuciderile de Crăciun şi despre faptul că sunt vulnerabili mai ales oamenii care şi-au pierdut soţia sau soţul. Nu ţi-ai pus în gând aşa ceva, nu?

Niciuna dintre ele nu înţelesese că ea făcea asta ca să-şi salveze viaţa, nu ca să-i pună capăt, că ar fi ucis-o Crăciunul petrecut acasă, cu brazii luminaţi, cu ghirlandele din plante veşnic verzi şi cu lumânărele. Şi cu zăpadă.

— Ştiu că îi simţi lipsa lui Howard, spusese Janice, şi că acum, când se apropie Crăciunul, eşti tristă.

Tristă? Se simţea jupuită, strivită, înfrântă. Fiecare amintire, fiecare gând la soţul ei, până şi fiecare folosire a verbelor la timpul trecut – „Lui Howard îi plăcea...”, „Howard ştia...”, „Howard era...” – părea o lovitură letală. În cărţile de psihologie scria despre „durerea pierderii unui om pe care l-aţi iubit”, dar ea nu avusese idee că exista o durere atât de cumplită. Era ca şi cum ar fi fost înjunghiată iarăşi şi iarăşi, şi singura ei speranţă fusese fuga. Nu hotărâse „să meargă la Santa Fe de Crăciun”. Fugise, ca o victimă care încerca să scape de un ucigaş.

Îşi scoase paltonul ud şi mănuşile şi o sună pe Janice.

— Ai promis că telefonezi imediat ce ajungi, îi spuse prietena ei, cu reproş. Te simţi bine?

— Perfect, răspunse Bev. Am fost într-o plimbare prin Plaza.

Nu scoase niciun cuvânt despre ploaie. Nu voia s-o audă pe Janice zicând: Ţi-am spus eu.

— E frumos aici.

— Ar fi trebuit să vin cu tine, zise Janice. Aici ninge nebuneşte. Zăpada are deja douăzeci şi cinci de centimetri. Cred că acum eşti la o terasă şi bei margarita.

— Sangria, minţi Bev. După-amiază fac un tur turistic. Aici toate casele sunt din chirpici, roz sau cafenii, cu uşi în culori

---

13 Păpuşi din lemn care personifică spiritele sfinte ale indienilor pueblo (n. tr.).

strălucitoare, albastre, roşii sau galbene. Şi tot oraşul e decorat cu *luminarias*[14]. Ar trebui să le vezi.

— Aş vrea să fie posibil, oftă Janice. Acum nu văd decât zăpadă. N-am idee cum o s-ajung la magazin. Oh, bine, cel puţin o s-avem un Crăciun alb. E atât de trist că Howard nu e aici să-l vadă! Lui îi plăcea întotdeauna Crăciunul alb, nu-i aşa?

Howard, consultând Almanahul Fermierului, citind prognoza meteo cu glas tare pentru ea, chemând-o lângă fereastra largă, să vadă că începea să ningă, spunând: „Se pare că anul ăsta vom avea un Crăciun alb", de parcă ar fi fost vorba despre un cadou de sub pom, cuprinzând-o cu braţul…

— Da, reuşi Bev să răspundă, chinuită de durerea mistuitoare care o înjunghiase pe neaşteptate. Îi plăcea.

Când se înregistra Warren Nesvick la hotelul Marriott din Baltimore, afară ningea mărunt. Imediat ce o duse pe Shara sus, în apartament, îi spuse că avea de dat un telefon de afaceri.

— Şi apoi sunt numai al tău, iubito.

Coborî în holul de la parter. Pe ecranul televizorului din colţ se vedea o hartă meteorologică. O privi timp de un minut, apoi îşi scoase celularul.

— Unde *eşti?* îl întrebă Marjean, soţia lui, când răspunse.

— În St Louis, spuse el. Avionul nostru a fost redirecţionat încoace, din cauza zăpezii de pe O'Hare[15]. Cum e vremea acolo?

— Ninge, spuse ea. Când crezi c-o să reuşeşti să prinzi un avion înapoi?

— Nu ştiu. Toate biletele sunt rezervate, fiindcă e Ajunul Crăciunului. Aştept să văd dacă pot găsi un loc pe o listă de aşteptare. Te sun imediat ce am noutăţi.

Şi închise înainte de a apuca ea să-l întrebe despre ce cursă era vorba.

Nathan avu nevoie de o oră şi jumătate ca să parcurgă cei douăzeci şi patru de kilometri care îl despărţeau de laborator. În timpul drumului cu maşina, se întrebă dacă era într-adevăr vorba de o discontinuitate, dacă nu era mai degrabă un viscol

---

14 Felinare din hârtie folosite ca decoraţiuni de Crăciun (n. tr.).

15 Aeroportul O'Hare din Chicago (n. tr.).

de mari proporţii. Susţinătorii (şi oponenţii) încălzirii globale făceau confuzia asta tot timpul. Orice uragan, orice tornadă, orice val de căldură sau orice lipsă prelungită a precipitaţiilor era pusă pe seama încălzirii globale, cu toate că oricare dintre ele se încadra perfect în tiparele climaterice normale.

Iar în decembrie mai fuseseră viscole puternice. De exemplu, cel din 1888 sau cel din 2002, din Ajunul Crăciunului. Şi Chin se înşela probabil afirmând că nu exista niciun centru al frontului de joasă presiune. Explicaţia cea mai probabilă era implicarea mai multor fronturi atmosferice – unul cu centrul la Marile Lacuri şi un altul imediat în estul Munţilor Stâncoşi, intrate în coliziune cu aerul cald şi umed de pe coasta Golfului Mexic, pentru a da naştere unei arii neobişnuit de întinse a ninsorilor.

Şi *era* întinsă. Radioul din maşină anunţa ninsoare în Midwest şi pe toată coasta estică – în Topeka, în Tulsa, în Peoria, în nordul statului Virginia, în Hartford, în Montpelier, în Reno, în Spokane. Nu, Reno şi Spokane erau la vest de Munţii Stâncoşi. Probabil că mai exista şi un al treilea front, care cobora din nord-vest. Dar era foarte puţin probabil să fie o discontinuitate.

Troienele din parcarea laboratorului nu fuseseră curăţate. Îşi lăsă maşina în stradă şi înainta cu greu către uşă prin zăpada deja până la genunchi, amintindu-şi, pe la jumătatea distanţei, că Nebraska era celebră pentru pionerii care se rătăciseră, pe timp de viscol, în drum spre propriul lor hambar şi ale căror trupuri îngheţate fuseseră descoperite abia în primăvara următoare.

Ajunse la uşă, o deschise şi rămase o clipă locului, suflându-şi în mâinile îngheţate şi uitându-se la televizorul înghesuit de Chin pe un cărucior din colţul laboratorului. Pe ecran, o reporteră frumoasă, într-un hanorac şi cu o pălărie de Mickey Mouse, stătea în zăpada înaltă, în faţa a ceea ce părea un om de zăpadă imens.

— Zăpada a creat deja probleme aici, la Disney World, spuse ea, acoperind o fanfară care cânta „Crăciun Alb”. Parada anuală din Ajunul Crăciunului a fost…

— Ei, era şi timpul, zise Chin, venind din camera faxului cu un braţ de coli scoase la imprimantă. De ce a durat aşa mult?

Nathan îl ignoră.

— Ai datele de la comisia interdisciplinară? întrebă el.

Chin dădu din cap. Se aşeză la terminalul lui şi începu să tasteze. În partea din stânga sus a ecranului apăru o coloană de numere luminoase.

— Să văd harta Serviciului Meteorologic Naţional, spuse Nathan, desfăcându-şi fermoarul hainei şi aşezându-se la consola principală.

Chin accesă o hartă a Statelor Unite pe jumătate albastră, din partea de vest a Oregonului şi din estul Nevadei, până la Atlantic, trecând prin New England şi coborând spre sud, peste fâşia îngustă de pământ din Oklahoma, peste nordul statului Mississippi, peste Alabama şi peste cea mai mare parte a Georgiei.

— Doamne Sfinte, e chiar mai mare decât furtuna Marina din '92, spuse Nathan. Ai o fotografie din satelit?

Chin înclină din cap şi o accesă.

— E realizată în timp real, prin suprapunerea tuturor informaţiilor existente, inclusiv a rapoartelor primite de la staţiile meteorologice, din oraşe şi de la orice observatori. Culoarea albă înseamnă zăpadă, adăugă el, deşi nu era necesar.

Albul acoperea o porţiune mai mare decât albastrul de pe harta Serviciului Meteorologic, cu prelungiri zdrenţuite care se întindeau în jos, în Arizona şi Louisiana, şi către vest, în Oregon şi California. În jurul lor erau benzi roz largi, neuniforme.

— Rozul înseamnă ploaie? întrebă Nathan.

— Lapoviţă, răspunse Chin. Ei, ce zici, e o discontinuitate, nu?

— Nu ştiu, replică Nathan, accesând datele barometrice şi uitându-se peste ele.

— Ce altceva ar putea fi? Ninge în Orlando. Şi în San Diego.

— A mai nins şi înainte în ambele, obiectă Nathan. A nins până şi în Valea Morţii. Singurul loc din Statele Unite unde n-a nins niciodată este Florida Keys. Şi Hawaii, bineînţeles. Tot ce se află pe hartă în clipa asta se încadrează în gama evenimentelor meteorologice normale. N-ai de ce să-ţi faci griji până ce nu-ncepe să ningă în Florida Keys.

— Dar celelalte locuri? întrebă Chin, uitându-se pe ecranul din centru dreapta.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu ninge numai în Statele Unite. Am primit rapoarte de la Cancun. Şi din Ierusalim.

La unsprezece treizeci, Pilar nu mai încercă să-i explice lui Miguel că încă nu ninsese destul de mult ca să aibă din ce face un om de zăpadă, se dădu bătută şi îl scoase afară, împachetat într-un pulover de bumbac, într-unul de lână şi în haina lui matlasată, cu o pereche de şosete ale ei în loc de mănuşi. Băiatul rezistă vreo cinci minute.

Când se întoarseră în casă, îl instala la masa din bucătărie, cu creioane şi cu hârtii, ca să poată desena un om de zăpadă, iar ea se întoarse în camera de zi, să asculte buletinul meteorologic. Ningea într-adevăr foarte tare şi începu să-şi facă griji la gândul că trebuia să-l ducă pe Miguel la Escondido. Locuitorii din Los Angeles nu ştiau să conducă pe zăpadă, iar cauciucurile ei nu erau destul de bune pentru aşa ceva.

— … ninge aici, la Hollywood, spunea un reporter aşezat în faţa emblemei aproape invizibile a oraşului, şi ăsta nu e un efect special, oameni buni, e realitatea.

Pilar schimbă canalul.

— … ninge în Santa Monica, spunea un reporter aflat pe plajă, dar asta nu-i opreşte pe surferi…

Apăsare pe telecomandă.

— *… para la primera vez en cincuenta anos en Marina del Rey…*

Apăsare.

— … aici, în L.A., ninge pentru prima oară după aproape cincizeci de ani. Sunt aici, în decorul filmului *XXX II,* alături de Vin Diesel. Ce zici de zăpada asta, Vin?

Renunţă şi se întoarse în bucătărie, unde Miguel o anunţă că era gata să iasă afară iarăşi. Îl convinse să-i asculte în schimb pe Alvin şi Veveriţele.

— OK, zise copilul, şi ea îl lăsă cântând „Crăciun Alb” împreună cu Alvin, şi se duse să afle care mai era starea vremii.

Reporterul din Santa Monica menţiona pe scurt că drumurile erau umede înainte de a-i lua interviu unui medium care pretindea că prezisese furtuna de zăpadă, iar pe canalul în limba spaniolă întrezări o porţiune din autostrada 405 pe care se înainta în ritmul obişnuit al traficului aglomerat.

Probabil că drumurile nu sunt prea proaste, fiindcă

altminteri s-ar vorbi despre asta, se gândi ea, şi se întrebă dacă n-ar fi fost bine să-l ducă pe Miguel la Escondido mai devreme. Nu-i plăcea să renunţe la ziua petrecută alături de el, dar ceea ce conta era siguranţa lui, şi ninsoarea nu se domolea câtuşi de puţin.

Băieţelul apăru în camera de zi, întrebând când puteau merge afară.

— După ce-ţi facem valiza, bine? Vrei să-ţi iei pijamaua Pokémon sau pe cea cu Omul Păianjen? îi răspunse ea, apoi începu să-i adune lucrurile.

La amiază, după ora Coastei de Est, ningea în toate statele din sud. La Elko, în Nevada, stratul de zăpadă depăşea şaizeci de centimetri, din Cincinnati se raporta un strat de nouăzeci şi cinci de centimetri la aeroport, iar la Miami ningea mărunt.

La talk show-ul radiofonic, discuţia despre asasinarea lui JFK fusese înlocuită de una pe tema zăpezii.

— Ţineţi minte ce vă spun, în spatele poveştii ăsteia e mâna teroriştilor, zicea un ascultător din Tarre Haute. Vor să ne distrugă economia şi cum altfel ar putea s-o facă mai bine decât împiedicându-ne să ne facem cumpărăturile din ultima clipă înainte de Crăciun? Ca să nu mai spun că zăpada o să-mi distrugă relaţia cu nevastă-mea. Cum aş putea să-i cumpăr ceva pe o asemenea vreme? Vă spun eu, pe toate astea scrie Al Qaeda.

În timpul prânzului, Warren Nesvick îi spuse Sharei că trebuia să mai dea un telefon de afaceri.

— Tipul cu care-ncerc să iau legătura nu era în birou mai devreme. Din cauza zăpezii, preciza el şi se duse iarăşi în hol, s-o sune pe Marjean.

Pe ecranul televizorului din colţ apăreau imagini cu pistele pline de zăpadă de pe aeroporturi şi cu case de bilete aglomerate. O reporteră blondă, într-un pulover roşu, mulat, spunea:

— Aici, în Cincinnati, continuă să ningă. Aeroportul e încă deschis, dar oficialităţile menţionează că ar putea fi nevoite să-l închidă. Pe piste se adună zăpada…

O sună pe Marjean.

— Sunt în Cincinnati, îi spuse. Am reuşit să prind loc într-un

avion în ultima clipă. Am de aşteptat trei ore până la un zbor de legătură, dar cel puţin am bilet.

— Dar nu ninge la Cincinnati? întrebă ea. Tocmai mă uitam la televizor şi…

— Aici se aşteaptă să se domolească peste vreo oră. Îmi pare sincer rău pentru asta, iubito. Ştii că aş fi fost acolo în Ajunul Crăciunului dacă aş fi putut.

— Ştiu, spuse ea, părând dezamăgită. E OK, Warren. Nu poţi controla vremea.

Când coborî Bev la prânz, televizorul din holul hotelului era deschis.

— … ninge în Albuquerque, îl auzi spunând pe crainic, în Raton, în Santa Rosa şi în Wagon Mound.

Dar nu şi în Santa Fe, îşi spuse ea cu fermitate, intrând în sala de mese.

— Acolo ninge extrem de rar, îi explicase tipul de la agenţia de voiaj, New Mexico e un deşert. Iar când ninge, nu se depune niciodată.

— În Espanola e deja de zece centimetri, îi spunea unui picolo o chelneriţă durdulie, într-o bluză şifonată şi cu o fustă roşie. Îmi fac griji, nu ştiu cum o s-ajung acasă.

— Aş prefera mai degrabă să nu fi nins de Crăciun, îl necăjise Bev pe Howard cu un an în urmă, cu toţi oamenii ăştia care încearcă s-ajungă acasă.

— Erezie, femeie, erezie! Ce ar crede Currier and Ives[16] dacă te-ar auzi vorbind aşa? spusese el, ţinându-se cu mâna de piept.

Aşa cum se ţinea ea de piept acum. Chelneriţa durdulie o privea îngrijorată.

— Vă simţiţi bine, *señora?*

— Da, răspunse Bev. Prânzul pentru o persoană, te rog.

Părând încă îngrijorată, fata o conduse la o masă şi îi întinse un meniu, iar Bev se agăţă de el ca de un colac de salvare, concentrându-se cu înverşunare asupra denumirilor nefamiliare şi asupra ingredientelor exotice: tortilla din porumb albastru, quesadilla, chipotle…

— Pot să v-aduc ceva de băut? întrebă chelneriţa.

— Da, răspunse ea veselă, citind numele de pe ecusonul femeii. Aş vrea nişte sangria, Carmelita.

---

16 Companie care produce felicitări de Crăciun (n. tr.).

Carmelita dădu din cap şi plecă, iar Bev îşi roti privirea în jurul încăperii, gândindu-se: O să-mi beau sangria şi o să mă uit la ceilalţi clienţi, o să trag cu urechea la conversaţiile lor; dar ea era singura persoană din încăperea largă, cu podeaua din dale. Sala de mese dădea în patio şi prin uşile de sticlă vedea ploaia, transformată acum în lapoviţă, lovind scurt în ghivecele de teracotă ale cactuşilor de afară, în mesele şi scaunele stivuite, în umbrelele căzute.

Îşi imaginase că avea să ia prânzul în patio, stând în bătaia soarelui sub una dintre acele umbrele, privind deşertul şi ascultând un grup de muzicanţi stradali. Din difuzoare se auzea muzică – colinde de Crăciun. În timp ce asculta, se încheie „Let It Snow" şi The Supremes începură să cânte „Crăciun Alb".

— Unde crezi c-o fi trecută însămânţarea norilor? o întrebase Howard într-un an, când erau în douăzeci şi doi decembrie şi până atunci încă nu ninsese, intrând cu cartea de telefon în sufragerie, unde împacheta ea cadourile.

— *N*-o să angajezi un însămânţător de nori, râsese ea.

— Ar trebui să fie în secţiunea „nori" sau în „creatori de ploaie"? continuase el cu seriozitate prefăcută. Sau la „seminţe"?

Şi apoi, pe douăzeci şi patru, când ninsese în sfârşit, se purtase ca şi cum ar fi fost meritul lui personal.

— *N*-ai provocat tu ninsoarea, Howard, îi spusese ea.

— De unde ştii? râsese el, prinzând-o în braţe.

Nu pot suporta asta, se gândi Bev, uitându-se cu disperare prin sala de mese după Carmelita şi după sangria comandată. Cum reuşeau altele? Cunoştea o mulţime de văduve şi toate păreau să se simtă foarte bine. Când erau menţionaţi soţii lor, când altcineva vorbea despre ei la timpul trecut, erau în stare să stea acolo, răspunzând la zâmbete, şi să ia parte la discuţie. Doreen Matthews spusese chiar:

— Acum, când Bill nu mai e, pot în sfârşit să pun ornamente roz în pomul de Crăciun. Mi-am dorit întotdeauna un brad roz, dar el nici nu voia s-audă.

— Iată sangria dumneavoastră, zise Carmelita, părând încă îngrijorată. V-ar plăcea nişte chipsuri de tortilla cu sos salsa?

— Da, mulţumesc, răspunse ea, radioasă. Şi cred c-o să iau enchilada de pui.

Carmelita dădu din cap şi dispăru din nou. Bev sorbi din

sangria şi scoase din geantă ghidul oraşului. Avea să ia un prânz excelent şi apoi să viziteze un obiectiv turistic. Deschise cartea la capitolul „Atracţii din împrejurimi”. Pueblo de San Ildefonso. Nu, ar fi însemnat să meargă prea mult pe afară, şi lapoviţa continua dincolo de fereastră.

Monumentul Naţional al Petroglifelor. Nu, ăsta se afla lângă Alburquerque, unde ningea. El Santuario de Chimayo, 45 km nord de Santa Fe. „Centru istoric al ţesutului, magazine, capela supranumită «Lourdes al Americii».” Nămolul din încăperea de lângă altar e renumit pentru puterea sa tămăduitoare, se spune că vindecă, prin frecare, părţile afectate ale corpului.

Dar pe mine mă doare peste tot, se gândi ea.

„Printre celelalte atracţii sunt incluse reredos-ul din secolul al nouăsprezecelea, peretele din lemn sculptat din spatele altarului, care îl reprezintă pe Santo Nino de Atocha.” (Vezi şi Lagrima, p. 98)

Se duse la pagina nouăzeci şi opt. „Capela Madonei Tristeţii Eterne, Lagrima, 45 km SE de Santa Fe, pe Autostrada 41. Biserică din chirpici, construită de misionari în secolul al şaisprezecelea. În anul 1968 s-a anunţat că statuia Sfintei Fecioare din transept varsă lacrimi tămăduitoare.”

Lacrimi tămăduitoare, nămol sacru, şi nu se spunea oare că există şi o scară miraculoasă chiar acolo, în oraş? Da, iat-o. Capela Loretto. „Deschisă 10-17 apr.-oct., închisă nov.-mar.”

Asta trebuia să fie la Chimayo. Scoase harta drumurilor pe care o primise de la centrul de închiriere a maşinilor şi, când apăru Carmelita cu chipsurile şi cu salsa, îi spuse:

— Mă gândesc să mă duc cu maşina până la Chimayo. Care e cel mai bun traseu?

— Astăzi? întrebă chelneriţa, îngrozită. Nu e o idee bună. Drumul are foarte multe curbe şi tocmai am primit un telefon de la Taos, acolo sus ninge puternic.

— Atunci, ce-ar fi să vizitez un pueblo?

Carmelita clătină din cap.

— Până acolo trebuie să mergeţi pe drumuri de ţară şi au început să-ngheţe. Ar fi mai bine faceţi ceva aici, în oraş. La catedrală se ţine o liturghie de Crăciun, la miezul nopţii, adăugă ea îndatoritoare.

Dar trebuie să-mi găsesc ceva de făcut în după-amiaza asta, se gândi Bev, aplecându-se din nou asupra ghidului. Centrul de

Studiu al Indienilor – deschis numai în weekenduri. El Rancho de las Golondrinas – închis nov.-febr. Muzeul de Istorie din Santa Fe – închis 24 dec.-l ian.

Muzeul Georgia O'Keefe – deschis zilnic.

Perfect, se gândi ea, citind prezentarea: „Găzduieşte cea mai mare colecţie permanentă de lucrări semnate de O'Keefe. Pictoriţă americană de mare importanţă, O'Keefe a locuit în zona Santa Fe vreme de mulţi ani. Când a sosit aici, în 1929, era bolnavă fizic şi psihic, dar clima secetoasă şi fierbinte din New Mexico a vindecat-o şi a inspirat-o, astfel că a pictat aici o mare parte a lucrărilor sale."

Perfect. Picturi coapte la soare cu cranii de vite, flori tropicale imense şi aflorimente din deşert. „Deschis zilnic – 10 A.M.-6 P.M. Johnson Street, numărul 217."

Căută adresa pe hartă. La numai trei cvartale de Plaza, un loc unde putea ajunge cu uşurinţă pe jos, chiar şi pe o asemenea vreme. Perfect. Când îi aduse Carmelita enchilada, o atacă înflăcărată.

— Aţi găsit unde să mergeţi în oraş? o întrebă chelneriţa, curioasă.

— Da, la Muzeul Georgia O'Keefe.

— Oh, făcu femeia, şi dispăru din nou. Se întoarse aproape imediat.

— Îmi pare rău, *señora,* dar e închis.

— Închis? În ghidul oraşului scrie că e deschis zilnic.

— E închis din cauza zăpezii.

— A zăpezii? se miră Bev, uitându-se pe lângă ea către patio, unde lapoviţa se transformase în ceva dens, de un alb necruţător.

La 1.20, Jim sună de la aeroport, anunţându-le că atât avionul Kindrei cât şi al lui David aveau întârziere şi, câteva minute mai târziu, brutăria le livră tortul de nuntă.

— Nu, nu, spuse Stacey, ăsta trebuia să meargă la clubul de ţară. Acolo se ţine petrecerea.

— Am încercat, spuse şoferul. N-am putut s-ajungem. Putem fie să-l lăsăm aici, fie să-l ducem înapoi, la brutărie. Dacă putem ajunge înapoi. Ceea ce nu-mi vine să cred.

— Lăsaţi-l aici, zise Stacey. Îl poate duce Jim, când se întoarce.

— Dar ai auzit ce-a spus, interveni Paula. Dacă nu poate ajunge camioneta, atunci nici Jim n-o să…

Telefonul începu să sune.

Era florarul, anunţa că nu puteau livra florile.

— Dar trebuie, zise Stacey. Nunta e la ora cinci. Spune-le că trebuie, Paula – şi îi întinse ei telefonul.

— Nu există nicio modalitate de a ajunge aici? întrebă Paula.

— Numai dacă se-ntâmplă un miracol, răspunse florarul. Camioneta noastră e într-un şanţ, lângă Pawnee, şi nu se poate spune cât o să dureze până când o remorchează un camion. Acolo e un adevărat patinoar.

— Va trebui să ia Jim florile, când se întoarce cu Kindra şi cu David, decise Stacey cu amărăciune, după ce îi dădu Paula vestea proastă. Poate să treacă pe acolo în drum spre clubul de ţară. Cvartetul de coarde a sosit?

— Nu, şi nu sunt sigură că vor reuşi s-ajungă. Florarul zicea că drumurile sunt pur şi simplu îngheţate, răspunse Paula, şi tocmai atunci intră cântăreţul la violă.

— Ţi-am spus eu, exclamă Stacey încântată. O să se rezolve totul. Ţi-am spus că vor cânta „Menuetul Numărul 8”, de Boccherini, ca marş nupţial?

Şi plecă să aducă lumânările pentru sfeşnicele din altar.

Paula se îndreptă spre instrumentist, un tip tânăr, deşirat. Îşi scutura zăpada de pe cutia violei.

— Unde e restul cvartetului?

— Încă n-au sosit? întrebă el, surprins. Eu am predat o lecţie în oraş şi le-am spus că-i ajung din urmă. Se aşeză să-şi scoată cizmele acoperite de o crustă de zăpadă. Şi pe urmă maşina mea a sfârşit-o într-un troian, şi am fost nevoit să fac pe jos ultimii doi kilometri şi jumătate. Îşi ridică ochii spre ea şi îi zâmbi, gâfâind. În momente din astea îmi doresc să fi cântat la piculină. Deşi, adăugă măsurând-o de sus până jos, există şi compensaţii. Te rog, spune-mi că nu eşti tu mireasa.

— Nu sunt mireasa, răspunse ea.

Cu toate că mi-aş fi dorit să fiu.

— Minunat! exclamă el, şi îi zâmbi din nou. Ce faci după nuntă?

— Nu sunt sigură c-o să fie o nuntă. Crezi că şi ceilalţi instrumentişti s-au împotmolit pe drum?

El clătină din cap.

— I-aş fi văzut.

Scoase un celular şi apăsă câteva taste.

— Shep? Da, unde eşti? Urmă o pauză. De asta mă temeam. Dar Leif? O altă pauză. Ei, sună-mă dacă dai de el. Închise telefonul. Veşti proaste. Violoniştii au fost implicaţi într-un accident rutier şi aşteaptă poliţia. Şi nu ştiu unde e violoncelistul. Ce părere ai despre „Menuetul Numărul 8” ca solo de violă?

Paula o informă pe Stacey.

— Poliţia îi poate aduce aici, spuse ea fără să-şi facă nicio grijă, şi îi întinse Paulei lumânările albe pentru sfeşnicele din altar.

— Lumina lor o să fie superbă pe fundalul zăpezii.

La 1.48 P.M., ora Coastei de Est, se anunţă apariţia rafalelor de vânt cu zăpadă la Sunset Point, în Florida Keys.

— Acum pot să fiu speriat în mod oficial, nu? îl întrebă Chin pe Nathan. Iisuse, e într-adevăr discontinuitatea despre care spuneai c-o s-apară!

— Încă nu ştim, spuse Nathan, uitându-se la harta Serviciului Naţional de Meteorologie, care devenise pe de-a-ntregul albastră, cu excepţia unei mici pete de lângă Fargo şi a alteia, în centrul părţii de nord a Texasului, unde bănuia Nathan că se afla Waco, în timp ce Chin avea convingerea că reprezenta ranch-ul preşedintelui din Crawford.

— Cum adică nu ştim încă? Ninge la Barcelona. Ninge la Moscova.

— La Moscova e de aşteptat să ningă. Îţi aduci aminte de Napoleon? Zăpada nu e ceva neobişnuit în două treimi dintre locurile unde s-au anunţat ninsori: Oslo, Katmandu, Buffalo…

— Ei, dar e al naibii de sigur că zăpada e ceva neobişnuit în Beirut şi în Honolulu, zise Chin, arătând către rapoartele care soseau. Nu-mi pasă ce spui tu, sunt speriat, simt că mă pierd cu firea.

— Nu poţi, decretă Nathan, suprapunând o hartă barometrică peste imagine. Trebuie să-mi dai valorile temperaturilor.

Chin se îndreptă spre terminalul lui, dar se întoarse.

— Care e părerea *ta?* întrebă cu toată seriozitatea. Crezi că e o discontinuitate?

Nu putea fi nimic altceva. În vremea iernii, furtunile se întind de obicei pe suprafeţe foarte mari – cea europeană din februarie 1994 fusese imensă, iar cea din decembrie 2002 cuprinsese o treime din Statele Unite, dar niciuna nu le mai acoperise întreaga zonă continentală. Plus Mexicul, provincia canadiană Manitoba şi Insulele Belize, medita el, privind rapoartele care continuau să apară.

În plus, ningea în cinci locuri unde nu mai căzuse zăpadă niciodată, plus în alte douăzeci şi opt unde aşa ceva nu se mai întâmplase decât o dată sau de două ori în ultima sută de ani. Pentru numele lui Dumnezeu, în New Orleans stratul de zăpadă atinsese deja treizeci de centimetri. Şi ningea în Guatemala.

Şi nu se comporta ca nicio altă furtună pe care o mai văzuse vreodată. Conform hărţilor, ninsoarea începuse simultan în Springfield, Illinois, în Hoodoo, Tennessee, în Park City, Utah, şi în Branford, Connecticut, pentru a se răspândi apoi într-un mod cu totul aleatoriu. Nu exista niciun centru al furtunii, niciun front.

Şi nicio întrerupere. Nicio staţie meteorologică nu raportase încetarea ninsorii sau măcar diminuarea ei, şi tot timpul se făceau auzite alte staţii care raportau că începuse. În ritmul acela, ninsoarea avea să se extindă pretutindeni până la – făcu un calcul rapid – ora cinci.

— Ei? întrebă Chin. Este?

Părea într-adevăr înspăimântat.

Şi să-l văd cu nervii la pământ e ultimul lucru de care am nevoie, când trebuie introduse atât de multe date, se gândi Nathan.

— Încă n-avem destule informaţii ca să putem fi siguri, răspunse.

— Dar tu crezi că ar putea fi, insistă Chin. Nu-i aşa? Crezi că sunt îndeplinite toate condiţiile?

Da, se gândi Nathan.

— Categoric nu, spuse. Uită-te la televizor.

— Ce-i cu el?

— Lipseşte una dintre condiţii. Arătă spre ecran. Niciun logo.

— Niciun ce?

— Niciun logo. Niciun eveniment nu e considerat o criză în adevăratul sens al cuvântului până când nu-i atribuie canalele

de ştiri un logo propriu, un nume, de preferat însoţit de ceva după două puncte. Ştii, cum ar fi: *O.J.: Procesul Secolului,* sau *Ţintaş de Elită Evadat,* sau *Atac: Irak.* Arătă spre Dan Rather, care stătea sub ninsoarea densă din faţa Casei Albe. Uită-te, scrie „Ştiri Speciale”, dar n-apare niciun logo. Deci nu poate fi o discontinuitate. Aşa că spune-mi valorile temperaturilor. Şi pe urmă, vezi dacă poţi găsi încă două televizoare. Vreau să văd exact tot ce se întâmplă. Poate că o să ni se ofere vreun soi de indiciu.

Chin dădu din cap, părând liniştit, şi începu să caute valorile temperaturilor. Şi ele acopereau o gamă foarte largă, de la minus douăzeci şi opt la Saskatoon până la minus zero virgulă cinci la Ft. Lauderdale. Nathan le compară cu valorile medii din luna decembrie, apoi cu maximele şi cu minimele, căutând tipare şi anomalii.

Chin aduse un televizor cu ecran mare pe un suport cu rotile, alături de televizorul portabil al profesorului Adler, şi le puse pe amândouă în priză.

— Pe ce canale le vrei? Întrebă.

— CNN, Canalul Meteo şi Fox…, începu Nathan.

— Oh, nu, zise Chin.

— Ce? Ce este?

— Uită-te, răspunse el, arătând spre televizorul portabil al profesorului Adler.

Wolf Blitzer stătea în zăpadă, în faţa Empire State Building. În colţul din dreapta jos al ecranului se afla simbolul CNN-ului. Iar în cel din stânga sus scria: *Viscolul Secolului.*

Imediat ce termină de împachetat lucrurile lui Miguel, Pilar se întoarse la televizor.

— …ca urmare, se circulă în condiţii groaznice, spunea reporterul. Poliţia a anunţat accidente rutiere la intersecţia dintre Sepulveda şi Figueroa, la intersecţia dintre San Petro şi Whittier şi la cea dintre Hollywood şi Vine, continuă el, în timp ce la baza ecranului rulau avertizări asupra riscurilor de producere a accidentelor. Primim înştiinţări despre o problemă apărută pe Santa Monica Freeway, chiar lângă ieşirea din Culver City şi… chiar în acest moment sunt închise benzile care se îndreaptă spre nord de pe 110, ca urmare a unui accident în care au fost implicate cinci maşini. Şoferii sunt sfătuiţi să

aleagă trasee alternative.

Sună telefonul. Miguel alergă în bucătărie să răspundă.

— Bună, tati, ninge, strigă el în receptor. Mergem afară să facem un om de zăpadă – şi apoi spuse: Bine, şi îi întinse receptorul lui Pilar.

— Du-te să te uiţi la desene animate şi las-o pe mami să stea de vorbă cu tati, zise ea, dându-i telecomanda. Bună, Joe.

— Vreau să-l aduci pe Miguel acum, înainte să se înrăutăţească ninsoarea, i se adresă fostul ei soţ, fără niciun preambul.

— S-a înrăutăţit deja, spuse ea stând în uşa bucătăriei şi urmărindu-l pe Miguel, care schimba canalele:

— … aici e într-adevăr alunecos…

— … vă sfătuim să rămâneţi acasă. Dacă nu sunteţi nevoiţi să vă duceţi neapărat undeva, atunci nu vă duceţi.

— … condiţii înşelătoare…

— Nu sunt sigură că e o idee bună să-l scot pe vremea asta, obiectă Pilar. La televizor spune că pe drumuri e într-adevăr polei şi…

— Şi eu spun să-l aduci aici acum, sublinie răutăcios Joe. Ştiu ce faci. Crezi că poţi profita de un strop de zăpadă ca să-l ţii pe fiul meu departe de mine de Crăciun.

— Nu-i adevărat, protestă ea. Mă gândesc doar la siguranţa lui. N-am cauciucuri de iarnă şi…

— Te gândeşti la copil pe naiba! Îţi închipui că ai găsit cum să mă lipseşti de drepturile mele. Ei, o să vedem ce are de spus avocatul meu despre asta. Îi sun, pe el şi pe judecător, şi le spun ce pui la cale, şi că m-am săturat de tot rahatul ăsta, vreau custodia deplină. Şi pe urmă vin chiar eu acolo să-l iau. Să fie pregătit când ajung! zbieră, şi închise telefonul.

La 2.22 P.M., mama lui Luke sună de pe celularul ei şi îi spuse că avea să întârzie şi că el trebuia să-nceapă să se apuce de gătit gâsca.

— Drumurile sunt groaznice şi oamenii *nu* ştiu să conducă. Am în faţă un Subaru roşu care tocmai a virat brusc şi a intrat pe banda mea şi…

— Mamă, mamă, o întrerupse Luke, gâsca. Cum să m-apuc de gătit gâsca? Ce trebuie să fac?

— Doar s-o pui în cuptor. Shorty şi Madge ar trebui s-ajungă

în curând acolo, şi o să se ocupe ea în continuare. Tu nu trebuie decât să-ncepi. Mai întâi scoate punga cu măruntaie. Pune peste ea un cort din folie de aluminiu.

— Un ce din folie de aluminiu?

— Un cort. Îndoaie o bucată de folie pe mijloc şi pune-o peste gâscă. O-mpiedică să se rumenească prea repede.

— O bucată cât de mare?

— Destul de mare ca s-acopere gâscă. Şi nu îndoi marginile spre interior.

— Marginile cuptorului?

— Ale cortului. Faci să pară totul mult mai dificil decât e. Nu ţi-ar veni să crezi câte maşini au ieşit de pe drum, şi toate sunt vehicule de teren. Aşa le trebuie, îşi închipuie că dacă au tracţiune pe patru roţi îşi pot permite să meargă cu o sută patruzeci şi cinci de kilometri la oră pe un *viscol*…

— Mamă, mamă, cum rămâne cu umplutura? Nu trebuie să umplu gâsca?

— Nu. Nimeni nu mai pune umplutură în pasăre. Salmonella. Aşază gâscă în tava pentru copt şi pune-o în cuptor. La o sută şaptezeci şi cinci de grade.

Pot să fac asta, se gândi Luke, şi o făcu. Zece minute mai târziu, realiză că uitase s-o acopere cu cortul din folie de aluminiu. Avu nevoie de trei încercări ca să obţină o bucată de mărimea potrivită şi mama lui nu-i spusese cu ce parte trebuia s-o pună în sus, cu cea mată sau cu cea lucioasă, dar când o verifică, douăzeci de minute mai târziu, gâscă părea în regulă. Mirosea bine şi începuse deja să lase zeamă în tavă.

După ce încheie convorbirea cu Joe, Pilar rămase multă vreme aşezată la masa din bucătărie, încercând să decidă ce era mai rău, să-l lase pe Joe să-l ia pe Miguel pe un asemenea viscol sau să-l lase pe Miguel să asiste la cearta care avea să urmeze dacă încearcă să-l oprească.

— Te rog, te rog…, murmură, neştiind nici măcar pentru ce se ruga.

Miguel veni în bucătărie şi i se urcă în poală. Ea se grăbi să-şi şteargă ochii.

— Ştii ce, scumpule? spuse, veselă. Tati o să vină-n curând după tine. Trebuie să-ţi aduni jucăriile pe care vrei să le iei.

— Ba nu, zise Miguel, clătinând din cap.

— Ştiu că voiai să faci un om de zăpadă, continuă ea, dar ştii ce? Ninge şi în Escondido. Poţi să faci omul de zăpadă cu tati.

— Ba nu, repetă copilul, dându-se jos din poala ei şi trăgând-o de mână.

O conduse în camera de zi.

— Ce e, scumpule? Întrebă ea, şi băiatul arătă spre televizor.

Pe ecran, reporterul din Santa Monica spunea:

— … următoarele drumuri sunt închise: I-5, de la Chula Vista la Santa Ana, I-15 de la San Diego la Barstow, Highway 78 de la Oceanside la Escondido…

Mulţumesc, murmură Pilar fără grai, mulţumesc. Miguel fugi în bucătărie şi se întoarse cu o bucată de hârtie pentru desen şi cu un creion roşu.

— Poftim, spuse, îndesându-le în mâna ei. Trebuie să-i scrii lui Moş Crăciun. Ca să ştie să-mi aducă aici cadourile, nu la tati.

Comandând o sopapilla[17] şi apoi o cafea mexicană, Bev reuşi să-şi prelungească masa de prânz până aproape de ora două. Când îi aduse cafeaua, Carmelita se uită neliniştită la zăpada care troienea în patio şi apoi la ea, aşa că Bev îi ceru nota de plată şi o semnă, permiţându-i astfel să plece, după care se întoarse în camera ei să-şi ia haina şi mănuşile.

Deşi magazinele erau închise, se putea uita în vitrine, îşi spuse, putea să admire covoarele navajo şi oalele de la Santa Clara şi bijuteriile indiene expuse, însă viscolul se înteţi. Şirul de *luminarias* de pe lângă ziduri dispărea sub mormane de zăpadă, iar pungile de hârtie care susţineau lumânările se încovoiau, îngreunate de umezeală.

Nu le vor aprinde niciodată, se gândi Bev, întorcându-se în Plaza.

Când termină de parcurs una dintre laturi, ninsoarea se transformase în viscol, se înteţise atât de tare, încât nu vedea partea opusă a pieţei, şi vântul era tăios. Renunţă şi se întoarse la hotel.

În hol, tot personalul, inclusiv recepţionerul şi Carmelita, în palton şi cizme, era adunat în faţa televizorului şi se uita la o hartă meteorologică a statului New Mexico.

— … în momentul de faţă, în New Mexico ninsorile cad în

17 Un fel de plăcintă cu mere (n. tr.).

cea mai mare parte a teritoriului, spunea prezentatorul, inclusiv în Gallup, Carlsbad, Ruidoso şi Roswell. Sunteţi sfătuiţi să evitaţi călătoriile în zona centrală, vestică şi sudică a statului, inclusiv în Lordsburg, în Las Cruces şi în Truth or Consequences. Se pare că vom avea aproape peste tot un Crăciun Alb, oameni buni.

— Aveţi două mesaje, îi spuse recepţionerul, când dădu cu ochii de ea.

Ambele erau de la Janice, care telefona din nou în timp ce Bev îşi scotea haina, în camera ei.

— Am văzut la televizor că ninge în Santa Fe, şi tu spuneai că te duci să vizitezi obiective turistice. Mă-ntrebam dacă eşti bine.

— Sunt aici, la hotel, îi răspunse Bev. Nu plec nicăieri.

— Bine, spuse Janice, răsuflând uşurată. Te uiţi la televizor? Meteorologii spun că nu e un viscol obişnuit. E un soi de megaviscol extrem. Aici avem zăpadă de nouăzeci de centimetri. S-a întrerupt curentul în tot oraşul şi tocmai s-a-nchis aeroportul. Sper c-o să reuşeşti să te-ntorci acasă. Hopa, au pâlpâit becurile. Ar trebui să caut nişte lumânări înainte de a se stinge.

Şi închise.

Bev deschise televizorul. Pe canalul local se anunţau evenimentele anulate:

— Procesiunea alegorică de Crăciun organizată de Prima Biserică Metodistă Unită a fost anulată şi în această seară nu va fi nicio *posada*[18] la Madonna di Gaudalupe. Centrul Canyon Day care se va închide la ora trei…

Apăsă butonul telecomenzii. La CNBC se discuta despre alte viscole în ajunul Crăciunului, iar la CNN Daryn Kagan stătea lângă un troian pe Fifth Avenue.

— Asta e ziua în care se fac de obicei cele mai multe cumpărături, spunea ea, dar după cum vedeţi…

Apăsă din nou butoanele telecomenzii, în căutarea unui film. Lui Howard i-ar fi plăcut asta, se gândi fără să vrea. Ar fi fost în elementul lui.

---

18 Ritual de Crăciun in lumea hispanică, în care pelerinii merg din uşă în uşă cerând adăpost, în amintirea lui Iosif şi a Mariei în căutarea unui loc în care să se nască pruncul Iisus (n. tr.).

Trecu grăbită în revistă toate canalele, în căutarea unui film, dar peste tot se discuta despre vreme.

— Se pare că întreaga ţară va avea anul ăsta un Crăciun Alb, spunea Peter Jennings, indiferent dacă şi-l doreşte sau nu.

Ar fi de crezut că difuzează cineva un film de Crăciun, se gândi înverşunată Bev, reîncepând să treacă de pe un canal pe altul. E Ajunul Crăciunului. *Crăciun în Connecticut* sau *Holiday Inn.* Sau *Crăciun Alb.*

Howard se încăpăţâna să-l vadă ori de câte ori îl găsea pe vreun post, chiar dacă se apropia de sfârşit.

— De ce te uiţi la asta? întreba ea când intra în cameră şi îl găsea privindu-l, fără să-şi poată dezlipi ochii de penultima scenă. Avem caseta video.

— Sst, tocmai a ajuns la partea cea mai frumoasă, spunea el, şi se apleca să-l vadă pe Bing Crosby deschizând uşile hambarului ca să dezvăluie imaginea unei ninsori ce părea contrafăcută, căzând peste un decor care lăsa aceeaşi impresie.

Pe urmă, când el intra în bucătărie, ea îl întreba cu sarcasm:

— Cum s-a terminat de data asta? Bing şi Rosemary Clooney s-au împăcat? Au salvat hanul Generalului şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi?

Dar Howard nu se lăsa momit.

— Au avut un Crăciun alb, răspundea încântat, şi se ducea să se uite pe fereastră, la nori.

Nu găsi nimic altceva în afara ştirilor despre viscol, cu excepţia unei reclame pentru vânzarea unui set de cuţite Ginsu. Ce bine se potriveşte, se gândi ea, şi se lăsă pe spate în pat, urmărind-o.

La 2.08, greutatea noului strat de zăpadă adăugat de ninsoarea dezlănţuită declanşa o avalanşă imensă în zona „pantelor în totalitate extrem de abrupte” de lângă Breckenridge, doborând în cale un număr enorm de pini Ponderosa şi îngropând totul, dar nu şi pe Kent şi pe Bodine, care se aflau tot în Honda lor, încercând să-şi ţină cald şi să-şi asigure supravieţuirea cu o cutie de Tic-Tac şi cu un covrig vechi, găsit de Kent în torpedou.

La două şi jumătate, Madge şi Shorty încă nu sosiseră, aşa că Luke inspecta gâsca. Părea să se coacă bine, dar în tavă se

adunase îngrozitor de multă zeamă. Peste o jumătate de oră, când se uită din nou, lichidul avea aproape trei centimetri.

Ceea ce nu putea fi bine. Ultima oară când se lăsase convins să pregătească masa din Ajunul Crăciunului, curcanul nu produsese decât vreo câteva linguri de zeamă. Îşi amintea cum le scursese mama lui ca să facă sosul pentru friptură.

Încercă să dea de ea. Pe telefonul lui apăru mesajul: „Persoana apelată este indisponibilă”, ceea ce însemna că ei i se descărcase bateria sau că-şi închisese celularul. Încercă s-o sune pe mătuşa Madge. Niciun răspuns.

Scoase din coşul de gunoi ambalajul de plastic în care fusese gâsca, îl întinse şi citi instrucţiunile. „Se coace descoperită, la 175 de grade, timp de douăzeci şi cinci de minute pentru fiecare jumătate de kilogram.”

Descoperită. Asta trebuia să fie problema, cortul din folie de aluminiu. Nu lăsa surplusul de zeamă să se evapore. Deschise cuptorul şi îl îndepărtă. Cincisprezece minute mai târziu, când se uită din nou la gâscă, o găsi în cinci centimetri de grăsime şi, cu toate că, ţinând cont de instrucţiunile de pe ambalaj, trebuia să mai stea la cuptor încă trei ore, partea de deasupra era deja maronie şi crocantă.

La 2.51 P.M., Joe Gutierez ieşi din casă trântind uşa şi plecă să-l ia pe Miguel. De când terminase de vorbit cu Pilar, încercase să-l găsească la telefon pe afurisitul lui de avocat, dar individul nu răspundea.

Străzile erau un adevărat dezastru şi, când ajunse la rampa de intrare pe I-15, găsi o barieră de-a latul drumului. Coborî înapoi, cu motorul huruind, intenţionând s-o ia pe Highway 78, dar era tot un drum blocat. Se întoarse acasă ca o furtună şi îl sună pe avocatul lui Pilar, dar nici aceasta nu-i răspunse. Pe urmă îl sună pe judecător, la un număr de celular inexistent în cartea de telefon, pe care-l văzuse pe agenda computerizată a avocatului său.

Judecătorul, care rămăsese blocat şi aştepta de trei ore firma de remorcare într-un local Starbucks de la ieşirea din Bakersfield, ascultând cum distrugea Harry Connick Jr. „Crăciun Alb”, nu se dovedi deosebit de înţelegător, mai ales când Joe începu să înjure.

Făcură schimb de insulte şi judecătorul îşi propuse să

declare că Joe adusese ofense la adresa Curţii. Pe urmă sună la firma de remorcare, să vadă de ce dura atât de mult, şi când operatorul îi spuse că era al nouăsprezecelea la rând şi că mai avea de aşteptat cel puţin încă patru ore, decise să revizuiască întregul contract de custodie.

La ora trei, toate reţelele de televiziune şi toate canalele de ştiri de pe cablu găsiseră câte un logo. La ABC era *Ţara Minunilor Iernii,* la NBC i se spunea *Super Viscolul,* iar la Fox News, *Lovitura Dură a Iernii.* CBS şi MSNBC merseseră amândouă pe *Crăciun Alb,* flancat de o fotografie a lui Bing Crosby (cel de la MSNBC purta căciula de Moş Crăciun din film).

Canalul Meteo alese ca logo o hartă schimbătoare a lumii, acum albă în proporţie de două treimi, şi anunţase că ningea în Karachi, în Seul, în Insulele Solomon şi la Bethleem, unde slujba religioasă de Crăciun – de obicei anulată din cauza ciocnirilor violente dintre israelieni şi palestinieni – fusese anulată acum din cauza vremii nefavorabile.

La 3.15 P.M., Jim o sună pe Paula de la aeroport ca să-i spună că zborurile cu care trebuia să vină Kindra şi David fuseseră amânate pe termen nedefinit.

— Iar tipul de la US Air spune că aeroportul Houston se închide. Dallas Internaţional e închis deja, aşa cum sunt şi JFK şi O’Hare. Ce face Stacey?

E incorigibilă, se gândi Paula.

— Se simte excelent, spuse. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Nu. Ascultă, spune-i că eu încă mai am speranţe, dar lucrurile n-arată bine.

Paula îi transmise, dar fără niciun efect.

— Du-te şi pune-ţi rochia, îi porunci Stacey, pentru ca reverendul să facă repetiţia cu tine, şi pe urmă o să-i poţi arăta Kindrei şi lui David unde să stea când vor sosi.

Paula îşi îmbrăcă rochia de domnişoară de onoare, dorindu-şi să nu fi fost fără mâneci, şi făcu repetiţia avându-l în rolul cavalerului de onoare pe cântăreţul la violă, care-şi pusese smochingul ca să scape de hainele ude de zăpadă.

Imediat ce terminară, Paula se duse în sacristie să-şi ia un pulover din valiză. Reverendul veni după ea şi închise uşa.

— Am încercat să vorbesc cu Stacey, spuse. Va trebui să amânaţi nunta. Drumurile devin cu adevărat periculoase şi tocmai am auzit la radio că au închis autostrada.

— Ştiu, zise Paula.

— Ei, ea nu ştie. E convinsă că totul o să meargă perfect.

Şi n-ar fi exclus, se gândi Paula. La urma urmelor, ea e Stacey.

Cântăreţul la violă îşi vârî capul pe uşă.

— Veşti bune, spuse el.

— A sosit cvartetul de coarde? întrebă reverendul.

— A sosit Jim? zise Paula.

— Nu, dar Sheo şi Leif l-au găsit pe violoncelist. A degerat, dar în rest e OK. Îl duc la spital. Arătă către altar. Îi spui tu Reginei refuzurilor sau îi spun eu?

— Îi spun, zise Paula, şi se întoarse în altar. Stacey…

— Rochia ta arată splendid! strigă aceasta, şi o trase lângă fereastră. Uite ce bine se potriveşte cu zăpada!

La patru fără un sfert, când auzi soneria, Luke se gândi: „În sfârşit! Mama!” şi alergă să deschidă. Era mătuşa Lulla. Privi plin de speranţă pe lângă ea, dar nimeni altcineva nu-şi trăgea maşina pe alee şi pe strada plină de zăpadă nu se apropia nimeni.

— Ştii cumva cum se găteşte o gâscă? o întrebă.

Ea îl privi în tăcere preţ de o clipă îndelungată, apoi îi întinse farfuria cu măsline pe care o adusese şi îşi scoase pălăria, eşarfa, mănuşile, cizmele de plastic şi paltonul bătrânesc.

— Mama ta şi Madge au fost întotdeauna gospodinele, spuse ea. Eu am fost cea teatrală; apoi, în timp ce digera el acea informaţie bizară, adăugă: De ce întrebi? Gâsca ta e coaptă?

— Da, spuse el, şi o conduse în bucătărie, unde gâsca înota într-o mare de grăsime.

— Doamne Sfinte! exclamă mătuşa Lulla, de unde e toată grăsimea asta?

— Nu ştiu, zise el.

— Ei, primul lucru pe care trebuie să-l facem e să vărsăm o parte din ea, până nu se-neacă biata gâscă.

— Am făcut-o deja, spuse Luke.

Săltă capacul unei cratiţe în care turnase mai devreme

grăsimea.

— Ei, trebuie să torni mai multă, zise ea cu simţ practic, şi o să ai nevoie de o cratiţă mai mare. Sau poate ar trebui s-o turnăm pur şi simplu în chiuvetă şi să scăpăm de dovezi.

— E pentru sos, spuse el, scotocind în dulapul de sub chiuvetă în căutarea cratiţei mari pe care i-o dăduse mama lui pentru spaghete.

— Oh, fireşte, încuviinţă ea, şi adăugă, gânditoare: *Chiar* ştiu cum se face sosul. M-a învăţat Alec Guinness.

Luke îşi scoase capul din dulap.

— Alec Guinness te-a-nvăţat să faci sos?

— Nu e chiar aşa de greu, declară ea, deschizând uşa cuptorului şi aruncând o privire speculativă asupra gâştei. Se-ntâmplă cumva să ai nişte vin la-ndemână?

— Da. Luke ieşi din dulap cu oala. De ce? Vinul neutralizează grăsimea?

— N-am idee, dar când jucam în spectacole cu buget redus am învăţat, printre altele, că atunci când te confrunţi cu lipsa de succes sau cu o premieră îţi e de folos dacă eşti cherchelit.

— Ai jucat în spectacole cu buget redus? se miră Luke. Mama nu mi-a spus niciodată c-ai fost actriţă.

— N-am fost, zise ea, deschizând uşile dulapului.

Scoase două pahare pentru vin.

— Ar fi trebuit să-mi vezi spectacolele de revistă.

La ora 4.00 P.M., toate reţelele de televiziune şi toate canalele de ştiri de pe cablu îşi schimbaseră logourile ca să reflecte înrăutăţirea situaţiei. ABC avea *Mega-Viscolul,* NBC avea *Macro-Viscolul* iar CNN alese *Furtuna Perfectă,* alături de imaginea unei bărci potopite de un val enorm. CBS şi MSNBC aleseră, amândouă, *Era Glaciară,* CBS cu un semn de întrebare, iar MSNBC cu unul de exclamare, plus un desen reprezentându-l pe Yeti. Iar FOX, deşi se considera un post de ştiri „corect şi echilibrat”, anunţa *Sfârşitul Lumii!*

— *Acum* pot să fiu speriat? întrebă Chin.

— Nu, răspunse Nathan, introducând în computer cantităţile de zăpadă căzute. În primul rând, e vorba de Fox. În al doilea rând, o discontinuitate nu înseamnă neapărat sfârşitul lu…

Luminile clipiră. Cei doi se opriră şi se holbară la tuburile fluorescente de deasupra capetelor. Acestea clipiră din nou.

— Copie! strigă Nathan, şi se repeziră amândoi la terminalele lor, se grăbiră să introducă dischete şi începură să tasteze cu frenezie, ridicându-şi din când în când neliniştiţi privirea către neoane.

Chip scoase discheta din locaş.

— Spuneai că o discontinuitate nu înseamnă neapărat că vine sfârşitul lumii?

— Da, dar dacă pierdem datele o să vină. De acum înainte facem copii din cincisprezece în cincisprezece minute.

Luminile clipiră din nou, se stinseră pentru zece secunde nesfârşite, apoi se reaprinseră şi îl auziră pe Peter Jennings spunând:

— … Huntsville, Alabama, unde mii de persoane au rămas fără curent electric. Mă aflu aici, la şcoala medie Byrd, care serveşte drept adăpost temporar.

Îndesă microfonul sub nasul unei femei cu o lumânare în mână.

— Când s-a întrerupt curentul? o întrebă.

— Pe la amiază, răspunse ea. Mai înainte de asta, luminile au clipit de două ori, dar s-au reaprins de ambele daţi, şi am crezut că totul era OK, şi apoi m-am dus să pregătesc prânzul, şi atunci s-au stins, uite aşa… – pocni din degete – fără niciun avertisment.

— Facem copii din cinci în cinci minute, zise Nathan, apoi îl întrebă pe Chin, care îşi punea hanoracul: Unde te duci?

— La maşină, s-aduc o lanternă.

Se întoarse peste zece minute, acoperit de zăpadă, cu urechile şi cu obrajii de un roşu strălucitor.

— Stratul e de un metru şi un sfert. Spune-mi încă o dată de ce nu trebuie să-mi fie frică, zise el, întinzându-i lanterna lui Nathan.

— Pentru că nu cred că e o discontinuitate. Cred că e doar un viscol.

— Doar un viscol? făcu Chin arătând către televizoare, unde reporteri cu obraji şi urechi roşii stăteau în faţa unui şir de pluguri de zăpadă pe Broardwalk în Atlantic City, a unui tren deraiat din Casper şi, respectiv, a unui Wal-Mart prăbuşit din Biloxi.

— …din cauza greutăţii stratului de zăpadă cu o grosime-record, de un metru şi jumătate, spunea Brit Hume.

Din fericire, aici n-a fost nimeni rănit. Însă în Cincinnati…

— Un metru şi jumătate, repetă Chin. În Mississippi. Dacă o să continue să ningă şi să tot ningă până când întreaga lume…?

— Nu se poate, zise Nathan. Nu e destulă umezeală în atmosferă şi nu există niciun front de joasă presiune deasupra Golfului care să pompeze umezeala peste zona de şi mai joasă presiune a Statelor Unite. Nu există niciun front de joasă presiune şi niciun maxim de presiune care să-l împingă, nicio coliziune de mase de aer, nimic. Uită-te aici. A început în patru locuri diferite, aflate la sute de kilometri distanţă unul de altul, la latitudini şi la altitudini diferite, şi fără ca vreunul dintre ele să fie amplasat într-o zonă de maximă presiune. Viscolul ăsta nu respectă nicio regulă.

— Şi asta nu dovedeşte că e o discontinuitate? întrebă nervos Chin. Faptul că e diferit de orice altceva de până acum nu e un indiciu?

— *Clima* ar fi complet diferită, *vremea* ar fi complet diferită, *nu* legile fizicii. Nathan arătă către harta lumii de pe ecranul din centru dreapta. Dacă ar fi o discontinuitate, ai vedea o modificare a temperaturii curenţilor oceanici, o deplasare a curenţilor jet, o schimbare a tiparului de circulaţie a vânturilor. Nu există nimic din toate astea. Curenţii jet nu s-au modificat, rata de topire a gheţii din Antarctica e neschimbată, Curentul Golfului e încă la locul lui. La fel ca El Niño. La fel ca Veneţia.

— Da, dar ninge pe Grand Canale, obiectă Chin. Prin urmare, care e cauza acestui megaviscol?

— Tocmai asta e problema. Nu e un megaviscol. Dacă ar fi fost, l-ar fi însoţit furtuni de gheaţă, vânturi de intensitatea uraganelor, microrafale, tornade, şi până acum n-a apărut nimic de genul ăsta. Din câte pot spune eu, singurul fenomen care se manifestă e ninsoarea. Clătină din cap. Nu, se petrece cu totul altceva.

— Ce?

— N-am idee.

Se holbă posomorât la ecrane.

— Vremea e un sistem remarcabil de complex. Poate că sute sau chiar mii de factori pe care nu i-am inclus îşi manifestă aici efectele: dinamica norilor, variaţiile locale de temperatură, poluarea. Sau ar putea fi ceva pe care nici măcar nu l-am luat în considerare: efectele dezgheţului asupra albedoului la

altitudini mari, eroziunea plajelor, activitatea petelor solare. Sau efectul câmpului magnetic generat de difuzarea melodiei „Crăciun Alb” de sute de ori la radio în săptămâna asta.

— Patru mii nouă sute treizeci şi trei, preciza Chian.

— Poftim?

— De atâtea ori e difuzat „Crăciun Alb” în interpretarea lui Bing Crosby, în cele două săptămâni dinaintea Crăciunului, la care se adaugă un număr de nouă mii şaizeci şi două de difuzări ale melodiei în interpretarea altor artişti. Inclusiv Otis Redding, U2, Peggy Lee, Three Tenors şi Flaming Lips. Am citit pe internet.

— Nouă mii şaizeci şi doi, zise Nathan. Bun, e cu siguranţă un număr destul de mare ca să poată avea efecte.

— Ştiu ce vrei să spui. Ai auzit noua versiune rap cântată de Eminem?

La 4.15 P.M., cratiţa pentru spaghete se umpluse cu grăsime de gâscă în proporţie de două treimi, mama lui Luke, Madge şi Shorty încă nu sosiseră şi pasărea era aproape gata. După trei pahare de vin de fiecare, Luke şi Lulla hotărâseră să facă sosul.

— Şi pune cortul înapoi, zise ea, cernând făină într-un vas. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat când jucam în West End e că descoperit nu înseamnă neapărat mai bun.

Adăugă o cană de apă.

— Mai ales când joci Shakespeare.

Presără sare şi piper.

— Îmi aduc aminte de *Macbeth,* într-o versiune nud greşit înţeleasă, pe care am interpretat-o împreună cu Larry Olivier. Întinse brusc mâna, cu un aer dramatic: „Pumnal o fi ceea ce văd în faţă?”[19] *nu* trebuie să fie o replică amuzantă. Richard m-a învăţat cum să fac asta, adăugă, amestecând energic cu o furculiţă. Elimină cocoloaşele.

— Richard? Richard *Burton?*

— Da. Un bărbat adorabil. Bineînţeles că bea ca o sugativă când era deprimat – asta s-a întâmplat după ce l-a părăsit Liz a doua oară – ceea ce nu părea să-i afecteze niciodată performanţele din pat sau din bucătărie. Spre deosebire de Peter.

---

19 Traducere de Ion Vinea, din volumul *Teatru,* Ed. pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1964 (n. tr.).

— Peter? Peter Ustinov?

— O'Toole. Ia să vedem.

Lulla turnă în untura fierbinte amestecul pe bază de făină. Care se făcu nevăzut.

— Are nevoie de un moment ca să se-ngroaşe, zise ea plină de speranţă, dar după mai multe minute în care se holbară amândoi în cratiţă, nu se îngroşase câtuşi de puţin. Cred că ne trebuie mai multă făină şi un vas mai mare. Unul mult mai mare. Şi încă un pahar cu vin.

Luke le aduse şi, după ce amestecă o bună bucată de vreme, ea adăugă amestecul în grăsimea care începu imediat să se îngroaşe.

— Oh, bun, comentă ea amestecând, după cum obişnuia să spună John Gielgud: „Dacă nu reuşeşti prima oară”… Oh, vai!

— De ce spunea asta… oh, vai? Întrebă Luke, uitându-se cu atenţie în oală şi văzând că grăsimea se îngroşase brusc, preschimbându-se într-o masă solidă, globulară.

— Sosul n-ar trebui să arate aşa, spuse mătuşa Lulla.

— Nu, încuviinţă Luke. S-ar părea că am făcut o minge de untură.

O priviră amândoi o clipă.

— Nu cred c-o putem da drept o găluşcă foarte mare.

— Nu, zise Luke, încercând să desprindă o bucată din ea cu furculiţa.

— Şi nu cred c-o să încapă pe toboganul crematoriului de gunoi. N-am putea să-nfigem în ea seminţe de susan, s-o agăţăm într-un copac şi să pretindem că e o bilă de seu pentru păsări?

— Numai dacă vrem să punem pe urmele noastre organizaţiile de protecţie a animalelor. În plus, ăsta n-ar fi canibalism?

— Ai dreptate, admise mătuşa Lulla, dar trebuie să facem ceva cu ea înainte de a ajunge mama ta aici. Presupun că Munţii Yucca sunt prea departe, adăugă, dusă pe gânduri. Şi n-ai nişte acid la-ndemână, nu-i aşa?

La 4.23 P.M. Slim Rushmore de la KFLG, care emitea din Falgstaff, Arizona, făcu un efort plin de curaj încercând să schimbe subiectul talk-show-ului său radiofonic, abordând tema certificatelor de şcolarizare, de obicei garantat incendiară, dar

ascultătorii săi nu erau dispuşi s-o preia.

— Zăpada asta e evident un semn că se apropie Apocalipsa, îl informă o femeie din Colorado Springs. În cartea lui Daniel se spune că Dumnezeu o să trimită zăpada ca „să se curăţească şi să se albească până la sfârşitul vremii”[20], iar cartea Psalmilor scrie „Focul, grindina, zăpada, gheaţa, viforul, toate îndepliniţi cuvântul Lui”[21], şi în cartea lui Isaia…

După al patrulea citat din Scriptură (din Cartea lui Iov. El porunceşte zăpezii: „Cazi pe pământ”[22], Slim o întrerupse şi preluă următorul apel:

— Ştiţi ce a declanşat toate astea, nu-i aşa? spuse Dwayne din Poplar Bluffs, pe un ton belicos. Comuniştii au pus florură în apă, în anii cincizeci.

La 4.25 P.M. clubul de ţară sună la biserică şi anunţă că localul se închide, fiindcă nu reuşiseră s-ajungă decât doi dintre angajaţi şi nu primiseră niciunul dintre felurile de mâncare comandate, şi fiindcă oricine se încăpăţâna să facă o nuntă pe o asemenea vreme era nebun.

— O să-i spun ei, zise Paula, şi plecă s-o caute pe Stacey.

— Îşi pune rochia de mireasă, zise cântăreţul la violă.

Paula gemu.

— Da, ştiu, făcu el. Am încercat să-i explic că restul cvartetului *nu* vine, dar n-am ajuns la niciun rezultat. O privi întrebător. Nici cu tine n-ajung nicăieri, nu-i aşa? o întrebă, şi chiar atunci intră Jim.

Era plin de zăpadă.

— Maşina s-a împotmolit, spuse.

— Unde sunt Kindra şi David?

— Au închis aeroporturile din Houston, îi explică el trăgând-o deoparte, şi din Newark. Şi adineauri am vorbit cu mama lui Stacey. E blocată în Lavoy. Tocmai au închis autostrada. N-are cum s-ajungă aici. Ce-o să facem?

— Trebuie să-i spui şi ei că e cazul să contramandaţi ceremonia, răspunse Paula. N-aveţi de ales. Şi trebuie s-o faceţi

---

20 Daniel 11:35, Biblia sau Sfânta Scriptură, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 1997 (n. tr.).

21 Psalmi 148:8 (n. tr.).

22 Iov 37:6 (n. tr.).

acum, înainte de a încerca invitaţii să ajungă la biserică.

— E evident că n-ai văzut ce e acum afară. Crede-mă, nimeni n-o să iasă pe vremea asta.

— Atunci e clar că trebuie să anulaţi.

— Ştiu, spuse el îngrijorat. Numai că… ea o să fie atât de dezamăgită.

Dezamăgită nu e cuvântul care-ţi vine în minte, medită Paula, şi îşi dădu seama că n-avea idee cum urma să reacţioneze Stacey. N-o văzuse niciodată nereuşind să-şi impună voinţa. Oare ce-o să facă, se întrebă curioasă, şi porni spre sacristie, să-şi schimbe rochia de domnişoară de onoare.

— Aşteaptă, zise Jim, apucând-o de mână. Trebuie să m-ajuţi să-i spun.

Îmi ceri mult prea mult, se gândi Paula. Vreau să te însori cu mine, nu cu ea.

— Păi…, începu ea.

— Nu pot s-o fac fără tine, insistă el. Te rog!

Ea îşi eliberă mâna.

— OK, acceptă, şi se duseră în vestiar, unde Stacey era în rochie de mireasă şi se privea în oglindă.

— Stacey, trebuie să stăm de vorbă, zise Jim după ce aruncă o privire către Paula. Tocmai am primit veşti de la mama ta. N-o să poată ajunge aici. E blocată într-un popas pentru camioane, lângă Lavoy.

— Nu se poate, îi spuse Stacey imaginii sale în oglindă. Îmi aduce voalul. Se răsuci ca să-i zâmbească Paulei. A fost al străbunicii. E din dantelă, cu un model cu fulgi de zăpadă.

— Nici Kindra şi nici David nu pot ajunge, adăugă Jim. Se uită la Paula, apoi îşi luă inima-n dinţi: Trebuie să reprogramăm nunta.

— S-o reprogramăm? repetă Stacey, ca şi cum n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul.

Şi probabil chiar aşa e, se gândi Paula.

— N-o putem reprograma. O nuntă din Ajunul Crăciunului trebuie să aibă loc în Ajunul Crăciunului.

— Ştiu, iubito, dar…

— Nimeni n-o să poată ajunge aici, interveni Paula. Au închis toate drumurile.

Reverendul intră în încăpere.

— Guvernatorul a decretat stare de urgenţă din cauza

zăpezii şi a interzis toate călătoriile care nu sunt neapărat necesare. V-aţi decis să anulaţi? întrebă femeia, plină de speranţă.

— Să anulăm? se miră Stacey, aranjându-şi trena. Despre ce vorbiţi? Totul o să fie perfect.

Şi, pentru o clipă de nebunie, Paula aproape că o văzu realizându-şi dorinţa, văzu vremea limpezindu-se, restul cvartetului făcându-şi apariţia florile, Kindra şi David şi vălul sosind în următoarele treizeci şi cinci de minute. Se uită pe fereastră. Reflectându-se vag în lumina lumânărilor, zăpada cădea cu mai multă putere ca niciodată.

— Reprogramarea e singura noastră opţiune, zise Jim. Mama ta nu poate ajunge, aşa cum nu pot ajunge nici domnişoara şi cavalerul de onoare…

— Spune-le să ia alt avion, îi ceru Stacey.

Paula mai făcu o încercare.

— Stacey, cred că nu-ţi dai seama, e un viscol foarte puternic. Aeroporturile din toată ţara sunt închise…

— Inclusiv cel de aici, interveni cântăreţul la violă, vârându-şi capul pe uşă. Tocmai s-a anunţat la ştiri.

— Ei, atunci du-te să-i aduci, spuse Stacey, potrivindu-şi faldurile rochiei.

Paula pierduse şirul conversaţiei.

— Pe cine?

— Pe Kindra şi pe David.

Stacey îşi aranjă gulerul.

— De la *Houston?* făcu Jim, uitându-se neajutorat la Paula.

— Ascultă, Stacey, zise Paula, luând-o cu fermitate de umeri, ştiu cât de mult ţi-ai dorit o nuntă în Ajunul Crăciunului, dar pur şi simplu n-o să meargă. Drumurile sunt impracticabile. Florile tale sunt într-un şanţ, mama ta e blocată într-un popas pentru camioane…

— Iar violoncelistul e în spital cu degeraturi, interveni cântăreţul la violă.

— Şi cred că nu vrei s-o mai sfârşească şi altcineva acolo. Trebuie s-accepţi realitatea. Nu poţi face nunta în Ajunul Crăciunului.

— O puteţi reprograma de Sfântul Valentin, spuse reverendul. Nunţile sunt foarte frumoase atunci. Am deja două în ziua respectivă, dar o pot muta pe una mai târziu. A voastră

ar putea fi tot seara…

Paula îşi dădu seama că Stacey încetase deja să mai asculte.

— *Tu* ai făcut asta, se răsti Stacey la Paula. M-ai invidiat întotdeauna şi acum te răzbuni pe mine stricându-mi nunta.

— Nu strică nimeni nimic, Stacey, zise Jim, păşind între ele. E un viscol.

— Oh, atunci presupun că e vina *mea!* strigă Stacey. Numai fiindcă mi-am dorit o nuntă iarna, cu zăpadă…

— Nu e vina nimănui, spuse Jim, cu asprime. Uite ce e, nici eu nu vreau să mai aştept, şi nici nu e necesar. Ne putem căsători aici şi acum.

— Da, zise cântăreţul la violă. Aveţi un pastor. Îi zâmbi Paulei. Aveţi doi martori.

— Are dreptate, întări Jim. Avem aici tot ce ne trebuie. Tu eşti aici, *eu* sunt aici, şi asta e tot ce contează de fapt, nu-i aşa? Nu o nuntă decorativă. Îi luă mâinile într-ale lui. Vrei să te măriţi cu mine?

Şi ce femeie ar putea să reziste unei asemenea oferte? se întrebă Paula. Oh, ei bine, când te-ai urcat în avion ştiai că el o să se-nsoare cu ea.

— Să mă mărit cu tine, repetă Stacey fără nicio expresie.

Reverendul se grăbi să iasă, spunând:

— Îmi aduc cartea. Şi roba.

— Să mă mărit cu tine? spuse Stacey. *Să mă mărit cu tine?* Se smulse din strânsoarea lui. De ce Dumnezeu m-aş mărita cu un *ratat* care nu poate face nici măcar un lucru simplu pentru mine? Îi *vreau* pe Kindra şi pe David aici. Îmi *vreau* florile. Îmi *vreau* voalul. Ce *sens* are să mă *mărit* cu tine dacă nu pot avea ceea ce vreau?

— Credeam că mă vrei pe mine, spuse Jim, ameninţător.

— Pe tine? zise Stacey, pe un ton care-i făcu pe Paula şi pe cântăreţul la violă să tresară. Am vrut să merg pe culoarul dintre scaune în amurg, în Ajunul Crăciunului – îşi flutură braţul în direcţia ferestrelor – cu lumina lumânărilor reflectându-se în geamuri şi cu fulgii de zăpadă căzând afară. Se întoarse, săltându-şi trena cu o smucitură, şi se uită la el. Dacă vreau să mă *mărit* cu tine? *Glumeşti!?*

Se lăsă o scurtă tăcere. Jim se răsuci şi o privi pe Paula cu toată seriozitatea.

— Dar tu vrei? o întrebă.

La ora şase fix sosiră Madge şi Shorty, unchiul Don, vărul Denny şi mama lui Luke.

— Scumpul meu, bietul de tine! îi şopti ea, întin-zându-i o caserolă cu fasole verde şi cartofi dulci. Blocat aici toată după-amiaza cu mătuşa Lulla… A vorbit până când ţi-a făcut capul calendar?

— Nu, răspunse el. Am făcut un om de zăpadă. De ce nu mi-ai spus că tanti Lulla a fost actriţă?

— Actriţă? zise ea, întinzându-i sosul de afine. Aşa ţi-a spus? Nu-l înclina, o să se verse. Ai avut probleme cu gâsca?

Deschise cuptorul s-o privească în tava ei, rumenită şi crocantă şi friptă exact atât cât trebuia.

— Au tendinţa să lase cam multă zeamă.

— Nicidecum, spuse Luke uitându-se peste umărul ei, pe fereastră, la omul de zăpadă din curtea din spate.

Zăpada pe care o pusese împreună cu mătuşa Lulla în jurul şi deasupra lui se topea. Trebuia să se furişeze în timpul cinei şi să-ngrămădească mai multă zăpadă peste el.

— Poftim. Mama lui îi întinse piureul de cartofi. Încălzeşte-l la microunde până când fac sosul.

— E făcut, o anunţă el, ridicând capacul ca să-i arate cum fierbea încet.

Avuseseră nevoie de patru încercări, dar aşa cum subliniase mătuşa Lulla, aveau mai mult decât suficientă grăsime cu care să experimenteze şi, după cum îi atrăsese tot ea atenţia, din trei mingi de grăsime ieşise un om de zăpadă mult mai realist.

— Cea de deasupra e prea mare, zisese el, luând în pumni mai multă zăpadă ca s-o acopere.

— Cred că m-am lăsat puţin dusă de val cu făina, recunoscuse ea. Pe de altă parte, seamănă perfect cu Orson. Îi înfipsese două măsline în loc de ochi. Şi se potriveşte atât de bine. A fost întotdeauna un cap pătrat.

— Sosul miroase delicios, spuse mama lui Luke, părând surprinsă. Tu l-ai făcut, nu-i aşa?

— Nu. Tanti Lulla.

— Ei, cred că eşti un sfânt fiindcă ai suportat-o, cu poveştile ei demente, toată după-amiaza, zise ea.

— Vrei să zici c-a inventat toate chestiile alea?

— Ai o sosieră? întrebă mama lui, deschizând dulapuri.

— Nu, răspunse el. Tanti Lulla n-a fost de fapt actriţă?

— *Nu.* Mama lui scoase un castron din dulap. Ai un polonic?

— Nu.

Ea găsi unul în sertarul cu tacâmuri.

— Lulla n-a obţinut nici măcar un singur rol fără să se culce cu cineva, îi povesti ea, punând sos cu polonicul într-un castron pe care i-l întinse. Cu Lionel Barrymore, cu Errol Flynn, cu Kenneth Branagh… Deschise cuptorul ca să se uite la gâscă. … Fără să-l punem la socoteală pe Alfred.

— Alfred *Lunt?*

— Hitchcock. Cred că asta tocmai e gata.

— Dar parcă spuneai că era timidă.

— Era. De-aia s-a înscris la cursul de actorie în liceu, ca să-şi învingă timiditatea. Ai un platou?

La 6.35 P.M., un membru al patrulei de schi din Breckenridge, care ieşise să caute patru participanţi la schi-cros dispăruţi, observă un far de maşină (singura parte a Hondei lui Kent şi Bodine care nu fusese acoperită de zăpadă). Avea la el o lopată pliantă, un GPS, un telefon prin satelit, un walkie-talkie, pături termice, pachete calde, batoane energizante, un termos cu cacao fierbinte şi o predică plină de asprime despre măsurile de siguranţă la vreme de iarnă, pe care le-o oferi lui Kent şi Bodine după ce îi dezgropa şi pe care ei o detestară cu adevărat.

— Cine se credea ciudatul ăla fascist când ne ameninţa aşa cu degetul? îl întrebă Bodine pe Kent după mai multe pahare de tequila la Laughing Moose.

— Da, spuse celălalt, cu elocvenţă, după care se ocupară de problema serioasă a modului în care puteau profita la maximum de zăpada proaspătă căzută în timp ce se aflau în maşină.

— Ştii ce-ar fi cu desăvârşire extrem? întrebă Bodine. Snow-boardingul noaptea!

Shara era o fată pe cinste. Warren nu reuşi s-o mai sune pe Marjean decât după şapte. Când se duse Shara la baie, profită de ocazie ca să formeze numărul său de acasă.

— Unde eşti? întrebă Marjean, plângând efectiv. Am fost îngrijorată de moarte. Eşti bine?

— Sunt tot la Cincinnati în aeroport, răspunse el, şi s-ar

părea c-o să stau aici toată noaptea. Tocmai l-au închis.

— Au închis aeroportul…, repetă ea.

— *Ştiu,* zise el, cu vocea plină de regret. Îmi propusesem într-adevăr să-mi petrec Crăciunul acasă, cu tine, dar ce pot să fac? Aici ninge nebuneşte. Nu pleacă niciun avion până mâine-dimineaţă, cel mai devreme. Sunt chiar acum la coadă la casa de bilete, îmi fac o altă rezervare, şi pe urmă încerc să găsesc un loc unde să stau, dar nu ştiu cât noroc o să am. Se opri ca să-i lase ei timp să-l compătimească. Ar fi de aşteptat să ne ofere cazare peste noapte, dar nu m-ar surprinde să sfârşesc dormind pe podea.

— La aeroport, spuse ea, în Cincinnati.

— Da. El râse. Grozav loc ca să-ţi petreci Ajunul Crăciunului, nu? Se opri din nou ca să fie compătimit, dar ea nu spuse decât:

— Nici anul trecut n-ai reuşit s-ajungi acasă.

— Iubito, ştii că aş veni acolo dacă aş putea. Am încercat să-nchiriez o maşină ca să mă-ntorc acasă, dar ninge atât de tare, încât nu se ştie nici măcar dacă vor putea aduce un autobuz care să ne ducă la un hotel. Nu ştiu cât de multă zăpadă s-a adunat aici…

— Un metru şi cincisprezece, spuse ea.

Bun, se gândi el. După cum suna vocea ei, se temuse că la Cincinnati nici măcar nu mai ningea.

— Şi încă mai ninge foarte tare. O, tocmai mi-au strigat numele. Aş face bine să mă duc.

— Aşa să faci, zise ea.

— Bine. Te iubesc, scumpo. O să mă-ntorc acasă cât de curând pot.

Şi închise telefonul.

— Eşti însurat, spuse Shara, din uşa camerei de baie. Nemernicule!

Totuşi, Paula nu răspunse cu un da la propunerea lui Jim. Avea de gând, dar cântăreţul la violă se amestecă înainte de a apuca s-o facă.

— Hei, stai o clipă! Eu am văzut-o primul!

— Nu-i adevărat, spuse Jim.

— Ei, nu, practic nu, recunoscu el, dar când am văzut-o am avut destulă minte ca să flirtez cu ea, nu să mă logodesc cu Vampira, cum ai făcut tu.

— N-a fost vina lui, zise Paula. Stacey capătă întotdeauna tot ce vrea.

— Nu şi de data asta, sublinie el. Şi nu pe mine.

— Numai pentru că nu te vrea, îl contrazise Paula. Dacă ar fi vrut…

— Facem pariu? Ne subestimezi pe noi, muzicienii. Şi pe tine. Măcar oferă-mi şansa să-ncerc să te câştig înainte de a-ţi lua vreo obligaţie faţă de tipul ăsta. Oricum, nu te poţi mărita în seara asta.

— De ce nu? întrebă Jim.

— Fiindcă ai nevoie de doi martori, iar eu n-am nicidecum intenţia să te ajut *pe tine* – arătă cu degetul spre Jim – să obţii femeia pe care o vreau *eu.* Şi mă-ndoiesc că Stacey e în dispoziţia necesară ca să-ţi poată fi martor.

Stacey dădu buzna ca o furtună înapoi, în altar, cu reverendul pe urmele ei. Era îmbrăcată cu rochia de mireasă şi cu un hanorac şi purta cizme.

— Nu poţi să ieşi în viscolul ăsta, spunea reverendul. E prea periculos!

— N-am intenţia să rămân aici, cu el, spuse Stacey, aruncându-i lui Jim o privire veninoasă. Vreau să mă duc acasă *acum.* Deschise brusc uşa, în ninsoarea deasă. Şi vreau să nu mai *ningă!*

Exact în clipa aceea, printre fulgi îşi făcură apariţia luminile intermitente ale unui plug de zăpadă, şi Stacey alergă afară. Paula şi Jim ieşiră în uşă şi o văzură urcându-se în plugul pe care-l oprise cu o fluturare de mână. Şi care îşi continuă drumul.

— Oh, bun, acum vom putea pleca acasă, spuse reverendul, şi se duse să-şi ia cheile maşinii.

— N-ai răspuns la întrebarea mea, Paula, insistă Jim, stând foarte aproape.

Plugul întoarse şi veni înapoi. În trecere, împinse un morman imens de zăpadă de-a latul ieşirii de pe alee.

— Vorbesc serios, murmură Jim. Ce zici?

— Uite ce am găsit, spuse cântăreţul la violă, făcându-şi apariţia alături de Paula.

Şi îi întinse o bucată din tortul de nuntă.

— Nu-l puteţi mânca, zise Jim. E…

— …destul de bun, spuse cântăreţul la violă. Deşi eu prefer

ciocolata. Ce fel de tort o s-avem la nuntă, Paula?

— Oh, ia uitaţi-vă, spuse reverendul, întorcându-se cu cheile maşinii şi aruncând o privire pe fereastră. Nu mai ninge.

— Nu mai ninge, spuse Chin.

— Nu mai ninge? Nathan îşi ridică ochii de pe tastatură. Aici?

— Nu. În Oceanside, Oregon. Şi în Springfield, Illinois.

Nathan le găsi pe hartă. La trei mii de kilometri unul de altul. Verifică indicaţiile barometrului din cele două localităţi, temperaturile aerului, cantitatea de zăpadă căzută. Nicio similaritate. La Springfield, stratul de zăpadă era de optzeci de centimetri, iar în Oceanside de patru. Şi în toate localităţile dintre ele continua să ningă puternic. În Tillamook, la nici zece kilometri distanţă, zăpada se aşternea într-un ritm de doisprezece centimetri pe oră.

Dar, zece minute mai târziu, Chin îl anunţă că ninsoarea se oprise în Gillette, Wyoming; în Roulette, Massachusetts; şi în Saginaw, Michigan; peste o jumătate de oră, numărul staţiilor meteorologice care raportaseră încetarea ninsorii trecuse de treizeci, deşi erau la fel de împrăştiate pe hartă cum fuseseră şi când începuse totul.

— Poate are vreo legătură cu numele lor, spuse Chin.

— Cu numele lor? se miră Nathan.

— Da. Uite-aici. S-a oprit în Joker, West Virginia, în Bluff[23], Utah, şi în Blackjack[24], Georgia.

La 7.22 P.M., ninsoarea începu să se domolească în Wendover, Utah. Nici Lucky Lady Casino, nici Big Nugget n-aveau ferestre, aşa că fenomenul trecu neobservat până când Barbara Gomez, care folosea monede de douăzeci şi cinci de cenţi pentru jocurile mecanice, rămase fără bani şi se duse la maşină să-şi ia bancnota de douăzeci de dolari pentru urgenţe pe care o ţinea lipită sub bord. În momentul acela, ninsoarea aproape că se oprise. Barbara o anunţă pe fata care schimba banii.

— Oh, ce bine, spuse aceasta. Îmi făceam griji, mâine

23 Cacealma (n. tr.).

24 Joc de cărţi, cunoscut şi sub numele de „21” (n. tr.).

trebuie s-ajung la Battle Mountain, cu maşina. Au scos plugurile?

Barbara răspunse că nu ştia şi îi ceru zece fişicuri de monede de cinci cenţi, pe care le pierdu imediat jucând videopocher.

La 7.30, CNBC îşi schimbase logoul în *Deszăpezirea,* iar ABC revenise la Bing şi la *Crăciun Alb,* deşi la CNN o serie de experţi discutau despre posibilitatea începerii unei noi ere glaciare, iar la Fox News, Geraldo Rivera declama:

— În „Foc şi Gheaţă”, poemul său clasic, Robert Frost a presupus că lumea s-ar putea sfârşi sub gheaţă. Astăzi asistăm la adeverirea acestei profeţii cumplite…

Însă celelalte televiziuni renunţaseră la logo, iar CBS şi WB îşi reluaseră programele obişnuite. Pe AMC rula filmul *Crăciun Alb.*

— Indiferent ce-o fi fost, s-a oprit, spuse Nathan, privind mesajul „I-80 e acum deschis de la Lincoln până la Ogalallah”, care rula de-a latul părţii de jos a ecranului la NBC.

— Ei, indiferent ce-ai face, nu le spune tipilor ălora de la corporaţii, zise Chin, şi ca la comandă, unul dintre oamenii de afaceri cu care se întâlnise Nathan în cursul dimineţii îi dădu telefon.

— Vreau doar să v-anunţ că am votat în favoarea finanţării, îl anunţă el.

— Serios? Mulţumesc, răspunse Nathan, încercând să-l ignore pe Chin, care îl întreba, mimând cuvintele:

— Ne dau banii?

— Da, mimă la rândul lui.

Chin înşiră câteva cuvinte pe o hârtie şi i-o puse în faţă: „Obţine acordul scris.”

— Am căzut cu toţii de acord că treaba asta cu discontinuitatea trebuie studiată, zise omul, şi adăugă cu voce tremurătoare: La televizor au vorbit despre sfârşitul lumii. Nu sunteţi de părere că discontinuitatea asta e chiar atât de groaznică, nu?

— Nu e, răspunse Nathan, de fapt…

— Nu, nu, mimă Chin, încrucişându-şi cu frenezie braţele.

Nathan îi aruncă o privire aspră.

— …încă n-avem certitudinea că a fost o discontinuitate.

Nu...

— Ei, nu vrem să ne asumăm niciun risc, spuse omul de afaceri. Care e numărul dumneavoastră de fax? Vreau să vă trimit confirmarea înainte de a se întrerupe curentul aici. Vrem să-ncepeţi să lucraţi la chestia asta cât mai curând cu putinţă.

Nathan îi dădu numărul.

— Chiar nu e necesar..., spuse el.

Degetul lui Chin arătă cu o zvâcnire către logoul *Alarmă Falsă* de pe ecranul televizorului, care capta acum emisiunea de la Adler’s TV.

— Consideraţi-l un cadou de Crăciun, spuse omul de afaceri, şi faxul începu să zumzăie. O s-avem un Crăciun, nu-i aşa?

Chin smulse foaia de hârtie din fax cu un strigăt de triumf.

— Cu siguranţă, răspunse Nathan. Crăciun Fericit!

Dar omul închisese deja.

Chin continua să se uite la fax.

— Cât le-ai cerut?

— Cincizeci de mii, răspunse Nathan.

Chin trânti aprobarea finanţării în faţa lui.

— Crăciun fericit şi ţie, spuse el.

La şapte şi jumătate, după ce se uitase la reclama pentru NordicTrack, o combinaţie între o tigaie pentru ochiuri şi un grătar pentru vafe, şi la cea pentru noul DuckBed revoluţionar, Bev îşi puse paltonul ei subţire şi mănuşile încă ude şi cobori la parter. Undeva, în Santa Fe, trebuia să fie un restaurant deschis. Avea să-l găsească şi să comande o margarita şi un chimichanga cu carne de vită, stând într-o încăpere decorată cu sombrero sau cu piñata, cu draperii vărgate trase la ferestre, ca să ascundă ninsoarea de afară.

Iar dacă erau toate închise, avea să se întoarcă şi să comande masa în cameră. Sau să rabde de foame. Dar n-avea să întrebe la recepţie, n-avea să-i lase să telefoneze înainte şi să spună că El Charito s-a închis mai devreme din cauza ninsorii, tăindu-i toate căile de evadare, cum făcuse Carmelita. Trecu hotărâtă pe lângă recepţie şi se îndreptă spre uşile duble.

— Doamnă Carey, o strigă recepţionerul şi, când ea nu se opri, ieşi din spatele tejghelei şi traversă holul către ea.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră, de la Carmelita. Mi-a

cerut să vă spun că slujba de la miezul nopţii în catedrală a fost anulată, zise el. Episcopul îşi făcea griji pentru oamenii care urmau să se-ntoarcă acasă conducând pe drumuri îngheţate. Dar Carmelita m-a rugat să vă spun că se ţine o slujbă la ora opt, pentru cazul că v-ar plăcea să luaţi parte. Catedrala e pe strada din capătul pieţei. Dacă ieşiţi pe uşa dinspre nord, îi arătă el, n-aveţi de mers decât două cvartale. E o slujbă foarte frumoasă, cu *luminarias* şi tot restul.

Şi e un loc unde pot merge, se gândi Bev, lăsându-l s-o conducă la ieşirea dinspre nord. Înseamnă că am ceva de făcut.

— Transmiteţi-i Carmelitei mulţumirile mele, zise ea când ajunseră la uşă. Şi *Feliz Navidad.*

— Crăciun Fericit! Bărbatul deschise uşa. Mergeţi în josul străzii, faceţi la stânga şi aţi ajuns, îi explică şi se grăbi să se-ntoarcă înăuntru, la adăpost de ninsoare.

Mergând grăbită, cu capul aplecat, pe strada îngustă, constată că stratul de zăpadă era de câţiva centimetri şi că ningea cu putere. Până dimineaţa avea să arate exact ca acasă. Nu e corect, îşi spuse. Dădu colţul şi îşi săltă capul când auzi sunetul unei orgi.

Catedrala era în capătul pieţei, cu ferestrele strălucind ca nişte flăcări, şi ea se înşelase crezând că *luminarias* fuseseră distruse – se înşirau de-a lungul aleii şi în susul treptelor, către uşile largi, căptuşind zidurile de chirpici, acoperişurile şi turnurile şi arzând neîntrerupt sub zăpada care cădea.

Cădea în tăcere, cu fulgi mari, ca nişte steluţe sclipind sub lumina felinarelor, acoperind verandele, ghivecele cu cactuşi, clădirile roz din chirpici. Şi cerul de deasupra catedralei era roz, şi întreaga scenă avea ceva ireal, ca un decor de film.

— Oh, Howard, spuse Bev, ca şi cum ar fi deschis un cadou, apoi şi-l scoase din gând cu o tresărire, aşteptând lovitura de cuţit, care însă nu veni.

Nu simţea decât regret fiindcă el nu era acolo ca să vadă asta, şi se amuza fiindcă fulgii ca nişte paiete care i se cerneau pe păr şi pe mâneca paltonului arătau exact ca zăpada falsă din finalul filmului Crăciun Alb. Şi, boltindu-se peste toate, aidoma cerului roz, simţi dragoste – pentru zăpadă, pentru clipa aceea, pentru Howard.

— Tu ai făcut asta, spuse, şi începu să plângă.

Lacrimile nu i se prelinseră pe obraji, ci se revărsară

udându-i faţa şi paltonul, topind instantaneu fulgii acolo unde cădeau. Lacrimi tămăduitoare, se gândi, şi realiză brusc că, atunci când îl întrebase pe Howard cum se terminase filmul, el nu spusese: „Au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi”. Spusese: „Au avut parte de un Crăciun alb.”

— Oh, Howard!

Clopotele care anunţau slujba începură să bată. Trebuie să nu mai plâng şi să intru, se gândi scotocindu-se în căutarea unei batiste, dar nu reuşi. Lacrimile continuau să-i curgă, de parcă ar fi deschis cineva un robinet.

O femeie cu o eşarfă neagră şi cu o carte de rugăciuni îi puse mâna pe umăr şi o întrebă:

— Vă simţiţi bine, *señora?*

— Da, răspunse ea. O să-mi revin – şi probabil că în vocea ei era ceva liniştitor, fiindcă femeia o bătu pe braţ şi intră în catedrală.

Clopotele se opriră şi orga reîncepu să cânte, dar Bev continuă să stea acolo încă mult timp după ce începuse slujba, privind în sus, către ninsoare.

— Nu ştiu cum ai făcut asta, Howard, dar ştiu că tu ai făcut-o.

La ora opt, după ce verificase neliniştită anunţurile de la ştiri, asigurându-se că drumurile erau încă închise, Pilar îl duse pe Miguel la culcare.

— Acum dormi, îi spuse, sărutându-l şi urându-i noapte bună. Moş Crăciun vine în curând.

— Ba nu, zise el, arătând de parcă ar fi fost gata să plângă. Ninge prea tare.

Îşi face griji fiindcă drumurile sunt închise, se gândi ea.

— Moş Crăciun n-are nevoie de şosele, îi explică. Adu-ţi aminte, are o sanie fermecată care zboară prin aer chiar şi atunci când ninge.

— Ba nu, repetă copilul, dându-se jos din pat ca să-şi ia cartea cu Rudolf.

O deschise la poza cu zăpada învârtejită de viscol şi cu Moşul clătinând din cap, apoi se ridică în picioare în pat, trase draperia şi arătă către fereastră. Ea se văzu silită să admită că arăta exact ca în poză.

— Dar îl are pe Rudolf ca să-i arate drumul, spuse ea. Vezi? –

şi întoarse pagina, dar Miguel îşi păstră expresia sceptică până când îi citi de două ori cartea de la un capăt la altul.

La 10.15 P.M., Warren Nesvick coborî în barul hotelului. Încercase să-i explice Sharei că Marjean era nepoţica lui de cinci ani, dar ea devenise complet nerezonabilă.

— Vasăzică eu sunt un zbor anulat din Cincinnati, nu-i aşa? îi strigase. Ei bine, de data asta, eu te anulez pe tine, ticălosule!

Şi plecase trântind uşa, lăsându-l singur. În Ajunul Crăciunului, pentru numele lui Cristos!

Îşi petrecuse următoarea oră şi jumătate la telefon. Sunase mai multe femei pe care le cunoscuse în timpul călătoriilor sale de până atunci, dar nu-i răspunsese niciuna. Pe urmă încercase s-o sune pe Marjean, să-i spună că ninsoarea se potolea, că tipii de la United credeau că-i puteau găsi un loc a doua zi, dis-de-dimineaţă, şi să-ncerce să repare lucrurile – păruse oarecum supărată – dar nici ea nu-i răspunsese. Probabil se dusese la culcare.

Închise şi coborî la bar. În local nu era niciun suflet de om, cu excepţia barmanului.

— De ce-i aşa de pustiu aici? îl întrebă Warren.

— Unde naiba aţi fost până acum? zise omul, şi deschise televizorul de deasupra barului.

— … cel mai întins viscol consemnat vreodată în istorie, spunea Dan Abrams. Cu toate că sunt semne că ninsoarea începe să se domolească în Baltimore, oamenii din alte părţi ale ţării nu sunt la fel de norocoşi. Mergem acum la Cincinnati, unde echipele de salvare continuă să dezgroape victimele de sub dărâmături.

Imaginea fu înlocuită de cea a unui reporter aflat în faţa unei firme pe care scria Aeroportul Naţional din Cincinnati.

— Având o grosime-record, de un metru şi cincisprezece centimetri, stratul de zăpadă a provocat în această după-amiază prăbuşirea acoperişului la terminalul principal. Peste două sute de pasageri au fost răniţi şi patruzeci sunt încă daţi dispăruţi.

Gâsca era un succes imens, rumenită şi fragedă, friptă exact cât trebuia, şi toată lumea ridica sosul în slăvi.

— Luke l-a făcut, spuse mătuşa Lulla, dar Madge şi mama lui

vorbeau despre oamenii care nu ştiau să conducă pe zăpadă şi nu o auziră.

Ninsoarea încetă când erau pe la jumătatea desertului şi Luke începu să-şi facă griji din pricina omului de zăpadă, dar nu reuşi să se strecoare afară ca să vadă cum stăteau lucrurile decât pe la ora unsprezece, când toată lumea îşi punea paltoanele.

Se topise (sau cam aşa ceva), lăsând în zăpadă o pată rotundă de grăsime.

— Scapi de dovezi? îl întrebă mătuşa Lulla, venind din spate în paltonul ei bătrânesc, cu eşarfa, cu mănuşile şi cu cizmele de plastic. Împunse grăsimea cu vârful cizmei. Sper că n-o să distrugă iarba.

— Sper că nu afectează mediul, zise Luke.

Mama lui îşi făcu apariţia în uşa din spate.

— Ce faceţi voi doi acolo, pe întuneric? le strigă ea. Haideţi înăuntru. Încercăm să hotărâm cine o să se ocupe de cina pentru Crăciunul următor. Madge şi Shorty sunt de părere că e rândul unchiului Don, dar…

— O să mă ocup eu, se oferi Luke, făcându-i cu ochiul Lullei.

— Oh, zise mama lui, surprinsă, şi se întoarse înăuntru, să le spună lui Madge, lui Shorty şi celorlalţi.

— Dar nu tot gâscă, i se adresă Luke Lullei. Ceva uşor. Şi fără grăsime.

— Din câte-mi amintesc, zise ea cu un aer meditativ, Michael avea o reţetă rninunată de raţă *a l'orange alsacienne.*

— Michael Caine?

— Nu, sigur că nu. Mchael Redgrave. Michael Caine e un bucătar groaznic, spuse ea. Sau… am o idee. Ce-ai zice de nişte peşte fugu?

La 11.15 P.M., ora Coastei de Est, ninsoarea încetase în New England, în Middle East, în Texas, în cea mai mare parte a Canadei şi în Nooseneck, Rhode Island.

— Viscolul secolului începe cu siguranţă să se domolească, spunea Wolf Blitzer în faţa noului logo de la CNN, *Mâine o să Iasă Soarele,* lăsând în urma sa un Crăciun Alb pentru toată lumea…

— Hei, spuse Chin, întinzându-i lui Nathan cea mai recentă măsurătoare de temperaturi. Tocmai m-am gândit ce a fost.

— Ce a fost ce?

— Factorul. Ai spus că există mii de factori care-şi aduc contribuţia la încălzirea globală, şi că oricare dintre ei, oricât de neînsemnat, ar fi putut provoca asta.

De fapt nu spusese aşa ceva, dar n-avea importanţă.

— Şi ai descoperit care e factorul critic?

— Da, răspunse Chin. Un Crăciun alb.

— Un Crăciun alb, repetă Nathan.

— Da! Ştii cât de mult îşi doreşte toată lumea să ningă de Crăciun, mai ales copiii mici, dar şi o mulţime de adulţi. Au imaginea aia de felicitare de sezon, care le spune cum trebuie să arate Crăciunul, iar cântecele îi dau mai multă forţă: „Crăciun Alb”, şi „Winter Wonderland”, şi celălalt, care spune: „Vremea de afară e înspăimântătoare” – nu reuşesc niciodată să-i ţin minte titlul…

— „Let It Snow”[25], spuse Nathan.

— Exact, încuviinţă Chin. Ei, să presupunem că toţi aceşti oameni şi toţi aceşti copii şi-au dorit în acelaşi timp un Crăciun alb…

— Ei şi-au dorit să dea naştere acestui viscol?

— Nu. S-au gândit la el şi atunci – nu ştiu, substanţele chimice din creierul lor sau sinapsele, sau altceva – au creat un soi de câmp electromagnetic, şi ăsta a fost factorul.

— Faptul că au visat cu toţii un Crăciun alb.

— Da. E o posibilitate, nu?

— O fi, admise Nathan. Poate că a existat un factor critic care a generat asta. Fireşte, nu dorinţa de a avea un Crăciun alb, dar ceva aparent fără nicio legătură cu tiparele climatice, cum ar fi variaţiile minuscule ale orbitei terestre. Sau tiparul de migraţie al gâştelor.

Sau un ansamblu de factori, care şi-au combinat efectele. Şi poate că viscolul a fost un fenomen izolat, o aberaţie produsă de confluenţa acestor factori neidentificaţi, care n-o să se mai repete niciodată.

Sau poate că teoria lui, teoria discontinuităţilor, era greşită. O discontinuitate era, prin definiţie, un fenomen apărut dintr-odată, pe neaşteptate. Ceea ce nu însemna că nu puteau exista indicii preliminare, ca pâlpâirea luminii electrice înainte de a se întrerupe într-adevăr curentul. Caz în care…

25 Să ningă (n. tr.).

— Ce faci? îl întrebă Chin, revenind înăuntru după ce-şi curăţase parbrizul. Nu pleci acasă?

— Nu încă. Vreau să mai rulez două seturi de extrapolari. În L.A. continuă să ningă.

Chin păru să se alarmeze imediat.

— Nu cumva crezi c-o să-nceapă din nou să ningă peste tot?

— Nu, răspunse Nathan. Nu încă.

La 11.43 P.M., după ce interpretară mai multe numere de karaoke la Laughing Moose, cântând inclusiv „Crăciun Alb”, Kent Slakken şi Bodine Cromps îi spuseră barmanului că se duc să facă „o plimbare nocturnă pe o pantă cu desăvârşire ucigaşă”, plecară cu snow-boardurile către o zonă interzisă de lângă Vail, cu risc ridicat de producere a avalanşelor, şi nimeni nu mai auzi de ei, niciodată.

La 11.52. P. M., Miguel sări pe marna lui, care dormea dusă.

— E Crăciunul! E Crăciunul! strigă el.

E imposibil să fie deja dimineaţă, se gândi Pilar somnoroasă, căutând pe bâjbâite ceasul.

— Miguel, scumpule, e încă noapte. Dacă nu dormi când vine Moş Crăciun, n-o să-ţi lase niciun cadou, îi spuse ea, împingându-l înapoi, în pat. Îl puse din nou în aşternut. Acum culcă-te. Moş Crăciun şi Rudolf vor fi aici în curând.

— Ba nu, zise băieţelul şi se ridică din nou în picioare în pat. Trase draperia. N-are nevoie de Rudolf. Nu mai ninge, exact cum am vrut, şi Moş Crăciun poate veni acum singur.

Arătă spre fereastră. În aer nu mai pluteau decât vreo câţiva fulgi răzleţi.

Oh, nu, se gândi Pilar. După ce fu sigură că Miguel adormise, se furişă în camera de zi şi deschise televizorul, dându-l foarte încet, şi sperând împotriva evidenţei.

— … drumuri vor rămâne închise până mâine la prânz, spunea un reporter extenuat, pentru a le lăsa timp plugurilor de zăpadă să le cureţe: State Highway 56, I-15 de la Chula Vista la Murrietta Hot Springs, Highway 78 de la Vista la Escondido…

Mulţumesc, murmură ea fără grai. Mulţumesc.

La 11.59 P.M., ora Pacificului, vocea lui Sam

„Urlet-de-Claxon” Farley cedă complet. Fiind singura persoană care reuşise să ajungă la staţia radio, transmisese fără întrerupere emisiunea „Discuţii la Seatle, 24 de ore din 24 şi 7 zile din 7” a postului KTTS, începând de la 5.36 A.M., când sosise pentru matineu, deşi avea o răceală urâtă. Pe toată durata zilei, răguşise din ce în ce mai tare, iar în timpul pauzei pentru ştiri de la nouă seara avusese un acces violent de tuse.

— Serviciul Naţional de Meteorologie anunţă că viscolul extins se opreşte în sfârşit, cârâi el, şi că mâine vom avea vreme frumoasă. Oh, şi tocmai am primit o ştire de la sateliţii NORAD, pentru toţi copiii care n-au adormit încă. Sania lui Moş Crăciun a fost reperată de radar deasupra Vancouverului, şi se-ndreaptă încoace.

Apoi încercă să spună: „Ca ştire locală, ninsoarea…, dar nu mai reuşi să scoată niciun sunet.

Încercă din nou. Nimic.

După o a treia tentativă, renunţă, şopti în microfon „Asta e tot, oameni buni”, şi puse o casetă cu Louis Armstrong cântând „Crăciun Alb”.

DAISY, ÎN SOARE

Niciunul dintre ceilalţi nu era de vreun folos.

— Îţi aduci aminte când locuiam în casa bunicii, doar noi trei, fără nimeni altcineva? a întrebat Daisy, îngenunchind pe podeaua bucătăriei lângă fratele ei, care i-a răspuns doar cu o privire pierdută, cu o expresie care nu trăda nimic, lipsită de interes. Despre ce e cartea ta? l-a mai întrebat ea, cu blândeţe. E despre soare? La bunica îmi citeai întotdeauna cu glas tare din cărţile tale. Tot ce era despre soare.

El s-a ridicat, s-a dus la fereastra bucătăriei şi s-a uitat afară, la zăpadă, trasând cu degetul diverse modele pe geamul uscat. Când a privit spre carte, Daisy a văzut că era despre cu totul altceva.

— Acasă nu ningea astfel, nu-i aşa? o întreba pe bunica ei. N-ar fi nins tot timpul, nici măcar în Canada, nu-i aşa?

De data asta era trenul, nu bucătăria, dar bunica ei continua să facă măsurători pentru perdele, ca şi când n-ar fi observat.

— Cum e posibil să meargă trenurile, dacă ninge tot timpul?

Bunica nu i-a răspuns. Măsura întruna ferestrele largi şi curbate ale vagonului cu centimetrul ei lung, galben. Scria rezultatele măsurătorilor pe bucăţele de hârtie, care-i zburau din buzunare fără zgomot, ca zăpada de afară.

Daisy a aşteptat până când a fost din nou bucătăria. Perdeluţele roşii atârnau, vărgate şi moi, de-a lungul jumătăţilor de jos ale ferestrelor pătrate.

— Soarele a decolorat perdelele, nu-i aşa? a întrebat ea, cu sfială.

Dar bunica nu putea fi momită. Ea măsura şi scria şi lăsa hârtiuţele să cadă în jurul ei precum cenuşa.

Daisy şi-a luat privirea de la ea şi s-a uitat la ceilalţi, care-şi târau picioarele în sus şi-n jos în încăpere. N-avea de gând să-i întrebe pe ei. Dacă le-ar fi vorbit, ar fi fost ca şi cum ar fi recunoscut că locul lor era acolo, că era firesc să vânzolească prin bucătăria bunicii, zăpăciţi şi stângaci, dând unii peste alţii.

S-a ridicat.

— *Soarele* le-a decolorat. Îmi aduc aminte, a spus şi s-a dus în camera ei şi a închis uşa.

Camera era întotdeauna camera ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat afară. Rămânea la fel, cuvertură dantelată de muselină galbenă pe pat, draperii galbene la geamuri. N-o lăsase pe mama ei să pună jaluzele. Amintirea era foarte limpede. Stătuse în camera ei toată ziua, cu uşa baricadată. Nu-şi amintea de ce voia mama ei să le monteze şi ce se întâmplase după aceea.

Daisy stătea în mijlocul patului, cu picioarele încrucişate, strângându-şi la piept perna galbenă, dantelată. Mama ei îi reamintea fără încetare că o domnişoară stă cu picioarele alăturate.

— Ai cincisprezece ani, Daisy. Eşti o domnişoară, indiferent dacă-ţi place sau nu.

De ce-şi aducea aminte lucruri de genul ăsta, dar nu şi cum ajunseseră acolo, şi unde era mama ei, şi de ce ningea tot timpul, dar nu era frig niciodată? A strâns perna mai tare şi a încercat, s-a străduit să-şi amintească.

Era ca şi cum s-ar fi împins în ceva, ceva în acelaşi timp moale şi inflexibil. Ca atunci când încercase să-şi turtească sânii de piept după ce îi spusese mama că se maturiza, că ar fi trebuit să poarte sutien. Îi apăsase străduindu-se să răzbată până la fetiţa care fusese, dar deşi îi turtise cu podurile palmelor, rămăseseră în acelaşi loc. O barieră, una imposibil de depăşit.

Daisy strângea cu putere perna moale, cu ochii închişi.

— A intrat bunica, a zis ea cu voce tare, întinzându-se către o amintire la care nu putea ajunge. Bunica a intrat şi a spus…

Se uita la una dintre cărţile fratelui ei. O ţinea în mână, se uita la ea, la una dintre cărţile despre soare ale fratelui ei, şi când s-a deschis uşa, el a întins mâna şi i-a luat-o. Era supărat din cauza cărţii? Bunica ei a intrat, părând înfierbântată şi emoţionată, şi el i-a luat cartea. Bunica a spus:

— Au adus materialul. Am cumpărat destul de mult ca s-ajungă pentru toate ferestrele. Avea un sac plin cu pânză împăturită, cadrilată, roşu cu alb. Am cumpărat aproape tot cuponul, a adăugat. Era îmbujorată. Nu-i aşa că-i frumos?

Daisy a întins mâna, vrând să atingă materialul subţire, plăcut.

Şi Daisy şi-a înfipt degetele în pernă, încreţindu-i marginea dantelată. Îşi întinsese mâna ca s-atingă pânza subţire şi

frumoasă, şi apoi…

Zadarnic. Nu putea să treacă mai departe. Nu reuşise niciodată să treacă mai departe. Uneori stătea pe pat zile întregi. Uneori începea cu sfârşitul şi derula totul înapoi în memorie, şi amintirea era tot aceeaşi. Nu putea să-şi amintească mai mult, nici dinainte, nici de după. Numai cartea, şi bunica ei intrând, şi ea întinzând mâna.

Daisy a deschis ochii. A pus perna la loc, pe pat, şi-a descrucişat picioarele şi a respirat adânc. Era nevoită să apeleze la ceilalţi. Nu era nimic altceva de făcut.

A stat un minut lângă uşă înainte de a o deschide, întrebându-se în loc ce avea să fie. Era camera de zi a mamei ei, cu pereţii de un albastru-rece şi cu ferestrele acoperite de jaluzele veneţiene. Fratele ei stătea pe covorul gri-albăstrui, citind. Bunica dăduse jos una dintre jaluzele. Măsura fereastra înaltă. Afară ningea.

Străinii se plimbau încoace şi încolo pe covorul albastru. Daisy credea uneori că-i recunoaşte, că erau prieteni ai părinţilor ei sau oameni pe care-i văzuse la şcoală, dar nu era sigură. Nu vorbeau unii cu alţii în timpul peregrinărilor nesfârşite, perseverente. Dar dădeau uneori unii peste alţii, în vreme ce umblau pe culoarul lung al trenului, sau ocoleau bucătăria bunicii, sau măsurau cu pasul camera albastră. Nu se opreau şi nu-şi cereau scuze, îşi continuau mersul. Se ciocneau fără zgomot şi fără s-o simtă şi, de fiecare dată când o făceau, semănau tot mai puţin cu oamenii pe care îi cunoştea Daisy, i se păreau din ce în ce mai străini. S-a uitat la ei neliniştită, încercând să-i recunoască, pentru a-i putea întreba.

Bărbatul tânăr venise de afară. Daisy era sigură, deşi nu se simţea nicio adiere de aer rece care s-o convingă şi nu se vedea nici urmă de zăpadă pe care să şi-o scuture el din păr şi de pe umeri. Se strecura cu uşurinţă printre ceilalţi, care îl priveau când trecea pe lângă ei. S-a aşezat pe canapeaua albastră şi i-a zâmbit fratelui lui Daisy. Fratele ei şi-a ridicat ochii din carte şi i-a zâmbit la rândul lui. A venit de afară, şi-a spus Daisy. El o să ştie.

S-a aşezat alături de el, la capătul canapelei, cu braţele încrucişate la piept.

— S-a întâmplat ceva cu soarele? l-a întrebat în şoaptă.

El şi-a ridicat privirea. Avea faţa mai tânără decât a ei,

bronzată şi zâmbitoare. Daisy a simţit undeva departe, în adânc, un mic fior de spaimă, o mică senzaţie străină, semănând cu aceea care îi anunţase sosirea primului ei ciclu. S-a ridicat şi s-a îndepărtat de el, numai cu un pas, şi aproape că s-a ciocnit de unul dintre necunoscuţi.

— Ei, salut, a zis băiatul. Zău că asta e micuţa Daisy!

Ea şi-a încleştat pumnii. Nu înţelegea cum de nu-l recunoscuse mai înainte: siguranţa de sine degajată, zâmbetul nepăsător. El n-avea s-o ajute. Deşi ştia, bineînţeles că ştia, el ştiuse întotdeauna totul, dar n-avea să-i explice ei. Avea să râdă de ea. Nu trebuia să-l lase să râdă de ea.

— Salut, Ron, era gata să-i spună, dar ultima consoană s-a pierdut în incertitudine.

Nu ştiuse niciodată exact cum îl chema.

El a râs.

— Ce te face să crezi că s-a întâmplat ceva cu soarele, Daisy-Daisy? Îşi ţinea braţul întins pe spătarul canapelei. Stai jos şi vorbeşte-mi despre asta.

Dacă se aşeza lângă el, i-ar fi fost uşor s-o cuprindă cu braţul.

— S-a întâmplat ceva cu soarele? a repetat ea cu voce mai puternică, de acolo de unde stătea. Nu mai străluceşte niciodată.

— Eşti sigură? a zis el, şi a râs din nou.

Se uita la sânii ei. Ea şi-a încrucişat braţele pe piept.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat iar, cu încăpăţânarea unui copil.

— Tu ce crezi?

— Cred că poate s-a înşelat toată lumea în privinţa soarelui.

A tăcut, surprinsă de ceea ce spusese, de ceea ce îşi amintea acum. Pe urmă a continuat, uitând să-şi ţină braţele în faţă, ascultând ceea ce spunea.

— Au crezut cu toţii c-o să explodeze. Au spus c-o să înghită tot Pământul. Poate n-a făcut-o. Poate că a ars numai, ca un chibrit, sau cam aşa ceva, şi nu mai străluceşte, şi de aceea ninge tot timpul şi…

— Frig, a spus Ron.

— Ce?

— Frig, a repetat el. N-ar fi fost frig dacă s-ar fi întâmplat asta?

— Ce? a repetat ea, prosteşte.

— Daisy, a zis el, şi i-a zâmbit.

Ea s-a clătinat uşor. Zvâcnirea spaimei era mai profundă şi mai clară.

— Oh, a zis, şi a fugit în camera ei, făcând slalom printre ceilalţi, care se foiau în sus şi-n jos.

A trântit uşa şi s-a întins pe pat, ţinându-se cu mâinile de stomac şi aducându-şi aminte.

Tatăl ei îi chemase pe toţi în camera de zi. Mama ei stătea pe marginea canapelei albastre, părând înfricoşată. Fratele ei îşi adusese o carte, dar se uita la pagină fără s-o vadă.

În cameră era frig. Daisy s-a mutat pe pata aşternută de lumina soarelui şi a rămas în aşteptare. Era deja înspăimântată de vreun an. Peste un minut, s-a gândit ea, o s-aud ceva care o să mă sperie şi mai tare.

A simţit o neaşteptată ură năucitoare faţă de părinţii ei, capabili s-o ia de sub razele de soare şi s-o ducă în beznă, capabili s-o îngrozească numai vorbindu-i. În ziua aceea stătuse pe verandă. Cu câteva zile înainte, şezuse întinsă la soare în vechiul ei costum de baie galben, când mama ei o chemase înăuntru.

— Acum eşti mare, îi spusese odată ce ajunseseră în camera ei.

Se uita la costumul galben care îi rămăsese mic, o strângea peste piept şi i se ridica în susul picioarelor.

— Trebuie să afli anumite lucruri.

Inima lui Daisy începuse să bată cu putere.

— Vreau să-ţi spun eu, ca să n-asculţi tot felul de zvonuri. Avea o broşură cu ea, era roz cu alb şi era înspăimântătoare. Vreau să citeşti asta, Daisy. Eşti în schimbare, indiferent dacă vrei sau nu. Îţi cresc sânii şi o să ai în curând primul ciclu. Asta înseamnă că…

Ea ştia ce înseamnă. Îi spuseseră fetele, la şcoală, întunecime şi sânge. Băieţi dornici să-i atingă sânii, dornici să-i penetreze întunecimea. Şi apoi alt sânge.

— Nu, spusese ea. Nu. Nu vreau.

— Ştiu că acum te înspăimântă, dar într-o bună zi, curând, o să-ntâlneşti un băiat drăguţ şi pe urmă o să înţelegi.

Nu, n-o să înţeleg. Niciodată. Ştiu ce-ţi fac băieţii.

— Peste cinci ani n-o să mai simţi aşa, Daisy. O să vezi…

Nici peste cinci ani. Nici peste o sută. Nu.

— N-o să am sâni, ţipase Daisy, şi aruncase cu perna din pat în mama ei. N-o să am ciclu. N-o să îngădui să se-ntâmple asta. Nu!

Mama ei o privise cu milă.

— Păi, Daisy, a început deja. O cuprinsese cu braţele. N-are de ce să-ţi fie frică, scumpo.

Lui Daisy îi fusese frică încă de atunci. Şi urma să-i fie şi mai frică, imediat ce avea să vorbească tatăl ei.

— Am vrut să vă spun eu totul, a zis tatăl ei, ca să nu aflaţi într-un alt fel. Am vrut să ştiţi că se întâmplă cu adevărat, că nu sunt doar zvonuri.

A tăcut şi a respirat adânc, neuniform. Întotdeauna îşi începeau discursurile la fel, amândoi.

— Cred că trebuie s-o aflaţi de la mine, a spus tatăl ei. Soarele o să devină novă.

Mama ei a icnit, o respiraţie tihnită, ca un suspin, ultima gură de aer pe care avea s-o mai ia vreodată în tihnă. Fratele ei a închis cartea. Asta e tot? s-a întrebat ea, surprinsă.

— Soarele şi-a folosit tot hidrogenul din nucleu, începe să se mistuie pe sine însuşi şi, când o va face, va intra în expansiune şi…

S-a bâlbâit, cuvântul i-a rămas în gât.

— O să ne-nghită, a spus fratele ei. Am citit într-o carte. O să înghită planetele Mercur şi Venus, şi Pământul, şi Marte, şi o să fim morţi cu toţii.

Tată ei a dat din cap.

— Da, a zis, ca şi cum s-ar fi simţit uşurat că tot ce era mai rău fusese rostit.

— Nu, a spus mama ei.

Iar Daisy s-a gândit: Asta nu e nimic. Nimic. Mama ei vorbea despre lucruri mai rele: sânge şi întunecime.

— În soare s-au petrecut schimbări, le-a explicat tatăl ei. Au fost mai multe furtuni solare, prea multe. Şi soarele eliberează jeturi neobişnuite de neutrino. Toate astea sunt semne că o să…

— Cât mai durează? a întrebat mama ei.

— Un an. Cel mult cinci. Nu se ştie.

— Trebuie să-mpiedicăm asta! a ţipat ascuţit mama ei şi, din

locul unde stătea, Daisy şi-a ridicat ochii spre soare, uimită de spaima ei.

— Nu putem face nimic, a spus tatăl ei. A-nceput deja.

— N-o să permit să se-ntâmple, a zis mama ei. N-o să li se întâmple copiilor mei. N-o să permit. N-o să i se-ntâmple lui Daisy a mea. Ea a iubit întotdeauna soarele.

Auzind-o, Daisy şi-a adus aminte de altceva. De o fotografie veche pe care scrisese mama, în partea de jos, cu cerneală albă. Era fotografia ei, din vremea când mergea de-a buşilea, într-un şpilhozen galben, cu piept concav de fetiţă şi cu burtică proeminentă, de ţânc. Cu găletuşă şi lopăţică, şi cu degetele picioarelor afundate în nisipul fierbinte, cu ochii mijiţi către cer. Şi mama ei scrisese, de-a lungul părţii de jos: Daisy, în soare.

Tatăl ei îi luase mâna mamei şi o ţinea într-a lui. Înconjurase umerii fratelui ei cu braţul. Aveau capetele aplecate, pregătite pentru o lovitură, de parcă ar fi crezut că peste ei urma să cadă o bombă.

Noi toţi, s-a gândit Daisy, peste un an sau poate peste cinci, cu siguranţă peste cel mult cinci, copii din nou cu toţii, încălziţi şi fericiţi, în soare. Nu-şi putea impune să-i fie frică.

Era din nou trenul. Străinii mergeau încolo şi încoace pe culoarul lung din vagonul restaurant, dând unul peste altul la întâmplare. Bunica ei măsura fereastra mică a uşii din capătul vagonului. Nu se uita pe geam, la ninsoarea cenuşie. Daisy nu-l vedea nicăieri pe fratele ei.

Ron stătea la una dintre mesele acoperite cu feţe foarte uzate, din damasc alb. Vaza şi argintăria mată erau grele, ca să nu cadă în timpul mersului. Ron s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a uitat pe fereastră, la zăpadă.

Daisy s-a aşezat în partea cealaltă a mesei. Inima îi bătea dureros în piept.

— Salut, a zis.

Îi era frică să adauge şi numele lui, de teamă că avea să i se stingă din nou pe buze, aşa cum se întâmplase mai înainte, şi el avea să-şi dea seama cât de speriată era.

El s-a întors spre ea şi i-a zâmbit.

— Salut, Daisy-Daisy, a spus.

Îl ura, era acelaşi sentiment neaşteptat şi intens pe care i-l

trezeau părinţii ei, îl ura pentru abilitatea lui de a o face să se teamă.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat ea.

El s-a răsucit uşor în scaun şi i-a zâmbit.

— N-ai ce căuta aici, a spus ea, agresivă. Eu am venit în Canada să stau cu bunica.

A făcut ochii mari. Nu ştiuse asta înainte de a o fi spus.

— Nici măcar nu te cunosc. Lucrai la băcănie când locuiam noi în California. S-a simţit dintr-odată copleşită de ceea ce spunea. N-ai ce căuta aici, a murmurat.

— Daisy, poate totul e un vis.

Ea l-a privit, încă furioasă, cu pieptul tresăltându-i sub şocul amintirii.

— Cum?

— Ziceam că poate visezi toate astea. Şi-a sprijinit coatele pe masă şi s-a aplecat spre ea. Tu, Daisy-Daisy, ai avut întotdeauna cele mai incredibile vise.

Ea a clătinat din cap.

— Nu ca ăsta. N-au fost ca ăsta. Am avut întotdeauna vise frumoase.

Amintirea îi revenea de data asta mai repede, pulsând acolo unde spunea cartea roz cu alb că erau ovarele. Nu era sigură că putea ajunge până în camera ei. S-a ridicat, încleştându-şi mâinile pe faţa de masă albă.

— N-au fost ca ăsta.

A pornit spre camera ei împleticindu-se printre oamenii care se foiau.

— Oh, şi, Daisy…, a zis Ron.

Ea s-a oprit, cu mâna pe uşa camerei ei, cu amintirea aproape acolo.

— Încă-ţi mai e frig.

— Ce? a spus ea, cu privirea în gol.

— Ţi-e încă frig. Dar începi să te-ncălzeşti.

Îşi dorea să-l întrebe ce voia să spună, dar amintirea începea să se reverse. A închis uşa în urma ei, respirând greu, şi s-a îndreptat spre pat pe bâjbâite.

Toată familia ei avusese coşmaruri. Erau aşezaţi la micul dejun toţi trei, cu feţe trase, obosite, cu ochii parcă învineţiţi. Draperiile pentru bucătărie, căptuşite cu plumb, încă nu

sosiseră, aşa că luau micul dejun în camera de zi, unde puteau trage jaluzelele veneţiene. Mama şi tatăl ei stăteau pe canapeaua albastră, cu genunchii lipiţi de măsuţa prea plină. Daisy şi fratele ei erau aşezaţi pe covor.

— Am visat că eram plină de găuri, de găurele minuscule, ca bumbacul elveţian, a povestit mama ei, holbându-se la jaluzelele închise.

— Ei, Evelyn, a spus tatăl ei.

— Eu am visat că luase foc casa, a povestit fratele ei, şi maşinile pompierilor veniseră s-o stingă, dar s-au aprins şi ele şi au luat foc oamenii şi copacii şi…

— Ajunge, a zis tatăl ei. Mâncaţi-vă micul dejun. Soţiei lui i-a explicat, cu blândeţe: Neutrinii trec prin noi tot timpul. Trec chiar şi prin pământ. Sunt complet inofensivi. Nu fac niciun fel de găuri. Nu se-ntâmplă nimic, Evelyn. Nu-ţi face griji din cauza neutrinilor. Nu-ţi pot face niciun rău.

— Daisy, tu ai avut cândva o rochie din bumbac elveţian, nu-i aşa, a spus mama ei, tot cu ochii la jaluzele. Era galbenă. Cu toate punctişoarele alea mărunte, ca nişte găuri.

— Pot să plec? a întrebat fratele ei, ţinând în mână o carte cu o fotografie a soarelui pe copertă.

Tatăl ei a înclinat din cap şi fratele ei a ieşit, citind deja.

— Pune-ţi pălăria! a spus mama lui Daisy, ridicându-şi periculos de mult vocea la ultimul cuvânt.

L-a urmărit cu privirea până când a ieşit din cameră, apoi s-a întors şi s-a uitat la Daisy cu ochii ei vineţi.

— Şi tu ai avut un coşmar, nu-i aşa, Daisy?

Ea a clătinat din cap, privindu-şi castronul cu cereale. Înainte de micul dejun se uitase afară printre jaluzelele veneţiene, se uitase la soarele interzis. Jaluzelele de plastic ţeapăn rămăseseră căscate şi pe castronul ei cu cereale cădea acum un triunghi de lumină. Şi ea şi mama ei îl priveau. Daisy l-a acoperit cu palma.

— Atunci ai avut un vis frumos, Daisy, sau nu-ţi aduci aminte?

Vocea mamei era acuzatoare.

— Îmi aduc aminte, a răspuns, cu ochii la pata de lumină de pe mână.

Visase un urs. Un urs mare, auriu, cu blana strălucitoare. Se jucau amândoi cu mingea. Ea ţinea în mâini o minge mică,

verde-albăstruie. Ursul îşi întinsese alene laba lată, aurie, şi lovise mingea, aruncându-i-o dintre palme. Rotirea amplă şi gingaşă a labei lui mari era cel mai frumos lucru pe care-l văzuse vreodată. Daisy şi-a zâmbit sieşi când şi-a reamintit-o.

— Povesteşte-mi visul tău, Daisy, i-a cerut mama ei.

— Bine, a răspuns ea, iritată. A fost despre un urs mare, galben, şi despre o mică minge albastră pe care a pocnit-o cu laba.

Şi-a legănat braţul către mama ei.

Care a clipit.

— Ne-a pocnit pe toţi, ne-a aruncat către venirea împărăţiei cerurilor, mamă! a strigat ea şi a părăsit în fugă camera întunecoasă, ieşind în lumina strălucitoare a soarelui dimineţii.

— Pune-ţi pălăria, a strigat în urmă mama ei şi, de data asta ultimul cuvânt s-a înălţat aproape ca un ţipăt.

Daisy a rămas multă vreme în picioare, rezemată de uşă, cu ochii la el. Stătea de vorbă cu bunica ei. Bunica lăsase din mână centimetrul galben cu cifre negre ca tăciunele şi dădea din cap, şi zâmbea ascultându-l. După foarte mult timp, el şi-a întins mâna şi a acoperit-o pe a bătrânei, bătând-o uşurel pe dosul palmei.

Bunica s-a ridicat încet şi s-a dus la fereastră, unde perdelele roşii decolorate nu ascundeau soarele. Stătea acolo, privind ninsoarea, fără nicio umbră de nelinişte.

Daisy s-a strecurat încruntată prin mulţimea din bucătărie şi s-a aşezat vizavi de Ron. Mâinile lui continuau să se odihnească pe muşamaua roşie de pe masă, cu palmele deschise. Daisy şi-a pus la rândul ei mâinile pe masă, aproape atingându-le pe ale lui. Şi le-a întors cu palmele în sus, într-un gest de neajutorare.

— Nu e un vis, nu-i aşa? l-a întrebat.

Degetele lui aproape că se atingeau de ale ei.

— Ce te face să crezi că eu ştiu? Locul meu nu e aici, ai uitat? Lucrez într-o băcănie, ţi-aduci aminte?

— Tu ştii tot, a răspuns ea, simplu.

— Nu chiar tot.

Ea a simţit un spasm dureros. Mâinile i-au tremurat uşor, cu palmele încă în sus, apoi au bâjbâit după marginea metalică a mesei roşii, în timp ce încerca să-şi îndrepte spatele.

— Mai multă căldură tot timpul, Daisy-Daisy, a spus el.

Daisy n-a reuşit să ajungă până-n camera ei. S-a sprijinit

neajutorată de uşă şi s-a uitat la bunica ei, care măsura şi scria, şi lăsa bucăţelele de hârtie să-i cadă în jur. Şi şi-a adus aminte.

Mama ei nici măcar nu-l cunoştea. Îl văzuse la băcănie. Mama ei, care nu ieşea niciodată, care purta ochelari negri, bluze cu mâneci lungi şi pălărie de soare chiar şi în întunecoasa cameră albastră – mama ei îl întâlnise la băcănie şi îl adusese acasă. Îşi scosese pălăria şi mănuşile ridicole de grădinărit şi se dusese la băcănie, să-l găsească. Probabil că avusese nevoie de un curaj incredibil.

— A spus că te-a văzut la şcoală şi a vrut să te invite să ieşiţi împreună, dar s-a temut că eu o să zic că eşti prea mică, nu-i aşa, Ron?

Mama ei vorbea cu voce precipitată, nervoasă. Daisy nu era sigură dacă spusese Ron sau Rob sau Rod.

— Aşa că eu am spus: Ce-ar fi să vii cu mine acasă şi să faci cunoştinţă cu ea? Nu trebuie să laşi pe mâine ce poţi face azi, am zis eu. Nu-i aşa, Ron?

Ron nu se simţea stânjenit în prezenţa ei.

— Ţi-ar plăcea să mergem la o cola, Daisy? Sunt cu maşina.

— Bineînţeles că vrea să meargă. Nu-i aşa, Daisy?

Nu. Îşi dorea ca soarele să se întindă alene spre ei, uriaşul urs auriu, şi să-i dea la o parte cu o lovitură de labă. Imediat.

— Daisy, a spus mama ei, aranjându-şi în grabă părul cu degetele. A mai rămas atât de puţin timp. Voiam să ai…

Întunecime şi sânge. Voiai să fiu la fel de speriată ca tine. Ei bine, mamă, nu sunt. E prea târziu. Suntem aproape de sfârşit.

Dar când a ieşit din casă împreună cu el, i-a văzut maşina decapotabilă parcată lângă bordură şi a simţit prima zvâcnire firavă a spaimei. Capota era pliată. S-a uitat la faţa lui bronzată, zâmbitoare, şi s-a gândit: Lui nu îi e frică.

— Unde vrei să mergi, Daisy? a întrebat-o el.

Îşi ţinea braţul gol întins pe spătarul scaunului. I-ar fi fost uşor să şi-l mute în jurul umerilor ei. Daisy a rămas sprijinită de portieră, cu braţele înfăşurate în jurul pieptului.

— Mi-ar plăcea să merg la o plimbare. Cu capota deschisă. Ador soarele, a spus ca să-l sperie, ca să vadă aceeaşi expresie pe care o vedea pe faţa mamei ei când îi povestea minciuni despre ce visase.

— Şi eu, a răspuns el. Se pare că nici tu nu crezi toate

mizeriile pe care ni le servesc despre soare. O grămadă de vorbărie care te bagă-n sperieţi, atâta tot. Cred că n-ai impresia că eu m-aş putea alege cu un cancer al pielii, nu-i aşa? Şi-a mutat alene braţul acoperit de un bronz auriu în jurul umerilor ei, arătându-i-l. Profesorul meu de fizică spune că soarele ar putea emite neutrini în aceeaşi cantitate ca acum vreme de cinci mii de ani înainte de a ajunge la colaps. Toată povestea asta despre aurora boreală… Doamne, ai zice că oamenii ăştia n-au mai văzut niciodată o erupţie solară. N-are de ce să ne fie frică, Daisy-Daisy.

Şi-a mutat braţul periculos de aproape de sânul ei.

— Ai coşmaruri? l-a întrebat ea, dorindu-şi cu disperare să-l sperie.

— Nu. Toate visele mele sunt despre tine. Degetele lui desenau cu nepăsare un model, alunecând lejer pe bluza ei. Tu ce visezi?

Daisy s-a gândit că avea să-l sperie, aşa cum îşi speria mama. Visele ei păreau întotdeauna atât de frumoase, dar când începea să i le povestească, privirea mamei ei se întuneca şi i se măreau ochii de spaimă. Şi ea îşi modifica atunci visul, îl făcea să sune mai rău decât în realitate, îi distrugea frumuseţea ca să-şi sperie mama.

— Am visat că dădeam de-a dura un cerc auriu. Era fierbinte. Îmi ardea mâna ori de câte ori îl atingeam. Purtam cercei; nişte inele mici de aur, agăţate de urechi, care se învârteau aidoma cercului. Şi o brăţară de aur.

Povestea cu ochii la faţa lui, dornică să-i vadă spaima. El continua să deseneze la întâmplare cu degetul, din ce în ce mai aproape de sfârcul ei.

— Rostogoleam cercul în josul unui deal şi a-nceput să se învârtească tot mai repede. Nu puteam să ţin pasul cu el. Se rostogolea singur, ca o roată, o roată de aur, trecând peste orice.

Daisy uitase ce urmărea. Îi povestise visul exact aşa cum şi-l amintea, cu micul zâmbet tainic pe care i-l trezea amintirea. Mâna lui se închisese peste sânul ei şi se odihnea acolo, caldă ca soarele de pe faţa ei.

El arăta de parcă n-ar fi ştiut că şi-o ţinea acolo.

— Doamne, profesorul meu de psihologie s-ar distra de minune cu visul tău. Cine ar fi crezut că o puştoaică poate avea

un vis atât de sexy? Oho! Asta da chestie freudiană! Profesorul meu de psihologie spune…

— Îţi închipui că ştii tot, nu-i aşa? a zis Daisy. Degetele lui urmăreau conturul sfârcului prin bluza subţire, trasând un cerc arzător, un cerc de foc.

— Nu tocmai, a răspuns, şi s-a aplecat mai aproape de faţa ei.

Întunecime şi sânge.

— Nu prea ştiu cum să te iau.

Ea s-a smucit, scăpând de faţa lui, de braţul lui.

— N-o să mă iei în niciun fel. Niciodată. O să fii mort. O să fim cu toţii morţi în soare, a spus ea, şi a fugit din maşina decapotabilă, întorcându-se în casa întunecată.

Daisy a rămas în pat, îndoită de mijloc, încă multă vreme după ce s-a risipit amintirea. N-avea să mai stea de vorbă cu el. Nu putea să-şi amintească nimic despre el, dar nu-i păsa. Oricum, totul era un vis. Ce importanţă avea? S-a cuprins singură în braţe.

Nu era un vis. Era mai rău decât un vis. S-a aşezat pe marginea patului, foarte dreaptă, cu capul sus şi cu braţele pe lângă trup, cu tălpile alăturate pe podea, aşa cum trebuie să stea o domnişoară. Când s-a ridicat, scăpase de orice ezitare. S-a dus drept la uşă şi a deschis-o. Nu s-a oprit să vadă în ce încăpere era. Nici măcar nu s-a uitat la străinii care se foiau încoace şi încolo. S-a dus direct la Ron şi i-a pus mâna pe umăr.

— Ăsta e iadul, nu-i aşa?

El s-a întors şi pe faţă i se citea ceva care aducea a speranţă.

— De ce, Daisy? a spus şi i-a luat mâinile şi a tras-o în jos, să se aşeze lângă el.

Erau în tren. Braţele lor îndoite se odihneau pe faţa de masă albă, din damasc. Ea s-a uitat la mâini. N-avea rost să-ncerce să se retragă.

Vocea ei nu tremura.

— Am fost foarte nemiloasă cu mama. Îi povesteam visele mele pur şi simplu ca s-o sperii. Ieşeam fără pălărie fiindcă asta o înspăimânta. Nu se putea abţine. Se temea atât de mult că soarele o să explodeze.

A tăcut şi şi-a privit mâinile.

— Cred c-a explodat şi că a murit toată lumea, aşa cum a

spus tata. Cred că ar fi trebuit s-o mint în privinţa viselor. Ar fi trebuit să-i spun că visez băieţi, că visez că am crescut, că visez lucruri care n-o înspăimântau. Aş fi putut să inventez coşmaruri, cum făcea fratele meu.

— Daisy, a spus el. Mă tem că nu mă pricep s-ascult confesiuni. Nu…

— S-a sinucis, a spus Daisy. Ne-a trimis la bunica, în Canada, şi pe urmă s-a sinucis. Aşa că acum cred că suntem morţi cu toţii, că am ajuns în iad. Asta înseamnă să fii în iad, nu? Să ajungi faţă în faţă cu ceea ce te sperie cel mai mult.

— Sau cu ceea ce iubeşti. Oh, Daisy, a spus el, strângându-i cu putere degetele, ce te-a făcut să crezi că ăsta e iadul?

Spre surprinderea ei, l-a privit drept în ochi.

— Fiindcă nu există soarele, a răspuns.

Ochii lui au ars-o, au ars-o. A căutat orbeşte masa acoperită cu alb, dar încăperea se schimbase. Ron a tras-o lângă el, pe canapeaua albastră. Cu el încă ţinând-o de mână, încă ţinând-o strâns, şi-a adus aminte.

Au fost trimişi de acasă, ca să fie feriţi de soare. Daisy a fost încântată să plece. Mama ei era supărată pe ea tot timpul. În fiecare zi, la micul dejun, o silea să-i povestească visele ei în camera întunecată. Pusese draperii de camuflaj peste jaluzele, aşa că lumina nu mai pătrundea deloc înăuntru şi, în crepusculul albastru, pe faţa ei înspăimântată nu mai cădeau nici măcar firavele raze piezişe strecurate printre jaluzele. N-o lăsa să iasă, nici măcar până la băcănie, fără pălărie şi fără ochelari de soare. Nu i-a lăsat să plece cu avionul în Canada. Se temea de furtunile magnetice. Întrerupeau uneori legătura radio cu turnurile de control. Se temea că avionul s-ar fi putut prăbuşi.

I-a trimis cu trenul, i-a sărutat de rămas-bun în gară, dând pe moment uitării razele lungi de lumină prăfoasă care pătrundeau prin ferestrele boltite ale sălii de aşteptare. Fratele ei a ieşit înaintea lor pe peron şi mama ei a tras-o brusc într-un colţ întunecos.

— Ceea ce ţi-am spus mai înainte, despre ciclul tău, n-o să se mai petreacă acum. Din cauza radiaţiilor – l-am sunat pe doctor şi a spus să nu ne facem griji. Li se întâmplă tuturor.

Daisy a simţit din nou zvâcnirea firavă a spaimei. Ciclul ei

începuse cu câteva luni în urmă, întunecat şi însângerat, aşa cum şi-l imaginase. Nu spusese nimănui.

— N-o să-mi fac griji, şi-a asigurat mama.

— Oh, Daisy a mea, a zis pe neaşteptate mama ei. Daisy a mea din soare, a adăugat, şi a părut să se tragă înapoi, în întuneric.

Dar când trenul pleca din gară, a ieşit în plin soare şi le-a făcut cu mâna.

În tren a fost minunat. Puţinii pasageri stăteau în compartimentele lor, cu jaluzelele lăsate. În vagonul-restaurant nu erau jaluzele, nu erau oameni care să-i spună să nu stea în lumina soarelui. S-a aşezat în vagonul pustiu şi s-a uitat pe geamurile largi. Trenul gonea prin păduri, păduri cu crengi subţiri, de pini şi de plopi. Soarele pătrundea licărind pe faţa ei – soarele şi umbrele, şi apoi iar soarele, alergându-i pe chip. Ea şi fratele ei au făcut o orgie cu milkshake şi cu dulciuri, şi nimeni nu le-a zis nimic.

Fratele ei i-a citit din cărţile lui despre soare.

— Ştii cum e în centrul soarelui? a întrebat-o.

Da. Stai cu o găletuşă şi cu o lopăţică şi cu degetele picioarelor desculţe afundate în nisip, din nou copil, fără să-ţi fie frică, mijindu-ţi ochii în lumina galbenă.

— Nu, i-a răspuns ea.

— În centrul soarelui, atomii nici măcar nu pot să stea laolaltă. Înghesuiala e atât de mare, încât se ciocnesc tot timpul unii cu alţii, poc, poc, poc, exact aşa, şi electronii li se desprind şi zboară liberi. Uneori, în timpul unei coliziuni, scapă câte o rază X care se lansează ca o săgeată, cu viteza luminii, ca o minge într-un joc automat de pinball. Poc-pac-poc, pe tot drumul până la suprafaţă.

— Oricum, de ce citeşti cărţile astea? Ca să te sperii?

— Nu. Ca s-o sperii pe mama.

Era un răspuns de o sinceritate cutezătoare, nepotrivit nici măcar cu libertatea de la bunica, potrivit numai în tren. Ea i-a zâmbit.

— Ţie nu ţi-e deloc frică, nu-i aşa?

Ea s-a simţit obligată să-i răspundă cu aceeaşi sinceritate.

— Nu, nicidecum.

— De ce nu?

Pentru că n-o să mă doară. Pentru că n-o să-mi aduc aminte

pe urmă.

Pentru că o să stau în soare cu găletuşa şi cu lopăţica, o să mă uit în sus şi n-o să-mi fie teamă.

— Nu ştiu, a zis Daisy. Pur şi simplu nu mi-e frică.

— Mie îmi e. Visez tot timpul incendii. Mă gândesc ce tare mă doare când îmi ard degetul şi pe urmă visez că simt aceeaşi durere în tot corpul.

Şi el o minţise pe mama lor în privinţa viselor.

— N-o să fie aşa, a spus Daisy. Nici măcar n-o să ştim că se-ntâmplă. N-o să ne amintim nimic.

— Când o să se transforme în novă, soarele o să se mistuie singur. Nucleul o să se umple treptat cu cenuşă atomică şi din cauza asta soarele o să-nceapă să-şi consume în întregime combustibilul. Ştii că în centrul lui e întuneric beznă? Ştii, acolo radiaţiile sunt raze X, care nu se văd, au lungimea de undă prea mică. Sunt invizibile. Întuneric beznă şi cenuşă căzând în jurul tău. Îţi poţi imagina asta?

— Nu contează. Traversau o pajişte şi faţa ei era scăldată în lumină. Noi n-o să fim acolo. O să fim morţi. N-o să ne amintim nimic.

Daisy nu-şi dăduse seama ce uşurată avea să se simtă văzând-o pe bunica ei, cu figura îngustă arsă de soare, cu braţele goale. Nici măcar nu purta pălărie.

— Daisy, draga mea, te maturizezi, i-a spus. Şi n-a sunat a condamnare la moarte. Şi, David, văd că tu eşti tot cu nasu'-n cărţi.

Când au ajuns în căsuţa ei, era aproape întuneric.

— Ce-i asta? a întrebat David, stând pe verandă.

Vocea bunicii nu s-a ridicat periculos de mult.

— E aurora boreală. Vă spun că aici am avut ceva spectacole în ultima vreme. E ca pe 4 iulie.

Daisy nu-şi dăduse seama cât de mult îşi dorise să audă vorbind un om căruia nu-i era frică. Şi-a ridicat privirea. Perdele imense de lumină roşie tălăzuiau aproape la zenit, fâlfâind în vântul solar.

— E frumos, a şoptit, dar bunica îi ţinea uşa deschisă, aşteptând-o să intre, şi a fost atât de fericită să-i vadă strălucirea limpede a ochilor, încât a urmat-o în mica bucătărie cu masa acoperită cu muşama roşie şi cu perdele roşii la ferestre.

— E atât de plăcut să ai companie, a spus bunica ei, urcându-se pe un scaun. Daisy, ţine te rog de capătul ăsta, vrei?

A lăsat capătul unei panglici lungi şi galbene de plastic să se legene în jos, către Daisy. Ea l-a luat, privindu-şi îngrijorată bunica.

— Ce faci? a întrebat-o.

— Măsurători pentru noile perdele, draga mea, a răspuns bătrâna, ducându-şi mâna în buzunar, în căutarea unui creion şi a unei bucăţi de hârtie. Care e lungimea, Daisy?

— De ce-ţi trebuie perdele noi? a întrebat ea. Mie mi se pare că astea arată foarte bine.

— Nu împiedică soarele să intre, a răspuns bunica ei.

Ochii i s-au înnegrit ca tăciunele de frică. Vocea i se înălţa tot mai mult, cu fiecare cuvânt.

— Trebuie s-avem perdele noi, Daisy, şi nu se găseşte pânză. În tot oraşul, Daisy. Îţi poţi imagina una ca asta? A trebuit să facem comandă la Ottawa. Au cumpărat toate materialele din oraş. Îţi poţi imagina una ca asta, Daisy?

— Da, a răspuns ea, şi şi-a dorit să-i poată fi frică.

Ron continua s-o ţină strâns de mâini. Ea l-a privit fără nicio ezitare.

— Mai multă căldură, Daisy, a spus el. Suntem aproape.

— Da, a spus ea.

Ron şi-a desprins degetele de-ale ei şi s-a ridicat de pe canapea. A străbătut mulţimea din camera de zi şi a ieşit în zăpadă. Daisy n-a încercat să se întoarcă în camera ei. I-a privit pe toţi, pe străinii care se mişcau fără oprire şi la întâmplare, pe fratele ei care mergea citind, pe bunica ei care stătea pe un scaun, şi amintirea a apărut repede, fără suferinţă.

— Vrei să vezi ceva? a întrebat-o fratele ei.

Ea se uita pe fereastră. Luminile licăriseră toată ziua, deşi afară totul era calm şi era linişte. Bunica ei plecase în oraş, să vadă dacă venise materialul pentru perdele. Daisy nu i-a răspuns fratelui ei.

El i-a îndesat cartea sub nas.

— Asta e o proeminenţă, i-a spus.

Fotografiile erau alb-negru, ca pozele de modă veche, numai

că sub ele, în loc de însemnările cu cerneală albă făcute de mama ei, scria: „Observatorul de Înaltă Altitudine, Boulder, Colorado.”

— E o erupţie de gaze fierbinţi, la sute de mii de metri înălţime.

— Nu, a spus Daisy, luând cartea în poală. Ăsta e cercul meu de aur. L-am văzut în vis.

A întors pagina.

David s-a aplecat peste umărul ei şi a arătat cu degetul.

— Asta a fost marea explozie din 1946, când lucrurile au început să nu mai meargă cum ar trebui, numai că atunci încă nu se ştia. A fost de un miliard de tone. Gazul a fost proiectat în afară, până la un milion şi jumătate de kilometri.

Daisy ţinea cartea ca pe o fotografie, fotografia cuiva care-i era drag.

— A fost pur şi simplu ca o izbitură şi a aruncat tot gazul ăsta în spaţiu. Au fost tot felul de…

— E ursul meu de aur, a spus ea.

Laba imensă de foc se înălţa alene de pe suprafaţa neagră a soarelui din fotografie, sălbatica labă mătăsoasă de gaz în flăcări.

— Chestiile astea le visai tu? a întrebat fratele ei. Despre asta îmi povesteai? Vocea lui urca tot mai sus şi mai sus. Parcă spuneai că visezi frumos.

— Visam frumos, a zis Daisy.

El i-a smuls cartea şi a răsfoit-o furios până când a ajuns la o diagramă colorată, pe fundal negru. Înfăţişa un glob roşu, strălucitor, în interiorul căruia erau desenate cercuri negre.

— Uite, a spus, arătându-i-l lui Daisy. Asta o să ni se-ntâmple. A apăsat nervos cu degetul pe unul dintre cercurile din interiorul globului roşu. Ăştia suntem noi. Noi! În interiorul soarelui. Visează şi asta, de ce n-o visezi?

A-nchis cartea dintr-o lovitură.

— Dar o să fim morţi cu toţii, aşa că n-o să conteze, a spus Daisy. N-o să doară. N-o să ne amintim nimic.

— Aşa crezi tu! Îţi imaginezi că le ştii pe toate. Ei bine, noi habar n-avem de nimic. Am citit o carte despre asta, şi vrei să-ţi spun ce scria acolo? Nici măcar nu se ştie ce e memoria. Se crede că, probabil, nici măcar nu se află în celulele creierului. Că e undeva, în nişte atomi, şi că se păstrează chiar dacă sărim

în aer. Dacă o să fim arşi de soare şi totuşi o să ne aducem aminte? Dac-o să ardem şi o să tot ardem şi o să ne reamintim totul o veşnicie?

— El n-ar face una ca asta, a spus Daisy, cu voce scăzută. Nu ne-ar face să suferim.

Când stătuse cu degetele afundate în nisip, uitându-se în sus, către el, nu existase teamă, ci doar admiraţie, uimire.

— El…

— Eşti nebună! a strigat fratele ei. Ştii ce? Eşti nebună. Vorbeşti despre el parc-ar fi iubitul tău sau aşa ceva! E soarele, minunatul soare care o să ne ucidă pe toţi!

I-a smuls cartea. Plângea.

— Îmi pare rău, era cât pe ce să spună Daisy, dar bunica ei a intrat chiar atunci, fără pălărie, cu părul fluturându-i în jurul feţei înguste, bronzate.

— Au adus materialul, a spus jubilând. Am cumpărat suficient de mult, avem pentru toate ferestrele.

A răsturnat doi saci plini cu pânză roşie, cadrilată. Pânza s-a revărsat pe masă ca luminile nordului, roşu peste roşu.

— Credeam că n-o să mai ajungă niciodată aici.

Daisy a întins mâna s-o atingă.

L-a aşteptat, aşezată la masa cu faţă din damasc alb din vagonul-restaurant. El a ezitat în cadrul uşii, încadrat de ninsoarea de cenuşă din spatele lui, apoi a intrat binedispus, cântând.

— Daisy, Daisy, spune-mi care-i teoria ta, cânta el.

Ducea în braţe un val de pânză roşie. Pânza s-a revărsat când i-a întins-o bunicii ei, care stătea pe scaun, transfigurată de bucurie, cu bucăţelele de hârtie şi cu centimetrul galben căzându-i o dată pentru totdeauna.

Daisy s-a apropiat şi a rămas în faţa lui, în picioare.

— Daisy, Daisy, a zis el vesel. Spune-mi…

Ea şi-a pus mâinile pe pieptul lui.

— Nicio teorie, a spus. Ştiu.

— Totul, Daisy?

El a zâmbit, degajat şi strâmb, şi ea s-a gândit cu tristeţe că, până şi aşa, ştiind, n-avea să-l poată vedea cum arăta cu adevărat, ci numai sub chipul băiatului care lucra la băcănie, băiatul care ştia totul.

— Nu, dar cred că ştiu.

Şi-a apăsat cu putere mâna pe pieptul lui, deasupra cercului de foc al pieptului.

— Cred că nu mai suntem oameni. Nu ştiu ce suntem – poate atomi rămaşi fără electroni, ciocnindu-se la nesfârşit unii cu alţii în nucleul soarelui, în timp ce el se mistuie pe sine însuşi preschimbându-se în cenuşă, în viscolul fără de sfârşit din inima sa.

El nu i-a oferit niciun indiciu. Zâmbetul lui continua să fie încrezător în sine, degajat.

— Dar eu, Daisy? a întrebat-o.

— Cred că tu eşti ursul meu de aur, cercul meu în flăcări, cred că eşti Ra, fără niciun sfârşit al numelui, Ra, care ştie totul.

— Şi cine eşti tu?

— Sunt Daisy, fata care adora soarele.

El n-a zâmbit, nu şi-a schimbat expresia batjocoritoare. Dar mâna lui bronzată s-a închis peste a ei, care continua să-i apese pieptul.

— Ce-o să fiu acum, o rază X, călătorind în zigzag către suprafaţă, până când o să mă transform în lumină? Unde o să mă duci după ce m-ai luat? Pe Saturn, unde soarele străluceşte pe inelele reci, până ce se topesc, devenind fericire? Acolo străluceşti acum, pe Saturn? O să mă duci acolo? Sau o să rămânem pe veşnicie aşa, eu cu găletuşa şi cu lopăţica, privindu-te cu ochii mijiţi?

El i-a desprins încet mâna, i-a redat-o.

— Unde vrei să mergem, Daisy?

Bunica ei continua să stea pe scaun, strângând pânza la piept ca pe o adevărată binecuvântare. Daisy a întins mâna şi a atins pânza, aşa cum făcuse în clipa transformării soarelui în novă. I-a zâmbit bunicii.

— E frumoasă, a spus. Îmi pare atât de bine c-a sosit.

S-a aplecat brusc către fereastră şi a tras perdelele decolorate într-o parte, ca şi cum ar fi crezut că, fiindcă ştia, i s-ar fi putut îngădui să aibă o viziune, că ar fi putut s-o întrezărească pentru o scurtă clipă pe fetiţa care fusese ea însăşi, cu pieptul ei de copil, cu burtica de ţânc;… că s-ar fi putut vedea aşa cum era în realitate: Daisy, în soare. Dar n-a văzut decât ninsoarea nesfârşită.

Fratele ei citea pe canapeaua albastră din camera de primire a mamei lor. S-a aplecat deasupra lui, privind cum citea.

— Acum mi-e frică, a spus ea, dar faţa care i-a întors privirea nu era a fratelui ei.

Bine, atunci, s-a gândit ea. Niciunul dintre ei nu e de niciun folos. Nu contează. Am ajuns faţă în faţă cu ceea ce mă speria şi cu ceea ce iubeam, şi acum sunt unul şi acelaşi lucru.

— Bine, atunci, a spus ea, şi s-a întors din nou spre Ron. Mi-ar plăcea să mergem la o plimbare. Cu capota deschisă. S-a oprit şi s-a uitat în sus la el, cu ochii mijiţi. Ador soarele, a adăugat.

Nu s-a ferit când braţul lui i-a înconjurat umerii. Mâna lui i s-a închis peste sân şi el s-a aplecat s-o sărute.

CORESPONDENŢĂ PERSONALĂ

Traducere din limba engleză
Veronica Mircea

O SCRISOARE DE LA FAMILIA CLEARY

La oficiul poştal era o scrisoare de la familia Cleary. Mi-am pus-o în rucsac, lângă revista doamnei Talbot, şi am ieşit să-l dezleg pe Stitch[26].

Trăsese de lesă atât cât era posibil şi stătea dincolo de colţ, pe jumătate strangulat, uitându-se la o privighetoare. Stitch nu latră niciodată, nici măcar la păsări. N-a scheunat nici măcar când i-a cusut tata laba. Aşa l-am găsit, stând pur şi simplu pe veranda din faţă, tremurând puţin şi ţinându-şi laba în sus, ca să se uite tata la ea. Doamna Talbot spune că e un câine de pază groaznic, dar eu mă bucur că nu latră. Rusty lătra tot timpul şi uite ce s-a ales de el din pricina asta.

A trebuit să-l trag pe Stitch înapoi, dincoace de colţ, unde frânghia era destul de lejeră ca să-l pot dezlega. Asta mi-a dat ceva de furcă, fiindcă lui îi plăcea într-adevăr privighetoarea aia.

— E un semn de primăvară, nu-i aşa, tipule? am spus, încercând să lărgesc nodul cu unghiile.

N-a mers, dar am reuşit să-mi rup o unghie, din carne. Grozav. Mama o să vrea să afle dac-am observat cumva că mi s-au mai rupt şi altele.

Mâinile mele sunt o adevărată nenorocire. În iarna asta m-am ales cu aproape o sută de arsuri de la soba cu lemne, soba noastră idioată. Deasupra încheieturii e un loc unde mă tot ard, iarăşi şi iarăşi, astfel că rana n-are niciodată ocazia să se vindece. Soba nu e destul de mare şi, când încerc să împing înăuntru un lemn prea lung, îi ating de fiecare dată interiorul cu aceeaşi zonă a mâinii. David, idiotul meu de frate, nu le taie niciodată la lungimea potrivită. L-am rugat şi l-am tot rugat să le facă mai scurte, dar el nu-mi dă nicio atenţie.

Am rugat-o pe mama să-i spună ea să nu le mai taie atât de lungi, dar n-a făcut-o. Nu-l critică niciodată pe David. După părerea ei, David nu poate greşi, pur şi simplu fiindcă are douăzeci şi trei de ani şi fiindc-a fost căsătorit.

— O face înadins, i-am spus mamei. Speră c-o să mi se tragă

26 Cusătură (n. tr.).

moartea de la o arsură.

— Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de fete de paisprezece ani, a zis ea.

Spune întotdeauna asta. Mă înfurie atât de tare, încât îmi vine s-o omor.

— N-o face înadins. Trebuie să fii mai atentă cu soba aia, atâta tot.

Dar mi-a ţinut tot timpul mâna şi s-a uitat la arsura imensă, care nu vrea să se vindece, de parcă ar fi fost o bombă programată să detoneze.

— Avem nevoie de o sobă mai mare, am spus, şi mi-am eliberat mâna dintr-o smucitură.

Chiar ne trebuie una mai mare. Tata a închis şemineul şi a instalat soba cu lemne când au apărut probleme cu factura pentru gaze, dar e o sobă mică, fiindcă mama n-a vrut să ocupe prea mult loc în camera de zi. Oricum, trebuia s-o folosim numai seara.

N-o să primim una nouă. Sunt cu toţii prea ocupaţi să lucreze la idioţenia aia de seră. Poate c-o să vină primăvara mai devreme şi mâna mea o să aibă cât de cât o şansă să se vindece. Ştiu că nu e aşa. Iarna trecută, zăpada a ţinut până la mijlocul lui iunie, iar acum suntem abia în martie. Privighetorii lui Stitch o să-i îngheţe codiţa dacă nu pleacă înapoi, spre sud. Tata zice că anul trecut a fost ieşit din comun, că vremea o să-şi revină la normal anul ăsta, dar nici măcar el nu crede ce spune, fiindcă altfel n-ar construi sera.

Imediat ce am dat drumul lesei, Stitch a venit după colţ, ca un băiat cuminte, şi a stat acolo, aşteptând să-mi termin de supt unghia şi să-l dezleg.

— Am face bine s-o luăm din loc, i-am spus. Mama o să facă o criză.

Ar fi trebuit să trec pe la magazinul universal, să-ncerc să găsesc nişte seminţe de roşii, dar soarele coborâse deja destul de mult către vest şi până acasă aveam de mers o jumătate de oră. Dacă ajungeam după apusul soarelui, m-ar fi trimis la culcare fără să cinez, plus că n-aş fi avut cum să citesc scrisoarea. Pe lângă asta, dacă nu mă duceam la magazinul general în ziua aia, erau nevoiţi să mă lase să mă duc a doua zi şi nu trebuia să muncesc la idioţenia de seră.

Uneori îmi vine s-o arunc în aer. E rumeguş şi noroi peste

tot, şi David a scăpat o bucată de plastic pe sobă în timp ce-l tăiau, şi plasticul s-a topit acolo şi a puţit de-ţi muta nasul din loc. Dar niciunul dintre ceilalţi nu ia în seamă mizeria. Sunt prea ocupaţi să spună ce minunat o să fie la vară, când o să avem pepeni verzi şi porumb, şi roşii din producţia proprie.

Nu văd cum ar putea să fie altfel decât vara trecută. N-au răsărit decât lăptucile şi cartofii. Lăptucile au crescut cât unghia mea ruptă, iar cartofii au fost tari ca piatra. Doamna Talbot a zis c-a fost din cauza altitudinii, însă David a susţinut c-a fost din cauza vremii ciudate şi a granitului sfărâmiţat de pe Pike’s Peak, care trece aici drept sol. S-a dus la mica bibliotecă din spatele magazinului universal, a venit de acolo cu o carte despre sere, din colecţia fă-cu-mâna-ta, şi a început să-ntoarcă totul pe dos, iar acum până şi doamna Talbot e-nnebunită de ideea asta.

— La *altitudinea* noastră, paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de fiinţe umane, le-am spus alaltăieri, dar erau prea ocupaţi să taie şipci şi să capseze bucăţi de plastic, ca să-mi dea vreo atenţie.

Stitch mergea în faţa mea, încordând lesa, şi i-am dat drumul imediat ce am traversat autostrada. Nu fuge niciodată, cum făcea Rusty. Oricum, e imposibil să-l ţin pe margine, de fiecare dată când încerc să-l las în lesă mă trage în mijlocul drumului şi am necazuri cu tata fiindcă las urme. Aşa că eu merg de obicei pe marginea îngheţată a şoselei, iar el o ia în toate părţile, oprindu-se să adulmece toate găurile făcute în asfalt; când rămâne în urmă fluier şi vine la mine alergând.

Am mers foarte repede. Se făcea tot mai frig, iar eu eram numai în pulover. M-am oprit în vârful dealului şi am fluierat după Stitch. Mai aveam de mers un kilometru şi jumătate. Din locul unde stăteam, vedeam Pike’s Peak. Poate că tata are dreptate, chiar vine primăvara. Pe pisc nu se zăreşte nici urmă de zăpadă, iar partea care a ars nu mai pare la fel de neagră cum era astă-toamnă, arată ca şi cum ar fi posibil să crească din nou copaci.

Anul trecut pe vremea asta, Pike’s Peak era alb pe de-a-ntregul. Îmi aduc aminte, fiindcă atunci au plecat tata, David şi domnul Talbot la vânătoare, şi a nins în fiecare zi, şi ei au lipsit aproape o lună. Mama a fost cât pe ce să înnebunească până când s-au întors. Ieşea mereu în drum, să se uite după ei,

cu toate că zăpada era de un metru şi jumătate şi ea lăsa nişte urme cât ale lui Yeti. Îl lua pe Rusty cu ea, deşi el detesta zăpada la fel de mult cum detestă Stitch întunericul. Lua şi o puşcă. O dată s-a împiedicat de o creangă şi a căzut în zăpadă. Şi-a scrântit glezna şi era aproape înţepenită de frig când a reuşit să se-ntoarcă în casă. Am avut chef să spun „paranoia e pe locul unu în topul ucigaşilor de mame", dar s-a amestecat doamna Talbot şi a zis că data viitoare trebuia s-o însoţesc şi că aşa se întâmpla când oamenii erau lăsaţi să plece singuri în diverse locuri, ceea ce făcea aluzie la mine şi la drumurile mele la oficiul poştal. I-am răspuns că puteam să-mi port singură de grijă, iar mama mi-a spus să nu fiu mojică şi a adăugat că doamna Talbot avea dreptate, trebuia să vin cu ea data viitoare.

N-a aşteptat să i se vindece glezna. Şi-a bandajat-o şi a continuat să iasă în fiecare zi. Mergea fără să scoată o vorbă, se mulţumea să şchiopăteze prin zăpadă. Nici măcar nu-şi ridica privirea până când ajungeam pe drum. Ninsoarea se oprise pentru o scurtă vreme şi norii se ridicaseră destul de sus ca să se vadă piscul. Arăta ca o fotografie alb-negru, cerul cenuşiu, copacii negri şi muntele alb. Pike's Peak era complet acoperit de zăpadă. Nu-ţi dădeai seama unde era autostrada.

Ar fi trebuit să mergem în excursie pe pisc, împreună cu familia Cleary.

— Familia Cleary n-a mai venit acum două veri, am spus eu, când ne-am întors în casă.

Mama şi-a scos mănuşile cu un singur deget şi s-a aşezat lângă sobă, descotorosindu-se de bucăţile de zăpadă îngheţată.

— Sigur că n-au venit, Lynn, a răspuns ea.

Zăpada de pe haina mea picura pe sobă, sfârâind.

— Nu *asta* am vrut să spun, i-am explicat. Ar fi trebuit să vină în prima săptămână din iunie. Imediat după ce-şi lua Rick diploma. Ce s-o fi întâmplat? S-or fi hotărât pur şi simplu să nu mai vină sau ce?

— Nu ştiu, a zis ea, scoţându-şi pălăria şi scuturând din cap ca să-şi reverse părul pe umeri.

Avea bretonul ud leoarcă.

— Poate or fi scris ca s-anunţe că şi-au schimbat planurile, a zis doamna Talbot. Poate că poşta o fi pierdut scrisoarea.

— N-are importanţă, a spus mama.

— Nu crezi c-au scris, am constatat eu.

— Poate poşta o fi pus scrisoarea în cutia altcuiva, a mai presupus doamna Talbot.

— N-are importanţă, a repetat mama, şi s-a dus să-şi atârne haina pe frânghia întinsă în bucătărie.

Şi n-a mai scos niciun alt cuvânt despre ei. Când s-a-ntors tata, l-am întrebat pe el de familia Cleary, dar era prea ocupat să povestească despre călătorie, ca să-mi dea vreo atenţie.

Stitch n-a venit. Am fluierat încă o dată şi m-am întors după el. Era tocmai la poalele dealului, cu nasul îngropat în ceva.

— Haide, am spus, iar el s-a răsucit, şi atunci mi-am dat seama de ce rămăsese acolo.

Se încurcase într-unul dintre firele electrice căzute. Reuşise să şi-l înfăşoare în jurul picioarelor, aşa cum face uneori cu lesa şi, cu cât se străduia mai mult să se elibereze, cu atât se încurca mai tare.

Era exact în mijlocul şoselei. M-am oprit pe margine, încercând să-mi imaginez cum aş fi putut ajunge la el fără să las urme. În vârful dealului, drumul era destul de îngheţat, dar acolo, jos, zăpada continua să se topească şi îl traversa de-a curmezişul, în şuvoaie largi. Mi-am pus vârful piciorului în noroi şi s-a afundat cu vreun centimetru şi jumătate, aşa că m-am retras şi am scăpat de urma lăsată nivelând-o cu palma, pe care mi-am şters-o apoi de blugi. Am încercat să mă gândesc ce era de făcut. Tata e tot atât de paranoic în privinţa urmelor cum e mama în privinţa mâinilor, dar pentru el e încă şi mai rău când rămân afară după lăsarea întunericului. Dacă nu mă întorceam la timp, ar fi fost posibil chiar să-mi spună că de atunci înainte nu mai puteam merge la oficiul poştal.

Stitch era cât pe ce să-nceapă să latre, era mai aproape de asta decât ar mai fi reuşit s-ajungă vreodată. Îşi înfăşurase sârma în jurul gâtului şi se sufoca.

— Bine, am spus. Vin.

Am sărit cât de departe am putut, într-unul dintre şuvoaie, şi am mers prin el până la câine, uitându-mă de vreo două ori în urmă, ca să m-asigur că apa îmi distrugea urmele.

L-am descâlcit pe Stitch şi am aruncat capătul liber al sârmei pe marginea drumului, unde a rămas legănându-se, agăţat de un stâlp, gata să spânzure câinele la următoarea lui trecere prin preajmă.

— Căţel prost. Acum grăbeşte-te! i-am spus, şi am fugit

înapoi, pe marginea drumului şi în susul dealului, cu pantofii mei sport leoarcă.

El a alergat vreo cinci paşi şi s-a oprit să adulmece un copac.

— Haide! l-am strigat. Se lasă întunericul. Întuneric!

A ţâşnit pe lângă mine ca din puşcă şi a coborât pe jumătate dealul în partea opusă. Lui Stitch îi e frică de întuneric. Ştiu că aşa ceva nu e valabil pentru câini. Dar el chiar se teme.

— Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor de câini, îi spun de obicei, dar în momentul ăla voiam să se grăbească, să n-apuce să-mi îngheţe picioarele.

Am luat-o la fugă şi am ajuns amândoi la poalele dealului cam în acelaşi timp.

Stitch s-a oprit în faţa aleii care duce spre casa familiei Talbot. Casa noastră e în partea cealaltă a dealului, la nu mai mult de treizeci de metri de locul unde mă aflam. E într-un fund de căldare, între dealurile care o înconjoară din toate părţile. De pe vârful dealului Talboţilor nu se zăreşte nici măcar fumul scos de soba noastră cu lemne. Există o scurtătură care pleacă de pe proprietatea lor, coboară prin pădure şi ajunge la uşa noastră din spate, dar eu n-o mai folosesc.

— Întuneric, Stitch, am spus cu voce stridentă, şi am rupt-o din nou la fugă.

El alerga exact în spatele meu.

Când am intrat pe aleea noastră, piscul căpăta o culoare rozalie. Stitch a urinat de vreo sută de ori pe trunchiul de molid înainte de a-l târî eu la loc, de-a latul aleii noroioase. E într-adevăr mare. Tata şi David l-au tăiat astă-vară şi au creat impresia că s-a prăbuşit de-a lungul drumului, iar trunchiul e plin de aşchii şi mi-am zgâriat mâinile în acelaşi loc ca de obicei. Grozav.

M-am asigurat că eu şi Stitch n-am lăsat urme pe drum (în afara celor pe care le lasă el de obicei – un alt câine ne-ar găsi într-un minut, şi probabil că aşa a şi ajuns Stitch pe veranda noastră, a simţit mirosul lui Rusty) şi am intrat la adăpostul dealurilor cât de repede am putut. Câinele nu e singurul care devine nervos după ce se-ntunecă. În plus, picioarele începeau să mă doară. În seara aia, Stitch era de-a dreptul paranoic. Nu s-a oprit din fugă nici măcar după ce am ajuns destul de aproape ca să vedem casa.

David era afară, se pregătea să intre cu o încărcătură de

lemne. Mi-am dat seama dintr-o singură privire că niciunul nu era de lungimea potrivită.

— Te-ai întors cam în ultima clipă, nu-i aşa? a întrebat. Ai adus seminţe de roşii?

— Nu, am răspuns eu. Însă ţi-am adus altceva. Am adus câte ceva pentru toată lumea.

M-am dus înăuntru. Tata întindea o folie de plastic pe podeaua camerei de zi. Doamna Talbot îl ajuta, ţinând-o de un capăt. Mama era cu măsuţa pliantă încă nedesfăcută în braţe, aşteptându-i să termine ca s-o poată aşeza în faţa sobei, pentru cină. Niciunul nu s-a ostenit nici măcar să-şi salte privirea. Mi-am dat jos rucsacul şi am scos revista doamnei Talbot şi scrisoarea.

— La oficiul poştal era o scrisoare, am spus. De la familia Cleary.

Toată lumea a ridicat ochii.

— Unde ai găsit-o? m-a întrebat tata.

— Pe podea, amestecată cu tot felul de chestii de mâna a treia. Căutam o revistă pentru doamna Talbot.

Mama a rezemat măsuţa pliantă de canapea şi s-a aşezat. De pe faţa doamnei Talbot părea să fi pierit orice expresie.

— Cleary erau prietenii noştri cei mai buni, i-am explicat eu. Din Illinois. Ar fi trebuit să vină în vizită acum două veri. Aveam de gând să facem o excursie pe Pike’s Peak, şi câte şi mai câte.

David a intrat deschizând zgomotos uşa. A dat cu ochii de mama aşezată pe canapea şi de tata, şi de doamna Talbot stând în picioare şi ţinând folia de plastic, ca două statui.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Lynn zice c-a găsit azi o scrisoare de la familia Cleary, l-a lămurit tata.

David a scăpat buştenii pe sobă. Unul s-a rostogolit pe covor şi s-a oprit la picioarele mamei. Nici-unul dintre ei nu s-a aplecat să-l ridice.

— S-o citesc cu glas tare? am întrebat, cu ochii la doamna Talbot.

Încă mai ţineam revista ei în mână. Am desfăcut plicul şi am scos scrisoarea.

— Dragă Janice şi Todd, şi ceilalţi, am început eu. Cum merg lucrurile în gloriosul vest? Suntem nerăbdători să venim să vă vedem, deşi s-ar putea să nu ajungem atât de curând cum

speram. Ce fac Carla, David şi bebeluşul? Abia aştept să-l văd pe micul David. A-nceput să meargă? Fac pariu că bunica Janice e atât de mândră, încât nu-şi mai încape-n nădragi. Am dreptate? Voi, ăştia din vest, mai purtaţi nădragi sau aţi trecut cu toţii la blugi de firmă?

David stătea în picioare lângă şemineu. Şi-a sprijinit braţele de poliţă şi şi-a lăsat capul pe ele.

— Îmi cer scuze că nu v-am mai scris, dar am fost cu toţii foarte ocupaţi cu examenul de diplomă al lui Rick şi oricum am crezut c-o s-ajungem în Colorado mai repede decât scrisoarea. Însă acum se pare că vom avea o mică schimbare de plan. Rick s-a hotărât categoric să intre-n armată. Eu şi Richard ne-am ieşit din fire, dar cred că asta n-a făcut decât să-nrăutăţească lucrurile. Nu-l putem convinge nici măcar s-aştepte până după excursia în Colorado. Spune că ne-am petrece tot timpul încercând să-l facem să renunţe, ceea ce cred e adevărat. Sunt pur şi simplu atât de îngrijorată! Armata! El zice că-mi fac prea multe griji, şi cred că şi asta e adevărat, dar dacă-ncepe un război?

Mama s-a aplecat, a luat lemnul scăpat de David şi l-a aşezat lângă ea, pe canapea.

— Dacă e OK în ceea ce vă priveşte pe voi acolo, în Vestul de Aur, o s-aşteptăm până când termină Rick pregătirea de bază, în prima săptămână din iulie, apoi venim cu toţii. Vă rog să ne scrieţi şi să ne anunţaţi dacă e OK. Îmi cer scuze fiindcă ne schimbăm planurile în ultima clipă, dar priviţi lucrurile altfel: aveţi la dispoziţie, în plus, o lună întreagă ca să vă intraţi în formă pentru excursia pe Pike’s Peak. Nu ştiu cum stau lucrurile în ceea ce vă priveşte, dar mie o să-mi prindă bine cu siguranţă.

Doamna Talbot scăpase capătul foii de plastic. De data asta nu aterizase pe sobă, dar era atât de aproape, încât începuse să se răsucească din cauza căldurii. Tata stătea cu ochii la el. Nici măcar n-a încercat să-l ridice.

— Ce fac fetele? Sonja creşte ca o buruiană. Anul ăsta participă la competiţii şi aduce acasă o mulţime de medalii şi de şosete transpirate şi murdare. Şi ar trebui să-i vedeţi genunchii! Sunt atât de juliţi, încât era cât pe ce s-o duc la doctor. Spune că şi-i zgârie de obstacolele de pe traseu, iar antrenorul ei susţine că n-avem motiv de îngrijorare, dar eu îmi

fac ceva griji. Pur şi simplu nu par să se vindece. Aţi avut vreodată probleme de genul ăsta cu Lynn şi cu Melissa?

Ştiu, ştiu, sunt prea prăpăstioasă. Sonja e bine. Rick e bine. N-o să se-ntâmple nimic îngrozitor de acum până în prima săptămână din iulie, şi o să ne vedem atunci. Cu drag, familia Cleary. P.S. A căzut vreodată cineva de pe Pike's Peak?

Nimeni n-a spus nimic. Am împăturit scrisoarea şi am pus-o înapoi, în plic.

— Ar fi trebuit să le scriu, a zis mama. Ar fi trebuit să le spun: „Veniţi acum." Atunci ar fi fost aici.

— Şi ne-am fi urcat probabil pe Pike's Peak în ziua aia şi l-am fi văzut sărind în aer, cu noi cu tot, a zis David, ridicându-se. A râs şi vocea i s-a frânt. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă n-au venit.

— Să ne bucurăm? a spus mama. Îşi freca mâinile de blugi. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă în ziua aia Carla i-a luat pe Melissa şi pe bebeluş la Colorado Springs, aşa că n-avem mai multe guri de hrănit. Îşi freca blugii atât de tare, încât nu mai avea mult până să-i găurească. Presupun c-ar trebui să ne bucurăm fiindcă tâlharii ăia l-au împuşcat pe domnul Talbot.

— Nu, s-a amestecat tata. Dar ar trebui să ne bucurăm fiindcă tâlharii nu ne-au împuşcat şi pe noi, ceilalţi. Ar trebui să ne bucurăm fiindcă n-au luat decât conservele, nu şi seminţele. Ar trebui să ne bucurăm că focurile n-au ajuns până aici. Ar trebui să ne bucurăm…

— Că încă mai primim corespondenţă? a zis David. Ar trebui să ne bucurăm şi pentru asta?

A ieşit şi a trântit uşa în urma lui.

— Când n-am mai primit nicio veste de la ei, ar fi trebuit să le dau telefon, a zis mama.

Tata continua să se uite la plasticul stricat. I-am întins scrisoarea.

— Vrei s-o păstrezi? l-am întrebat.

— Cred că şi-a atins scopul, a zis el.

A făcut-o cocoloş, a aruncat-o în foc şi a trântit uşa sobei. Nici măcar nu s-a ars.

— Vino să m-ajuţi la seră, Lynn, mi-a cerut. Afară era întuneric beznă şi se făcuse într-adevăr frig. Pantofii mei sport începeau să fie ţepeni. Tata a ţinut lanterna şi a întins bine

plasticul peste şipcile de lemn. Eu l-am capsat din cinci în cinci centimetri, pe toată lungimea, înfăşurându-l de fiecare dată în jurul ramei şi al degetului meu. După ce am terminat un cadru, l-am întrebat pe tata dacă pot să mă duc să-mi pun ghetele.

— Ai adus seminţe de roşii? s-a interesat el, ca şi cum nu m-ar fi auzit. Sau ai fost prea ocupată să cauţi scrisoarea?

— N-am căutat-o, i-am răspuns eu. Am dat peste ea. Am crezut c-o să vă bucuraţi dac-o s-o primiţi şi o s-aflaţi ce s-a-ntâmplat cu familia Cleary.

Tata întindea plasticul peste cadrul următor, atât de tare, încât îl încreţea mărunt.

— Ştiam deja, a zis.

Mi-a întins lanterna şi mi-a luat din mână pistolul cu capse.

— Vrei să-ţi spun? m-a întrebat. Vrei să-ţi povestesc exact ce au păţit? Foarte bine. Îmi imaginez că erau suficient de aproape de Chicago ca să fie vaporizaţi când au căzut bombele. În cazul ăsta, au fost norocoşi. Fiindcă-n jurul oraşului Chicago nu sunt munţi ca ai noştri. Aşa că ori au fost prinşi în furtuna de foc, ori au murit din cauza arsurilor provocate de radiaţii, ori i-a ucis boala de iradiere, ori i-au împuşcat tâlharii.

— Sau chiar rudele lor, am zis eu.

— Sau chiar rudele lor. A lipit de lemn pistolul cu capse şi a apăsat pe trăgaci. Am o teorie despre cele întâmplate acum două veri, a adăugat. A mutat pistolul mai jos şi a-mpuşcat o altă scoabă în lemn. Nu cred c-au început nici ruşii, nici Statele Unite. Cred c-a fost vorba de o mică grupare teroristă de pe undeva, sau chiar de o singură persoană. Cred c-au aruncat bomba fără să aibă idee ce urma să se-ntâmple. Cred că se simţeau răniţi sau erau furioşi, sau înspăimântaţi de modul în care stăteau lucrurile, aşa că şi-au exprimat nemulţumirea. Cu o bombă.

A prins cadrul bine cu capse de partea de jos, şi-a îndreptat spatele şi a trecut în partea opusă.

— Ce zici de teoria asta, Lynn?

— Ţi-am spus, am repetat eu. Am dat peste scrisoare în timp ce căutam revista doamnei Talbot.

El s-a întors şi a îndreptat pistolul cu capse spre mine.

— Dar, indiferent ce motiv ar fi avut, au distrus întreaga lume, au surpat-o peste ei. Indiferent ce or fi vrut să spună sau nu, au fost nevoiţi să trăiască suportând consecinţele.

— Dac-au supravieţuit, am spus eu. Dacă nu i-a împuşcat nimeni.

— Nu te mai pot lăsa să mergi la oficiul poştal, a zis. E prea periculos.

— Şi revistele doamnei Talbot?

— Du-te să vezi ce-i cu focul, mi-a cerut el.

M-am întors înăuntru. Se întorsese şi David şi stătea din nou lângă şemineu, cu ochii la perete. Mama instalase masa şi scaunele pliante în faţa sobei. Doamna Talbot tăia cartofi în bucătărie, dar după cum plângea, ai fi zis că toca de fapt ceapă.

Focul era practic stins. Am îndesat înăuntru două pagini de revistă făcute ghemotoc, ca să-l aprind din nou. A răbufnit, strălucind albastru şi verde. Am aruncat două conuri de pin şi nişte beţe peste hârtia care ardea. Un con s-a rostogolit într-o parte şi a căzut în cenuşă. L-am înhăţat şi m-am lovit cu mâna de uşa sobei.

Exact în acelaşi loc. Grozav. Băşica avea să-ndepărteze coaja veche şi puteam s-o luăm din nou de la-nceput. Şi bineînţeles că mama era exact acolo, cu oala cu supă de cartofi. A pus-o pe sobă şi mi-a înşfăcat mâna de parcă ar fi fost dovada unei crime sau cam aşa ceva. N-a spus nimic. Stătea pur şi simplu, ţinându-mi mâna şi clipind.

— M-am ars, am zis eu. Tocmai m-am ars.

Ea a pipăit marginile crustei vechi, ca şi cum s-ar fi temut să nu se molipsească de ceva.

— E o arsură! am strigat, smulgându-mi mâna şi îndesând soba cu idioţeniile de lemne tăiate de David. Nu e boală de iradiere. E o *arsură!*

— Ştii unde e tatăl tău, Lynn? m-a întrebat ea.

— E afară, pe veranda din spate, construieşte tâmpenia aia de seră.

— A plecat, a zis mama. L-a luat pe Stitch cu el.

— N-avea cum să-l ia pe Stitch, am subliniat eu. Lui Stitch îi e frică de întuneric. Ea n-a spus nimic. *Ştii* ce-ntuneric e acolo?

— Da, mi-a răspuns, şi s-a uitat pe fereastră. Ştiu ce-ntuneric e.

Mi-am luat hanoracul din cuierul de lângă sobă şi-am dat să ies pe uşă.

David m-a înşfăcat de braţ.

— Unde naiba crezi că te duci?

M-am smuls din mâna lui.

— Să-l caut pe Stitch. Îi e frică de întuneric.

— Bezna e prea groasă, a spus el. O să te rătăceşti.

— Şi ce dacă? E mai sigur decât să-mi pierd vremea aici, am ripostat şi i-am trântit uşa peste mână.

Ajunsesem la jumătatea distanţei până la stiva de lemne când m-a prins.

— Dă-mi drumul, i-am spus. Plec. O să găsesc alţi oameni cu care să locuiesc.

— Nu mai sunt alţi oameni! Pentru numele lui Hristos, iarna trecută am mers până la South Park. Nu era nimeni. Nu i-am văzut nici măcar pe tâlharii ăia. Şi dacă dai peste ei, peste hoţii care l-au împuşcat pe domnul Talbot?

— Şi ce-i cu asta? Cel mai rău lucru pe care mi-l pot face e să mă-mpuşte. Am mai fost împuşcată.

— Te porţi ca o nebună. Ştii asta, nu-i aşa? a zis el. Vii aici din senin şi ţinteşti orbeşte în toată lumea cu scrisoarea aia dementă!

— Ţintesc orbeşte! am exclamat atât de furioasă, încât mi-era frică să nu-ncep să plâng. Ţintesc orbeşte. Şi astă-vară? Cine a ţintit orbeşte atunci?

— N-aveai de ce să vii pe scurtătură. Tata ţi-a spus să n-o iei niciodată pe acolo.

— Şi ăsta era un motiv ca să-ncerci să mă-mpuşti? Era un motiv ca să-l ucizi pe Rusty?

David mă strângea atât de tare de braţ, încât am crezut c-avea de gând să mi-l rupă în două.

— Tâlharii aveau un câine. I-am găsit urmele în jurul domnului Talbot. Când ai luat-o pe scurtătură şi l-am auzit pe Rusty lătrând, am crezut că erau tâlharii. S-a uitat la mine. Mama are dreptate. Paranoia e pe primul loc în topul ucigaşilor. Astă-vară eram cu toţii oarecum nebuni. Cred că suntem cu toţii oarecum nebuni, tot timpul. Şi tu ne prezinţi un număr de senzaţie venind cu scrisoarea aia acasă, reamintindu-ne tuturor tot ce s-a-ntâmplat, aducându-ne aminte de toţi cei pe care i-am pierdut…

Mi-a eliberat braţul şi s-a uitat în jos, la mâna lui.

— Ţi-am spus, am insistat eu. Am găsit-o în timp ce căutam o revistă. Am crezut c-o să vă bucuraţi cu toţii.

— Mda, a zis el. Fac pariu.

S-a dus în casă, iar eu am mai rămas afară încă mult timp, aşteptându-i pe tata şi pe Stitch. Când am intrat, nu s-a uitat nimeni la mine. Mama stătea tot la fereastră. Pe deasupra capului ei zăream o stea. Doamna Talbot nu mai plângea, punea masa. Mama a umplut farfuriile cu supă şi ne-am aşezat cu toţii. Tata a venit în timp ce mâncam.

Îl avea pe Stitch cu el. Şi adusese toate revistele.

— Îmi pare rău, doamnă Talbot, a spus. Dacă vrei, le punem la subsol şi poţi s-o trimiţi pe Lynn să le aducă una câte una.

— Nu contează, a răspuns ea. Nu mai simt dorinţa să le citesc.

Tata a lăsat revistele pe canapea şi s-a aşezat la masă. Mama i-a dat un castron cu supă.

— Am adus seminţele, a zis el. Cele de roşii s-au udat, dar cele de porumb şi de dovlecei erau bine. S-a uitat la mine. A trebuit să bat în scânduri intrarea oficiului poştal, Lynn. Înţelegi, nu-i aşa? Înţelegi că nu te mai pot lăsa să mergi acolo? E prea periculos.

— V-am spus, am repetat eu. Am găsit-o. În timp ce căutam o revistă.

După ce l-au împuşcat pe Rusty, o lună întreagă n-am mai avut voie să plec nicăieri, de teamă c-aveau să mă împuşte la întoarcerea acasă, deşi le promisesem că n-o să mai folosesc scurtătura. Însă pe urmă a apărut Stitch şi nu s-a întâmplat nimic, şi au început să-mi dea din nou voie să plec. Până la sfârşitul verii am plecat în fiecare zi, şi după aceea ori de câte ori m-au lăsat. Probabil că m-am uitat prin toate teancurile de scrisori de câte o sută de ori înainte de a găsi scrisoarea de la familia Cleary. Doamna Talbot a avut dreptate în privinţa oficiului poştal. Scrisoarea fusese în cutia altcuiva.

SCRISOARE INFORMATIVĂ

Un studiu ulterior al buletinelor meteorologice şi al ziarelor a arătat că e posibil să fi început încă de pe nouăsprezece octombrie, dar primul semn că se petrecea ceva neobişnuit mi-a atras atenţia de Ziua Recunoştinţei.

Mă dusesem să cinez la mama (ca de obicei) şi pregăteam afinele pentru sos, punându-le, împreună cu bucăţile de portocală, în maşina ei demodată de tocat şi ascultând-o în acest timp pe cumnata mea Alison, care vorbea (tot ca de obicei) despre scrisoarea ei informativă de Crăciun.

— Despre care dintre realizările lui Cheyenne crezi că ar trebui să scriu în primul rând, Nan? a întrebat ea, presărând brânză pe batoanele de ţelină. Despre interpretarea rolului primului fulg de nea din *Spărgătorul de nuci* sau despre lovitura care i-a reuşit în meciul de fotbal?

— Eu aş începe cu Premiul Nobel, am murmurat, la adăpostul scrâşnetelor unui măr tocat în maşină.

— Pur şi simplu n-am loc să trec toate realizările fetelor, a continuat ea, fără să-şi dea seama ce spusesem. Mitch *insistă* să mă rezum la o pagină.

— Asta din cauza scrisorilor informative trimise de Mătuşa Lydia, am precizat eu. Opt pagini dactilografiate la un rând.

— Ştiu, a zis ea. Şi cu scrisul ăla mărunţel, pe care abia-l poţi citi! A fluturat gânditoare un baton de ţelină. Asta-i o idee.

— Opt pagini la un rând?

— Nu. Aş putea seta computerul la o literă mai mică. Aşa aş avea loc pentru insignele de merit obţinute de Dakota de la Sunshine Scout. Anul ăsta am găsit cea mai atrăgătoare hârtie pentru scrisorile mele informative. Îngeraşi cu mănunchiuri de vâsc.

În caz că nu v-aţi dat seama, scrisorile informative de Crăciun sunt *foarte* importante în familia mea. Toată lumea – unchi, bunici, veri, sora mea Sueann – trimite monstruozităţile astea xeroxate familiei, colegilor de serviciu, vechilor prieteni din liceu şi noilor cunoştinţe din croaziera în Marea Caraibelor (despre care au povestit pe larg în scrisorile informative de

anul trecut). Până şi mătuşa Irene, care îşi scrie de mână toate felicitările de Crăciun, le adaugă câte o scrisoare informativă. Cele mai rele sunt ale lui Luciile, verişoara mea de-a doua, cu toate că mulţi sunt de altă părere. Îmi amintesc începutul celei de anul trecut:

„Încă un an s-a dus, ne-a părăsit grăbit, pe neştiute,
Şi iată-mă-s, mă-ntreb unde se duce timpu-atât de iute.
Excursie-n februarie, vezică operată-n iulie,
Activităţi prea multe, timp prea scurt, deşi întind de el cu furie. “

Cel puţin Allison nu pune realizările Dakotei şi pe ale lui Cheyenne în versuri.

— Cred că anul ăsta n-o să trimit nicio scrisoare informativă de Crăciun, am spus.

Allison a încremenit cu cuţitul plin de brânză în mană.

— De ce nu?

— Fiindcă n-am noutăţi. Nu mi-am schimbat slujba, n-am fost în concediu în Bahamas, n-am primit niciun premiu. N-am nimic de povestit.

— Nu fi ridicolă, a zis mama, care tocmai intra cu o caserolă acoperită cu folie subţire, metalică. Bineînţeles că ai ce povesti, Nan. Cum rămâne cu cursul ăla de paraşutism acrobatic?

— A fost anul trecut, mamă, i-am răspuns. Şi l-am făcut doar ca să am ce scrie în scrisoarea informativă de Crăciun.

— Păi, atunci povesteşte ceva despre viaţa ta socială. În ultima vreme n-ai cunoscut pe nimeni la serviciu?

Mama îmi pune întrebarea asta în fiecare an, de Ziua Recunoştinţei. Şi de Crăciun, şi pe 4 Iulie, şi de fiecare dată când ne vedem.

— N-am pe cine să cunosc, am spus, tocând afinele. Nu se angajează nimeni, fiindcă nu demisionează nimeni. Toată lumea lucrează acolo de atâţia ani. Nici măcar nu e concediat nimeni. Bob Hunziger a întârziat în fiecare zi din ultimii opt ani şi e tot acolo.

— Dar… cum îl cheamă? a zis Allison, aranjând batoanele de ţelină într-un vas de sticlă decorativă. Tipul care-ţi plăcea şi care tocmai divorţase?

— Gary. E încă obsedat de fosta nevastă.

— Parcă spuneai că e o adevărată scorpie.

— Este, am confirmat. Marcie Mătrăguna. Îl sună de două

ori pe săptămână ca să se plângă de hotărârea de divorţ, să-i spună cât de nedreaptă e, deşi ea a luat practic totul. Săptămâna trecută a fost casa. A pretins ca fost prea supărată din cauza divorţului ca să refinanţeze ipoteca şi că el îi datorează douăzeci de mii de dolari fiindcă acum au crescut dobânzile. Dar n-are importanţă. Gary continuă să spere că vor fi din nou împreună. Era cât pe ce să nu plece la Connecticut, la părinţii lui, pentru Ziua Recunoştinţei, fiindcă spera că ea s-ar fi putut răzgândi în privinţa împăcării.

— Ai putea să scrii despre noul prieten al lui Sueann, a sugerat mama, punând bezele peste cartofii dulci. Îl aduce astăzi.

Era tot ceva obişnuit. Sueann îşi aduce întotdeauna un nou prieten la masa de Ziua Recunoştinţei. Anul trecut a fost un motociclist. Şi nu, nu mă refer la unul dintre tipii ăia de treabă, care poartă barbă şi tricou Harley negru în weekend şi îşi văd de munca lor de contabili între două excursii la Sturgis. Vorbesc despre un Înger al Iadului.

N-am cunoscut niciodată pe nimeni care să aibă gusturi mai proaste decât sora mea, Sueann, în privinţa bărbaţilor. Înainte de motociclist, se întâlnea cu un membru al unei miliţii, iar înainte de el, cu un tip căutat pentru bigamie în trei state, până când a fost arestat.

— Dacă prietenul ăsta scuipă pe podea, eu una plec, ne-a anunţat Allison, numărând tacâmurile.

— L-ai cunoscut? am întrebat-o pe mama.

— Nu, a răspuns ea, dar Sueann spune c-a lucrat unde lucrezi tu, Nan. Aşa că din când în când tot demisionează cineva.

Mi-am scotocit mintea, încercând să mă gândesc la vreun infractor care lucrase la compania mea.

— Cum îl cheamă?

— David nu-ştiu-cum, a zis mama, şi în clipa aceea Cheyenne şi Dakota au dat buzna în bucătărie, strigând:

— A venit tanti Sueann, a venit tanti Sueann! Acum putem mânca?

Allison s-a aplecat peste chiuvetă şi a tras perdelele într-o parte, apoi s-a uitat pe fereastră.

— Cum arată? am întrebat-o, presărând zahăr peste sosul de afine.

— Îngrijit, a spus ea, părând surprinsă. Păr blond, scurt, pantaloni largi, cămaşă albă, cravată.

Oh, nu, asta-nsemna că era un neonazist. Sau era însurat şi intenţiona să divorţeze când terminau copiii facultatea, eveniment despre care urma să se afle că era aşteptat peste douăzeci şi trei de ani, fiindcă abia îşi lăsase nevasta însărcinată a doua oară.

— E frumos? am întrebat, înfigând o lingură în sosul de afine.

— Nu, a răspuns Allison, încă şi mai surprinsă. Are o înfăţişare cât se poate de obişnuită.

M-am apropiat de fereastră, să văd cu ochii mei. Tocmai o ajuta pe Sueann să coboare din maşină. Şi ea era îmbrăcată de gală, cu rochie şi cu o pălărie pleoştită, de dril.

— Doamne Sfinte, am spus. E David Carrington. A lucrat sus, la etajul patru, la compartimentul de calcul.

— E afemeiat? a întrebat Allison.

— Nu, am spus, uluită. E un tip foarte de treabă. E necăsătorit, nu bea şi a plecat de la noi ca să-şi ia diploma de medic.

— Tu de ce nu ţi-ai dat nicio întâlnire cu el? s-a interesat mama.

David i-a strâns mâna lui Mitch, le-a încântat pe Cheyenne şi pe Dakota jucându-se de-a „cine-i acolo” şi i-a spus mamei că preferă cartofii dulci cu bezele deasupra.

— Trebuie să fie un criminal în serie, i-am şoptit lui Allison.

— Haideţi, cu toţii, să ne aşezăm, ne-a invitat mama. Cheyenne şi Dakota, voi staţi aici, lângă bunica. David, stai acolo, lângă Sueann. Sueann, scoate-ţi pălăria. Ştii că nu e permis să stai cu pălăria la masă.

— *Bărbaţilor* nu le e permis să stea cu pălărie la masă, a ripostat Sueann, bătându-se cu palma peste pălăria de dril. Femeilor li se îngăduie. S-a aşezat. Pălăriile revin la modă, ştiaţi? În ultimul număr din *Cosmopolitan* scrie că ăsta e Anul Pălăriei.

— Nu-mi pasă ce an e, a zis mama. Tatăl tău n-ar fi acceptat niciodată pălării la masă.

— O s-o scot dacă-nchizi televizorul, a spus Sueann, despăturindu-şi mulţumită şervetul.

Ajunseseră într-un impas. Mama ţine întotdeauna televizorul deschis în timpul mesei.

— Îmi place să meargă, pentru cazul că se-ntâmplă ceva, s-a încăpăţânat ea.

— Ce să se-ntâmple? a-ntrebat Mitch. S-aterizeze extratereştrii?

— Ca să ai şi tu idee, acum două săptămâni a fost observat un OZN. Au anunţat la CNN.

— Totul arată delicios, a spus David. Sosul de afine e de casă? Îmi place la nebunie. Bunica obişnuia să facă aşa ceva.

Era cu siguranţă criminal în serie.

Pentru o jumătate de oră, ne-am concentrat asupra curcanului, a umpluturii, a piureului de cartofi, a caserolei cu fasole verde, a celei cu escalop de porumb, a cartofilor dulci cu bezele, a sosului de afine, a plăcintei cu dovleac şi a ştirilor de la CNN.

— Mamă, n-ai putea măcar să-l dai mai încet? a rugat-o Mitch. Nici nu putem auzi ce vorbim.

— Vreau să văd cum e vremea la Washington, a răspuns ea. Pentru călătoria ta cu avionul.

— Plecaţi în seara asta? s-a mirat Sueann. Abia aţi venit. Nici nu le-am văzut bine pe Cheyenne şi pe Dakota.

— Mitch trebuie să se-ntoarcă în seara asta, a răspuns Allison. Eu şi fetele stăm până miercuri.

— Nu văd de ce n-ai putea sta măcar până mâine, a spus mama.

— Nu-mi spuneţi că pe plăcinta de dovleac e frişca de casă, a zis David. N-am mai mâncat frişca de casă de foarte mulţi ani.

— Pe vremuri te ocupai de computere, nu-i aşa? l-am întrebat eu. În zilele noastre computerele se folosesc pentru o grămadă de infracţiuni, nu?

— Computerele! a exclamat Allison. Am uitat de toate premiile pe care le-a luat Cheyenne în tabăra de informatică. S-a întors spre Mitch. Scrisoarea informativă trebuie să aibă cel puţin două pagini. Fetele au luat pur şi simplu prea multe premii: la T-ball, la înot, pentru prezenţa la şcoala biblică.

— Obişnuiţi să trimiteţi scrisori informative în familie? l-a întrebat mama pe David.

El a încuviinţat.

— Îmi place să primesc veşti de la toată lumea.

— Vezi? mi s-a adresat mama. Oamenilor le *place* să primească scrisori informative de Crăciun.

— N-am nimic împotriva scrisorilor informative, am zis eu. Dar sunt pur şi simplu de părere că n-ar trebui să fie atât de plictisitoare. Mary şi-a plombat o măsea. Bootsy pare să fi scăpat de herpes, ne-am pus burlane la casa cea nouă. De ce nu povesteşte nimeni lucruri *interesante* în scrisorile informative?

— De exemplu? a întrebat Sueann.

— Nu ştiu. Le-a mâncat un aligator braţul. Le-a căzut un meteorit pe casă. A avut loc o crimă. Ceva interesant de citit.

— Probabil fiindcă aşa ceva nu se întâmplă, a zis Sueann.

— Atunci ar trebui să inventeze ceva, am spus eu, ca să nu fii nevoit să citeşti despre o călătorie în Nebraska sau despre o operaţie de vezică biliară.

— Tu ai face aşa ceva? s-a minunat Allison, îngrozită.

— Lumea povesteşte tot timpul lucruri inventate în scrisorile informative, şi tu o ştii foarte bine, a spus ea. Uită-te cum se laudă mătuşa Laura şi unchiul Phil cu concediile lor, cu opţiunile pentru titluri şi cu maşinile. Dacă tot minţi, poţi măcar să scrii nişte minciuni interesante pentru alţii.

— Nan, ai o mulţime de lucruri de povestit şi fără să spui minciuni, m-a pus mama la punct, pe un ton plin de reproş. Poate c-ar trebui să iei exemplu de la verişoara ta, Cella. Ea îşi scrie scrisoarea informativă tot anul, zi de zi, i-a explicat lui David. Nan, s-ar putea să ai mai multe noutăţi decât crezi, dacă ţii o evidenţă zi de zi, cum face ea. Are întotdeauna multe de spus.

Da, într-adevăr. Scrisorile ei informative erau aproape tot atât de lungi ca ale mătuşii Lidia. Aveau forma unui jurnal, numai că ea nu mai era în ultimii ani de şcoală generală, când chestionarele fulger, acneea şi cifrul dulapului imprimau măcar un strop de dinamism. Dinamism care lipsea cu desăvârşire din informările ei:

„Miercuri, 1 ianuarie. Îngheţat de moarte când am ieşit să iau ziarul. În chestia aia de plastic în care e ambalat a intrat zăpadă. Partea cu editorialul era udă. A trebuit să-l usuc pe calorifer. Fulgi de cereale la micul dejun. Uitat la *Good Morning America.* Joi, 2 ianuarie. Curăţenie în dulapuri. Frig şi înnorat."

— Dacă ai scrie câte puţin în fiecare zi, a continuat mama, ai

fi surprinsă să vezi cât de multe ai avea de spus de Crăciun.

Cum să nu. Cu viaţa pe care o duceam, nici măcar n-ar trebui să scriu zilnic. Aş fi putut s-o rezolv cu ziua de luni chiar atunci. „Luni, 28 noiembrie. Îngheţat de moarte în drum spre serviciu. Bob Hunziger încă n-a apărut. Penny se ocupa de decoraţiunile de Crăciun. Solveig mi-a spus că bebeluşul o să fie băiat, e sigură. M-a întrebat ce nume-mi place mai mult, Albuquerque sau Dallas. L-am salutat pe Gary, dar era prea deprimat ca să stea de vorbă cu mine. Ziua Recunoştinţei îi aduce aminte de ciorba de potroace făcută de fosta lui soţie. Rece şi înnorat."

Mă înşelasem. Ningea, iar examenul cu ultrasunete dovedise că bebeluşul lui Solveig era fată.

— Crezi că Trinidad e un nume potrivit? m-a întrebat.

Nici Penny nu instala încă decoraţiunile de Crăciun, împărţea bileţele cu numele secret al persoanei cu care trebuia să facem schimb de cadouri.

— Ornamentele n-au sosit încă, ne-a spus, emoţionată. O să primesc ceva deosebit de la o fermă din nord.

— Vor fi şi fulgi? am întrebat-o.

Cu un an în urmă, împodobise biroul cu îngeri, cu aripile din mii de fulgi de găină lipiţi pe carton. Încă-i mai adunam din computere.

— Nu, mi-a răspuns, încântată. E o surpriză. Ador Crăciunul, tu nu?

— Hunziger a venit? m-am interesat, scuturându-mi zăpada din păr.

Pălăriile mi-l turtesc, aşa că nu purtam pălărie.

— Glumeşti? a răspuns ea. Mi-a întins un bileţel cu numele secret. E luni, după Ziua Recunoştinţei. Probabil o să vină cam pe miercuri.

Gary şi-a făcut apariţia, cu urechile strălucitor de roşii din cauza frigului şi cu o expresie chinuită pe chip. Probabil că fosta lui nevastă nu se arătase dornică de împăcare.

— Salut, Gary, am spus, şi i-am întors spatele ca să-mi pun paltonul în cuier, fără să aştept răspuns.

Şi nici nu mi-a răspuns, dar când m-am întors din nou, stătea în acelaşi loc, holbându-se la mine. Mi-am dus mâna la păr, dorindu-mi să fi purtat pălărie.

— Pot să-ţi vorbesc un minut? m-a întrebat, aruncând o privire neliniştită spre Penny.

— Bineînţeles, am spus, încercând să nu-mi fac speranţe.

Probabil voia să mă-ntrebe ceva despre Moş Crăciunii secreţi.

S-a aplecat mai tare peste biroul meu.

— Ţi s-a întâmplat ceva ciudat de Ziua Recunoştinţei?

— Sora mea n-a adus un motociclist la cină, am zis.

El mi-a respins răspunsul cu o fluturare de mână.

— Nu, mă refer la ceva bizar, special, cu totul ieşit din comun.

— E ceva ieşit din comun.

El s-a aplecat mai mult, apropiindu-se şi mai tare.

— Eu am fost la părinţi de Ziua Recunoştinţei şi ştii că, la întoarcere, toată lumea din avion are bagaje care nu încap în compartimentul de deasupra scaunelor şi pe care se străduieşte totuşi să le înghesuie acolo?

— Da, am spus, cu gândul la un buchet de domnişoară de onoare pe care făcusem o dată greşeala să-l pun în compartimentul respectiv.

— Ei bine, în avionul cu care m-am întors eu, n-a făcut nimeni aşa ceva. N-aveau nici genţi de umăr, nici pungi imense, pline cu cadouri de Crăciun. Unii nici măcar n-aveau bagaje de mână. Şi asta nu e tot. Avionul a avut o jumătate de oră întârziere şi stewardesa a spus: „Îi rog pe toţi cei care nu pleacă mai departe cu un alt avion să rămână aşezaţi până când coboară persoanele care trebuie să prindă o legătură.” Şi toată lumea i-a dat ascultare.

S-a uitat la mine în expectativă.

— Poate erau deja pătrunşi de spiritul Crăciunului.

El a clătinat din cap.

— Toţi cei patru bebeluşi din avion au dormit tot timpul, iar ţâncul din spatele meu n-a dat deloc cu picioarele în scaun.

Asta chiar era bizar.

— În plus, tipul de lângă mine citea *Şi tu vei fi ţărână,* de Samuel Butler. Când ai văzut ultima oară pe cineva într-un avion citind altceva în afară de John Grisham şi de Danielle Steele? Îţi spun eu, se petrece ceva bizar.

— Ce? am întrebat, curioasă.

— Nu ştiu. Eşti sigură că tu n-ai observat nimic?

— Nimic, în afară de sora mea. De obicei umblă cu tot felul de rataţi, dar tipul pe care l-a adus de Ziua Recunoştinţei era într-adevăr drăguţ. Ne-a ajutat chiar şi să spălăm vasele.

— N-ai mai observat nimic altceva?

— Nu, am spus, dorindu-mi să mai fi fost ceva. Nu mai stătuse niciodată atât de mult de vorbă cu mine despre un subiect care n-avea legătură cu soţia lui.

— Poate că la DIA[27] pluteşte ceva în aer. Miercuri le duc la aeroport pe cumnata mea şi pe fetele ei. O să fiu atentă.

El a dat din cap.

— Să nu spui nimănui nimic despre asta, OK? a zis, şi s-a grăbit să plece la contabilitate.

— Despre ce-a fost vorba? m-a întrebat Penny, apropiindu-se.

— Despre fosta lui nevastă. Când trebuie să facem schimb de daruri cu Moş Crăciunii secreţi?

— În fiecare zi de vineri şi în Ajunul Crăciunului.

Mi-am desfăcut bileţelul. Bun, îl aveam pe Hunziger. Cu puţin noroc, puteam să scap fără să-i cumpăr cadou.

Marţi am primit scrisoarea informativă trimisă de mătuşa Laura şi de unchiul Phil. Era scrisă cu cerneală aurie pe hârtie de culoare crem, cu clopoţei mari, aurii, în colţuri. Începea cu „Joyeux Noel”. „E echivalentul franţuzesc pentru Crăciun Fericit. Anul acesta vă trimitem scrisoarea informativă mai devreme, fiindcă ne vom petrece Crăciunul la Cannes, ca să sărbătorim promovarea lui Phil în funcţia de director adjunct şi noua şi minunata mea carieră! Da, îmi lansez propria afacere – Creaţiile Florale ale Laurei – şi comenzile curg! S-a anunţat deja în *House Beautiful* şi n-o să ghiciţi niciodată cine m-a sunat săptămâna trecută – Martha Stewart!” Etcetera.

Nu l-am mai văzut pe Gary. Nici n-am observat ceva bizar, deşi chelnerul care mi-a luat comanda pentru masa de prânz a înţeles-o corect. Dar a greşit-o pe a Tonyei (care lucrează sus, la doi).

— I-am spus să fie doar cu roşii şi lăptuci, a zis ea, dând la o parte castraveţii muraţi de pe sandvici. Am auzit că ieri ai stat de vorbă cu Gary. Ţi-a dat întâlnire?

— Ce-i ăsta? am schimbat eu vorba, arătând către dosarul pe

27 Aeroportul Internaţional din Dallas (n. tr.).

care-l adusese cu ea. Dosarul Harbrace?

— Nu. Vrei castraveţii mei muraţi? E orarul nostru de Crăciun. Să nu te măriţi *niciodată* cu cineva care are copii dintr-o altă căsătorie. Mai ales când ai şi *tu* copii dintr-o altă căsătorie. Fosta soţie a lui Tom, Janine, fostul meu soţ, John, şi patru perechi de bunici vor să vadă copiii, şi toţi vor să-i vadă în dimineaţa de Crăciun. E ca şi cum ai încerca să faci un orar pentru debarcarea din Ziua Z.

— Măcar soţul tău nu e obsedat de fosta nevastă, am spus, ursuză.

— Deci Gary nu ţi-a dat întâlnire, ei? A muşcat din sandvici, s-a încruntat şi a extras o altă bucată de castravete. Sunt sigură c-o s-o facă. OK, dacă ducem copiii la părinţii lui Tom în Ajunul Crăciunului, la ora patru, Janine i-ar putea lua la opt… Nu, n-o să meargă. Şi-a mutat sandviciul în mâna cealaltă şi a început să şteargă. Janine nu vorbeşte cu părinţii lui Tom.

A oftat.

— Măcar John a fost rezonabil. A sunat ieri şi a zis că e dispus s-aştepte până-n Ajunul Anului Nou ca să ia copiii. Nu ştiu ce-o fi păţit.

Când m-am întors la lucru, pe biroul meu era un exemplar împăturit din ziarul de dimineaţă.

L-am deschis. Titlul de pe prima pagină era: „Aranjamentul de Crăciun de la primărie pe punctul de a fi aprins”, ceea ce n-avea nimic neobişnuit. N-avea să fie neobişnuit nici titlul din ziua următoare, „Proteste faţă de aranjamentul de Crăciun de la primărie”.

Protestau tipii din mişcarea Libertate faţă de Credinţă împotriva scenei Naşterii Domnului sau fundamentaliştii împotriva elfilor, ori ecologiştii împotriva tăierii brazilor de Crăciun, sau cu toţii împotriva întregii poveşti. Se întâmplă în fiecare an.

Mi-am aruncat privirea pe paginile din interior. Mai multe articole fuseseră încercuite cu roşu, iar alături de ele fusese scris: „Înţelegi despre ce vorbeam? Gary.”

M-am uitat la articolele încercuite. „Furturile de Crăciun, în scădere” era titlul primului. „Numărul rapoartelor de furturi din malluri e scăzut pentru prima săptămână a Lunii Cadourilor. De obicei sunt multe în această perioadă a…”

— Ce faci? m-a întrebat Penny, uitându-se peste umărul meu.

Am închis ziarul cu un foşnet.

— Nimic, am răspuns. L-am împăturit din nou şi l-am îndesat în sertar. Ai nevoie de ceva?

— Poftim, a zis ea, întinzându-mi un petic de hârtie.

— Am primit deja numele secret.

— Asta e pentru dulciurile de Crăciun, a zis ea. Toată lumea aduce pe rând prăjiturele pentru cafea, tarte sau chec.

Am desfăcut bileţelul. Pe el scria: „Vineri, 20 decembrie, patru duzini de fursecuri.”

— Te-am văzut ieri stând de vorbă cu Gary, a zis ea. Despre ce?

— Despre fosta lui nevastă. Ce fel de fursecuri vrei s-aduc?

— Cu ciocolată. Toată lumea se dă-n vânt după ciocolată.

Imediat după plecarea ei, am scos ziarul şi m-am dus să-l citesc în biroul lui Hunziger. Titlurile celorlalte articole erau: „Legislativul a votat echilibrarea bugetului”, „Deţinut evadat întors la închisoare”, „Au crescut donaţiile la banca de alimente pentru Crăciun”.

M-am uitat peste ele în grabă şi am aruncat ziarul în coşul de hârtii. La jumătatea drumului spre uşă m-am răzgândit, l-am luat, l-am împăturit şi m-am întors cu el la biroul meu.

Când mi-l puneam în geantă, a intrat Hunziger.

— Dacă-ntreabă cineva de mine, spune-i că sunt la toaletă, a zis şi a ieşit.

Miercuri după masă le-am dus pe Allison şi pe fete la aeroport. Ea continua să se agite din cauza scrisorii informative.

— Crezi că formula de salut e neapărat necesară? m-a întrebat în timp ce stăteam la coadă pentru înregistrarea bagajelor. Ştii, ceva de genul: „Dragi prieteni şi dragele noastre rude”?

— Probabil că nu, i-am răspuns, absentă.

Mă uitam la oamenii care aşteptau înaintea noastră, încercând să identific comportamentul neobişnuit despre care îmi vorbise Gary, dar încă nu observasem nimic. Oamenii se uitau la ceas şi se plângeau de lungimea cozii, agenţii care distribuiau etichetele strigau „Următorul! Următorul!” către

prima persoană din şir care, după ce aşteptase cu nerăbdare clipa aceea vreme de patruzeci şi cinci de minute, se holba acum în gol, cu faţa lipsită de expresie, iar un copilaş nesupravegheat trăgea metodic de elasticul care ţinea laolaltă un teanc de etichete pentru bagaje.

— Îşi vor da oricum seama că e o scrisoare informativă de Crăciun, nu-i aşa? a zis Allison. Chiar şi fără un salut sau o urare pe primul rând?

Cu o bordură de îngeraşi cu buchete de vâsc, ce altceva ar fi putea să fie? m-am gândit.

— Următorul! a strigat agentul cu etichete.

Bărbatul din faţa noastră îşi uitase actul de identitate, fata aflată chiar în înaintea noastră la verificarea de securitate purta o tonă de metal şi, în trenuleţul care ne ducea spre sala de aşteptare, o femeie m-a călcat pe picior şi mi-a aruncat apoi o privire aspră, ca şi cum ar fi fost vina mea. După toate aparenţele, toţi oamenii drăguţi care călătoriseră împreună cu Gary ajunseseră acasă.

Şi probabil că fusese vorba de un soi de aglomerare statistică, mulţumită căreia toţi oamenii politicoşi şi inteligenţi ajunseseră în acelaşi avion.

Ştiam că aşa ceva există. Sora mea fusese cândva prietenă cu un statistician de la asigurări (era şi delapidator, motiv pentru care îl şi alesese Sueann) şi el îmi explicase că evenimentele nu sunt distribuite în mod uniform, că există piscuri şi văi. Gary dăduse probabil peste un pisc.

Şi era păcat, m-am gândit, ridicând-o cu greutate pe Cheyenne, care ceruse să fie luată în braţe chiar în clipa când coborâserăm din trenuleţ în sala de aşteptare. Fiindcă singurul motiv care-l făcuse să se apropie de mine fusese impresia că se petrecea ceva bizar.

— Aici e Poarta 55, a spus Allison, lăsând-o pe Dakota jos şi scoţând nişte înregistrări cu lecţii de limba franceză pentru fete. Dacă renunţ la „Dragi prieteni şi dragele noastre rude”, am loc să includ recitalul de vioară al Dakotei. A interpretat „Dans Ţigănesc”.

A aşezat fetele pe două scaune alăturate şi le-a pus căştile.

— Dar Mitch zice că e o scrisoare, aşa că trebuie să existe o formulă de salut.

— Ce-ar fi să foloseşti ceva scurt? i-am sugerat. Cum ar fi

„salutări” sau ceva similar. Pe urmă ai avea loc să-ţi începi scrisoarea pe acelaşi rând.

— Nu „salutări”. Unchiul Frank şi-a început scrisoarea aşa anul trecut şi m-a speriat de moarte. Am crezut că Mitch se *înrolase.*

Şi eu mă alarmasem când o primisem pe a mea, dar cel puţin avusem parte de o răbufnire trecătoare de adrenalină, ceea ce înseamnă mai mult decât oferă de obicei scrisorile unchiului Frank, axate pe problemele create de prostată şi pe disputele în jurul impozitelor pe proprietate.

— Cred că aş putea scrie „Sărbători Fericite” sau „Crăciun Fericit”, dar ar fi aproape la fel de lung ca „Dragi prieteni şi dragele noastre rude”. Mi-aş dori să existe ceva mai scurt.

— Poate „Bună”?

— Asta ar putea să meargă. A scos o bucată de hârtie şi un creion şi a început să compună. Cum se scrie „remarcabil”?

— R-e-m-a-r-c-a-b-i-l, am răspuns, absentă.

Mă uitam la banda rulantă din mijlocul sălii de aşteptare. Toată lumea stătea pe dreapta, exact aşa cum trebuia, şi mergea pe stânga. N-am văzut nicăieri câte patru oameni în linie şi nimeni nu bloca toată banda cu bagaje. Niciun copil nu alerga în direcţia opusă sensului de mers, urlând şi măturând cu palma balustrada de cauciuc.

— Cum se scrie „fantastic”? m-a întrebat Allison.

— Cursa 2216 către Spokane e pregătită pentru îmbarcare, a anunţat stewardesa de la pupitru. Pasagerii însoţiţi de copii mici şi cei care au nevoie de timp suplimentar pentru îmbarcare se pot urca la bord.

O singură femeie bătrână, care mergea ajutându-se de un cadru, s-a ridicat şi s-a aşezat la rând. Allison a scos căştile fetelor şi a început ritualul îmbrăţişărilor şi al adunării lucrurilor.

— Ne vedem de Crăciun, a spus ea.

— Baftă cu scrisoarea informativă, am spus, întinzându-i Dakotei ursuleţul, şi nu-ţi face griji pentru rândul de titlu. Nu e necesar.

Au intrat pe culoar. Eu am rămas pe loc, făcându-le cu mâna, până când au dispărut din vedere, apoi m-am întors să plec.

— Acum suntem gata pentru îmbarcarea normală a

pasagerilor de pe rândurile douăzeci şi cinci până la treizeci şi trei, a anunţat stewardesa, şi toată lumea din zona porţii s-a ridicat în picioare.

Aici nu se întâmplă nimic neobişnuit, mi-am spus, şi am pornit-o spre holul principal.

— Ce rânduri a chemat? l-a întrebat pe un adolescent o femeie cu beretă roşie.

— Douăzeci şi cinci până la treizeci şi trei, a răspuns el.

— Oh, eu sunt pe rândul 14, a zis ea, şi s-a aşezat la loc.

Aşa cum m-am aşezat şi eu.

— Suntem gata pentru îmbarcarea pasagerilor de pe rândurile cincisprezece până la douăzeci şi patru, a anunţat stewardesa, şi o duzină de oameni şi-au privit cu atenţie biletele şi s-au retras apoi de lângă uşă, aşteptându-şi cu răbdare rândul. O femeie a scos din geantă un volum broşat şi a început să citească. Cartea era *Răpit,* de Robert Louis Stevenson.

— Acum îmbarcăm pasagerii de pe toate rândurile, a anunţat stewardesa, şi abia atunci s-a ridicat toată lumea şi s-a aşezat în şir.

Ceea ce nu dovedea nimic, aşa cum nu dovedea nimic nici statul pe partea dreaptă a benzii rulante. Poate că oamenii se purtau pur şi simplu frumos fiindcă se apropia Crăciunul.

Nu fi ridicolă, mi-am spus. Oamenii nu sunt mai amabili de Crăciun. Sunt mai grosolani, mai agresivi şi mai arţăgoşi ca oricând. De Crăciun se poartă mai urât decât în orice alt moment.

— Aceasta este ultima înştiinţare de îmbarcare pentru cursa 2216 către Spokane, a spus stewardesa către sala de aşteptare pustie. Apoi mi s-a adresat. Mergeţi la Spokane, doamnă?

— Nu. M-am ridicat în picioare. Am condus nişte prieteni.

— Voiam să fiu sigură că nu pierdeţi avionul, a rostit ea, şi s-a întors să-nchidă uşa.

M-am îndreptat spre banda rulantă şi aproape că m-am ciocnit de un tânăr care alerga spre poartă. S-a repezit la pupitru, pe care şi-a aruncat biletul.

— Îmi pare rău, domnule, a zis stewardesa, aplecându-se uşor în partea opusă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o explozie. Avionul dumneavoastră a plecat deja. Îmi pare foarte r…

— Oh, e OK, a spus el. Îmi dă o lecţie folositoare. Nu mi-am

lăsat destul timp pentru parcare şi pentru tot restul, asta e tot. Ar fi trebuit să plec mai devreme spre aeroport.

Stewardesa tasta ceva, preocupată.

— Mă tem că azi nu mai sunt locuri libere la nicio cursă către Spokane, până la noapte, la unsprezece şi cinci.

— Oh, bine, a spus el, zâmbind. Mi se oferă o şansă să-mi recuperez restanţele la capitolul lectură.

Şi-a dus mâna spre servieta diplomat, din care a scos un volum broşat. Era *Robie,* romanul lui W. Somerset Maugham.

— Ei? m-a întrebat Gary, imediat ce am revenit la serviciu, joi dimineaţa.

Stătea lângă biroul meu, aşteptându-mă.

— E clar că se petrece ceva, am spus, şi i-am povestit despre banda rulantă şi despre tipul care pierduse avionul. Dar ce?

— Există vreun loc unde am putea sta de vorbă? a întrebat el, uitându-se neliniştit în jur.

— Biroul lui Hunziger, am sugerat eu, dar nu ştiu dacă e acolo.

— Nu e, a spus el, şi mi-a deschis uşa biroului, pe care a închis-o apoi în urma lui. Stai jos, m-a invitat, arătându-mi scaunul lui Hunziger. Ei, ştiu c-o să ţi se pară că sunt nebun, dar cred că toţi oamenii ăştia sunt posedaţi de un soi de inteligenţă extraterestră. Ai văzut vreodată *Invazia jefuitorilor de trupuri?*

— Ce?

— *Invazia jefuitorilor de trupuri,* a repetat el. E vorba despre nişte paraziţi din spaţiu care iau în stăpânire trupurile oamenilor şi…

— Ştiu despre ce e vorba, l-am întrerupt, şi e science-fiction. Crezi că tipul care a pierdut avionul e un soi de individ-păstaie? Ai dreptate, am adăugat, întinzându-mă spre clanţa uşii. Cred într-adevăr că eşti nebun.

— Asta a spus şi Donald Sutherland în *Oamenii-lipitori de pe Marte.* Nimeni nu crede niciodată ceea ce se întâmplă, decât după ce e prea târziu.

A scos din buzunarul de la spate un ziar împăturit.

— Uită-te la asta, m-a îndemnat, fluturându-mi-l în faţa ochilor. Furturile de carduri de credit din perioada sărbătorilor au scăzut cu douăzeci la sută. Sinuciderile din perioada

sărbătorilor au scăzut cu treizeci la sută. Donaţiile caritabile au crescut cu şaizeci la sută.

— Sunt coincidenţe. I-am explicat cum e cu piscurile şi cu văile statistice. Uite, am adăugat, luându-i ziarul şi arătându-i prima pagină. Organizaţia Oamenii împotriva cruzimii faţă de prietenii noştri cu blană protestează faţă de Aranjamentul de Crăciun de la primărie. Gruparea pentru Drepturile animalelor e împotriva exploatării renilor.

— Dar sora ta? a spus el. Ziceai că nu se-ntâlneşte decât cu rataţi. De ce a-nceput deodată să iasă cu un tip de treabă? De ce s-a-ntors brusc înapoi un deţinut evadat? De ce au început oamenii dintr-odată să-i citească pe clasici? Fiindcă sunt posedaţi.

— De extratereştri? m-am minunat, neîncrezătoare.

— Avea pălărie?

— Cine? am spus, întrebându-mă dacă era într-adevăr nebun.

Era posibil să clacheze din cauza preocupării obsesive pentru îngrozitoarea lui fostă soţie?

— Tipul care-a pierdut avionul, m-a lămurit el. Purta pălărie?

— Nu-mi aduc aminte, am spus, şi mi s-a făcut brusc frig.

Sueann purtase pălărie la cina de Ziua Recunoştinţei. Şi refuzase să şi-o scoată la masă. Iar femeia cu bilet pe rândul paisprezece purta o beretă.

— Ce legătură au pălăriile? am întrebat.

— Tipul care a stat lângă mine în avion purta pălărie. Ca şi majoritatea pasagerilor. Ai văzut vreodată *Păpuşarii?* Paraziţii se ataşează de măduva spinării şi preiau controlul asupra sistemului nervos, a zis el. În dimineaţa asta, aici, la serviciu, am numărat nouăsprezece oameni cu pălării. Les Sawtelle, Rodney Jones, Jim Bridgeman…

— Jim Bridgeman poartă întotdeauna pălărie. Ca să-şi ascundă chelia. În plus, e programator. Toţi programatorii poartă şepci de baseball.

— DeeDee Crawford, a continuat el. Vera McDermott, Janet Hall…

— La femei e vorba de o revenire a modei.

— George Frazelli, toată secţia Documentare…

— Sunt sigură că există o explicaţie logică, am insistat eu. Aici a fost frig toată săptămâna. Probabil că e o problemă la

sistemul de încălzire.

— Termostatul a fost reglat la zece grade, a zis el, ceea ce e de asemenea ciudat. Termostatele au fost reglate la temperaturi mai mici la toate etajele.

— Păi, probabil aici este mâna conducerii. Ştii că-n-cearcă întotdeauna să micşoreze costurile…

— Ne dau prime de Crăciun. Şi l-au concediat pe Hunziger.

— L-au concediat pe Hunziger? m-am mirat eu. Conducerea nu concediază niciodată pe nimeni.

— În dimineaţa asta. De-aia ştiam că nu e în biroul lui.

— Chiar l-au concediat?

— Pe el şi pe unul dintre portari. Pe ăla care bea. Cum explici asta?

— Nu… nu ştiu, m-am bâlbâit. Dar sunt sigură că trebuie să existe o altă explicaţie, în afară de extratereştri. Poate c-au fost la un curs de management sau i-a pătruns spiritul Crăciunului, sau terapeuţii lor le-au spus să facă fapte bune, sau altceva similar. Orice altceva în afară de oamenii-lipitoare. E imposibil să fi venit extratereştrii ca să ne ia în stăpânire creierele!

— Aşa spunea şi Dana Wyner în *Invazia jefuitorilor de trupuri.* Dar nu e imposibil. Se întâmplă chiar aici şi trebuie să-i punem capăt înainte de a prelua controlul asupra tuturor şi de a rămâne noi singurii neinfestaţi. Ei…

S-a auzit o bătaie în uşă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, Gary, a spus Carol Zaliski, plecându-se prin deschiderea uşii, dar ai primit un telefon urgent. E fosta ta soţie.

— Vin, a zis el, aruncându-mi o privire. Gândeşte-te la ce ţi-am spus, bine?

Şi a plecat.

Eu am rămas în picioare, uitându-mă după el şi încruntându-mă.

— Despre ce a fost vorba? a întrebat Carol, intrând în birou. Purta o pălărie albă, de blană.

— Voia să ştie ce să cumpere pentru Moş Crăciun secret, am răspuns eu.

Vineri, Gary n-a apărut la serviciu.

— A fost nevoit să se-ntâlnească-n dimineaţa asta cu soţia lui, pentru o discuţie, mi-a povestit Tonya la prânz,

culegându-şi castraveţii muraţi de pe sandvici. Se-ntoarce după-amiază. Marcie pretinde să-i plătească şedinţele de terapie. Merge la un psihanalist şi susţine că Gary e cel care a înnebunit-o, aşa că trebuie să-i achite nota de plată pentru Prozac. *De ce* continuă să se agaţe de ea?

— Nu ştiu, am spus, întinzându-mi muştarul pe burger.

— Carol Zaliski spunea că ieri stăteaţi amândoi de vorbă în biroul lui Hunziger. Despre ce? Ţi-a dat întâlnire? Nan?

— Tonya, Gary a discutat cu tine după Ziua Recunoştinţei? Te-a întrebat dacă-ai observat că se petrece ceva neobişnuit?

— M-a întrebat dac-am observat ceva bizar sau anormal. I-am explicat că, în familia mea, tot ce e bizar e normal. N-o să-ţi vină să crezi ce se-ntâmplă acum. Părinţii lui Tom divorţează, ceea ce înseamnă că vom avea cinci perechi de părinţi. De ce n-or fi putut să aştepte până după Crăciun? Îmi dau toată planificarea peste cap.

A muşcat din sandvici.

— Sunt sigură că Gary are de gând să-ţi dea o întâlnire. Probabil că acum pregăteşte terenul.

Dacă era aşa, atunci avea cea mai bizară tactică de care auzisem vreodată. Extratereştri. Ascunşi sub pălării!

Deşi, după ce îmi spusese asta, observasem că erau îngrozitor de mulţi oameni care purtau ceva pe cap. Aproape toţi bărbaţii de la Analiza Informaţiilor aveau şepci de baseball, Jerrilyn Wells avea o căciuliţă strâmtă, de lână, iar secretara doamnei Jacobson arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat pentru o nuntă, cu o chestie albă, cu voal. Însă Sueann spusese că ăsta era Anul Pălăriei.

Sueann, care se întâlnea numai cu gigolo şi cu câte un don mafiot. Dar se întâlnea cu atât de mulţi tipi, încât trebuia să dea, până la urmă, şi peste unul de treabă.

Şi când am căutat o stenografă care să-mi facă nişte copii, n-am remarcat niciun semn care să indice posedarea extraterestră.

— Suntem *ocupate,* s-a răstit Paula Gramdy. Ştii, e Crăciunul!

Am început să mă simt mai bine şi m-am întors la biroul meu. Unde am găsit un vas imens, făcut din conuri de pin, plin cu acadele şi cu bomboane de ciocolată învelite în poleială roşie şi verde.

— Face parte din decoraţiunile de Crăciun? am întrebat-o pe Penny.

— Nu. Încă nu sunt gata. Astea sunt doar nişte flecuşteţe care să dea strălucire sărbătorilor. Am făcut câte unul pentru fiecare birou.

M-am simţit încă şi mai bine. Am împins vasul într-o parte şi am început să-mi răsfoiesc corespondenţa. Am dat peste un plic verde, de la Allison şi Mitch. Probabil că ea îşi pusese scrisorile informative la poştă imediat ce coborâse din avion. Mă-ntreb dacă s-a hotărât să renunţe la rândul de titlu sau la premiul Dakotei pentru Cea Mai Remarcabilă îmbunătăţire a Interpretării la Pian, m-am gândit, deschizând plicul cu cuţitul pentru hârtie.

„Dragă Nan”, începea scrisoarea, cu câteva spaţii mai jos de bordura cu îngeraşi şi vâsc. „Anul ăsta n-avem multe de spus. Suntem bine cu toţii, deşi Mitch îşi face griji din cauza reducerii costurilor, iar eu par întotdeauna să-i calc pe urme. Fetele cresc ca buruienile şi sunt bine la şcoală, deşi Cheyenne are ceva probleme cu cititul, iar Dakota încă mai face în pat. Eu şi Mitch am ajuns la concluzia că le-am solicitat prea mult şi ne străduim să nu le mai încărcăm programul cu activităţi suplimentare şi să le lăsăm pur şi simplu să fie normale, nişte fetiţe obişnuite.

Am îndesat scrisoarea la loc, în plic, şi am alergat la etajul trei, să-l caut pe Gary.

— Bun, am spus. Te cred. Acum ce facem?

Am închiriat filme. De fapt, n-am închiriat decât câteva dintre ele. *Atacul ucigaşilor de suflete* şi *Invazie din Betelgeuse* fuseseră luate de altcineva.

— Ceea ce înseamnă că şi-au mai dat şi alţii seama, spus Gary. Numai dacă am şti cine sunt.

— L-am putea întreba pe vânzător, am sugerat.

A clătinat din cap cu violenţă.

— Nu putem face nimic care să le trezească suspiciunile. Din câte ne putem da seama, e posibil să le fi luat chiar ei de pe rafturi, caz în care suntem pe drumul cel bun. Ce altceva să mai închiriem?

— Ce? am spus, fără nicio expresie.

— Ca să nu lăsăm impresia că vrem numai filme despre invazii extraterestre.

— Oh, am zis, şi am luat *Oameni obişnuiţi* şi o versiune alb-negru a filmului *Colindă de Crăciun.*

N-a mers.

— *Păpuşarii,* a spus intrigat puştiul de la tejghea, care purta o căciuliţă albastră cu galben, cu sigla Blockbuster. E un film bun?

— Nu l-am văzut, a răspuns Gary.

— Îl închiriem fiindcă e cu Donald Sutherland, am zis eu. Organizăm un festival al filmelor cu Donald Sutherland. *Păpuşarii, Oameni obişnuiţi, Invazia jefuitorilor de trupuri…*

— Donald Sutherland e şi în ăsta? a întrebat el, luând în mână *Colindă de Crăciun.*

— Joacă rolul Micului Tim, am spus eu. A fost prima lui apariţie pe ecran.

— Ai fost extraordinară în magazin, a zis Gary, conducându-mă spre celălalt capăt al mallului, la Suncoast, să cumpărăm *Atacul ucigaşilor de suflete.* Eşti o mincinoasă foarte pricepută.

— Mulţumesc, am spus, strângându-mi mai tare haina în jurul corpului şi rotindu-mi privirea prin mall.

Era foarte frig şi vedeai pălării pretutindeni, pe capetele oamenilor şi în vitrine, pălării Panama, pălării bărbăteşti joase, pălării pentru femei, cu boruri largi, bogat ornamentate.

— Suntem înconjuraţi, a zis el, arătând în direcţia Polului Nord al lui Moş Crăciun.

— Moş Crăciun a purtat întotdeauna căciulă, am spus eu.

— Vorbeam despre coadă.

Avea dreptate. Copiii aşteptau în şir, răbdători şi veseli. Niciunul nu ţipa, nu anunţa că vrea să meargă la toaletă.

— Vreau jocul *Stăpânii Pământului,* îi spunea nerăbdător mamei sale un băieţel cu căciulită de fetru.

— Ei, o să-l rugăm pe Moş Crăciun, a răspuns mama lui, dar s-ar putea să nu aibă de unde să ţi-l aducă. Cred că s-a epuizat.

— OK, a zis el. Atunci vreau un camion.

La Suncoast, *Atacul ucigaşilor de suflete* se vânduse, dar am cumpărat *Invazie din Betelgeuse* şi *Intruşii din spaţiu* şi ne-am dus să le vedem în apartamentul lui Gary.

— Ei? a întrebat el, după ce ne-am uitat la toate trei. Ai remarcat că încep fără să se grăbească şi apoi se răspândesc în toată populaţia?

De fapt remarcasem cât de tâmpiţi erau oamenii din filmele alea.

„Aspiratorii-de-creiere te atacă în timp ce dormi, zice eroul”, după care se-ntinde să tragă un pui de somn. Sau prietena eroului spune „Sunt pe urmele noastre. Trebuie să plecăm de-aici. Imediat!”, după care se întorc în apartamentul ei, să-şi facă bagajele.

Şi, ca în toate filmele de groază, se răspândesc care-ncotro în loc să stea împreună. Şi umblă pe alei întunecoase. Merită să fie transformaţi în oameni-păstaie.

— Prima noastră prioritate e să punem cap la cap tot ce ştim despre extratereştri, a zis Gary. E evident că pălăriile sunt menite să le ascundă prezenţa faţă de cei care încă n-au fost luaţi în stăpânire, să mascheze faptul că s-au ataşat de creier.

— Sau de coloana vertebrală, am spus eu, ca în *Păpuşarii.*

El a clătinat din cap.

— Dacă ar fi fost aşa, s-ar fi ataşat de gât sau de spate, ceea ce ar fi sărit mult mai puţin în ochi. De ce să-şi asume riscul de a se ascunde sub pălării, care sunt atât de uşor observabile, dacă nu s-au ataşat de creştetul capului?

— Poate că pălăriile au un alt scop.

A sunat telefonul.

— Da? a răspuns Gary.

Mai întâi i s-a luminat faţa, apoi i-a căzut falca.

Fosta lui soţie, m-am gândit, şi am început să mă uit la *Intruşii din spaţiu.*

„Trebuie să mă crezi”, i-a spus psihanalistului prietena eroului. „Te cred”, a răspuns el şi şi-a îndreptat degetul spre ea. „Ahhhggghhh!” a cârâit, şi ochii i-au devenit de un verde-strălucitor.

— Marcie, a zis Gary. A urmat o pauză îndelungată. O prietenă. O pauză şi mai lungă. Nu.

Prietena eroului a rupt-o la fugă pe o alee întunecoasă, purtând pantofi cu tocuri înalte. Când a ajuns pe la jumătate, şi-a scrântit glezna şi a căzut.

— Ştii că nu e adevărat, a zis Gary.

Am trecut la o altă scenă, derulând filmul rapid înainte. Eroul era în apartamentul lui, vorbind la telefon. „Alo, Poliţia?”, a zis el. „Trebuie să m-ajutaţi! Suntem invadaţi de extratereştri care ne iau în stăpânire trupurile.” „Venim imediat, domnule

Daly”, a răspuns vocea de la telefon. „Rămâneţi acolo.” „De unde-mi ştii numele?”, a strigat eroul. „Nu ţi-am spus adresa mea.” „Suntem pe drum”, a zis vocea.

— O să discutăm mâine despre asta, a spus Gary, şi a închis. Îmi cer scuze, mi s-a adresat, apropiindu-se de canapea. OK, am descărcat o grămadă de chestii despre paraziţi şi despre extratereştri de pe internet, a adăugat, întinzându-mi un teanc de hârtii capsate. Trebuie să aflăm ce le fac oamenilor pe care-i iau în stăpânire, ce slăbiciuni au, cum îi putem înfrunta. Trebuie să descoperim unde şi când a început totul, cum şi unde se răspândeşte şi ce efect are asupra fiinţelor omeneşti. Trebuie să aflăm cât mai multe lucruri despre natura extratereştrilor, ca să punem la punct o metodă prin care i-am putea elimina. Cum ţin legătura unii cu alţii? Sunt telepaţi, ca în *Oraşul celor blestemaţi,* sau folosesc o altă formă de comunicare? Dacă sunt telepaţi, pot citi şi gândurile noastre, aşa cum şi le citesc între ei?

— Dacă ar fi putut, n-ar fi aflat că-i urmărim? am întrebat eu.

Telefonul a sunat iarăşi.

— Probabil e tot fosta mea soţie, a zis el.

Am luat telecomanda şi am repornit *Intruşii din spaţiu.*

Gary a răspuns la telefon.

— Da? a spus, apoi a adăugat cu prudenţă: De unde mi-ai aflat numărul?

Eroul a trântit telefonul în furcă şi a fugit spre fereastră. În faţa casei se opreau zeci de maşini de poliţie, cu luminile intermitente fulgerând.

— Sigur, a spus Gary. A rânjit. Nu, n-o să uit.

A închis.

— Era Penny. A uitat să-mi dea bileţelul despre dulciurile de Crăciun. Trebuie să cumpăr patru duzini de fursecuri cu zahăr lunea viitoare. A clătinat din cap, dus pe gânduri. Ei, *pe asta* mi-ar plăcea s-o văd posedată de extratereştri.

S-a aşezat pe canapea şi s-a apucat să facă o listă.

— Bun, metode de luptă împotriva lor. Bolile. Otrava. Dinamita. Armamentul nuclear. Ce altceva?

Nu i-am răspuns. Mă gândeam la ceea ce spusese despre Penny, că şi-ar fi dorit s-o vadă posedată.

— Problema e că toate aceste soluţii implică şi uciderea oamenilor, a continuat Gary. Ne trebuie ceva de genul virusului

folosit în *Invazia.* Sau de genul pulsaţiilor ultrasonice din *Război cu oamenii-limax,* pe care nu le auzeau decât extratereştrii. Dacă vrem să-i oprim, trebuie să găsim ceva care ucide numai parazitul, nu şi gazda.

— Trebuie să-i oprim?

— Cum? a exclamat el. Bineînţeles că trebuie să-i oprim. Ce vrei să spui?

— Toţi extratereştrii din filmele astea transformă oamenii în zombi şi în monştri. Vin, atacă oamenii şi îi ucid, încearcă să ia în stăpânire lumea. Aici nu face nimeni aşa ceva. Toată lumea staţionează pe dreapta şi merge pe stânga, rata sinuciderilor a scăzut, sora mea se întâlneşte cu un tip foarte de treabă. Toţi cei care au fost luaţi în stăpânire sunt mai amabili, mai fericiţi, mai politicoşi. Poate că paraziţii reprezintă o influenţă benefică şi n-ar trebui să ne amestecăm.

— Şi poate că exact aşa vor să gândim. Dacă acţiunea lor e benefică doar ca să ne înşele, ca să nu încercăm să-i oprim? Îţi atunci aminte de *Atacul ucigaşilor de suflete?* Dacă e o înscenare, dacă se poartă frumos numai până când preiau controlul în întregime?

Dacă era o înscenare, atunci era una excepţională. Peste câteva zile, Solveig, care purta o pălărie roşie de pai, a anunţat că intenţiona să-şi boteze fetiţa Jane, Jim Bridgeman m-a salutat în lift cu un gest al capului, scrisoarea informativă tip jurnal a verişoarei mele Celia a fost scurtă şi amuzantă, iar chelnerul, cu o bonetă pe cap, a înţeles corect atât comanda mea, cât şi pe a Tonyei.

— N-are castraveţi muraţi! a exclamat ea încântată, luându-şi sandviciul din farfurie. Au! E posibil să te alegi cu un sindrom de tunel carpian după ce împachetezi cadouri de Crăciun? M-au durut mâinile toată dimineaţa.

Şi-a deschis dosarul. Înăuntru era o schiţă nouă, un dreptunghi cu nume scrise pe toate laturile.

— E orarul tău de Crăciun? am întrebat-o.

— Nu, a răspuns, arătându-mi desenul. E aranjamentul musafirilor la masa de Crăciun. Era o adevărată nebunie să alergăm cu copiii dintr-o casă în alta, aşa că am decis să invităm pe toată lumea la noi.

I-am aruncat o privire uimită, dar încă nu purta pălărie.

— Credeam că fosta soţie a lui Tom nu-i poate suporta pe părinţii lui.

— Toată lumea a fost de acord că e necesar să se împace, pentru binele copiilor. La urma urmelor, este Crăciunul.

Continuam să mă holbez la ea. Şi-a dus mâna la păr.

— Îţi place? E o perucă. Eric mi-a făcut-o cadou de Crăciun. Fiindcă am fost o mamă atât de bună pentru băieţi în timpul divorţului. Nu mi-a venit să cred. S-a bătut cu palma pe păr. Nu-i aşa că e extraordinară?

— Îşi ascund extratereştrii sub peruci, i-am spus lui Gary.

— Ştiu, a răspuns el. Paul Gunden are o meşă nouă. Nu putem avea încredere în nimeni.

Mi-a întins un dosar plin de tăieturi din ziare.

Rata angajărilor crescuse. Furturile de pachete din maşini, de obicei în număr foarte mare în perioada aceea a anului, erau în scădere. O femeie din Minnesota adusese înapoi, la bibliotecă, o carte pe care ar fi trebuit s-o înapoieze cu douăzeci de ani în urmă. „Toate grupările elogiază aranjamentul de Crăciun de la primărie”, scria într-unul dintre articolele extrase, iar în fotografia care îl însoţea apăreau activiştii din organizaţiile Oameni pentru un Crăciun Ne-Comercial, Baptiştii din Sud ai Sfântului Spirit şi Drepturi Egale pentru Toate Etniile, ţinându-se de mâini în jurul scenei Naşterii Domnului şi cântând colinde de Crăciun.

Pe data de nouă m-a sunat mama.

— Ţi-ai scris scrisoarea informativă?

— Am fost ocupată, i-am răspuns, şi am aşteptat să mă întrebe dacă în ultima vreme cunoscusem pe cineva la serviciu.

— În dimineaţa asta am primit scrisoarea informativă de la Jackie Paterson, a spus ea.

— Şi eu.

După toate aparenţele, invazia nu ajunsese la Miami. Scrisoarea lui Jackie, care e de obicei letal de ingenioasă, atinsese noi culmi:

„*C* e de la frumoasa noastră Călătorie în Mexic,
R e de la viitoarele noastre Rătăciri prin locuri şic,
A e de la Avionul care-ntr-acolo ne-a purtat…”

Şi continua tot aşa, înşiruind pe verticală urările CRĂCIUN FERICIT şi LA MULŢI ANI, plus numele ei de botez şi de familie.

— Aş vrea să nu se mai străduiască să-şi scrie informările în versuri, a comentat mama. N-au niciodată ritm şi măsură.

— Mamă, am zis eu. Te simţi bine?

— Perfect, a răspuns ea. Artrita mea s-a cam stârnit în ultimele două zile, dar în rest nu m-am simţit niciodată atât de bine. Mă gândeam că, dacă nu vrei, n-ai de ce să trimiţi scrisori informative.

— Mamă, am întrebat-o, Sueann ţi-a luat cumva o pălărie, cadou de Crăciun?

— Oh, ţi-a spus! Ştii, de obicei nu-mi plac pălăriile, dar o să am nevoie de una pentru nuntă, şi…

— Pentru nuntă?

— Ah, nu ţi-a spus? Ea şi David se căsătoresc imediat după Crăciun. Mă simt atât de uşurată. Credeam că n-o să cunoască niciodată un om cumsecade.

I-am povestit totul lui Gary.

— Ştiu, a zis el posomorât. Tocmai am primit o mărire de salariu.

— N-am descoperit nici măcar un singur efect negativ, am spus eu. Niciun indiciu de violenţă sau de comportament antisocial. Nici măcar de irascibilitate.

— Aici eraţi, a spus Penny uşor iritată, făcându-şi apariţia cu câte un ghiveci imens de poinsettia sub fiecare braţ. Mă ajutaţi să le pun pe toate birourile?

— Astea sunt decoraţiunile de Crăciun? am întrebat-o.

— Nu, încă mai aştept să mi le trimită fermierul, a răspuns, întinzându-mi unul dintre buchete. Astea nu sunt decât nişte flecuşteţe care vor da strălucire fiecărui birou.

A întins mâna să schimbe locul vasului din conuri de pin de pe biroul lui Gary.

— Nu ţi-ai mâncat acadelele, a zis.

— Nu-mi place menta.

— Nimeni nu le-a mâncat, a adăugat ea, dezgustată. Toţi au mâncat bomboanele de ciocolată şi au lăsat acadelele neatinse.

— Oamenilor le place ciocolata, a spus Gary, apoi mi-a şoptit: Ea când o să fie luată-n stăpânire?

— Ne întâlnim în biroul lui Hunziger imediat, i-am răspuns eu, tot în şoaptă, apoi am întrebat-o pe Penny: Unde trebuie s-ajungă poinsettia asta?

— Pe biroul lui Jim Bridgeman.

Am dus floarea sus, la etajul patru, la compartimentul de Calcul. Jim îşi purta şapca de baseball cu cozorocul la spate.

— Un flecuşteţ care o să-ţi înveselească biroul, am spus, şi am luat-o înapoi, către scări.

— Putem să stăm de vorbă un minut? m-a întrebat el, ieşind după mine pe trepte.

— Bineînţeles, am acceptat, străduindu-mă să par calmă. Despre ce?

El s-a aplecat spre mine:

— Ai avut cumva impresia că se-ntâmplă ceva ciudat?

— Te referi la flori? Penny are într-adevăr tendinţa să exagereze puţin în privinţa Crăciunului, dar…

— Nu, a spus el, ducându-şi cu stângăcie mâna la şapcă, oameni care se poartă ciudat, care nu mai sunt ei înşişi?

— Nu, i-am răspuns zâmbind, n-am observat nimic.

L-am aşteptat pe Gary în biroul lui Hunziger aproape o jumătate de oră.

— Îmi cer scuze fiindcă a durat atât de mult, a spus când a ajuns în sfârşit acolo. A sunat fosta mea soţie. Ce voiai să-mi spui?

— Că până şi tu recunoşti că ar fi bine dacă Penny ar fi posedată, am zis. Dacă paraziţii nu sunt răuvoitori? Dacă sunt – cum se numesc paraziţii ăia care aduc foloase gazdei? Ştii, cum e bacteria care ajută vacile să-şi producă laptele? Sau păsările care adună insectele de pe rinoceri?

— Vorbeşti despre simbioţi? a-ntrebat Gary.

— Da, am încuviinţat. Dacă e un soi de relaţie simbiotică? Dacă ne măresc coeficientul de inteligenţă sau gradul de maturitate emoţională şi au un afect pozitiv asupra noastră?

— Lucrurile care par prea frumoase ca să fie adevărate sunt de obicei aşa cum par. Nu, a spus, clătinând din cap. Paraziţii urmăresc ceva. O ştiu. Şi trebuie să descoperim ce.

Pe data de zece, când am ajuns la serviciu, Penny instala ornamentele de Crăciun. Erau ceva special, aşa cum promisese: ghirlande late din panglici de catifea roşie pe toţi pereţii, cu funde şi cu buchete mari de vâsc din metru în metru. Între ele erau pergamente pe care scria, cu litere aurii: „Şi sărută-mă sub vâsc, Căci doar o dată-n an e Crăciunul.”

— Ce părere ai? m-a-ntrebat Penny, coborând de pe scara portabilă. La fiecare etaj apare o altă inscripţie. A-ntins mâna spre o cutie mare de carton. La contabilitate scrie: „Sărutarea furată sub vâsc e cea mai dulce.”

M-am apropiat şi m-am uitat în cutie.

— De unde ai luat atâta vâsc? am întrebat-o.

— De la proprietarul livezii de mere pe care-l cunosc, a răspuns ea, mutând scara.

Am ridicat un mănunchi bogat de frunze verzi, cu bobite albe.

— Trebuie să fi costat o avere.

Cu un an în urmă luasem o crenguţă pe care dădusem şase dolari.

Penny a clătinat din cap în timp ce se urca pe scară.

— Nu m-a costat nimic. S-a bucurat că scapă de el. A legat un mănunchi de vâsc de funda de catifea roşie. Ştii, e un parazit. Distruge copacii.

— Distruge copacii? am repetat cu faţa lipsită de expresie, holbându-mă la bobiţele albe.

— Sau îi deformează, m-a lănurit ea. Fură substanţele nutritive din sevă şi pe copaci apar umflături, băşici şi tot felul de chestii. Fermierul mi-a explicat totul.

Imediat ce am avut ocazia, am luat materialul despre paraziţi descărcat de Gary şi m-am dus să-l citesc în biroul lui Hunziger.

Vâscul produce umflături groteşti în locurile unde îşi ataşează rădăcinile de copac. Mălura produce fisuri şi pe scoarţă apar pete moarte, numite tăciuni. Mana ofileşte frunzele. Mătura-vrăjitoarelor slăbeşte crengile. Bacteriile dau naştere unor tumori pe trunchi, ca nişte excrescenţe.

Ne concentraserăm asupra efectelor mentale şi psihologice, când ar fi trebuit să le căutăm pe cele fizice. Creşterea gradului de inteligenţă, de civilizaţie şi de bun-simţ erau probabil simple efecte secundare ale faptului că paraziţii furau substanţe nutritive. Şi ale îmbolnăvirii gazdei.

Am îndesat hârtiile la loc în dosar, m-am întors la biroul meu şi am sunat-o pe sora mea.

— Salut, Sueann. Îmi compun scrisoarea informativă şi vreau să fiu sigură că scriu corect numele lui David. Primele litere sunt C-A-R-R sau C-E-R-R?

— CA-R-R. Oh, Nan, e de-a dreptul minunat! Atât de diferit de rataţii cu care mă-ntâlneam de obicei! E atât de amabil şi de sensibil, şi…

— Şi tu cum te simţi? am întrebat-o. Aici, la serviciu, gripa a trântit pe toată lumea la pat.

— Serios? s-a mirat ea. Nu, eu mă simt bine.

Ce mai era de făcut? Nu puteam s-o-ntreb: „Eşti sigură?” fără să-i trezesc bănuieli.

— C-A-R-R, am repetat, încercând să găsesc un alt mod de abordare a subiectului.

Sueann m-a scutit de efort.

— N-o să-ţi vină să crezi ce a făcut ieri. A venit să mă ia acasă de la serviciu. Ştia că mă dor foarte tare gleznele, aşa că mi-a adus un tub cu Ben-Gay şi o duzină de trandafiri roşii. E atât de atent!

— Te dor gleznele? am întrebat, încercând să nu par neliniştită.

— Ca naiba. Trebuie să fie din cauza vremii sau aşa ceva. Azi-dimineaţă abia puteam să merg.

Am îndesat toate hârtiile despre paraziţi înapoi în sertar, având grijă să mă asigur că n-am uitat nici-una pe birou, cum i s-a întâmplat eroului din *Oamenii parazit de pe Planeta X* şi m-am dus sus, să-l văd pe Garry.

Vorbea la telefon.

— Trebuie să-ţi spun ceva, i-am şoptit.

— Mi-ar plăcea, a zis el în telefon, cu o expresie stranie.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat. Au aflat că suntem pe urmele lor?

— Sst, a făcut el. Apoi, în telefon: Ştii că e aşa.

— Nu-nţelegi, am insistat. Am descoperit ce le fac paraziţii oamenilor.

El a ridicat un deget, făcându-mi semn să am răbdare.

— Poţi s-aştepţi un minut? a întrebat în receptor, pe care l-a acoperit apoi cu palma. Ne-ntâlnim în biroul lui Hunziger peste cinci minute, mi-a spus.

— Nu. Locul nu e sigur. Mă găseşti la oficiul poştal. A dat din cap şi şi-a reluat conversaţia, cu aceeaşi expresie bizară.

M-am întors în fugă la etajul întâi, să-mi iau geanta, şi m-am dus la oficiul poştal. Aveam intenţia să aştept după colţ, dar era plin de oameni care se înghesuiau s-arunce bani în ceainicul

unui Moş Crăciun de la Armata Salvării.

M-am uitat în lungul trotuarului. Unde era Gary? Am făcut câţiva paşi şi am inspectat strada. Nici urmă de el.

— Crăciun Fericit! a spus un bărbat, înclinându-şi uşor pălăria de fetru şi deschizându-mi uşa.

— Oh, nu…, am început să spun, dar am văzut-o pe Tonya venind în josul străzii. Mulţumesc, am zis, şi m-am grăbit să intru.

Înăuntru era foarte frig şi coada către ghişee şerpuia prin tot holul. M-am aşezat la rând. Era nevoie de cel puţin o oră ca s-ajung în faţă, aşa că-l puteam aştepta pe Gary fără să dau de bănuit.

Numai că eram singura persoană cu capul descoperit. Toată lumea de la coadă purta pălărie, iar funcţionarii de dincolo de ghişee purtau şepci de poştaş. Şi zâmbeau cu toată faţa.

— Coletele care merg peste ocean ar fi trebuit de fapt expediate înainte de cincisprezece noiembrie, îi spunea cel din mijloc, fără nicio umbră de nemulţumire, unei japoneze scunde, cu pălărie roşie. Dar nu vă faceţi griji, vom găsi o soluţie pentru ca pachetele dumneavoastră s-ajungă la timp.

— N-avem de aşteptat decât vreo patruzeci şi cinci de minute, mi-a destăinuit, veselă, femeia din faţa mea.

Purta o pălărie neagră micuţă, cu pană, şi căra patru pachete enorme. M-am întrebat dacă or fi fost pline cu păstăi.

— Ceea ce nu e rău de loc, ţinând cont că e Crăciunul.

Am dat din cap, cu ochii la uşă. Unde era Gary?

— De ce sunteţi aici? m-a întrebat femeia, cu zâmbetul pe buze.

— Poftim? am spus, retrăgându-mă şi răsucindu-mă, cu inima bătându-mi cu putere.

— De ce-aţi venit la oficiul poştal? Văd că n-aveţi pachete.

— T… timbre, m-am bâlbâit eu.

— Puteţi trece în faţa mea, mi-a spus. Dacă nu cumpăraţi decât timbre. Eu am de trimis toate pachetele astea. Nu cred că vreţi s-aşteptaţi atât.

Ba *chiar* vreau s-aştept, m-am gândit.

— Nu, e în ordine. Am de cumpărat *o mulţime* de timbre, i-am explicat. Mai multe coli. Pentru scrisoarea mea informativă de Crăciun.

Ea a clătinat din cap, cumpănindu-şi pachetele.

— Nu fiţi prostuţă. Doar nu vreţi s-aşteptaţi până când îmi cântăresc mie toate astea. L-a bătut pe umăr pe bărbatul din faţa ei. Domnişoara nu cumpără decât timbre, i-a spus. Ce-ar fi s-o lăsăm să treacă în faţa noastră?

— O lăsăm, bineînţeles, a zis bărbatul care purta o căciulă rusească din astrahan, şi s-a înclinat uşor, retrăgându-se cu un pas.

— Nu, serios, am început eu, dar era prea târziu. Coada se despicase în două, ca Marea Roşie.

— Mulţumesc, am spus, îndreptându-mă spre ghişeu. Crăciun Fericit!

Coada s-a închis în spatele meu. Au aflat, mi-am spus. Aflaseră că studiam paraziţii vegetali. Am aruncat o privire disperată spre uşă.

— Ilice şi iederă? m-a întrebat vânzătorul, cu o figură radioasă.

— Poftim?

— Timbrele dumneavoastră. A ridicat două coli. Ilice şi iederă sau Fecioara cu Pruncul?

— Ilice şi iederă, am spus, cu vocea pierită. Trei coli, vă rog.

Le-am plătit, am mulţumit încă o dată mulţimii şi m-am întors în holul îngheţat. Şi acum? Să mă prefac că am o căsuţă poştală şi formez cifrul? *Unde* era Gary?

M-am îndreptat spre afişier, încercând să nu dau de bănuit, şi m-am uitat la anunţurile cu persoane căutate. Probabil că între timp se predaseră şi erau deţinuţi model. Şi era într-adevăr păcat că paraziţii trebuiau opriţi, *dacă* puteau fi opriţi.

Fusese uşor în filme (în cele în care reuşiseră să-i înfrângă, şi care nu erau prea multe. Mai bine de jumătate se încheiau cu întreaga lume populată de ochi verzi, strălucitori.) Iar în cele în care îi înfrânseseră fusese nevoie de o groază de explozii şi de călătorii cu elicopterul, de care protagoniştii atârnau în poziţii riscante. Speram că, indiferent la ce am fi ajuns, n-avea să implice şi paraşutismul acrobatic.

Şi nici viruşi sau ultrasunete, căci chiar dacă aş fi cunoscut vreun doctor sau vreun savant căruia să le pun întrebări, nu le-aş fi putut acorda încredere. „Nu putem avea încredere în nimeni”, spusese Gary, şi avusese dreptate. Nu puteam risca. Miza era prea mare. Şi nu puteam chema poliţia. „Totul se

petrece în imaginaţia dumneavoastră, domnişoară Johnson", mi-ar fi spus. „Rămâneţi pe loc. Suntem pe drum."

Trebuia să ne descurcăm pe cont propriu. Şi *unde* era Gary? Am mai aruncat o privire la fotografiile persoanelor căutate. Eram sigură că individul din mijloc semăna cu un fost prieten al lui Sueann. Tipul…

— Îmi cer scuze pentru întârziere, a spus Gary, cu răsuflarea tăiată. Avea urechile înroşite de frig şi părul ciufulit fiindcă venise în fugă.

— Am primit telefonul ăla şi…

— Haide.

L-am scos în grabă din oficiul poştal, am coborât în goană treptele şi am trecut de Moş Crăciun şi de mulţimea care făcea donaţii.

— Nu te opri, i-am spus. Ai avut dreptate în privinţa paraziţilor, dar nu transformă oamenii în zombi.

I-am povestit pe scurt despre băşici şi despre sindromul de tunel carpian al Tonyei.

— Sora mea s-a contaminat de Ziua Recunoştinţei şi acum abia mai poate să meargă, am spus. Ai avut dreptate. Trebuie să-i oprim.

— Dar n-ai nicio dovadă, a zis el. Ar putea fi artrită sau ceva asemănător, nu?

M-am oprit locului.

— Cum?

— N-ai nicio dovadă că extratereştrii sunt cauza. E frig. Crizele de artrită se înteţesc când scade temperatura. Şi chiar dacă sunt provocate de extratereştri, câteva junghiuri şi un strop de durere sunt un preţ mic pentru toate beneficiile. Chiar tu spuneai…

M-am holbat la părul lui.

— Nu te uita aşa la mine. Nu m-au luat în stăpânire. Mă gândeam doar la ceea ce spuneai despre logodna surorii tale şi…

— Cine era la telefon?

M-a privit stânjenit.

— Adevărul e că…

— A fost fosta soţie, am spus eu. Acum e posedată, a devenit prietenoasă şi vrei să te-mpaci cu ea. Asta e, nu-i aşa?

— Ştii ce-am simţit întotdeauna pentru Marcie, a zis el, cu

un aer vinovat. A spus că n-a-ncetat niciodată să mă iubească.

Când ceva pare prea frumos ca să fie adevărat, probabil că aşa şi e, m-am gândit eu.

— Crede că m-aş putea muta înapoi, ca să vedem dacă reuşim să ne rezolvăm problemele. Dar ăsta nu e singurul motiv, a adăugat, prinzându-mă de braţ. M-am uitat la toţi tipii care s-au lăsat de şcoală şi se întorc acum înapoi, la deţinuţii evadaţi care se predau…

— La oamenii care aduc la bibliotecă volumele pe care ar fi trebuit să le înapoieze de mult, am completat eu.

— Chiar vrem să ne asumăm răspunderea de a distruge toate astea? Cred că ar trebui să ne gândim înainte de a trece la orice fel de fapte.

Mi-am retras braţul din mâna lui. El continuă:

— Cred că ar trebui să ţinem cont de toţi factorii înainte de a lua o hotărâre. Dacă mai aşteptăm câteva zile n-o să doară.

— Ai dreptate, am încuviinţat, şi am reînceput să merg. Sunt foarte multe lucruri pe care nu le ştim despre ei.

— Mă gândeam doar că ar fi bine să mai facem câteva cercetări, a adăugat Gary, deschizând uşa sediului nostru.

— Ai dreptate, am spus, şi am început să urc scările.

— Stăm de vorbă mâine, OK? a zis el, când am ajuns la primul etaj.

Am consimţit, m-am întors la biroul meu şi mi-am luat capul în mâini.

Voia să lase paraziţii să ia planeta în stăpânire ca să-şi poată recăpăta soţia, dar oare motivele mele erau mai bune decât ale lui? În primul rând, de ce crezusem într-o invazie extraterestră, de ce pierdusem atâta vreme uitându-mă la filme science-fiction şi discutând între patru ochi? Ca să-mi pot petrece timpul împreună cu el.

Avea dreptate. Merita să suporţi câteva junghiuri şi un strop de durere pentru ca Sueann să se mărite cu un om cumsecade, pentru ca lucrătorii poştali să nu mai fie iritaţi, iar pasagerii din avioane să rămână pe loc până când coboară cei care au de prins legături.

— Eşti OK? m-a întrebat Tonya, aplecându-se peste biroul meu.

— Da, mă simt foarte bine, am răspuns. Ce-ţi face braţul?

— E perfect, a spus ea, rotindu-şi umărul ca să-mi

demonstreze. Trebuie să fi fost un soi de crampă musculară sau aşa ceva.

Nu *ştiam* dacă paraziţii erau ca vâscul. Poate provocau doar junghiuri şi dureri temporare. Gary avea dreptate. Trebuia să facem mai multe cercetări. Dacă mai aşteptam câteva zile n-avea să doară.

A sunat telefonul.

— Am tot încercat să dau de tine, a spus mama. Dakota e la spital. Nu se ştie ce are. S-a-ntâmplat ceva cu picioarele ei. Trebuie s-o suni pe Allison.

— O sun, am spus, şi am închis.

Am deschis computerul şi fişierul la care lucram, pe care l-am şi derulat până la jumătate, ca să las impresia că nu lipseam de la biroul meu decât un minut, mi-am scos pantofii cu tocuri înalte şi i-am îndesat în sertar, mi-am pus pantofii sport, mi-am înşfăcat geanta şi paltonul şi am plecat.

Cel mai potrivit loc unde puteam să caut informaţii despre un mod de a scăpa de paraziţi era biblioteca, dar fişierul era online şi trebuia să-ţi foloseşti legitimaţia de cititor ca să ai acces. Dacă excludeam biblioteca, cel mai indicat loc era o librărie, dar nu cea independentă, de pe Sixteenth. Vânzătorii erau mult prea amabili. Şi prea inteligenţi.

M-am dus la Barnes & Noble, de pe Eighth, luând-o pe străzi laterale (dar nu pe alei). Era înghesuială, în partea din faţă se desfăşura un soi de sesiune de autografe, dar nimeni nu mi-a dat atenţie. Dar chiar şi aşa stând lucrurile, tot nu m-am dus direct în zona cărţilor de grădinărit. Am hoinărit cu nepăsare printre rafturi, uitându-mă la tricouri şi la căni şi oprindu-mă ca să răsfoiesc un exemplar din volumul intitulat *Cum pot temerile iraţionale să-ţi distrugă viaţa,* şi m-am apropiat pe nesimţite de secţiunea de grădinărit.

N-aveau decât două cărţi despre paraziţi: *Paraziţii obişnuiţi de grădină* şi *Controlul buruienilor şi al paraziţilor.* Le-am înşfăcat pe amândouă, m-am retras în secţiunea dedicată literaturii şi am început să citesc.

„Fungicidele precum Benomyl şi Ferbam sunt eficiente împotriva anumitor rugini”, scria în *Paraziţii obişnuiţi de grădină.* „Streptomicina e eficientă împotriva unor virusuri.”

Dar cu ce anume aveam de-a face, presupunând că era vorba de aşa ceva? „Stropirea cu Diazinon sau Malathion poate

da rezultate eficiente în majoritatea cazurilor. Notă: Toate acestea sunt substanţe chimice periculoase. Evitaţi contactul cu pielea. Nu inspiraţi vaporii.”

Asta ieşea din discuţie. Am lăsat deoparte *Paraziţii obişnuiţi de grădină* şi am luat *Controlul buruienilor şi al paraziţilor.* Cel puţin asta nu recomanda stropirea cu substanţe chimice letale, dar nici nu dădea sfaturi mult mai utile. Tăiaţi crengile afectate. Îndepărtaţi şi distrugeţi fructele. Acoperiţi ramurile cu folie neagră de plastic.

Mult prea des spunea, pur şi simplu: distrugeţi toate plantele infectate. „În cazul paraziţilor, principala dificultate e distrugerea acestora fără a distruge şi gazda.” Ceea ce părea logic. „De aceea este necesar să descoperiţi o substanţă tolerată de plantă, dar intolerabilă pentru parazit. De exemplu, anumite soiuri de rugină nu tolerează oţetul şi soluţia de ghimbir, care pot fi pulverizate pe frunzele plantei-gazdă. Căpuşele roşii, care infestează albinele, sunt alergice la mentă. Albinele pot fi hrănite cu un amestec pe bază de ulei de mentă. Când este asimilat în organismul albinelor, căpuşele se desprind fără să provoace niciun rău. Alţi paraziţi reacţionează în mod divers la mentă, ulei de citrice, ulei de usturoi şi praf de aloe vera.”

Dar care dintre ele era eficient? Şi cum puteam afla? Trebuia să port un colier de usturoi? Să pun o portocală sub nasul Tonyei? N-aveam cum să aflu fără să-şi dea ei seama ce făceam. Am citit mai departe. „Unii paraziţi pot fi distruşi creând un mediu nefavorabil. În cazul ruginilor dependente de umezeală, colectarea apei din sol poate fi utilă. În cazul paraziţilor sensibili la temperatură, îngheţul şi/sau folosirea unor arzătoare pot avea drept rezultat uciderea parazitului. Cei sensibili la radiaţiile luminoase pot fi ucişi prin expunere la lumină.”

Sensibili la temperatură. M-am gândit la pălării. Rolul lor era să ascundă parazitul sau să-l apere de frig? Nu, nu putea să fie asta. Temperatura din clădire se apropia de zero grade de vreo două săptămâni şi, dacă aveau nevoie de căldură, de ce nu aterizaseră în Florida?

M-am gândit la scrisoarea informativă trimisă de Jackie Peterson. Ea nu fusese afectată. Aşa cum nu fusese nici unchiul Marty, a cărui scrisoare sosise în dimineaţa aceea. Sau mai

degrabă scrisoarea câinelui lui, fiindcă lăsa impresia că el o dictase: „Hau, hau! Stau întins aici, sub un cactus de Crăciun din deşert, rozând un os şi sperând că Moşul o să-mi aducă o zgardă antipurici.” Aşa că nu aterizaseră nici în Arizona, nici în Miami, şi niciunul dintre articolele de ziar încercuite de Gary nu fusese din Mexic sau din California. Toate vorbeau despre evenimente din Minnesota, Michigan şi Illinois. Locuri unde era frig. Frig şi înnorat, mi-am spus, cu gândul la scrisoarea informativă a verişoarei Celia. Frig şi înnorat.

Am răsfoit paginile, căutând referinţe la paraziţii sensibili la lumină.

— E chiar aici, în spate, a spus o voce.

Am închis cartea, am îndesat-o printre piesele lui Shakespeare şi am înşfăcat un exemplar din *Hamlet.*

— E pentru fiica mea, spunea clienta, care şi-a făcut apariţia în capătul culoarului dintre rafturi şi care, slavă Domnului, nu purta pălărie. Când am sunat-o, a spus că asta-şi doreşte de Crăciun. Am fost atât de surprinsă! Ea abia dacă citeşte vreodată.

Vânzătoarea venea chiar în spatele ei, purtând o bonetă cu panglici roşii şi verzi.

— În momentul de faţă, toată lumea îl citeşte pe Shakespeare, a zâmbit ea. Abia dacă mai reuşesc să ţin câte un exemplar pe rafturi.

Mi-am lăsat capul în jos, prefăcându-mă că citeam din *Hamlet.* „Mişel surâzător şi blestemat!” spunea prinţul Danemarcei. „Să-nsemn că poţi zâmbi, şi iar zâmbi şi totuşi fii mişel!”[28]

Vânzătoarea a pornit de-a lungul rafturilor, căutând cartea.

— *Regele Lear. Regele Lear…* Să vedem.

— Iat-o, am spus eu, întinzându-i-o înainte de a ajunge la *Paraziţii obişnuiţi de grădină.*

— Mulţumesc, mi-a zâmbit ea. I-a întins cartea clientei. Aţi fost la sesiunea noastră de autografe? Darla Sharidan, creatoarea de modă, e azi în librărie, dă autografe pe noua ei carte, *În pălăria ta de Paşte.* Ştiţi, pălăriile revin la modă.

— Serios? a întrebat clienta.

---

28 Traducere de Petru Dumitriu, Shakespeare, *Opere,* vol. VII, Editura de Stat pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1959 (n. tr.).

— Dă cadou câte o pălărie pentru fiecare exemplar din carte.

— *Serios?* s-a minunat din nou clienta. Unde spuneaţi că se-ntâmplă asta?

— Vă arăt, s-a oferit vânzătoarea, zâmbind în continuare, şi a condus-o ca pe un miel la tăiere.

Imediat ce au plecat, am scos *Controlul buruienilor şi al paraziţilor* şi am căutat în index „sensibilitate la lumină". Pagina 264. „Retezarea crengilor deasupra zonei infestate şi tăierea frunzelor din jur, pentru a expune sursa la soare sau la lumina artificială, ucid de obicei paraziţii sensibili la radiaţiile luminoase."

Am închis cartea şi am ascuns-o în spatele pieselor lui Shakespeare, culcând-o pe o parte, ca să nu se vadă, şi am scos *Paraziţii obişnuiţi de grădină.*

— Salut. Ce faci aici? a zis Gary, şi mie aproape că mi-a scăpat cartea din mână.

— Ce faci *tu* aici? l-am întrebat, închizând-o cu prudenţă.

El se uită la titlu. Am îndesat-o pe raft, între *Othello* şi *Enigma identităţii lui Shakespeare.*

— Mi-am dat seama că aveai dreptate. S-a uitat în jur, precaut. Trebuie să-i distrugem.

— Credeam c-ai spus că sunt simbioţi, că sunt benefici, am zis eu, privindu-l cu luare-aminte.

— Crezi că am fost luat în stăpânire de extratereştri, nu-i aşa? Şi-a trecut mâna prin păr. Vezi? Nicio meşă.

Dar în *Păpuşarii* paraziţii reuşiseră să se ataşeze de orice loc de pe şira spinării.

— Credeam c-ai spus că beneficiile cântăresc mai mult decât nişte junghiuri şi un strop de durere.

— Am vrut să cred asta, a subliniat el, cu tristeţe. Cred că îmi doream de fapt să cred că eu şi fosta mea soţie ne-am fi putut împăca.

— Ce te-a făcut să te răzgândeşti? l-am întrebat, încercând să nu mă uit către raft.

— Tu, mi-a răspuns el. Pe traseu mi-am dat cumva seama ce tâmpit am fost, plângând după ea când tu erai chiar aici, în faţa mea. Am stat şi am ascultat-o spunând ce bine e că suntem din nou împreună şi am înţeles dintr-odată că nu-mi doream asta, că găsisem o femeie mai amabilă, mai frumoasă, o femeie în care puteam avea încredere. Şi femeia aceea eşti tu, Nan. Mi-a

zâmbit. Prin urmare, ce-ai descoperit? Ceva prin care îi putem distruge?

Am respirat prelung şi adânc, şi m-am uitat la el, luând o hotărâre.

— Da, am spus, şi am scos cartea. La capitolul albine. Scrie că introducând alergeni în sângele gazdei poţi ucide parazitul.

— Ca în *Intruşii din spaţiu.*

— Da. I-am povestit despre căpuşele roşii şi despre albine, şi am adăugat: Uleiul de merişor, uleiul de citrice, usturoiul şi praful de aloe vera sunt folosite, toate, pentru diverse tipuri de paraziţi. Aşa că, dacă reuşim să introducem mentă în mâncarea oamenilor afectaţi, o să…

— Mentă? a repetat el, fără expresie.

— Da. Îţi aduci aminte că Penny spunea că n-a mâncat nimeni acadelele? Cred că e din cauză că sunt alergici la mentă, am spus, privindu-l cu atenţie.

— Mentă, a repetat el, dus pe gânduri. N-au mâncat nici dropsurile de pe biroul lui Jan Gundell. Cred c-ai ghicit. Şi cum ai de gând să-i faci s-o ingereze? O pui în dozatorul de apă?

— Nu, am spus. În fursecuri. În fursecurile cu ciocolată. Toată lumea se dă-n vânt după ciocolată. Am împins cărţile la locul lor de pe raft şi m-am îndreptat spre partea din faţă a librăriei. Mâine e rândul meu s-aduc dulciuri de Crăciun. Mă duc la băcănie să cumpăr ingredientele pentru fursecuri…

— Vin cu tine, a spus el.

— Nu. Trebuie să te duci să cumperi uleiul de mentă. Ar trebui să găseşti la farmacie sau la un magazin cu produse naturiste. Ia-l în cea mai concentrată formă pe care o poţi găsi şi asigură-te că-l cumperi de la cineva care nu e posedat. Ne întâlnim în apartamentul meu şi pregătim fursecurile acolo.

— Excelent, a zis el.

— E mai bine să plecăm separat, i-am spus. I-am întins volumul cu *Othelo.* Poftim. Cumpără asta. O să-ţi dea o pungă în care o să poţi pune uleiul de mentă.

A încuviinţat şi s-a îndreptat spre coada de la casă. Eu am ieşit din librărie, am luat-o pe Eighth Street, către băcănia din care m-am grăbit apoi să ies pe uşa laterală, şi m-am întors la serviciu. M-am oprit la biroul meu, de unde am luat o riglă de metal şi am fugit sus, la etajul patru. Jim Bridgeman, cu şapca lui de baseball pusă de-a-ndoaselea, mi-a aruncat o privire, apoi

şi-a coborât din nou ochii către tastatură.

M-am îndreptat spre termostat.

Şi ăsta era momentul în care toată lumea te înconjura, arătându-te cu degetul şi scoţând un urlet neomenesc. Sau se întorcea şi se holba la tine, cu ochi de un verde-strălucitor. Am răsucit rozeta termostatului la maximum, până la treizeci şi cinci de grade. Nu s-a-ntâmplat nimic.

Nici măcar nu şi-au ridicat ochii de pe ecranele computerelor. Jim Bridgeman tasta concentrat.

Am scos rozeta şi capacul turnat folosindu-mă de riglă, mi le-am îndesat în buzunarul paltonului, apoi am îndoit axul metalic, ca să nu mai poată fi mişcat, şi m-am întors pe casa scării. Şi acum, dă Doamne să se-ncălzească destul de repede ca să aibă efect înainte de a pleca acasă cu toţii, m-am gândit, coborând cu zgomot treptele către etajul al treilea. Dă Doamne să transpire toţi şi să-şi scoată pălăriile. Şi extratereştrii să fie sensibili la lumină. Şi să nu fie telepaţi.

Am blocat termostatele de la etajele trei şi doi şi am coborât la primul etaj. Termostatul nostru era în capătul opus, lângă biroul lui Hunziger. Am înşfăcat un teanc de memorii de pe biroul meu, am traversat hotărâtă încăperea, am demontat termostatul şi m-am întors către scări.

— Unde crezi că te duci? m-a întrebat Solveig, postându-se cu fermitate în faţa mea.

— La o şedinţă, am răspuns, încercând să nu par tot atât de neconvingătoare şi de speriată cum e de obicei prietena eroului principal din filme.

Ea şi-a coborât privirea spre pantofii mei sport.

— În partea cealaltă a oraşului, am adăugat.

— Nu te duci nicăieri, a zis Solveig.

— De ce nu? am întrebat cu voce firavă.

— Fiindcă trebuie să-ţi arăt ce i-am cumpărat lui Jane de Crăciun.

A întins mâna spre punga din biroul ei.

— Ştiu că o să nasc abia în mai, dar n-am putut să rezist, a adăugat, scotocind prin pungă. Chestia asta e atât de drăgălaşă!

A scos o bonetă minusculă, roz, cu margarete albe.

— Nu-i aşa că e adorabilă?. E mărimea pentru nou-născuţi. O poate purta acasă, după ce venim de la spital. Oh, şi i-am luat

cel mai drăgălaş…

— Am minţit, am întrerupt-o eu, şi ea şi-a ridicat privirea cu promptitudine. Nu mai spune nimănui, dar am uitat cu desăvârşire să cumpăr cadoul secret de Crăciun. Penny mă omoară dacă află. Dacă-ntreabă cineva unde am plecat, spune-i că sunt la toaletă, am adăugat, şi am coborât la parter.

Termostatul era chiar lângă uşă. L-am dezactivat şi m-am ocupat şi de cel de la subsol, apoi m-am urcat în maşină (aruncând mai întâi o privire pe bancheta din spate, spre deosebire de eroii filmelor) şi m-am dus la tribunal, la spital şi la McDonald’s, după care am sunat-o pe mama şi m-am invitat la cină.

— Aduc eu desertul, i-am spus, apoi m-am îndreptat spre mall, alegându-mi drept ţintă brutăria, magazinele din reţeaua Gap, magazinul care închiria filme şi cinematograful multiplex de pe traseu.

Mama n-avea televizorul deschis. Purta într-adevăr pălăria pe care i-o făcuse cadou Sueann.

— Nu găseşti că e adorabilă? m-a întrebat.

— Am cumpărat plăcintă cu brânză, am spus eu. Ai veşti de la Mitch şi Allison? Cum se simte Dakota?

— E mai rău. Are nişte umflături la genunchi şi la glezne. Doctorii nu ştiu ce le-a provocat.

A plecat cu plăcinta cu brânză spre bucătărie, şchiopătând uşor.

— Sunt atât de îngrijorată!

Am dat mai tare termostatele din camera de zi şi din dormitor şi tocmai puneam în priză radiatorul când a adus supa.

— Am îngheţat pe drum, am spus, deschizând radiatorul aproape la maximum. Afară e ger. Cred c-o să ningă.

Ne-am mâncat supa şi mama mi-a povestit despre nunta lui Sueann.

— Vrea să-i fii domnişoară de onoare, mi-a spus, făcându-şi vânt cu palma. Încă nu te-ai încălzit?

— Nu, am răspuns, frecându-mi braţele.

— Îţi aduc un pulover, a spus ea, şi s-a dus în dormitor, închizând radiatorul când a trecut pe lângă el.

L-am deschis la loc şi m-am dus în camera de zi, să fac focul

în şemineu.

— Ai cunoscut pe cineva la serviciu în ultima vreme? a strigat ea din dormitor.

— Cum?

Mama s-a întors fără pulover. Pălăria îi dispăruse şi avea părul ciufulit, ca şi cum s-ar fi zvârcolit ceva prin el.

— Sper că nu refuzi în continuare să compui scrisoarea informativă de Crăciun, a zis ea, ducându-se în bucătărie, de unde s-a întors cu două farfurii cu plăcintă cu brânză. Vino, stai jos şi mănâncă-ţi desertul.

Am ascultat-o, continuând s-o privesc cu prudenţă.

— Să inventezi ceva! a exclamat ea. Ce idee bună! Mătuşa Margaret mi-a scris chiar alaltăieri, să-mi spună ce mult îi place să afle noutăţi despre voi, fetele, şi ce interesante sunt întotdeauna scrisorile voastre informative. A strâns masa. Poţi să mai rămâi puţin, nu-i aşa? Nu-mi place să stau singură şi s-aştept veşti despre Dakota.

— Nu, trebuie să plec, am spus, şi m-am ridicat. Trebuie să…

Să… ce? m-am gândit, simţindu-mă dintr-odată copleşită. Să iau avionul către Spokane? Şi pe urmă, imediat ce Dakota o să fie bine, să mă-ntorc şi s-alerg nebuneşte prin oraş, reglând termostatele la maximum, până când o să pic de oboseală? Şi apoi? În filme, oamenii erau luaţi în stăpânire de extratereştri când adormeau. Şi n-aveam cum să rămân trează până când erau expuşi toţi paraziţii la lumină, chiar dacă nu mă prindeau între timp, ca să mă transforme într-una de-a lor. Chiar dacă nu-mi suceam glezna.

A sunat telefonul.

— Spune-le că nu sunt aici, am zis.

— Cui? m-a întrebat mama, ridicând receptorul. Oh, Doamne, sper că nu e Mitch cu vreo veste rea. Alo?

Pauză.

— E Sueann, a spus acoperind receptorul cu mâna şi ascultând vreme îndelungată. S-a despărţit de prietenul ei.

— De David? am întrebat. Dă-mi telefonul.

— Parcă ziceai că nu eşti aici, s-a mirat ea, întinzându-mi receptorul.

— Sueann? am spus. De ce te-ai despărţit de David?

— Fiindcă e atât de cumplit de plictisitor. Îmi dă întotdeauna telefon, îmi trimite flori, e drăguţ. Vrea chiar să ne căsătorim.

Şi în seara asta, la cină, m-am gândit, pur şi simplu: *„De ce* mă tot întâlnesc cu el?” Şi ne-am despărţit.

Mama a deschis televizorul.

— Ca ştire locală, spunea prezentatorul de la CNN, grupările special interesate s-au unit pentru a dona cincisprezece mii de dolari pentru aranjamentul de Crăciun de la primărie.

— Unde aţi luat cina? am întrebat-o pe Sueann. La McDonald’s?

— Nu, la o pizzerie, ceea ce e o altă chestie. Nu vrea să mergem decât la cină sau la filme. Nu facem niciodată nimic *interesant.*

— Aţi fost la vreun film în seara asta?

Era posibil să se fi dus la cinematograful multiplex de la mall.

— Nu, *ţi-am spus,* am rupt-o cu el.

Era lipsit de sens. Eu n-ajunsesem la nicio pizzerie.

— Urmează buletinul meteorologic, a anunţat tipul de la CNN.

— Mamă, poţi să dai mai încet? am zis. Sueann, e important. Spune-mi cu ce eşti îmbrăcată.

— Cu blugi, cu bluza albastră şi am colierul zodiac. Ce legătură are cu despărţirea mea de David?

— Porţi pălărie?

— Ca previziune pentru zilele următoare, a început tipul de la CNN, vreme excelentă pentru dumneavoastră, toţi cei care vă străduiţi să vă faceţi cumpărăturile de Crăciun…

Mama a dat televizorul mai încet.

— Mamă, dă-l din nou mai tare, i-am cerut, gesticulând nebuneşte.

— Nu, nu port pălărie, a răspuns Sueann. Ce legătură are cu starea vremii sau cu despărţirea mea de David?

Harta din spatele prezentatorului era acoperită cu valori ale temperaturii de 17, 18, 21 şi 20 de grade Celsius.

— Mamă!

Ea apăsa cu stângăcie butoanele telecomenzii.

— N-o să-ţi vină să *crezi* ce-a făcut alaltăieri, îmi povestea Sueann, scandalizată. Mi-a dat un inel de logodnă! Îţi poţi imagi…

— … peraturi neobişnuit de ridicate pentru acest anotimp şi soare din belşug, trâmbiţa prezentatorul buletinului

meteorologic. Ceea ce va continua până la Crăciun.

— Adică, ce-o fi fost în capul meu? spunea Sueann.

— Sst, am repezit-o eu. Încerc s-ascult buletinul meteo.

— Se presupune c-o să fie vreme frumoasă toată săptămâna următoare, a zis mama.

Şi chiar am avut parte de vreme frumoasă. Allison m-a sunat ca să-mi spună că Dakota se-ntorsese acasă.

— Doctorii nu ştiu ce-a fost, un soi de microb sau aşa ceva, dar indiferent ce-o fi avut, acum a dispărut complet. Ia din nou lecţii de patinaj şi de step, şi săptămâna viitoare le înscriu pe amândouă în Orchestra Copiilor.

— Ai făcut ceea ce trebuia, mi-a spus Gary, cu jumătate de gură. Marcie mi-a zis că genunchiul o durea într-adevăr foarte tare. Adică mi-a spus-o când încă mai vorbea cu mine.

— Povestea cu-mpăcarea a rămas baltă, nu?

— Mda, a recunoscut el, dar nu mă dau bătut. Felul în care s-a purtat îmi dovedeşte că dragostea ei pentru mine există încă, nu trebuie decât s-ajung la ea.

Mie îmi dovedea doar că fusese nevoie de o invazie extraterestră ca să facă din Marcie o fiinţă cât de cât umană, dar n-am spus asta.

— Am convins-o să mergem împreună la un consilier pe probleme maritale, a zis el. Ai avut dreptate să nu te-ncrezi în mine. Asta-i greşeala pe care o fac întotdeauna în filmele cu hoţi de trupuri, au încredere în oameni.

Ei bine, da şi nu. Dacă aş fi avut încredere în Jim Bridgeman, n-aş fi fost nevoită să blochez toate termostatele de una singură.

— Tu ai dat căldura la maximum în pizzeria în care cinau Sueann şi prietenul ei, i-am spus când mi-a povestit că înţelese care era slăbiciunea extratereştrilor după ce mă văzuse umblând la termostatul de la etajul patru. Tu ai fost şi cel care a-nchiriat *Atacul ucigaşilor de suflete.*

— Am încercat să-ţi vorbesc, a zis el. Nu te condamn fiindcă n-ai avut încredere în mine. Ar fi trebuit să-mi scot şapca, dar nu voiam să-mi vezi chelia.

— Nu te poţi lua după aparenţe, am spus eu.

Pe cincisprezece decembrie, vânzările de pălării erau la pământ şi mallul era plin de cumpărători irascibili, la primărie

o grupare care apără drepturile animalelor protesta fiindcă Moş Crăciun poartă blană, iar soţia lui Gary sărise peste prima lor şedinţă de consiliere maritală şi dăduse apoi vina pe el.

Acum mai sunt patru zile până la Crăciun şi lucrurile au reintrat în normal. La serviciu toată lumea stă cu capul descoperit, cu excepţia lui Jim, Solveig o să-şi boteze copilul Durango, Hunziger a dat în judecată conducerea fiindcă a fost concediat, vânzările de antidepresive au crescut, iar mama m-a sunat adineauri ca să-mi spună că Sueann are un nou prieten, un terorist, şi ca să mă-ntrebe dacă mi-am trimis scrisorile informative de Crăciun. Şi dacă în ultima vreme am cunoscut pe cineva la serviciu.

— Da, i-am spus. Îl aduc la cină, de Crăciun.

Betty Holland l-a dat ieri în judecată pe Nathan Streinberg pentru hărţuire sexuală, fiindcă a sărutat-o sub vâsc, iar o maşină a fost cât pe ce să mă calce când mă-ntorceam de la serviciu. Dar lumea a fost salvată de mălură, de rugină şi de băşici.

Şi e interesant să citeşti o asemenea poveste într-o scrisoare informativă de Crăciun.

Indiferent dacă povestea e adevărată sau nu.

Vă doresc un Crăciun Fericit alături de cei dragi şi vă urez La Mulţi Ani,

Nan Johnson

GHIZI DE CĂLĂTORIE

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

CEI CARE PÂNDESC FOCUL

Istoria a triumfat asupra timpului, iar asupra lui nimic altceva n-a triumfat, decât eternitatea.
— Sir Walter Raleigh

20 septembrie – Normal că primul lucru pe care l-am căutat a fost piatra funerară a pompierului voluntar. Şi normal că nu era acolo încă. N-a fost sfinţită decât în 1951, când Preavenerabilul Reverend Decan Walter Matthews a ţinut un discurs, iar acum e abia 1940. Ştiam lucrul ăsta. M-am dus să văd piatra numai ieri, cu ideea preconcepută că, dacă văd „scena crimei”, îmi va fi de ajutor. Nu mi-a fost.

Singurele lucruri care m-ar fi ajutat erau un curs rapid despre Londra în timpul bombardamentelor din al Doilea Război Mondial şi puţin mai mult timp. Eu nu aveam nici una, nici alta.

— Călătoria în timp nu e ca mersul cu metroul, domnule Bartholomew, spusese stimabilul Dunworthy, clipind către mine pe după ochelarii lui învechiţi. Ori alcătuieşti un raport despre secolul douăzeci, ori nu mergi deloc.

— Dar nu sunt pregătit, protestasem. Uitaţi ce e, am avut nevoie de patru ani ca să mă pregătesc să călătoresc împreună cu Sf. Pavel. *Sfântul Pavel.* Nu Catedrala St Paul. Nu vă puteţi aştepta să mă pregătesc pentru Londra sub bombardament în două zile.

— Ba da. Putem.

Discuţie încheiată.

— Două zile! ţipasem către colega mea de cameră, Kivrin. Şi numai pentru că un computer adaugă un ‘s. Şi stimabilul Dunworthy nici măcar nu clipeşte când îi spun. „Călătoria în timp nu e ca mersul cu metroul, tinere”, îmi zice. „Îţi sugerez să te pregăteşti. Pleci poimâine.” Individul e absolut incompetent.

— Nu, spuse ea, nu e. E cel mai bun. A scris cartea despre Catedrala St Paul. Poate că ar trebui să-l asculţi.

Mă aşteptasem de la ea să fie măcar un pic înţelegătoare. O apucaseră isteriile când i se schimbase practica din Anglia

secolului al cincisprezecelea în Anglia secolului al paisprezecelea, şi ce fel de practică oferea oricare dintre cele două veacuri? Nici dacă socoteai bolile infecţioase nu aveai un grad de risc peste cinci. Bombardamentul e de opt, iar catedrala, cu norocul meu, de zece.

— Crezi că ar trebui să mă duc iar la Dunworthy?

— Da.

— Şi pe urmă? Am două zile la dispoziţie. Nu cunosc banii, limba, istoria. Nimic.

— E un om bun, spuse Kivrin. Cred că ar fi mai bine să-l asculţi, cât mai poţi.

Drăguţa de Kivrin. Întotdeauna gata să-şi plece urechea la necazurile altora.

Din cauza lui Dunworthy cel „bun” intrasem pe uşile de la vest, proptite ca să stea deschise, şi mă holbam prosteşte, ca un băiat de la ţară, fiindcă asta trebuia să fiu, un băiat de la ţară, după o piatră funerară care nu exista acolo. Mulţumită lui, n-aş fi putut fi mai nepregătit pentru perioada mea de practică.

Nu vedeam nici la un metru în faţă în biserică. O lumânare pâlpâia speriată la distanţă şi o pată albă tremura venind spre mine. Paracliserul sau poate chiar Preavenerabilul Decan. Am scos scrisoarea de la unchiul meu, preot din Ţara Galilor, care se presupunea că-mi va deschide uşa decanului, şi mi-am bătut buzunarul din spate, ca să mă asigur că nu pierdusem microfilmul cu *Dicţionarul Oxford al Limbii Engleze, revizuit, cu suplimente istorice,* pe care-l şutisem de la biblioteca Bodleian. Nu-l puteam scoate în toiul conversaţiei, dar cu puţin noroc, aveam să mă descurc la prima întâlnire, iar cuvintele necunoscute să le caut mai târziu.

— Eşti de la „maira”? mă întrebă el.

Nu avea mai mulţi ani ca mine, dar era mai scund cu un cap şi mult mai slab. Semăna cu un ascet. Îmi amintea de Kivrin. Nu purta alb, ci strângea un obiect alb la piept. În alte circumstanţe, aş fi zis că-i o pernă. În alte circumstanţe, n-aş fi priceput ce mi se spune, dar nu avusesem timp să uit latina submediteraneeană şi legea evreiască, nici să învăţ cockney şi cum se procedează în caz de raid aerian. Avusesem doar două zile şi pe stimabilul Dunworthy, care voia să vorbească despre poverile sacre ale istoricului, în loc să-mi spună ce-i aia „maira”.

— Eşti? stărui el.

Am vrut să scot, totuşi, dicţionarul, pe motiv că Ţara Galilor era o altă ţară, dar nu credeam că aveau microfilme în 1940. „Maira” putea însemna orice, chiar şi pichetul de pompieri, caz în care impulsul de a-i da un răspuns negativ nu era deloc sănătos.

— Nu, am spus.

Ţâşni spre mine, mă ocoli şi privi încordat afară prin uşile deschise.

— La naiba, zise, întorcându-se la mine. Unde sunt? Adunătură de fufe burgheze!

S-a dus pe copcă priceputul cuvintelor în context. Mă cercetă atent, suspicios, ca şi când ar fi crezut că doar mă prefac a nu fi de la „maira”.

— Biserica e închisă, îmi zise într-un sfârşit.

Am ridicat plicul şi i-am spus:

— Numele meu e Bartholomew. Decanul Matthews este aici?

Se mai uită puţin afară, parcă aşteptând să apară fufele burgheze din moment în moment şi plănuind să le atace cu obiectul alb de la piept; pe urmă se răsuci şi, ca un ghid în faţa turiştilor, rosti „pe aici, te rog” şi dispăru în beznă.

Mă conduse la dreapta şi apoi jos, în aripa sudică a navei. Slavă cerului că memorasem planul interiorului, altfel, în clipa aceea, avansând pe întuneric şi condus de un paracliser turbat de furie, metafora bizară a situaţiei mele ar fi fost suficientă ca să mă dea afară pe uşile de la apus şi să mă arunce înapoi în cartierul St John’s Wood. M-a ajutat puţin să ştiu unde mă aflu. Ar fi trebuit să trecem pe lângă numărul douăzeci şi şase, adică tabloul lui Hunt, „Lumina Lumii’’ – Iisus purtând un felinar – dar era prea întuneric ca să-l văd. Un felinar ne-ar fi prins bine şi nouă.

Paracliserul se opri brusc în faţa mea, tot fierbând de furie.

— Nu le-am cerut blestematul de Savoy, doar nişte amărâte de paturi. Nelson o duce mai bine ca noi, măcar el are o pernă sub cap.

Flutură pachetul alb ca pe o torţă prin beznă. Era, totuşi, o pernă.

— Is peste două săptămâni de când le-am cerut, şi noi tot pe generalii însângeraţi la Trafalgar tragem la aghioase, că ştoarfele alea vor să se joace de-a vârâtu-asinului în grajd cu

răcanii la Victoria, iar noi putem să ne ducem dracului!

Nu părea să aştepte un răspuns la izbucnirea lui, ceea ce era bine, pentru că pricepusem cam un cuvânt din trei. Porni mai departe, tropăind plin de indignare. Dispăru din zona luminată de lumânarea jalnică de pe altar şi se opri din nou, la o gaură neagră. Numărul douăzeci şi cinci: scările spre Galeria Şoaptelor, Cupola, biblioteca (nedeschisă publicului). O luă în sus, pe scări, apoi pe un coridor, se opri din nou, de data asta în dreptul unei uşi medievale şi bătu.

— Eu trebuie să merg să le aştept, îmi spuse. Dacă nu-s acolo, se prea poate să le ducă la Abaţie. Spune-i decanului să mai sune după ele, bine?

O şterse în jos pe trepte, strângând în continuare perna ca pe un scut la piept.

Ciocănise, dar uşa era din stejar gros de cel puţin treizeci de centimetri şi evident că Preavenerabilul Decan nu auzise. Eram nevoit să bat şi eu. Păi da, iar bărbatul care ţinuse cătarea trebuia şi el să-i dea drumul, însă chiar ştiind că se va termina într-o clipă şi nu vei simţi nimic, tot nu ţi-e uşor să zici: „Acum!” Aşa că stăteam în faţa uşii, blestemând Catedra de Istorie şi pe stimabilul Dunworthy şi calculatorul care greşise şi mă trimisese aici, în faţa uşii ăsteia întunecate, cu numai o scrisoare de la un unchi imaginar, în care mă încredeam la fel de mult ca în ceilalţi.

Până şi vechea şi solida bibliotecă Bodleian mă lăsase cu buzele umflate. Probabil că materialele de cercetare pe care le comandasem prin Balliol şi terminalul principal zac în camera mea acum, la un veac depărtare de mine. Iar Kivrin, care-şi terminase deja practica şi ar fi trebuit să mă copleşească cu sfaturi, se plimbase tăcută ca un sfânt, până când o implorasem să mă ajute.

— Ai fost la Dunworthy? mă întrebase.

— Da. Vrei să ştii ce informaţie nepreţuită mi-a dat? „Liniştea şi umilinţa sunt poverile sacre ale istoricului.” Şi mi-a mai spus că-mi va plăcea la nebunie Catedrala St Paul. Din bijuteriile gândirii de aur a Maestrului. Din păcate, ceea ce trebuie să ştiu eu e momentul când cad bombele, ca să nu mă trezesc cu una peste mine. M-am trântit pe pat. Ai vreo idee?

— Cât de priceput eşti la extragerea datelor din memorie?

M-am ridicat în şezut.

— Foarte priceput. Crezi că ar trebui să asimilez?

— N-ai destul timp. Cred că ar trebui să treci tot ce poţi direct în memoria pe termen lung.

— Te referi la endorfine?

Cea mai mare problemă cu drogurile de stimulare a memoriei, pe care le iei ca să-ţi introduci date în memoria pe termen lung, e că datele nu rămân niciodată, nici măcar o microsecundă, în cea pe termen scurt şi din cauza asta extragerea lor e foarte complicată, ca să nu mai pomenesc cât de deprimant e tot procesul. Îţi dă cea mai tulburătoare senzaţie de déjà vu, aceea că ştii dintr-odată un lucru pe care eşti convins că nu l-ai mai văzut sau auzit înainte.

Cel mai greu e nu să te împaci cu senzaţiile bizare, ci să regăseşti informaţiile. Nimeni nu ştie cu precizie cum de-şi extrage creierul ce vrea din depozit, dar memoria pe termen scurt e sigur implicată. Timpul scurt, câteodată microscopic, pe care informaţiile îl petrec în memoria pe termen scurt se foloseşte, aparent, la mai mult decât a face disponibile vorbele care-ţi stau pe limbă. Întregul proces complex de accesare prin metoda de sortare-clasare este centrat, aparent, în memoria pe termen scurt. Fără ea, fără ajutorul medicamentelor care introduc informaţia în ea sau a unor substitute artificiale, e imposibil să regăseşti datele. Luasem endorfine înainte de examene şi nu avusesem niciodată probleme cu accesarea datelor. Părea singura soluţie de a stoca toate informaţiile de care aveam nevoie în timpul scurt care-mi rămăsese, dar însemna şi că n-aş fi ştiut *niciodată* lucrurile de care aveam nevoie, nici măcar atât cât să le uit. Dacă şi când voi putea accesa informaţiile, atunci le voi afla. Până atunci, habar n-aveam despre ele, de parcă nici n-ar fi fost stocate într-un ungher împăienjenit al minţii mele.

— Poţi să extragi datele fără stimulente artificiale, nu? mă întrebase Kivrin, sceptică.

— Păi, cred că nu voi avea de ales.

— În condiţii de stres? Privat de somn? Cu concentraţie de endorfine scăzută în corp?

La urma urmei, ce făcuse ea în practică? Nu-mi spusese o vorbă despre asta, iar studenţii n-au voie să întrebe. Factori de stres în Evul Mediu? Credeam că te culcai şi-ţi treceau.

— Sper, îi răspunsesem. În orice caz, sunt gata să aplic

ideea asta, dacă crezi că mă va ajuta.

Se uitase la mine cu expresia ei de martir şi spusese:

— Nimic nu te va ajuta.

Mulţumesc, Sfântă Kivrin din Balliol.

Dar, oricum, am încercat. Era mai bine decât să stau în biroul lui Dunworthy şi să mă uit la el cum clipeşte pe după ochelarii lui corecţi din punct de vedere istoric şi-mi spune că-mi va plăcea la nebunie Catedrala St Paul. Văzând că nu primesc materialele de la Bodleian, mi-am supraîncărcat creditul şi mi le-am cumpărat de la Blackwell. Benzi despre al Doilea Război Mondial, literatură celtă, istoria transportului public, ghiduri turistice, tot ce mi-a trecut prin cap. Apoi am închiriat un aparat de înregistrare de mare viteză şi am înregistrat. La sfârşit, am fost atât de panicat de senzaţia că nu ştiu mai multe decât la început, încât am luat metroul spre Londra şi am gonit pe dealul Ludgate, ca să văd dacă piatra funerară a paznicului îmi va evoca vreo amintire. Nu mi-a evocat nimic.

„Concentraţia ta de endorfine nu s-a normalizat”, mi-am zis şi am încercat să mă relaxez, dar mi-a fost imposibil, bântuit cum eram de perspectiva sumbră a practicii. Alea sunt gloanţe adevărate, băiete. Eşti tu student la istorie în practică, dar asta nu înseamnă că nu poţi fi omorât. Am citit cărţi de istorie tot drumul spre casă în metrou şi până în dimineaţa asta, când lacheii lui Dunworthy au venit să mă ducă în St John’s Wood.

Pe urmă am înghesuit microfilmul cu Dicţionarul Oxford în buzunarul din spate şi am plecat cu sentimentul că va trebui să supravieţuiesc numai graţie inteligenţei mele native şi cu speranţa că voi găsi substitute artificiale în 1940. Sigur voi scăpa de prima zi fără necazuri, mi-am spus, şi acum iată-mă aici, înţepenit la primul cuvânt pe care mi-l adresase cineva.

Ei, nu chiar aşa. În ciuda sfatului de la Kivrin, acela de a nu stoca nicio informaţie în memoria pe termen scurt, memorasem banii britanici, harta metroului şi harta Oxfordului. Şi reuşisem să ajung până aici. Sigur aveam să mă descurc şi cu Decanul.

Tocmai când îmi luasem inima în dinţi să bat la uşă, el o deschise şi, aşa cum se întâmplase cu bomba de mare precizie, chiar s-a terminat repede şi nu m-a durut deloc. I-am înmânat scrisoarea, iar el mi-a strâns mâna şi a zis ceva inteligibil, de genul „mă bucur că avem un ajutor nou, Bartholomew”. Arăta

încordat şi obosit, şi gata să facă un atac de cord dacă-i spuneam că tocmai începuse bombardamentul. Ştiu, ştiu: ţine-ţi gura. Liniştea e sacră etc.

— Ia să-l punem pe Langby să-ţi arate locurile, ce zici?

Am presupus că vorbea despre Paracliserul Pernei şi nu m-am înşelat. Ne aştepta la baza scărilor, gâfâind puţin, dar cu o expresie triumfătoare.

— Au ajuns paturile, îl informă pe Decanul Matthews. Ai fi zis că ne fac un serviciu. Numai tocuri înalte şi ifose. „Am ratat ceaiul din cauza ta, iubire”, mi-a reproşat una. „Da, şi bine ţi-am făcut”, i-am trântit-o eu. „Nu ţi-ar strica să pierzi vreo zece kile.”

Până şi Decanul Matthews îl privea de parcă nu-l înţelegea prea bine.

— Le-ai dus în criptă? îl întrebă, apoi ne prezentă. Domnul Bartholomew tocmai a sosit din Ţara Galilor. A venit să se alăture voluntarilor noştri.

Voluntarilor, nu pompierilor.

Langby îmi arătă catedrala, scoţând în evidenţă diverse locuri cât mai slab luminate în bezna generală, şi mă târî să văd cele zece paturi pliante răspândite printre mormintele din criptă şi, în trecere, sarcofagul de marmură neagră al lordului Nelson. Mi-a spus că nu trebuie să stau de pază din prima noapte şi mi-a sugerat să mă duc la culcare, pentru că somnul e bunul cel mai de preţ când sunt raiduri. L-am crezut fără umbră de îndoială. Strângea perna aia amărâtă la piept ca pe o iubită.

— Se aud sirenele aici, jos? m-am interesat, întrebându-mă dacă-şi ascunde capul sub ea.

Privi în jur, la tavanul scund, din piatră.

— Unele da, altele nu. Brinton trebuie să-şi bea laptele praf. Bence-Jones doarme şi dacă pică acoperişul pe el. Eu trebuie neapărat să am pernă. Important e să-ţi aperi fundul, indiferent ce-o fi. Dacă nu, te transformi într-un cadavru ambulant. Şi pe urmă te omoară.

Pe fondul acela vesel plecă să plaseze gărzile pentru noapte, lăsându-şi perna pe un pat şi ordonându-mi să nu las pe nimeni să se atingă de ea. Aşa că iată-mă aici, aşezat pe pat, în aşteptarea primei sirene care să anunţe un bombardament şi încercând să fac toate acestea înainte să mă transform într-un

cadavru, ambulant sau nu.

Am folosit dicţionarul furat ca să descifrez cuvintele lui Langby. Succes mediu. „Fufă” înseamnă ori plevuşcă, ori „prostituată” (bănuiesc că el folosea cuvântul cu al doilea sens, deşi m-am înşelat în legătură cu perna). „Burghez” e un termen care cuprinde toate cusururile clasei mijlocii. Răcanul e un soldat. Cuvântul „maira” nu l-am găsit nicăieri, în nicio variantă ortografică, şi eram gata să renunţ, când mi-a venit în minte un amănunt despre utilizarea acronimelor şi prescurtărilor în timpul războiului (fii binecuvântată, Sfântă Kivrin) şi mi-am dat seama că trebuie să fie o prescurtare. MAIRA. Măsuri de apărare împotriva raidurilor aeriene. Bineînţeles. De unde altundeva să obţii paturile însângerate?

21 septembrie – Acum, că am trecut de primul şoc, îmi dau seama că personalul Catedrei de Istorie a omis să-mi spună ce anume trebuie să fac în cele trei luni şi ceva de practică. Mi-au dat jurnalul ăsta, scrisoarea de la unchiul meu şi zece lire în bancnote dinainte de război şi m-au expediat în trecut. Cele zece lire (o parte deja cheltuite pe bilete de tren şi metrou) ar trebui să-mi ajungă până la sfârşitul lui decembrie şi să-mi acopere şi drumul la St John’s Wood, de unde voi fi recuperat când voi fi primit a doua scrisoare, care să mă cheme înapoi în Ţara Galilor, la căpătâiul unchiului meu bolnav. Până atunci, voi locui aici, în criptă cu Nelson, care, îmi zice Langby, e murat în alcool în sicriu. Dacă vom fi loviţi în plin, oare va arde ca o torţă sau se va scurge ca un pârâu împuţit pe podeaua criptei? Pentru gătit există o plită pe care se fierbe un ceai jalnic şi se frig heringi imposibil de descris. Pentru a plăti acest lux, eu trebuie să stau pe acoperişul Catedralei St Paul şi să sting bombe incendiare.

Trebuie să îndeplinesc şi scopul perioadei de practică, oricare ar fi el. În clipa asta, singurul scop de care-mi pasă e să rămân în viaţă până când soseşte a doua scrisoare de la unchiul meu şi să pot pleca acasă.

Eu îmi fac de lucru până când Langby are timp „să-mi arate sforile”. Am curăţat tigaia în care se prăjesc peştii ăia urâţi, am stivuit scaunele de lemn pliante în capătul dinspre altar al criptei (le-am pliat, nu le-am desfăcut, pentru că au tendinţa să cadă precum bombele în toiul nopţii) şi am încercat să dorm.

Se pare că nu fac parte dintre norocoşii care dorm neîntorşi când cad bombele. Stau treaz mai toată noaptea şi mă întreb ce grad de risc are Catedrala St Paul. Practica trebuie să atingă cel puţin şase. Seara trecută am fost convins că era zece, cripta fiind epicentrul exploziei, şi că aş fi putut foarte bine solicita să merg la Denver.

Lucrul cel mai interesant care s-a petrecut până acum e că am văzut o pisică. Sunt fascinat, dar încerc să nu mă dau de gol, pentru că pe aici cică mâţe se găsesc peste tot.

22 septembrie – Sunt tot în criptă. Langby vine şi dă năvală periodic, blestemând diverse agenţii guvernamentale (toate abreviate) şi promiţând că mă va duce pe acoperiş. Între timp, eu n-am mai avut cu ce să-mi fac de lucru şi am învăţat singur să folosesc o pompă de mână. Kivrin a exagerat când s-a temut că nu-mi voi putea accesa informaţiile din memorie. Până acum n-am avut probleme. Dimpotrivă. Am extras informaţii despre stingerea incendiilor şi am obţinut tot manualul, cu ilustraţii, inclusiv instrucţiuni de utilizare a pompei de mână. Dacă heringii îi vor da foc Lordului Nelson, eu voi fi erou.

Azi-noapte am avut parte de distracţie. Sirenele au pornit devreme şi nişte femei de serviciu care curăţă birourile din City s-au adăpostit cu noi în criptă. Una dintre ele m-a trezit dintr-un somn adânc, făcând ca o sirenă. Se pare că văzuse un şoarece. A trebuit să izbim cu o cizmă de cauciuc pe lângă morminte şi pe sub paturi, ca s-o convingem că rozătoarea plecase. Exact ceea ce urmărea Catedra de Istorie: uciderea şoarecilor.

24 septembrie – Langby m-a luat cu el la ronduri. În strană, unde a trebuit să învăţ din nou cum se foloseşte pompa de mână, am primit cizme de cauciuc şi o cască. Comandantul Allen, a spus Langby, ne va aduce mantale căptuşite cu azbest pentru pompieri, dar încă nu le-am primit, aşa că port propria-mi haină şi fularul de lână şi e foarte frig pe acoperiş, chiar şi în septembrie. Parcă e noiembrie după temperaturi, şi tot de noiembrie pare şi cerul, posomorât şi fără soare. Sus, spre cupolă şi pe acoperiş, care ar trebui să fie neted, dar e plin de turnuleţe, foişoare, jgheaburi, statui, toate parcă proiectate ca să cadă acolo bombele incendiare şi să nu poţi ajunge la ele.

Mi s-a arătat cum să sting o bombă incendiară cu nisip înainte ca flăcările să treacă prin acoperiş şi să se aprindă şi biserica. Mi s-a explicat cum să trag sforile (literalmente) care zăceau grămadă la baza cupolei, în caz că trebuie să urce cineva într-unul dintre turnurile vestice sau pe cupolă. Înapoi înăuntru şi jos prin Galeria Şoaptelor.

Langby a vorbit întruna cât a ţinut rondul; în parte mi-a făcut instruire practică, în parte mi-a ţinut o lecţie de istorie a bisericii. Înainte de a ne urca în galerie, m-a târât la uşa de la sud, ca să-mi spună cum a stat Cristopher Wren pe dărâmăturile Vechii Catedrale St Paul şi i-a cerut unui muncitor să-i aducă o piatră funerară din cimitir ca să marcheze temelia bisericii noi. Pe piatră scria în latină „Voi reînvia”, iar Wren a fost atât de impresionat de ironie, încât a cerut să fie gravat cuvântul latinesc deasupra uşii. Langby vorbea cu emfază, de parcă nu mi-ar fi spus o poveste cunoscută de toţi studenţii din anul întâi de la istorie, dar bănuiesc că, fără impactul pietrei funerare, a lui n-ar fi fost decât o istorioară drăguţă.

Langby m-a purtat în goană pe scări şi pe balconul îngust care înconjoară Galeria Şoaptelor. Ajunsese deja la jumătatea drumului pe partea opusă, strigându-mi dimensiuni şi date despre acustică. Se opri cu faţa la peretele de vizavi şi rosti în şoaptă: „Mă auzi cum şoptesc datorită formei cupolei. Undele sonore sunt amplificate în perimetrul cupolei. În timpul unui raid, aici e o hărmălaie ca la Judecata de Apoi. Cupola are un diametru de peste cincizeci de metri. E la douăzeci şi patru de metri deasupra navei.”

Am privit în jos. Balustrada fugi de sub mine şi podeaua de marmură alb cu negru veni spre mine cu viteză ameţitoare. M-am agăţat de un obiect din faţa mea şi am căzut în genunchi, zdruncinat şi cu inima grea. Răsărise soarele şi toată catedrala era scăldată într-o lumină aurie. Până şi lemnul cioplit al corului, coloanele de piatră albă, tuburile de plumb ale orgii, toate, toate păreau din aur.

Langby apăru şi trase de mine ca să-i dau drumul balustradei.

— Bartholomew, strigă el, ce-ai păţit? Pentru Dumnezeu, omule, ce-i cu tine?

Ştiam că trebuie să-i spun că, dacă las balustrada, catedrala

şi trecutul întreg se vor prăbuşi peste mine, iar nu eu pot permite aşa ceva, pentru că sunt istoric. I-am spus ceva, dar nu ceea ce intenţionasem, pentru că mă strânse mai tare. Mă smulse de pe balustradă şi mă târî pe scară, unde mă lăsă să cad moale pe trepte şi se depărta de mine fără să scoată un cuvânt.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo, am spus. Nu mi-a mai fost frică de înălţimi până acum.

— Tremuri tot, zise el aspru. Ai face mai bine să te întinzi.

Mă conduse înapoi în criptă.

25 septembrie – Accesarea memoriei: manualul MAIRA. Simptomele victimelor bombardamentelor. Stadiul întâi – şoc, stupefacţie, neconştientizarea rănilor, cuvintele nu au înţeles decât pentru victimă. Stadiul al doilea: tremurat, coşmaruri, greaţă, dor rănile şi se resimt pierderile, se revine la realitate. Stadiul al treilea: limbuţie necontrolată, dorinţa de a le explica salvatorilor comportamentul provocat de şoc.

Langby sigur recunoaşte simptomele, dar cum îşi explică faptul că n-a căzut nicio bombă? Nu pot să-i justific comportamentul meu şocat, şi nu doar tăcerea sacră a istoricului e cea care mă opreşte.

Nu mi-a spus nimic, ba chiar m-a pus de pază prima oară mâine-noapte, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, şi nu pare mai preocupat decât alţii. Toţi cei pe care i-am cunoscut până acum sunt agitaţi (unul dintre amănuntele stocate în memoria mea pe termen scurt e cât de calmă e toată lumea în timpul bombardamentelor) şi raidurile nu s-au apropiat de noi de când am ajuns eu aici. Au ţintit mai mult East Endul şi docurile.

În seara asta s-a vorbit despre o bombă neexplodată şi mă tot gândesc la stilul Decanului şi la faptul că biserica e închisă, când eu, îmi amintesc aproape sigur, am citit că a rămas deschisă pe toată perioada bombardamentelor. Imediat ce voi avea ocazia, voi încerca să-mi accesez în memorie evenimentele din septembrie. În ce priveşte accesarea altor date, nu văd cum mi-aş putea aminti informaţiile corecte până ce nu-mi dau seama ce anume trebuie să fac aici – dacă trebuie să fac ceva.

Pentru istorici nu există îndrumări, nici restricţii. Aş putea spune tuturor că vin din viitor, dacă aş considera că m-ar crede. L-aş putea omorî pe Hitler, dacă aş ajunge în Germania.

Chiar aş putea? În Catedra de Istorie se vorbeşte întruna despre paradoxul temporal, iar absolvenţii întorşi din practică nu scot o vorbă despre experienţa lor, nici de bine, nici de rău. Există un trecut inflexibil, imposibil de schimbat? Sau există un trecut nou în fiecare zi şi noi, istoricii, îl creăm? Care sunt consecinţele faptelor noastre, dacă apar consecinţe? Cum îndrăznim să întreprindem orice, fără să le cunoaştem? Trebuie să intervenim cu îndrăzneală, sperând că nu vom provoca prăbuşirea noastră? Sau trebuie să nu întreprindem nimic, să nu intervenim, ci, dacă e nevoie, să stăm cu mâinile în sân şi să privim cum arde Catedrala St Paul din temelii, ca să nu schimbăm viitorul?

Toate acestea sunt întrebări prea subtile pentru o sesiune de studiu târziu în noapte. Ele nu au importanţă în locul acesta. N-aş putea lăsa catedrala să ardă, aşa cum n-aş putea să-l omor pe Hitler. Nu, nu-i adevărat. Am aflat asta ieri, în Galeria Şoaptelor. L-aş putea omorî pe Hitler dacă l-aş prinde că-i dă foc Catedralei St Paul.

26 septembrie – Astăzi am cunoscut o tânără. Decanul Matthews a deschis biserica, aşa că pompierii s-au transformat în femei de serviciu şi oamenii au început să vină din nou. Tânăra mi-a amintit de Kivrin, deşi Kivrin e mult mai înaltă şi niciodată nu şi-ar încreţi părul aşa. Arăta de parcă plânsese. Kivrin arăta tot aşa de când se întorsese din practică. Evul Mediu fusese prea mult pentru ea. Mă întreb cum s-ar fi descurcat aici. Descărcându-şi sufletul de temeri în faţa preotului local, fără îndoială, cum speram din toată inima să nu facă femeia care semăna cu ea.

— Pot să te ajut? am întrebat, deşi nu aveam niciun chef. Sunt voluntar.

Tânăra se arătă cam tulburată.

— Nu eşti plătit? mă întrebă şi-şi şterse cu batista nasul roşu. Am citit despre catedrală şi pompieri şi mi-am zis că poate se găseşte vreo slujbă şi pentru mine. La cantină sau în altă parte. Una plătită.

Avea lacrimi în ochii injectaţi.

— Mă tem că nu avem cantină, am zis cât de amabil am putut, gândindu-mă ce nerăbdător mă face Kivrin întotdeauna, şi nu e un adăpost propriu-zis. Unii pompieri dorm în criptă.

Dar mă tem că suntem toţi voluntari.

— Atunci nu e bine. Îşi tampona ochii cu batista, îmi place catedrala, dar nu pot accepta munca voluntară, nu acum, când mi s-a întors frăţiorul de la ţară.

Nu interpretam situaţia cum trebuie. În ciuda semnelor de tulburare evidente, vorbea destul de veselă şi nu părea mai disperată decât la venire.

— Trebuie să găsesc o locuinţă decentă pentru noi. Acum, că s-a întors Tom, nu mai putem dormi în metrou.

Mă cuprinse o senzaţie bruscă de groază, o durere ascuţită pe care ţi-o provoacă accesarea involuntară a informaţiilor.

— În metrou? am întrebat, încercând să ajung la informaţie.

— În staţia Marble Arch, de obicei, continuă tânăra. Fratele meu, Tom, ne găseşte un loc mai repede şi eu merg…

Tăcu, îşi duse batista la nas şi suflă zdravăn.

— Îmi pare rău, zis ea, sunt foarte răcită!

Nas roşu, ochi înlăcrimaţi, strănut. Infecţie respiratorie. Era o minune că nu-i spusesem să nu plângă. Doar din noroc nu comisesem încă o greşeală de neiertat, şi asta nu din cauză că nu pot accesa memoria pe termen lung. Nu deţin nici jumătate din informaţiile de care am nevoie: pisici şi răceli, şi cum arată catedrala în plin soare. E doar o chestiune de timp până când un lucru necunoscut mă va face să înmărmuresc. Cu toate astea, la noapte, când mi se va termina serviciul, voi încerca să-mi accesez memoria. Măcar aşa voi afla dacă şi când se va prăbuşi ceva peste mine.

Am văzut pisica o dată sau de două ori. E un motan negru ca smoala, cu o pată albă pe gât, care arată ca pictată acolo pentru camuflaj.

27 septembrie – Tocmai am coborât de pe acoperiş. Încă tremur.

La începutul raidului, bombele au căzut mai mult în East End. Priveliştea era incredibilă. Peste tot luminau reflectoare, cerul căpătase o nuanţă trandafirie de la incendiile care se oglindeau în Tamisa, proiectilele scânteiau ca artificiile. Se auzea un tunet asurzitor constant, întrerupt de zumzetul ocazional al avioanelor, apoi de bubuitul repetat al tunurilor antiaeriene.

Pe la miezul nopţii, bombele începură să cadă foarte

aproape de noi, făcând un zgomot oribil, ca şi cum ar fi trecut un tren de mare viteză deasupra mea. M-am luptat din toate puterile să nu mă trântesc cu burta pe acoperiş, dar Langby mă supraveghea. Nu voiam să-i dau satisfacţia de a revedea spectacolul pe care i-l oferisem în cupolă. Mi-am ţinut capul sus, am strâns bine găleata cu nisip şi m-am simţit foarte mândru de mine.

Şuieratul bombelor încetă pe la trei dimineaţa. Urmă o jumătate de oră de acalmie, apoi un ropot ca de grindină pe acoperiş. Toată lumea sări la lopeţi şi pompe, în afară de Langby, care mă urmărea pe mine. Iar eu urmăream bomba incendiară.

Căzuse la doar câţiva metri de mine, în spatele turnului cu ceas. Era mult mai mică decât mi-o imaginasem, avea numai vreo treizeci de centimetri în lungime. Scuipa violent, aruncând flame verzi-alburii peste tot în jurul meu. Într-o clipă avea să se transforme cu un fâsâit într-o masă topită şi să ardă mocnit în acoperiş. Flăcări şi urlete disperate ale pompierilor, apoi moloz alb întins pe kilometri întregi, iar din catedrală nu rămânea nimic, absolut nimic, nici măcar piatra funerară a pompierului.

Se repeta iar scena din Galeria Şoaptelor. Am avut senzaţia că spusesem ceva, iar când m-am uitat la faţa lui Langby i-am văzut zâmbetul strâmb.

— Catedrala va arde din temelii, i-am spus. Nu va mai rămâne nimic din ea.

— Da. Asta-i ideea, nu? Să ardă din temelii Catedrala St Paul. Nu acesta-i planul?

— Planul cui? am întrebat prosteşte.

— Al lui Hitler, bine-nţeles. La cine credeai că mă refer? mă întrebă şi-şi luă pompa cu un gest absolut normal.

Pagina din manualul MAERA îmi trecu fulgerător prin faţa ochilor. Am turnat nisipul din găleată în jurul bombei care încă împroşca foc, am apucat altă găleată şi am golit-o şi pe ea de nisip. Fumul negru făcea un nor atât de gros, că de-abia mi-am găsit lopata. Am pipăit bomba cu marginea ei, am ridicat-o şi am pus-o în găleata goală, pe urmă am turnat nisip peste ea. Îmi curgeau lacrimi din cauza fumului înţepător. Am întors capul să le şterg şi am dat cu ochii de Langby.

Nu mişcase un deget să mă ajute. Zâmbi.

— Nu-i un plan rău, la urma urmei. Dar sigur că nu vom

permite să se întâmple aşa ceva. De asta există pompierii. Să aibă grijă să nu se întâmple. Aşa-i, Bartholomew?

Acum ştiu care e scopul practicii mele. Trebuie să-l împiedic pe Langby să dea foc Catedralei St Paul.

28 septembrie – Încerc să-mi spun că m-am înşelat în privinţa lui Langby azi-noapte, că i-am interpretat greşit vorbele. De ce ar vrea să dea foc catedralei, dacă nu cumva e spion nazist? Cum a ajuns un spion nazist pompier? Mă gândesc la scrisoarea mea de recomandare falsă şi încep să tremur.

Cum aş putea afla? Dacă îl supun unui test, unul fatal, pe care să-l înţeleagă numai un englez loial din anul 1940, mă tem că eu voi fi cel demascat. Trebuie *neapărat* să-mi accesez informaţiile din memorie.

Până atunci, voi sta cu ochii pe Langby. Deocamdată, măcar asta trebuie să fie uşor de făcut. Langby tocmai a stabilit graficul gărzilor pentru următoarele două săptămâni. Le facem pe toate împreună.

30 septembrie – Ştiu ce s-a întâmplat în septembrie. Mi-a spus Langby.

Azi-noapte, în strană, în timp ce ne luam mantalele şi cizmele, mi-a spus:

— Au încercat deja o dată, ştii.

Habar n-aveam despre ce vorbeşte. Mă simţeam la fel de neajutorat ca în prima zi, când m-a întrebat dacă sunt de la „maira”.

— Planul de a distruge catedrala. Au încercat deja o odată. În 10 septembrie. O bombă brizantă. Dar tu n-aveai cum să ştii despre asta. Erai în Ţara Galilor.

Nici măcar nu-l ascultam. În clipa când a rostit „bombă brizantă”, mi-am amintit totul. Bomba săpase pe sub şosea şi se cuibărise în fundaţie. Echipa de genişti încercase s-o dezamorseze, dar exista o scurgere la o conductă principală de gaze. Au decis să evacueze catedrala, dar Decanul Matthews a refuzat să plece. Până la urmă, au scos bomba şi au detonat-o în Mlaştinile Barking. Accesare instantanee şi completă a informaţiilor.

— Atunci a salvat-o echipa de genişti, spunea Langby.

Întotdeauna e cineva prin preajmă.

— Da, aşa este, i-am zis şi m-am îndepărtat de el.

1 octombrie – Am crezut că, dacă azi-noapte am reuşit să accesez evenimentele din septembrie, am făcut un pas înainte, dar zac pe patul meu aproape toată noaptea încercând să descopăr spioni nazişti în Catedrala St Paul şi nu găsesc niciunul. Trebuie să ştiu exact ce anume caut înainte de a-mi aduce aminte? La ce-mi foloseşte?

Poate că Langby nu e spion nazist. Atunci, ce e? Incendiator? Nebun? Cripta nu te îndeamnă la gândit, pentru că nu e deloc tăcere de mormânt în ea. Femeile de serviciu vorbesc noaptea întreagă şi bombele se aud înăbuşit, ceea ce înrăutăţeşte situaţia. Mă pomenesc că-mi încordez auzul ca să le aud. În dimineaţa asta, când în sfârşit am reuşit să adorm, am visat că a fost lovit un adăpost de la metrou, s-au spart conducte, s-au înecat oameni.

4 octombrie – Azi am încercat să prind motanul. Mi-a intrat în cap să-l pun să prindă şoarecele care le speria pe femeile de serviciu. Pe lângă asta, voiam să văd o pisică îndeaproape. Am luat găleata de apă pe care o folosisem cu pompa azi-noapte ca să sting un şrapnel de la tunurile antiaeriene. Mai avea apă, dar nu destulă ca să imobilizez motanul, iar planul meu era să trântesc găleata peste el, să-l iau în braţe, să-l duc în criptă şi să-l pun pe urmele şoarecelui. Nici poveste.

Am clătinat găleata şi am vărsat puţină apă. Am crezut că-mi amintesc că pisica e animal domestic, dar probabil m-am înşelat. Expresia mulţumită de sine de pe faţa lată a pisicii se transformă într-o mască înfiorătoare, asemenea unui craniu, nişte gheare oribile ieşiră din perniţele aparent nevinovate, iar ea scoase un mieunat mai ascuţit decât ţipetele femeilor.

Luat prin surprindere, am scăpat găleata, care se rostogoli până lângă o coloană. Motanul dispăru. În spatele meu, Langby rosti:

— Nu aşa se prinde o pisică.

— Evident, am zis şi m-am aplecat după găleată.

— Pisicilor nu le place apa, adăugă el cu acelaşi glas lipsit de inflexiuni.

— Aha, am spus şi am luat-o înaintea lui, ca să duc găleata

înapoi în strană. Nu ştiam.

— Toată lumea ştie. Chiar şi tâmpiţii din Ţara Galilor.

8 octombrie – Facem gardă dublă de o săptămână – e lună plină. Langby n-a apărut pe acoperiş, aşa că m-am dus să-l caut în biserică. L-am găsit lângă uşile vestice, stând de vorbă cu un bătrân care scoase ziarul împăturit de sub braţ şi i-l dădu, dar el i-l înapoie. Când mă văzu, bătrânul o şterse.

— Turist, îmi explică Langby, voia să ştie unde e Teatrul Windmill. A citit în ziar că acolo fetele sunt goale.

Ştiut că a văzut pe faţa mea că nu-l cred, pentru că mi-a zis:

— Arăţi obosit, bătrâne. Nu prea apuci să dormi, nu? Pun pe altcineva să facă primul de serviciu în noaptea asta.

— Nu, l-am refuzat eu, cu răceală. Îmi voi face serviciul, îmi place să stau pe acoperiş.

De unde te pot supraveghea, am adăugat în gând. Scutură din umeri şi spuse:

— Păi, cred că-i mai bine decât în criptă. Măcar pe acoperiş auzi bomba care te nimereşte.

10 octombrie – Am crezut că gărzile duble îmi vor prinde bine, îmi vor abate gândurile de la incapacitatea de a accesa informaţiile – ideea cu timpul care se scurge mai încet când aştepţi să treacă. În realitate, uneori chiar aşa se întâmplă. Câteva ore de gândit la altceva sau o noapte de somn bun, şi informaţia răsare singură, fără imbold, fără stimuli artificiali.

Noaptea de somn bun iese din discuţie. Pe lângă femeile de serviciu care pălăvrăgesc întruna, s-a mutat şi pisica în criptă şi se apropie sfioasă de toată lumea, mieunând ca o sirenă şi cerşind heringi. Îmi mut patul din transept lângă Nelson înainte de a intra de serviciu. O fi el pus în saramură, dar cel puţin îşi ţine gura închisă.

11 octombrie – Am visat bătălia de la Trafalgar, nave cu tunuri şi fum şi tencuială căzută, şi Langby strigându-mă. Primul meu gând a fost că s-au prăbuşit scaunele pliante. Nu vedeam nimic din cauza fumului.

— Vin! am strigat şi eu, şchiopătând spre Langby, în timp ce-mi trăgeam cizmele.

În transept erau o grămadă de moloz şi scaune pliante.

Langby scormonea printre ele.

— Bartholomew! ţipa el, aruncând la o parte o bucată de tencuială. Bartholomew!

Eu tot fum aveam în cap. Am fugit după pompă, m-am întors, am îngenuncheat lângă el şi-am început să trag de un spătar despicat. Nu voia să cedeze, dar m-am pomenit cu el în mână brusc. E un cadavru acolo. Voi întinde mâna după o bucată de tavan şi voi descoperi că e o mână. M-am lăsat pe spate pe călcâie, hotărât să nu mi se facă rău, pe urmă m-am aplecat iar asupra grămezii.

Langby acţiona prea repede, împingând cu un picior de scaun. L-am prins de mână ca să-l opresc, iar el mi se împotrivi de parcă eram o bucată inutilă de moloz. Ridică o bucată de tencuială pătrată, mai mare. Sub ea era podeaua. M-am întors şi m-am uitat în spatele meu. Amândouă femeile de serviciu se înghesuiau în nişa de lângă altar.

— Pe cine cauţi? l-am întrebat, fără să-i dau drumul la braţ.

— Bartholomew, răspunse, şi cu mâinile însângerate împinse molozul la o parte prin stratul de praf şi fum.

— Sunt aici. Sunt teafăr. M-am înecat din cauza prafului alb. Mi-am scos patul din transept.

Se răsuci brusc spre femei şi le întrebă calm:

— Ce-i acolo, dedesubt?

— Numai plita, răspunse una dintre ele, sfioasă, şi geanta doamnei Galbraith.

Langby scormoni prin dărâmături până ce le găsi pe amândouă. Plita avea o scurgere serioasă, deşi flacăra se stinsese.

— Ai salvat catedrala şi pe mine, la urma urmei, am spus, stând acolo în indispensabili şi cizme, ţinând zadarnic pompa în mână. Am fi putut muri toţi asfixiaţi.

Langby se ridică.

— N-ar fi trebuit să te salvez, îmi zise.

Stadiul întâi: şoc, stupefacţie, neconştientizarea rănilor, cuvinte care nu au înţeles decât pentru victimă. N-avea cum să nu ştie că-i sângerează mâna. Mai târziu nu-şi va aminti de cele spuse. Îmi zisese că n-ar fi trebuit să-mi fi salvat viaţa.

— N-ar fi trebuit să te salvez, repetă el. Am o datorie de împlinit.

— Sângerezi, i-am spus cu asprime. Ai face mai bine să te

întinzi.
Vorbisem exact cum îmi vorbise el mie în Galeria Şoaptelor.

13 octombrie – A fost bombă brizantă. A făcut o gaură în strană şi s-au spart nişte statui, dar tavanul criptei nu s-a prăbuşit, cum am crezut eu iniţial. A căzut doar puţină tencuială.
Nu cred că Langby mai ştie ce a spus. Asta ar trebui să mă pună în avantaj, acum că sunt sigur de unde vine pericolul, acum că sunt sigur că nu va cădea peste mine din altă direcţie. Dar la ce-mi foloseşte să ştiu toate astea, când habar n-am ce va face el? Sau când.
Fireşte că întâmplarea cu bomba de ieri se află în memoria mea pe termen lung, dar nici tencuiala căzută nu m-a făcut să mi-o amintesc. Acum nici nu mai încerc să-mi accesez memoria. Zac pe întuneric, aşteptând să se prăbuşească acoperişul peste mine. Şi amintindu-mi cum mi-a salvat Langby viaţa.

15 octombrie – Astăzi a venit fata. Tot răcită e, dar a obţinut o slujbă plătită. M-am bucurat mult când am văzut-o. Purta o uniformă elegantă şi pantofi fără vârf, şi-şi făcuse o freză numai cârlionţi în jurul capului. Noi încă mai curăţăm dezastrul provocat de bombă. Langby ieşise cu Allen după lemne, ca să repare strana, aşa că am lăsat-o pe fată să pălăvrăgească în timp ce eu am dat cu mătura. Strănuta din cauza prafului, dar măcar acum ştiam ce-i cu ea.
Mi-a spus că o cheamă Enola şi lucrează pentru Organizaţia Femeilor Voluntare. Conduce una dintre cantinele mobile. A venit în primul rând ca să-mi mulţumească pentru slujbă. Mi-a povestit că, după ce le-a spus celor de la OFV că nu exista un adăpost cu cantină în Catedrala St Paul, au pus-o la încercare să vadă ce poate face în City. „Aşa că din când în când, dacă sunt prin apropiere, o să trec să-ţi spun cum o mai duc, ce zici?”
Ea şi fratele ei, Tom, încă dorm în metrou. Am întrebat-o dacă aşa era în siguranţă. Probabil că nu, mi-a răspuns, dar măcar acolo jos nu auzi bomba care-ţi cade în cap, şi asta era o binecuvântare.

18 octombrie – Sunt atât de obosit, încât abia mai pot scrie.

Nouă bombe incendiare şi o mină terestră care ameninţa să aprindă cupola, până când vântul i-a îndepărtat paraşuta de biserică. Eu am stins două incendiare. Am făcut asta de cel puţin douăzeci de ori de când am venit aici şi-am ajutat la stingerea altor câteva zeci, dar tot nu-i de-ajuns. O bombă incendiară, un moment să-l scap din ochi pe Langby şi se duce totul pe copcă.

Ştiu că asta e numai una din cauzele oboselii mele. Mă epuizez în fiecare noapte, încercând să-mi fac datoria şi să-l supraveghez pe Langby, să mă asigur că nicio incendiară nu cade fără ca eu s-o văd. După aceea, mă întorc în criptă şi mă epuizez încercând să accesez din memoria mea ceva, orice, despre spioni, incendii şi Catedrala St Paul în 1940. Mă terorizează ideea că nu mă străduiesc destul, dar nu ştiu ce altceva să fac. Dacă nu reuşesc să-mi accesez informaţiile, sunt la fel de neajutorat ca bieţii oameni de lângă mine, fără să am habar ce se va întâmpla mâine.

La nevoie, voi continua aşa până când voi fi chemat acasă. Langby nu poate da foc Catedralei St Paul câtă vreme sunt eu aici, ca să sting bombele. „Am o datorie de împlinit”, îmi spusese el în criptă.

Şi eu am datoria mea de împlinit.

21 octombrie – Au trecut aproape două săptămâni de la explozie şi tocmai mi-am dat seama că n-am mai văzut pisica de atunci. Nu era în dezastrul din criptă. Chiar şi după ce Langby şi cu mine am fost convinşi că nu era nimeni acolo, am mai răscolit molozul o dată. Totuşi, motanul putea fi ascuns în strană. Bătrânul Bence-Jones zice să nu mă îngrijorez:

— E teafăr. Friţii n-au decât să îngroape Londra în bombe, că mâţele ar ieşi ţopăind să-i întâmpine. Ştii de ce? Pentru că nu iubesc pe nimeni. De asta murim jumătate dintre noi. O bătrână din Stepney a fost omorâtă azi-noapte încercând să-şi salveze pisica. Afurisita era în adăpostul Anderson.

— Atunci unde e?

— Undeva în siguranţă, poţi fi sigur. Dacă nu-i prin catedrală, înseamnă c-am dat de belea. Zicala aia veche, despre şobolanii care părăsesc corabia ce se scufundă, nu-i adevărată. Pisicile o părăsesc, nu şobolanii.

25 octombrie – Turistul lui Langby a apărut din nou. Imposibil să caute tot Teatrul Windmill. Avea şi azi un ziar sub braţ şi întreba de Langby, dar el era în partea cealaltă a oraşului, cu Allen, şi încerca să obţină mantalele de pompieri căptuşite cu azbest. Am văzut numele ziarului. *Muncitorul.* Un ziar nazist?

2 noiembrie – Am umblat pe acoperiş o săptămână întreagă, ajutând nişte muncitori incompetenţi să astupe gaura făcută de bombă. Sunt un dezastru. Au lăsat într-o parte o gaură mare, în care poate cădea un om, dar ei insistă că e-n regulă, pentru că, la urma urmei, nu cazi până jos, doar până pe tavan, şi „n-ai cum să mori din asta”. Nu pricep că-i o ascunzătoare numai bună pentru o incendiară.

Şi asta-i tot ce-i trebuie lui Langby. Nici măcar nu trebuie să pună el focul ca să distrugă catedrala. E destul să lase o bombă nedescoperită să ardă până când e prea târziu.

N-am putut să mă înţeleg cu muncitorii. Am coborât în biserică, să mă plâng lui Matthews, şi i-am văzut pe Langby şi pe turistul lui în spatele unei coloane, aproape de o fereastră. Langby ţinea un ziar şi vorbea cu celălalt. Peste o oră, când am coborât din bibliotecă, ei tot acolo erau. La fel şi gaura de care povesteam. Matthews zice că o vom acoperi cu scânduri şi vom spera să nu se întâmple nicio nenorocire.

5 noiembrie – Nu mai încerc să-mi accesez memoria. Am renunţat. Am adunat mari perioade de nesomn şi nu pot extrage informaţii despre un ziar al cărui titlu îl ştiu deja. Gărzile duble s-au permanentizat. Femeile de serviciu ne-au abandonat, la fel şi motanul, aşa că e linişte în criptă; totuşi, eu nu pot să dorm.

Dacă reuşesc să aţipesc, visez. Ieri am visat că pe acoperiş, îmbrăcată ca o sfântă, era Kivrin.

— Care a fost secretul practicii tale? am întrebat-o. Ce anume trebuia să afli?

S-a şters la nas cu o batistă şi mi-a răspuns:

— Două lucruri. Primul, că liniştea şi umilinţa sunt poverile sacre ale istoricului. Al doilea – se opri şi strănută în batistă – să nu dormi în metrou.

Singura mea speranţă e să pun mâna pe un stimulent

artificial şi să-mi induc o transă. Asta-i problema. Sunt convins că e prea devreme pentru endorfine şi, probabil, halucinogene. Alcool sunt convins că se găseşte, dar eu am nevoie de o băutură mai concentrată decât berea, singurul alcool a cărui denumire o cunosc. Nu îndrăznesc să-i întreb pe pompieri. Langby mă suspectează deja. Scot iar dicţionarul, să caut un cuvânt necunoscut.

11 noiembrie – S-a întors motanul. Langby a ieşit iar cu Allen, tot după mantalele căptuşite cu azbest, aşa că am crezut că pot părăsi catedrala fără probleme. M-am dus la băcănie după provizii şi, speram eu, un stimulent artificial. Era târziu, iar sirenele au început să sune când eu nici nu ajunsesem la Cheapside, însă de obicei raidurile nu încep decât după lăsarea întunericului. Mi-a trebuit o vreme să fac toate cumpărăturile şi să-mi iau inima-n dinţi să-l întreb pe vânzător dacă are vreun fel de alcool – mi-a spus să merg la cârciumă -, iar când am ieşit din prăvălie, parcă aş fi căzut într-un gropan.

Habar n-aveam unde erau Catedrala St Paul, strada sau magazinul din care tocmai ieşisem. Stăteam pe un loc care nu mai era trotuar, ţinând pachetul maro cu heringi şi pâine într-o mână pe care n-aş fi văzut-o dacă aş fi ridicat-o în faţa ochilor. Mi-am strâns fularul în jurul gâtului şi m-am rugat să mi se înveţe ochii cu semiîntunericul, dar nu era semiîntuneric, ci beznă. I-aş fi fost recunoscător lunii, chit că pompierii de la catedrală o blestemau şi-i ziceau coloana a cincea. Sau unui autobuz, cu luminile lui acoperite, care să lumineze măcar atât cât să mă pot orienta. Sau unui reflector. Sau străfulgerării unui tun antiaerian. Oricui.

Tocmai atunci am văzut într-adevăr un autobuz, două fante galbene înguste la distanţă. Am pornit spre el şi era cât pe ce să cad de pe bordură. Ceea ce însemna că autobuzul era aşezat pieziş pe drum, ceea ce însemna că nu era autobuz. O pisică mieună foarte aproape de mine şi mi se gudură la picioare. M-am uitat în jos, la luminile galbene despre care crezusem că vin de la vehicul. Ochii pisicii reflectau o lumină care cădea de undeva, deşi aş fi jurat că nu era niciuna pe o rază de câţiva kilometri, şi o răsfrângeau direct spre mine.

— O să te aresteze un paznic pentru luminile astea, motanule, l-am avertizat, şi când vui deasupra un avion, am

adăugat: Sau un friţ.

Se produse o explozie orbitoare, reflectoarele se aprinseră simultan cu o fulgerare incandescentă de-a lungul Tamisei, arătându-mi drumul spre casă.

— Ai venit după mine, motanule, nu-i aşa? am rostit eu vesel. Pe unde ai umblat? Ai ştiut că am rămas fără heringi, aşa-i? Asta numesc eu devotament.

I-am vorbit tot drumul înapoi şi i-am dat o jumătate de conservă de peşte pentru că mi-a salvat viaţa. Bence-Jones a spus că îi mirosise laptele de la băcănie.

13 noiembrie – Am visat că m-am pierdut în camuflaj. Nu-mi vedeam mâinile în faţa ochilor, iar Dunworthy veni şi mă lumină cu o lanternă de buzunar, dar eu nu vedeam decât de unde venisem, nu şi în ce direcţie mă îndreptam.

— La ce le foloseşte? am vrut eu să aflu. Au nevoie de lumină, ca să vadă unde merg.

— Chiar şi lumina de pe Tamisa? Chiar şi lumina focurilor şi a artileriei antiaeriene? întrebă Dunworthy.

— Da. Orice e mai bun decât bezna asta apăsătoare. Aşa că s-a apropiat să-mi dea lanterna. De fapt, nu era o lanternă, ci felinarul lui Hristos din tabloul lui Hunt, aflat în partea sudică a naosului. Am luminat bordura din faţa mea ca să-mi găsesc drumul spre casă, dar raza a căzut pe piatra funerară a pompierului şi eu am stins felinarul imediat.

20 noiembrie – Am încercat să vorbesc cu Langby astăzi.

— Te-am văzut stând de poveşti cu domnul acela bătrân, i-am spus.

Suna ca o acuzaţie. Asta şi intenţionasem. Voiam să creadă că e o acuzaţie şi să înceteze orice punea la cale.

— Citeam, mă corectă el. Nu vorbeam.

Făcea ordine în strană, stivuind saci cu nisip.

— Te-am văzut citind, atunci, am insistat eu, agresiv.

— Şi ce dacă? E o ţară liberă. Pot să-i citesc unui bătrân dacă vreau, aşa cum tu poţi să vorbeşti cu târfuliţa aia de la OFV.

— Ce-i citeşti?

— Ce vrea. E bătrân. Obişnuia să vină acasă de la slujbă, să bea un gât de brandy şi s-o asculte pe nevastă-sa citindu-i

ziarul. Femeia a murit într-un raid. Acum îi citesc eu. Nu văd de ce ar fi asta treaba ta.

Nu părea să mintă. Vorbele lui nu aveau aura grijulie a minciunii şi aproape că l-am crezut, numai că auzisem mai de mult cum sună, de fapt, adevărul în gura lui. În criptă. Când a căzut bomba aceea.

— Am crezut că e un turist care caută Teatrul Windmill, am spus.

Rămase blocat numai o secundă, apoi zise:

— A, da. A venit aici cu ziarul şi m-a rugat să-i spun unde e. L-am căutat şi i-am dat adresa. Deştept bătrân. Nu mi-am dat seama că nu ştie să citească.

Mi-a fost destul. Am ştiut că mă minte.

Ridică un sac până aproape de picioarele mele.

— Bineînţeles, tu n-ai înţelege un asemenea lucru. Un simplu act de bunătate umană.

— Nu, am spus pe un ton rece, nu l-aş înţelege.

Asta nu dovedeşte nimic. Langby n-a trădat, i-a scăpat poate doar numele unui stimulent artificial, dar eu nu pot să merg la Decanul Matthews şi să-l acuz pe Langby că citeşte cu glas tare.

Am aşteptat până când şi-a terminat treaba în strană şi a coborât în criptă. Apoi am târât un sac cu nisip pe acoperiş şi peste groapă. Scândurile care o astupă au ţinut până acum, dar toată lumea calcă cu grijă pe lângă ea, ca şi cum ar fi un mormânt. Am tăiat sacul şi am vărsat nisipul pe fundul ei. Dacă i-a trecut cumva prin cap lui Langby că acolo e ascunzătoarea perfectă pentru o bombă incendiară, poate că nisipul o va stinge.

21 noiembrie – I-am dat Enolei o parte din banii „unchiului" meu şi am rugat-o să-mi cumpere brandy. A fost mai reticentă decât crezusem, deci probabil că există complicaţii care ţin de relaţiile sociale, dar a acceptat.

Nu ştiu de ce a venit. A început să-mi povestească despre fratele ei şi despre o farsă pe care o făcuse cuiva în metrou, din cauza căreia are necazuri cu paza, dar când am rugat-o să-mi cumpere băutura, a plecat fără să-şi termine povestea.

25 noiembrie – Enola a venit azi, dar fără brandy. Merge la

Bath în vacanţă, ca să-şi viziteze mătuşa. Măcar va scăpa de raiduri o vreme. Nu va trebui să mă îngrijorez pentru ea. Şi-a terminat povestea despre fratele ei şi mi-a spus că speră s-o convingă pe mătuşa asta să-l ia pe Tom la ea cât ţin bombardamentele, dar nu e deloc sigură că va reuşi.

Se pare că tânărul Tom nu e atât un neisprăvit, cât un infractor. A fost prins de două ori furând din buzunarele celor din adăpostul de la staţia Bank şi au fost nevoiţi să se întoarcă la Marble Arch. Am alinat-o cât m-am priceput, i-am spus că toţi băieţii făceau prostii la un moment dat. Ceea ce voiam eu să spun cu adevărat era că nu trebuie să-şi facă nicio grijă, tânărul Tom mi se pare genul de supravieţuitor, ca propriul meu motan, ca Langby, interesaţi numai de ei înşişi, bine dotaţi ca să reziste la bombardamente şi să se distingă în viitor.

Apoi am întrebat-o dacă mi-a adus brandy.

S-a uitat la pantofii fără vârf şi a murmurat întristată:

— Am crezut că ai uitat de asta.

Am născocit o poveste despre pompierii de serviciu care cumpără câte o sticlă cu rândul şi se mai înseninǎ la faţă, dar nu sunt convins că nu se va folosi de excursia la Bath ca să nu-mi cumpere băutura. Va trebui să plec şi s-o cumpăr chiar eu, dar nu îndrăznesc să-l las pe Langby singur în biserică. Am obligat-o să-mi promită că-mi va aduce brandy înainte de a pleca. Dar încă nu s-a întors, iar sirenele au început deja să sune.

26 noiembrie – Nici urmă de Enola, iar ea mi-a spus că trenul lor pleacă la prânz. Probabil ar trebui să fiu recunoscător că e în siguranţă în afara Londrei. Poate că, odată ajunsă în Bath, va scăpa de răceală.

În seara asta, ne-am pomenit cu una dintre fetele de la MAIRA, venită să împrumute jumătate din paturile noastre şi să ne povestească despre nenorocirea din East End, unde a fost lovit un adăpost de la suprafaţă. Patru morţi, doisprezece răniţi.

— Măcar n-a fost un adăpost de la metrou! Atunci să fi văzut nenorocire, nu-i aşa?

30 noiembrie – Am visat că am dus motanul la St John’s Wood.

— Asta e o misiune de salvare? mă întrebă Dunworthy.

— Nu, domnule, i-am răspuns cu mândrie. Ştiu ce trebuia să găsesc în perioada mea de practică. Supravieţuitorul perfect. Dur, descurcăreţ şi egoist. Acesta e singurul pe care l-am găsit. Ştiţi, a trebuit să-l omor pe Langby, ca să nu dea foc Catedralei St Paul. Fratele Enolei a plecat la Bath, iar ceilalţi nu vor supravieţui. Enola poartă pantofi fără vârf în toiul iernii, doarme în metrou şi-şi pune părul pe ace de metal ca să i se onduleze. Imposibil să supravieţuiască bombardamentelor.

— Poate că pe ea ar fi trebuit s-o salvezi. Cum ai zis că o cheamă?

— Kivrin, am spus, şi m-am trezit îngheţat de frig şi tremurând.

5 decembrie – Am visat că Langby avea bomba de precizie. O căra sub braţ ca pe un pachet maro, ieşind din Gara St Paul, trecând pe lângă dealul Ludgate şi mergând spre uşile de la vest ale catedralei.

— Nu-i corect, am spus, blocându-i drumul. Nu-i niciun pompier de serviciu.

Strânse bomba la piept ca pe o pernă.

— E vina ta, îmi zise şi, până să pun eu mâna pe pompă şi pe găleată, o aruncă în uşă.

Bomba de mare precizie s-a inventat abia la sfârşitul secolului douăzeci şi au mai trecut zece ani până când comuniştii au pus mâna pe ea şi au transformat-o într-un obiect care poate fi cărat sub braţ. Un pachet care poate arunca în uitare jumătate de kilometru din City. Slavă cerului că e un vis care nu se poate îndeplini.

Dimineaţa din vis era însorită. În dimineaţa asta, când am ieşit din gardă, soarele a strălucit pentru prima oară după mai multe săptămâni. Am coborât în criptă şi am urcat din nou, repetând rondul de pe acoperiş încă de două ori, apoi verificând treptele şi terenul din jur şi toate aleile unde s-ar fi putut ascunde o bombă incendiară. M-am simţit mai bine după aceea, dar când m-am culcat am visat din nou, de data asta un incendiu pe care Langby îl privea zâmbind.

15 decembrie – În dimineaţa asta am găsit motanul. Raiduri intense azi-noapte, dar majoritatea peste Canning Town

şi nimic demn de pomenit pe acoperiş. Totuşi, motanul era mort. L-am găsit pe trepte dimineaţa când mi-am făcut propriul rond privat. Comoţie. Nu se vedea niciun semn pe el, decât pata albă de pe gât, dar când l-am luat în braţe era moale ca piftia.

Nu ştiam ce să fac cu el. Într-o clipă de nebunie, m-am gândit să-l întreb pe Matthews dacă pot să-l îngrop în criptă. Mort cu demnitate în război, aşa ceva. Trafalgar, Waterloo, Londra, mort în bătălie. Până la urmă, l-am învelit în fularul meu, am coborât dealul Ludgate până la o clădire care fusese bombardată şi l-am îngropat sub dărâmături. Nu e bine. Molozul nu-l va feri de câini sau de şobolani, iar eu alt fular nu voi mai avea. Cheltuisem aproape toţi banii unchiului.

N-ar trebui să stau aici. N-am verificat aleile şi restul treptelor. S-ar putea să dau peste o bombă neexplodată, o incendiară întârziată sau una care mi-a scăpat.

Când am venit aici, mă consideram izbăvitorul nobil, salvatorul trecutului. Nu mă descurc prea bine cu slujba asta. Măcar Enola a scăpat de ea. Aş vrea să existe o cale prin care să trimit catedrala la Bath, ca să fie protejată. Noaptea trecută n-au fost raiduri. Bence-Jones a spus că pisicile supravieţuiesc oricărei nenorociri. Dacă venea după mine ca să-mi arate drumul spre casă? Toate bombele au căzut pe Canning Town.

16 decembrie – Enola s-a întors de o săptămână. S-o văd acolo, stând pe treptele de la apus, unde găsisem pisica, dormind în staţia Marble Arch şi complet lipsită de apărare era mai mult decât puteam suporta.

— Am crezut că eşti la Bath, i-am spus prosteşte.

— Mătuşa zice că-l ia pe Tom, dar nu şi pe mine. Are o casă plină de copii evacuaţi, care fac o hărmălaie teribilă. Unde ţi-e fularul? E tare frig acolo sus, pe deal.

— L-am… L-am pierdut, m-am bâlbâit.

— Nu vei mai primi altul. Încep să facă raţii de haine. Şi lâna o împart. Nu vei mai primi altul la fel.

— Ştiu, am spus, clipind către ea.

— Lucruri bune aruncate aiurea. E o crimă, asta este, o crimă.

Nu cred că i-am mai spus nimic, m-am întors şi m-am îndepărtat cu capul plecat, căutând bombe şi animale moarte.

20 decembrie – Langby nu e nazist. E comunist. Abia mai pot scrie. Comunist.

Una dintre femeile de serviciu a găsit *Muncitorul* dosit în spatele unei coloane şi l-a adus în criptă când noi ieşeam din prima tură.

— Comunişti împuţiţi, se enervă Bence-Jones. Îl ajută pe Hitler, asta fac. Vorbesc împotriva regelui, stârnesc necazuri în adăposturi. Nişte trădători, asta sunt.

— Iubesc Anglia la fel de mult ca tine, spuse femeia.

— Nu iubesc pe nimeni, în afară de ei, gloată de egoişti ce sunt. Nu m-aş mira să aud că i-au dat telefon lui Hitler, se ambala Bence-Jones. „Alo, Adolf, uite aici s-arunci cu bomba."

Oala de pe plită fluieră. Femeia se ridică şi turnă apă fierbinte într-un ceainic ciobit, apoi se aşeză la loc.

— Deşi spun ce gândesc, asta nu înseamnă că ar da foc bătrânei catedrale, nu-i aşa?

— Normal că nu, interveni Langby, care cobora scările. Se aşeză şi-şi scoase cizmele, întinzându-şi picioarele încălţate în şosete de lână. Cine ar da foc Catedralei St Paul?

— Comuniştii, răspunse Bence-Jones, privindu-l fix. Oare şi el îl suspecta pe Langby? Acesta nici nu clipi.

— În locul tău, nu mi-aş face griji din cauza lor. Friţii sunt ăia care se străduiesc din toate puterile s-o distrugă din temelii. Şase incendiare până acum, dintre care una aproape că a intrat în gaura aia mare din strană.

Langby îşi întinse cana spre femeie, iar ea îi turnă ceai.

Îmi venea să-l omor, să-l zdrobesc în praful şi molozul de pe podeaua criptei, în timp ce Bence-Jones şi femeia se uitau la el neputincioşi şi uluiţi, strigând avertismente către el şi restul pompierilor.

„Ştiţi ce au făcut comuniştii?" aş fi vrut să ţip. „Ştiţi? Trebuie să-l oprim." Ba chiar m-am sculat în picioare şi am pornit spre Langby. Stătea cu picioarele întinse în faţă, cu mantaua căptuşită cu azbest rămasă pe umeri.

Şi atunci gândul la galeria scăldată în aur, la comunistul ieşind din staţia de metrou şi cărând pachetul sub braţ fără nicio grijă îmi dădu aceeaşi senzaţie de ameţeală ca vina şi neputinţa şi m-am aşezat pe marginea patului, încercând să gândesc ce să fac.

Ei nu-şi dau seama de pericol. Până şi Bence-Jones, deşi turuie întruna despre trădători, crede că sunt capabili numai să-l vorbească de rău pe rege. Ei nu ştiu, n-au cum să ştie, ce vor deveni comuniştii. Stalin e un aliat. Comuniştii înseamnă Rusia. Ei n-au auzit de Karinsky sau de Noua Rusie, sau de lucrurile care vor face cuvântul „comunist” sinonim cu „monstru”. Nu vor şti niciodată. Până când comuniştii vor deveni ceea ce au devenit nu va mai exista niciun paznic. Numai eu ştiu ce înseamnă să auzi cuvântul „comunist” rostit acolo, în Catedrala St Paul, cu atâta nepăsare.

E comunist. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

22 decembrie – Gărzi duble din nou. N-am dormit şi de-abia mă ţin pe picioare. Azi-dimineaţă era să cad în groapă, am scăpat numai pentru că m-am lăsat în genunchi. Concentraţia mea de endorfine oscilează intens, ştiu că trebuie să dorm curând, altfel voi deveni unul dintre morţii umblători ai lui Langby, dar mi-e frică să-l las singur pe acoperiş, în biserică împreună cu liderul partidului său comunist, oriunde. Am ajuns să-l supraveghez şi când doarme.

Dacă aş pune mâna pe un stimulent artificial, cred că mi-aş putea induce o transă, deşi sunt foarte slăbit. Dar nici la cârciumă nu pot pleca. Langby stă toată vremea pe acoperiş, pândind un moment prielnic. Când va mai veni Enola, va trebui s-o conving să-mi cumpere brandy. Mi-au rămas numai câteva zile.

28 decembrie – Enola a venit în dimineaţa asta cât eu eram pe terasa de la apus, ridicând bradul de Crăciun. L-au doborât trei nopţi la rând. L-am îndreptat şi m-am aplecat după beteala împrăştiată, când Enola apăru brusc, ca o sfântă veselă din ceaţă. Se aplecă iute şi mă sărută pe obraz. Apoi se îndreptă de spate, roşie la nas de la eterna ei răceală, şi-mi întinse o cutie învelită în hârtie colorată.

— Crăciun Fericit. Hai, deschide-o. E un cadou.

Reflexele mi-au dispărut aproape complet. Ştiam că e prea plată cutia pentru o sticlă de brandy. Cu toate astea, am crezut că şi-a amintit, că mi-a adus salvarea.

— Draga de tine, am spus, şi am rupt ambalajul.

Era un fular. De lână gri. M-am holbat la el jumătate de minut fără să-mi dau seama ce era.

— Unde-i brandy-ul? am întrebat-o.

O cuprinse uluiala. Se înroşi mai tare la nas şi i se înceţoşa privirea.

— De fular ai mai multă nevoie. N-ai cupoane de îmbrăcăminte şi trebuie să stai afară tot timpul. E înfiorător de frig.

— De brandy aveam *nevoie,* am replicat nervos.

— Am vrut să fiu drăguţă, zise ea, dar i-am retezat-o:

— Drăguţă? Ţi-am cerut brandy. Nu-mi aduc aminte să fi pomenit de fular.

I l-am dat înapoi şi am început să descâlcesc un şir de becuri colorate care se împrăştiaseră când căzuse bradul.

Căpătă aceeaşi expresie de martir la care Kivrin se pricepe de minune.

— Mă îngrijorez ştiind că stai tot aici, sus, rosti ea iute. *Încearcă* să bombardeze catedrala, ştii. Şi e aşa de aproape de fluviu. N-aş fi zis că bei. Eu… e o crimă să nu te îngrijeşti de tine, când ei se luptă să ne omoare pe toţi. E ca şi cum ai fi de partea lor. Mă tem că într-o zi voi veni la catedrală şi tu nu vei mai fi aici.

— Păi, şi ce-ar trebui să fac cu un fular? Să mi-l pun pe cap când cad bombele?

Se răsuci şi o luă la fugă, dispărând în ceaţa cenuşie înainte de a coborî două trepte. Am plecat după ea cu şirul de beculeţe în mână, m-am împiedicat de el şi am fost gata să cad până la baza scărilor.

Mă prinse Langby.

— Nu mai faci de serviciu, hotărî el supărat.

— Nu poţi face asta, i-am spus.

— Ba da, pot. N-am chef de morţi umblători pe acoperiş lângă mine.

L-am lăsat să mă conducă în criptă, să-mi facă o cană de ceai, să mă culce în pat. Le-a făcut pe toate plin de solicitudine. Niciun semn că acesta era momentul pe care-l aştepta. Voi sta aici culcat până ce se aud sirenele. Odată ce urc pe acoperiş, nu mă va mai putea trimite jos fără să dea de bănuit. Ştiţi ce mi-a spus înainte de a pleca, el, pompierul devotat, îmbrăcat în manta căptuşită cu azbest şi încălţat cu cizme de cauciuc?

„Vreau să dormi.” De parcă aş fi putut dormi cât umblă el pe acoperiş. Aş arde de viu.

30 decembrie – M-au trezit sirenele. Bătrânul Bence-Jones îmi spuse:

— Trebuie să-ţi fi prins tare bine. Ai dormit o zi întreagă.

— Chiar, în ce zi suntem? l-am întrebat, trăgându-mi cizmele.

— În 29, îmi răspunse, în timp ce eu goneam spre uşă. Nu-i nevoie să te grăbeşti. În noaptea asta întârzie. Poate că nu vor veni deloc. O adevărată binecuvântare ar fi. S-a dus fluxul.

M-am oprit în uşă, la scări, ţinându-mă de piatra rece.

— E întreagă catedrala?

— E încă în picioare. Ai visat urât?

— Da, i-am spus, cu gândul la visele urâte din săptămânile trecute: pisica moartă din St John’s Wood, Langby cărând pachetul şi *Muncitorul* sub braţ, piatra funerară luminată puternic de felinarul lui Hristos. Atunci mi-am amintit că nu visasem deloc. Dormisem somnul pentru care mă rugasem, somnul care mă va ajuta să-mi amintesc.

Şi mi-am amintit. Nu de Catedrala St Paul, arsă din temelii de comunişti. Titlul din ziare. „Marble Arch bombardat. Optsprezece morţi în explozie.” Ziua şi luna nu-mi erau clare, doar anul. 1940. Mai erau exact două zile din anul 1940. Mi-am luat iute mantaua şi fularul şi am fugit în sus pe scări şi pe podeaua de marmură.

— Unde dracu’ crezi că mergi? strigă Langby.

Nu-l vedeam.

— Trebuie s-o salvez pe Enola, i-am răspuns, iar ecoul glasului meu răsună în sanctuarul întunecat. Vor bombarda Marble Arch.

— Nu poţi să pleci acum, ţipă el după mine, stând în locul unde ar fi trebuit să fie piatra funerară. S-a terminat fluxul. Nemernicule…

N-am stat să-l ascult până la capăt. Pornisem deja la goană în jos pe trepte şi urcasem într-un taxi. Mi-a luat aproape toţi banii, bani pe care îi păstrasem cu atâta grijă pentru drumul înapoi la St John’s Wood. Bombardamentul a început când eram încă pe Oxford Street, iar şoferul a refuzat să meargă mai departe. M-a lăsat în beznă totală. Mi-am dat seama că nu

aveam să ajung la timp.

Bum! Enola prăbuşită pe treptele spre metrou, încălţată în pantofii fără vârf, fără nicio rană. Iar când încerc s-o ridic, e moale ca piftia. Va trebui s-o învelesc în fularul primit de la ea, pentru că am întârziat. M-am întors cu o sută de ani în trecut ca să întârzii şi să n-o pot salva.

Am fugit pe ultimele străzi, călăuzindu-mă după amplasamentul de artilerie care trebuia să fie în Hyde Park, şi am fugit pe scările care duceau la Marble Arch. Femeia care vindea bilete mi-a luat ultimul şiling pentru drumul până la staţia St Paul. L-am vârât în buzunar şi am vrut să alerg spre scări.

— Nu-i voie să fugiţi, îmi zise ea calmă. La stânga, vă rog.

Uşa din dreapta era baricadată cu lemn, porţile metalice trase şi legate cu lanţ. Peste plăcuţa cu numele staţiilor era lipită o bandă în formă de X, iar indicatorul nou, pe care scria „Toate direcţiile", era bătut în cuie de baricadă şi arăta spre stânga.

Enola nu era pe scările oprite, nici proptită de perete, în hol. Am ajuns la primul şir de trepte şi n-am reuşit să trec de ele. O familie îşi întinsese calabalâcul chiar acolo unde voiam eu să păşesc. Lua gustarea: pâine cu unt, un borcănel de gem sigilat cu hârtie cernită şi un ceainic pe o plită ca aceea pe care Langby şi cu mine o scosesem de sub dărâmături, toate astea întinse pe o faţă de masă brodată cu flori pe la colţuri. Am stat şi m-am uitat la alimentele împrăştiate ca o cascadă pe trepte.

— Eu… Marble Arch, am spus.

Încă douăzeci ucişi de ţigle zburătoare.

— N-ar trebui să fiţi aici.

— Avem aceleaşi drepturi ca toată lumea, rosti bărbatul agresiv, şi apoi, cine eşti tu să ne zici să plecăm?

O femeie care scotea farfurii mici dintr-o cutie de carton ridică spre mine o privire speriată. Ceainicul începu să fluiere.

— Tu eşti ăla care ar trebui să plece, îmi spuse bărbatul. Hai. Du-te.

Se dădu la o parte ca să-mi facă loc. Am călcat pe lângă faţa de masă brodată cerându-mi scuze:

— Îmi pare rău. Caut pe cineva. Pe peron.

— N-ai s-o găseşti niciodată acolo, amice, îmi zise bărbatul, arătând cu degetul în direcţia aceea.

Am trecut în fugă pe lângă el, mai-mai să calc pe faţa de masă, şi am cotit spre iad.

Nu era iadul. Nişte vânzătoare împătureau paltoane şi se propteau de ele, vesele sau bosumflate ori urâte, dar sigur nu blestemate. Doi băieţi se încăierară pe un şiling şi-l pierdură între şine. Se aplecară peste marginea peronului, certându-se dacă să meargă după el sau nu, iar paznicul staţiei strigă la ei să se tragă la o parte. Un tren plin de oameni sosi huruind. Pe mâna paznicului ateriza un ţânţar. Bărbatul vru să-l plesnească şi rată. Băieţii râseră. În spatele şi-n faţa lor, risipindu-se în toate direcţiile spre curbele mortale ale tunelului, retraşi la intrările în staţie şi pe scări, erau oameni. Sute şi sute de oameni.

M-am dat înapoi pe scări cu paşi împleticiţi, răsturnând o ceaşcă. Ceaiul se vărsă pe faţa de masă.

— Ţi-am zis eu, amice, rosti bărbatul vesel. E iadul aici, nu-i aşa? Iar mai jos e şi mai rău.

— Iadul, am spus. Da.

Nu o voi găsi niciodată. Nu o voi salva niciodată. M-am uitat la femeia care curăţa ceaiul vărsat şi mi-am dat seama că nici pe ea nu o puteam salva. Enola, motanul sau oricare dintre ei era pierdut aici, pe şirurile de trepte nesfârşite, în fundăturile timpului. Erau deja morţi de o sută de ani, nu mai puteau fi salvaţi. Trecutul nu poate fi salvat. Sigur asta e lecţia pe care a vrut s-o învăţ Catedra de Istorie când m-a trimis aici. Ei bine, am învăţat-o. Acum pot să plec acasă?

Sigur că nu, dragă băiete. Ai cheltuit prosteşte toţi banii pe taxiuri şi brandy, iar asta e noaptea când nemţii pun foc în City. (Acum e prea târziu, îmi amintesc totul. Douăzeci şi opt de incendiare pe acoperiş.)

Langby probabil că a prins un moment prielnic, iar tu trebuie să înveţi cea mai aspră lecţie dintre toate, cea pe care ar fi trebuit s-o ştii de la început. Nu poţi salva Catedrala St Paul.

M-am întors pe peron şi am stat în spatele liniei galbene până când a venit un tren. Mi-am scos biletul şi l-am ţinut în mână tot drumul până la staţia St Paul. Când am ajuns acolo, fumul se ridica spre mine ca un val de apă leneş. Nu vedeam catedrala.

— S-a terminat fluxul, zise o femeie cu glas deznădăjduit.

Am coborât într-o groapă cu furtunuri. Am dat peste noroi cu miros urât şi am înţeles, în sfârşit (şi prea târziu), ce înseamnă flux. Nu mai era apă cu care să se stingă focul.

Un poliţist îmi bloca drumul cu braţul. Am rămas neajutorat în faţa lui, neştiind ce să-i spun.

— Civilii n-au voie aici, îmi zise. Arde catedrala.

Fumul se ridica ameninţător ca un nor de furtună, împânzit de scântei, iar cupola se înălţa aurie deasupra lui.

— Sunt pompier, i-am spus poliţistului, şi braţul lui coborî imediat.

Într-o clipă am fost pe acoperiş.

Concentraţia mea de endorfine probabil coborâse şi urcase ca sirenele care anunţau raidurile. Nu mai am amintiri despre clipele acelea în memoria pe termen scurt, doar frânturi care nu se pot pune cap la cap: oamenii din biserică în momentul când l-am coborât pe Langby, înghesuiţi într-un colţ şi jucând cărţi, vârtejul de aşchii de lemn arzând în cupolă, şoferiţa salvării, care purta pantofi fără vârf, ca Enola, şi-mi unse mâinile arse cu alifie. Iar în mijlocul acestora, singura amintire clară, momentul când am coborât pe o frânghie după Langby şi i-am salvat viaţa.

Stăteam lângă cupolă şi clipeam din cauza fumului. City era în flăcări şi catedrala părea că va arde numai din cauza căldurii, se va face fărâme numai din cauza zgomotului. Bence-Jones era la turnul din nord-vest, lovind o incendiară cu hârleţul. Langby era prea aproape de groapa cândva astupată, prin care căzuse bomba, şi privea spre mine. O incendiară ateriza lângă el. M-am întors după un hârleţ, iar când m-am răsucit la loc, el dispăruse.

— Langby! am ţipat, dar nu mi-am auzit propria voce.

Căzuse în groapă şi nu-l văzuse nimeni nici pe el, nici incendiara. Cred că am strigat să mi se aducă o funie. Am primit una. Mi-am legat-o de mijloc, i-am dat capetele în mână pompierului şi am coborât în groapă. Flăcările luminau pereţii aproape până la fund. Sub mine am văzut o grămadă de moloz alb. E dedesubt, mi-am zis, şi am sărit jos. Spaţiul era atât de îngust, încât n-aveam unde să arunc molozul. Mi-era frică să nu-l lovesc pe Langby din greşeală şi am încercat să arunc fragmentele de scânduri şi tencuială peste umăr, dar nu aveam nici cum să mă întorc. Preţ de o clipă înfiorătoare, am crezut că

Langby nici nu e acolo, că sub scândurile de lemn despicate voi găsi pavaj gol, cum se întâmplase în criptă.

Nu puteam face gestul nedemn de a mă târî peste el. Dacă era mort, n-aş fi suportat ruşinea de a călca pe trupul său neajutorat. Atunci el scoase mâna ca un strigoi dintr-un mormânt şi mă apucă de gleznă, iar în câteva secunde mă răsucisem şi-i eliberasem capul.

Era alb la faţă ca moartea, dar nu mă mai speria.

— Am stins bomba, îmi spuse.

M-am uitat lung la el, atât de uşurat, încât nici n-am putut vorbi. O clipă, îmi veni să râd isteric, atât de bucuros eram să-l văd. În cele din urmă, mi-am dat seama ce trebuia să-l întreb:

— Eşti teafăr?

— Da, îmi răspunse şi vru să se ridice într-un cot. Cu atât mai rău pentru tine.

Nu se putu ridica. Gemu de durere când încercă să-şi mute greutatea pe partea dreaptă şi se întinse pe spate. Stratul neregulat de moloz scrâşni ameninţător sub el. Am vrut să-l ridic încet, ca să văd dacă e rănit. Probabil căzuse peste ceva.

— N-are rost, îmi spuse printre gâfâituri. Am stins-o. I-am aruncat o privire mirată, de teamă să nu-l fi apucat delirul, pe urmă l-am răsucit pe o parte.

— Ştiu că pe asta contai, continuă el, fără să-mi opună rezistenţă. Mai devreme sau mai târziu, cu acoperişul ăsta, tot trebuia să se întâmple. Numai că m-am dus după ea. Ce le vei spune prietenilor tăi?

Mantaua lui se sfâşiase şi se căsca de-a lungul spatelui. Sub crăpătură, pielea era arsă. Căzuse pe bombă. „Doamne, Dumnezeule”, am rostit, încercând să văd cât de tare era ars, fără să-l ating. N-aveam de unde să ştiu cât de adânci erau arsurile, dar păreau să se fi întins numai în gaura din manta. Am vrut să scot bomba de sub el, dar învelişul ei ardea ca o sobă. Totuşi, nu se topea. Nisipul meu şi trupul lui Langby o stinseseră. Habar n-aveam dacă va începe să ardă din nou când urma să fie expusă la aer. Puţin agitat, am căutat din ochi găleata şi pompa pe care Langby probabil că le scăpase în cădere.

— Cauţi o armă? mă întrebă el, atât de limpede, încât nici nu-mi venea să cred că e rănit. De ce nu mă laşi aici, pur şi simplu? Puţină iradiere şi până dimineaţă sunt mort. Sau

preferi să-ţi faci treaba murdară pe ascuns?

M-am ridicat în picioare şi am strigat la oamenii aflaţi deasupra noastră, pe acoperiş. Unul dintre ei îndreptă spre noi o lanternă de buzunar, dar raza nu ajunse până la noi.

— E mort? ţipă cineva către mine.

— Trimiteţi după salvare. E ars.

L-am ajutat pe Langby să se ridice, încercând să-i sprijin spatele fără să-i ating rănile. Se clătină puţin, apoi se propti de perete, urmărindu-mă cum mă străduiesc să îngrop incendiara cu o bucată de scândură pe post de lopată. Cineva ne aruncă o funie. L-am legat pe Langby cu ea. Nu-mi vorbise de când se ridicase cu ajutorul meu. Îmi dădu voie să-i leg funia de mijloc, tot privindu-mă fix.

— Ar fi trebuit să te las să arzi în criptă, îmi spuse. Se propti uşor, aproape relaxat, de suporturile de lemn şi ridică mâinile. I le-am pus pe funia destinsă şi i le-am înconjurat cu ea o dată, ştiind că el nu poate s-o strângă.

— Am stat cu ochii pe tine din ziua aceea, în galerie. Am ştiut că nu ţi-e teamă de înălţimi. Ai coborât aici fără frică atunci când ai crezut că ţi-am ruinat preţiosul plan. Ce-ai păţit? Te-a mustrat conştiinţa? Ai căzut în genunchi, scâncind ca un prunc. „Ce-am făcut? Ce-am făcut?” Mi-a venit greaţă. Dar ştii ce te-a dat de gol mai întâi? Pisica. Toată lumea ştie că pisicile nu suportă apa. Toată lumea, în afară de un blestemat de spion nazist.

Cineva smulse de funie.

— Urcă, am spus, şi funia se încorda.

— Fufa aia de la OFV a fost şi ea spioană? Trebuia să vă întâlniţi la Marble Arch? Să-mi spui că urma să fie bombardată… Eşti un spion de rahat, Bartholomew. Prietenii tăi i-au dat deja foc în septembrie. Acum s-a deschis din nou.

Frânghia se smuci brusc şi începu să-l ridice. Îşi răsuci mâinile ca s-o prindă mai bine. Zgârie peretele cu umărul drept. L-am împins uşor, ca să atingă zidul cu partea stângă a corpului.

— Faci o mare greşeală, să ştii, îmi zise. Ar fi trebuit să mă omori. Le voi spune tuturor cine eşti.

Am stat pe întuneric, aşteptând să se arunce iar frânghia. Langby leşinase când ajunsese pe acoperiş. Am trecut pe lângă pompier în drum spre cupolă şi am coborât în criptă.

În dimineaţa asta a sosit şi scrisoarea de la unchiul meu, însoţită de o bancnotă de cinci lire.

31 decembrie – Doi lachei ai lui Dunworthy m-au luat în primire la St John’s Wood, ca să-mi spună că am întârziat la examene. Nici măcar n-am protestat. M-am târât docil după ei, fără să mă mai gândesc la cât de incorect e să pui un mort viu să dea un examen. Nu dormisem de… câtă vreme? De ieri, când plecasem s-o caut pe Enola. Nu dormisem de o sută de ani.

Dunworthy era în Clădirea Examenelor, clipind către mine. Unul dintre lachei îmi înmâna o hârtie de examen, celălalt mă anunţă ora. Am răsucit foaia şi am lăsat pe ea o pată uleioasă, de la unguentul cu care mi se unseseră arsurile. M-am uitat la ele nedumerit. Pusesem mâna pe bombă când îl răsucisem pe Langby, dar rănile acestea erau pe dosul palmelor. Răspunsul îmi veni în minte pe neaşteptate, cu vocea aspră a lui Langby: „Sunt răni de la urcat pe funie, prostule. Pe voi, ăştia, spionii nazişti, nu vă învaţă cum se urcă pe funie?”

M-am uitat la întrebări. „Număr de bombe incendiare căzute pe Catedrala St Paul _____ Număr de mine terestre _____ Număr de bombe brizante _____ Metoda cel mai des folosită pentru a stinge incendiarele _____ minele terestre _____ bombele brizante _____ Număr de voluntari la primul serviciu de gardă _____ la al doilea serviciu de gardă _____ Răniţi _____ Morţi _____” Întrebările nu-şi aveau rostul. Spaţiul de completat răspunsul era foarte mic, numai cât să treci un număr, după fiecare din ele. Metoda cel mai des folosită pentru a stinge incendiarele. Cum să scriu tot ce ştiu într-un loc atât de mic? Unde erau întrebările despre Enola, Langby şi pisică?

M-am dus la biroul lui Dunworthy.

— Catedrala St Paul era să ardă azi-noapte, i-am spus. Ce fel de întrebări sunt astea?

— Ar trebui să răspunzi la întrebări, domnule Bartholomew, nu să pui altele.

— Niciuna dintre întrebări nu e despre oameni, m-am plâns.

Învelişul exterior al furiei mele începea să se topească.

— Ba sigur că sunt, mă contrazise Dunworthy, mergând la pagina a doua. „Număr de pierderi, 1 940. Suflul exploziei, şrapnel, altele.”

— Altele? m-am mirat. Acoperişul se putea prăbuşi peste

mine în orice clipă, într-o avalanşă de praf şi furie. Altele? Langby a stins o bombă cu propriul lui trup. Răceala Enolei se înrăutăţeşte. Pisica…

I-am smuls foaia din mână şi-am mâzgălit „o pisică” în spaţiul îngust de după „suflul exploziei”.

— De ei nu vă pasă?

— Sunt importanţi din punct de vedere statistic, dar ca indivizi nu au nicio relevanţă pentru cursul istoriei.

Îmi scăzuseră mult reflexele. M-a şocat să constat că şi ale lui erau aproape la fel de lente. I-am zgâriat falca pe lateral şi i-am dat jos ochelarii.

— Ba sunt relevanţi! am ţipat. *Ei* sunt istoria, nu blestematele astea de numere!

Reflexele lacheilor fură mult mai rapide. Nu mă lăsară să-i mai trag una, ci mă apucară de ambele braţe şi mă târâră spre uşă.

— Sunt blocaţi acolo, în trecut, şi nu-i poate salva nimeni. Nu-şi văd nici mâinile în faţa ochilor şi cad bombe peste ei, iar tu-mi zici mie că nu sunt importanţi? Asta numeşti tu a fi istoric?

Lacheii ajunseră cu mine la uşă şi mă scoaseră pe coridor.

— Langby a salvat catedrala. Cum ar putea o persoană să fie mai importantă decât atât? Nu eşti istoric! Nu eşti altceva decât…

Am vrut să-i strig vorbe grele, dar singurele jigniri care-mi veniră în minte fură ale lui Langby.

— Nu eşti decât un blestemat de spion nazist, am urlat. Nu eşti decât un rahat de burghez puturos!

Mă azvârliră în patru labe afară şi-mi trântiră uşa-n nas.

— Nu m-aş face istoric nici dacă m-ai plăti! am strigat şi m-am dus la piatra funerară.

31 decembrie – Trebuie să scriu pe bucăţi. Mâinile mele arată destul de rău şi slugoii lui Dunworthy nu s-au străduit să mi le vindece. Kivrin mă vizitează periodic, cu înfăţişarea ei de Ioana d’Arc, şi-mi unge palmele cu atâta alifie că nu pot ţine creionul în mână.

Staţia St Paul nu-i aici, bineînţeles, aşa că am coborât la Holborn şi am mers pe jos, cu gândul la ultima mea întâlnire cu Decanul Matthews, în dimineaţa de după bombardamentul din

City. Dimineaţa asta.

— Am înţeles că i-ai salvat viaţa lui Langby, îmi spuse. Şi am mai înţeles că voi doi aţi salvat Catedrala St Paul azi-noapte.

I-am arătat scrisoarea de la unchiul meu şi se holbă la ea de parcă nu-şi dădea seama ce era.

— Nimic nu poate fi salvat pentru totdeauna, rosti, iar eu am crezut, preţ de-o clipă înfricoşătoare, că urma să-mi spună că murise Langby. Va trebui să tot salvăm catedrala, până când Hitler se hotărăşte să bombardeze altceva.

Raidurile asupra Londrei sunt aproape de sfârşit, am vrut să-i spun. Hitler va începe să atace regiunile rurale în câteva săptămâni. Canterbury, Bath, şi întotdeauna va ţinti catedralele. Dumneavoastră şi Catedrala St Paul veţi supravieţui amândoi războiului şi veţi trăi să sfinţiţi piatra funerară a pompierului.

— Totuşi, eu sunt optimist, îmi spuse decanul. Cred că ce a fost mai rău a trecut.

— Da, domnule.

M-am gândit la piatră, cu literele încă lizibile, după atâta timp. Nu, domnule. Ce-i mai rău n-a trecut încă.

Am reuşit să mă orientez singur până aproape de vârful dealului Ludgate. Apoi m-am rătăcit, umblând ca un om în cimitir. Nu-mi amintisem că molozul semăna atât de bine cu tencuiala albă de sub care încercase să mă scoată Langby. La sfârşit, era să cad peste piatră, dar am sărit înapoi de parc-aş fi călcat pe un cadavru.

Atât a mai rămas din ea. La Hiroshima, se spune, un pâlc de copaci au rămaşi neatinşi în epicentrul exploziei. Treptele capitoliului din Denver. Nici la Hiroshima, nici la Denver nu scria nicăieri: „Amintiţi-vă de bărbaţii şi femeile care au păzit Catedrala St Paul şi care, prin harul lui Dumnezeu, au salvat-o.” Harul lui Dumnezeu.

O parte din piatră e spartă. Istoricii susţin că mai era un rând pe care scria „Pentru totdeauna”, dar eu nu cred, nu şi dacă a intervenit Decanul Matthews. Şi niciunul dintre pompierii căruia i-a fost dedicată n-ar fi crezut nicio clipă. Am salvat catedrala de câte ori am stins o bombă incendiară şi până când cădea următoarea. Supravegheam locurile periculoase, stingeam focuri mici cu nisip şi pompe de mână, pe cele mari le stingeam cu trupurile noastre, ca să nu lăsăm

complexul cel vast să ardă din temelii. Asta mi se pare o descriere sumară a Practicii la Istorie, nr. 401. Ce moment mi-am ales să descopăr la ce sunt buni istoricii, tocmai când eu am dat cu piciorul şansei de a deveni unul cu aceeaşi uşurinţă cu care s-a aruncat bomba de mare precizie! Nu, domnule, ce e mai rău n-a trecut încă.

Sunt urme de arsuri pe piatră, acolo unde se zice că stătea în genunchi Decanul Catedralei St Paul când a explodat bomba. Simple bănuieli, fireşte, întrucât uşa din faţă nu e locul cel mai nimerit în care să te rogi. Mai degrabă e vorba de umbra unui turist care a intrat în catedrală să întrebe unde e Teatrul Windmill, urma unei fete care aduce unui voluntar un fular. Sau a unei pisici.

Nu poţi salva nimic pentru totdeauna, domnule Decan Matthews. Am ştiut acest lucru de când am intrat pe uşile de la vest în prima zi, clipind în semiîntuneric, dar tot doare. Să stau îngenuncheat adânc în molozul din care nu voi putea scoate scaune pliante sau prieteni, să ştiu că Langby a murit crezând că sunt spion nazist, că Enola a venit într-o zi, dar eu nu eram acolo. E rău de tot.

Dar nu atât de rău pe cât s-ar fi putut. Amândoi sunt morţi, a murit şi Decanul Matthews, dar s-au dus pe lumea cealaltă fără a şti că eu am fost conştient tot timpul de lucrul care m-a făcut să cad în genunchi în Galeria Şoaptelor, doborât de suferinţă şi de vină: până la urmă, niciunul dintre noi n-a salvat catedrala. Iar Langby nu se poate răsuci spre mine ca să-mi spună, şocat şi dezgustat: „Cine a făcut asta? Prietenii tăi, naziştii?” Iar eu ar trebui să-i răspund: „Nu, comuniştii”. Asta ar fi cel mai rău.

Trebuie să mă întorc în cameră ca s-o las pe Kivrin să-mi dea iar cu alifie în palme. Ea vrea să dorm. Eu ştiu că ar trebui să-mi strâng lucrurile şi să plec. Va fi umilitor să vină ei şi să mă arunce afară, dar nu am puterea să mă împotrivesc lui Kivrin. Seamănă atât de bine cu Enola…

1 ianuarie – Se pare că am dormit nu doar toată noaptea, ci şi când a venit poşta de dimineaţă. Când m-am trezit, nu de mult, am găsit-o pe Kivrin pe marginea patului, cu un plic în mână.

— Ţi-au venit notele, îmi spuse.

Mi-am acoperit ochii cu mâinile.

— Sunt extraordinar de eficienţi când vor, nu-i aşa?

— Da.

— Păi, hai să le vedem, am zis, ridicându-mă în capul oaselor. Cât mai am până când vin să mă arunce afară?

Îmi dădu mie plicul subţire, scos la imprimantă. L-am rupt în dreptul marcajului.

— Stai, mă opri Kivrin. Înainte de a-l deschide, vreau să-ţi spun ceva. Mă atinse cu blândeţe pe mâinile arse. Te înşeli în legătură cu oamenii de la Catedra de Istorie. Sunt foarte buni.

Nu asta m-am aşteptat să aud.

— „Buni” nu e cuvântul cu care l-aş descrie eu pe Dunworthy, am zis şi am scos hârtia din plic.

Expresia de pe faţa lui Kivrin nu se schimbă, nici măcar când am aşezat hârtia pe genunchi, unde sigur o vedea şi ea.

— Ei, am spus.

Hârtia era semnată de stimabilul Dunworthy. Luasem nota maximă. Cu felicitări.

2 ianuarie – Două lucruri au sosit azi cu poşta. Unul era însărcinarea lui Kivrin. Catedra de Istorie se gândeşte la toate, chiar s-o ţină aici destul cât să mă îngrijească, chiar la un test al focului, prin care să-şi oblige studenţii să treacă.

Bănuiesc că am vrut să cred că asta făcuseră cei de la catedră, la urma urmei. Enola şi Langby au fost nişte actori angajaţi, pisica a fost un android deştept, cu mecanismul scos, pentru efectul final. Voiam să fi fost aşa nu atât pentru că mă încăpăţânam să cred că Dunworthy nu era bun de nimic, ci pentru că numai astfel aş fi scăpat de senzaţia sâcâitoare că nu ştiu ce s-a întâmplat cu ei.

— Ai spus că ai făcut practică în Anglia anului 1400? am întrebat, studiind-o pe Kivrin suspicios, aşa cum îl studiasem şi pe Langby.

— 1349, preciza ea şi se albi la amintire. Anul ciumei.

— Dumnezeule! Cum au putut face aşa ceva? Ciuma are riscul zece.

— Am imunitate naturală, zise şi-şi privi mâinile.

Pentru că n-am ştiut ce altceva să-i mai spun, am deschis celălalt plic. Era un raport despre Enola. Era scos la imprimantă, fapte, date şi statistici, o groază de numere, cum îi place Catedrei de Istorie, dar am aflat din ele lucrul pe care

credeam că voi fi nevoit să-l uit: scăpase de răceală şi supravieţuise bombardamentelor. Tânărul Tom fusese ucis în timpul raidurilor Baedeker de deasupra Bath-ului, dar ea trăise până în 2006, cu un an înainte de explozia Catedralei St Paul.

Nu ştiu dacă să cred raportul sau nu, dar nu contează. Este, la fel ca fapta lui Langby, aceea de a citi cu glas tare din ziar unui bătrân, un act de bunătate umană. Ei se gândesc la toate.

Nu chiar la toate. Nu mi-au spus ce s-a întâmplat cu Langby. Dar tocmai în timp ce scriu rândurile acestea, aflu singur: i-am salvat viaţa. Nu mai contează dacă a murit la spital a doua zi sau nu. Şi mai aflu ceva: în ciuda lecţiilor dure pe care s-a străduit să mi le dea Catedra de Istorie, nu cred că nimic nu poate fi salvat pentru totdeauna. Mie mi se pare că Langby a fost salvat pe vecie.

3 ianuarie – Azi m-am dus la Dunworthy. Nu ştiu ce aveam de gând să-i spun, poate nişte vorbe pompoase despre cum sunt eu dornic să fac pe pompierul în istorie, să sting în linişte, ca un sfânt, bombele incendiare care cad peste sufletul uman.

El însă a clipit spre mine, miop, de la birou. Am avut impresia că clipeşte la ultima imagine luminoasă a Catedralei St Paul, scăldată în soare înainte de a dispărea pentru totdeauna, că ştie mai bine decât oricine că trecutul nu poate fi salvat. I-am spus doar atât:

— Vă rog să mă iertaţi că v-am spart ochelarii, domnule.

— Ţi-a plăcut catedrala? mă întrebă şi, ca la prima mea întâlnire cu Enola, am simţit că interpretez greşit semnalele, că nu simţea o pierdere în suflet, ci altceva, total diferit.

— Mi-a plăcut la nebunie, am recunoscut.

— Mă bucur. Şi mie.

Decanul Matthews se înşală. M-am luptat cu memoria toată practica, numai ca să aflu că nu duşmanul e important, şi că a fi istoric nu e, până la urmă, o povară sacră. Pentru că Dunworthy nu clipeşte în faţa luminii funeste a soarelui din ultima dimineaţă, ci în faţa înfloririi din acea primă după-amiază, privind la uşile vestice masive ale Catedralei St Paul şi la ceea ce a fost salvat asemenea lui Langby, asemenea tuturor celorlalte lucruri, în fiecare clipă, în noi, pentru totdeauna.

NON-STOP SPRE PORTALES

Fiecare oraş are pretenţia lui la faimă. Niciunul nu e prea mic şi prea torid ca să aibă o atracţie turistică. Mormântul lui John Garfield, casa Willei Cather, capitala daliilor din America. Iar dacă nu are o casă, un mormânt sau o staţie Pony Express, inventează ceva. Urme lăsate de Omul Zăpezilor în Oregon. Luminile-fantomă din Marfa, Texas. Locuri în care a fost văzut Elvis. Orice. Excepţie face, se pare, oraşul Portales din New Mexico.

— Obiective turistice? mă întrebă o tânără hispanică drăguţă de la recepţia Hotelului Portales când m-am interesat ce e de văzut. Mormântul lui Billy the Kid în Fort Sumner. E cam la o sută zece kilometri de aici.

Tocmai condusesem de la Bisbee, Arizona. Ultimul lucru pe care-l voiam era să mă urc din nou la volan şi să conduc două sute cincizeci de kilometri dus-întors, ca să văd o piatră de mormânt din lemn, strâmbă şi cu numele de-abia vizibil pe ea.

— Dar în oraş nu e nimic de văzut?

— În Portales?

Din tonul ei, mi-am dat seama că nu era nimic.

— Muzeul de la Blackwater Draw, în drum spre Clovis, spuse ea în cele din urmă. Mergi pe Autostrada 70 spre nord cam treisprezece kilometri. O să-l vezi pe dreapta. E un şantier arheologic. Sau ieşi din oraş pe la vest şi vezi câmpul cu arahide.

Super! Oase şi praf.

— Mersi, am zis şi m-am întors în cameră.

Era numai vina mea. Cross nu se întorcea decât a doua zi; totuşi, eu mă hotărâsem să vin la Portales cu o zi mai devreme, „ca să arunc o privire” înainte de a vorbi cu el, dar asta nu era o scuză. Mergeam în orăşelele din vest de cinci ani. Ştiam cât ţine să arunc o privire. Cam un sfert de oră. Şi cinci minute ca să observi că peste tot scrie fundătură. Aşa că iată-mă în Anostul Portales, într-o duminică, fără altceva de făcut decât să mă gândesc la oferta lui Cross şi la un motiv ca s-o refuz.

„E o slujbă bună, sigură”, mă asigurase prietenul meu, Denny, când mă chemase să-mi spună că are nevoie Cross de

cineva. „Portales e un oraş frumos. Şi sigur va fi mai bine decât să-ţi petreci viaţa în maşină. Să baţi ţara-n lung şi-n lat ca să încerci să vinzi invenţii unor oameni care nu le vor. Ce fel de viitor crezi că-i ăsta?”

Niciunul. Fermierii nu erau interesaţi de echipamente de irigare cu energie solară sau dispozitivele de conservare a apei. Şi, în ultima vreme, Hammond, tipul pentru care lucram, nu se mai arătase nici el interesat de ele.

Camera mea nu avea aer condiţionat. Am deschis fereastra şi am dat drumul la televizor. N-aveau nici televiziune prin cablu. Am urmărit o predică cinci minute, apoi l-am sunat pe Hammond.

— Sunt Carter Stewart, i-am zis, de parcă obişnuiam să-i telefonez în fiecare duminică. Te sun din Portales. Am ajuns aici mai rapid decât am crezut şi tipul cu care trebuie să mă întâlnesc vine abia mâine. Vrei să caut alt client?

— În Portales? întrebă Hammond, nici pe departe interesat. Cu cine trebuia să te întâlneşti acolo?

— Cu Hudd, de la Southwest Agricultural Supply. Am întâlnire cu el la unsprezece. (Şi una cu Cross, la zece, am completat în gând.) Am ajuns aseară. La Bisbee a ţinut mai puţin decât am crezut.

— Hudd e singurul nostru contact din Portales.

— În Clovis avem pe cineva? Sau în Tucumcari?

— Nu, răspunse el, prea repede ca să fi verificat. Nu prea e nimeni în partea aceea a ţării.

— Cresc multe arahide aici. Vrei să încerc să stau de vorbă cu fermierii?

— De ce nu-ţi iei o zi liberă?

— Da, mersi, i-am spus, am închis şi am coborât din nou.

La recepţie era acum un tip în vârstă, cam veşted, dar probabil că vestea se răspândise repede.

— Vreţi să vedeţi ceva cu adevărat interesant? La Roswell, unde Aviaţia Militară ţine extraterestrul ăla pe care nu vrea să-l arate nimănui. Mergi pe Autostrada 70 spre sud…

— N-a trăit nimeni celebru aici, în Portales? l-am întrebat. Un vicepreşedinte? Verişorul lui Billy the Kid?

Bărbatul negă în tăcere.

— Dar clădirile? O gară? Un tribunal?

— E un tribunal, dar e închis duminica. Aviaţia Militară

susţine că n-a fost o navă spaţială, ci un fel de avion spion, dar eu îl ştiu pe un tip care a văzut-o cum cade. Zice că arăta ca un trabuc mare şi lung, şi era împânzită de lumini.

— Autostrada 70? am întrebat, ca să scap de el. Mersi.

Am ieşit în parcare. Acoperişul tribunalului se vedea pe deasupra vârfurilor pârjolite ale copacilor, la numai câteva străzi distanţă. Era închis duminica, dar tot era mai bine decât să stau în cameră, să-l ascult pe predicatorul Falwell şi să mă gândesc la slujba pe care urma s-o primesc dacă nu se întâmpla nimic între clipa de acum şi dimineaţa următoare. Şi mai bine decât să mă întorc la volan şi să văd un lucru inventat de Roswell ca să atragă turiştii. Şi poate am noroc, tribunalul s-ar putea dovedi locul ultimei execuţii prin spânzurare din New Mexico. Sau al primului marş al păcii. M-am dus pe jos în centru.

Străzile din jurul tribunalului arătau ca un cartier de afaceri post-WalMart dintr-un orăşel oarecare. Fără drogherie, fără băcănie, fără magazine la mâna a doua. Am văzut un *Anthony's* pustiu şi un restaurant care avea să fie pustiu peste şase luni, un magazin de confecţii cu o cămaşă de dril prăfuită şi două curele concho în vitrină şi o bancă pe al cărei geam scria NE-AM MUTAT.

Tribunalul era din cărămidă roşie şi semăna leit cu tribunalele din Nelson, Nebraska, până în Tyler, Texas. Se afla într-un scuar cu iarbă şi copaci. L-am ocolit de două ori, uitându-mă la monumentul comemorativ al războiului şi la stâlpul steagului, şi am încercat să nu mă gândesc la Hammond şi Bisbee. Nu-mi luase atât de mult cum crezusem, pentru că nici măcar nu putusem intra să-l văd pe cumpărător, iar lui Hammond nu-i pasase suficient ca să mă întrebe cum se petrecuse treaba. Sau să-şi caute contactele din Tucumcari. Şi nu doar pentru că era duminică. Îmi vorbise la fel şi ultimele două daţi. Ca un om care se pregăteşte să renunţe, să se retragă.

Asta însemna că ar trebui să accept oferta lui Cross şi să fiu recunoscător. „E o slujbă de patruzeci de ore pe săptămână'', îmi spusese. „Vei avea timp să te ocupi de invenţiile tale."

Corect. Sau să cad victimă rutinei şi să le las baltă. Acum cinci ani, când acceptasem slujba de la Hammond, Denny îmi zisese: „Vei putea vizita multe locuri. Marele Canion, Muntele

Rushmore, Yellowstone.” Păi, le-am vizitat. Peştera Vânturilor, Uimitoarea Casă a Misterelor, magazine cu articole indiene rare, iepurele viu cu coarne de antilopă.

M-am plimbat din nou în jurul scuarului, pe urmă am mers pe liniile de tren, ca să văd silozul. Apoi m-am întors iarăşi la tribunal. Trecuseră numai zece minute. M-am gândit să merg şi la universitate, dar se făcea prea cald. Peste jumătate de oră, iarba avea să capete o culoare maro, asfaltul să se înmoaie, iar afară să fie mai cald decât în cameră. Am pornit înapoi spre Hotel Portales.

Strada pe care mergeam era umbroasă, cu case albe, din lemn, în genul celei în care aş locui şi aş lucra la invenţiile mele, dacă aş accepta slujba lui Cross. Dacă aş obţine piesele pentru ele de la Southwest Agricultural Supply. Sau la WalMart. Dacă aş lucra, într-adevăr, la ele. Dacă nu le-aş da uitării peste un timp.

Am cotit pe o stradă laterală. Şi am dat peste o fundătură. Lucru foarte obişnuit, ţinând cont de împrejurări. „Măcar va fi o slujbă adevărată, nu o fundătură, ca asta pe care o ai acum”, îmi zisese Cross. „Trebuie să te gândeşti la viitor.”

Da, păi eu eram singurul care mă gândeam la el. Altcineva n-o mai făcea. Lumea folosea mai departe petrolul ca pe apă, consuma apa de parcă Acviferul Ogallala avea să dureze la nesfârşit, continua să planteze, să polueze şi să populeze. Mă gândisem deja la viitor şi ştiam cum avea să fie. Încă o fundătură. Încă o serie de furtuni de nisip ca în catastrofa ecologică din anii treizeci. Pământul cultivat până la distrugere, puţurile petroliere şi de apă potabilă secate, Bisbee, Clovis şi Tucumcari devenite oraşe-fantomă. Încă un Mare Deşert American, cu doar câţiva indieni rămaşi în el, aşteptând în cazinourile lor clienţi care nu aveau să vină. Şi eu, locuind în Portales şi având o slujbă de patruzeci de ore pe săptămână.

Am mers înapoi pe unde venisem. N-am mai dat peste alte fundături, nici peste alte lucruri care meritau văzute, iar pe la 10.15 eram înapoi la Hotel Portales. Mă aşteptau numai douăzeci şi patru de ore de învins, iar mormântul lui Billy the Kid mi se părea tot mai interesant cu fiecare minut care trecea.

În parcarea hotelului oprise un autobuz pentru turişti. TURURI NON-STOP, scria pe el cu roşu şi gri. Urca în el un şir lung de oameni. O tânără stătea la uşă şi le bifa numele pe o

listă prinsă de o mapă. Era drăguţă, cu păr blond scurt şi un chip plăcut. Purta un tricou albastru-deschis şi o fustă de dril scurtă.

Un cuplu mai în vârstă, în bermude şi tricouri cu Disney World, urca agale scările autobuzului, încetinind ritmul cozii.

— Bună, am salutat-o pe ghidă. Ce se întâmplă?

Ridică ochii spre mine, se fâstâci, iar cuplul de bătrânei îngheţă la jumătatea scărilor. Ghida se uită la listă, apoi la mine, renunţă la privirea speriată, dar se făcu roşie în obraji ca literele de pe autobuz.

— Facem un tur al obiectivelor turistice locale, îmi explică.

Gesticula spre următoarea persoană aflată la rând, un grăsan în cămaşă hawaiiană, iar perechea de bătrânei intră în autobuz.

— Nu ştiam că există aşa ceva, am zis. Obiective turistice locale.

Grasul se holba la mine.

— Numele? îl întrebă ghida.

— Giles S. Paul, răspunse el, tot cu ochii la mine.

Fata îi făcu semn să urce.

— Numele? am repetat, iar ea se fâstâci din nou. Cum te cheamă? Probabil scrie pe listă, în caz că ai uitat.

Zâmbi.

— Tonia Randall.

— Bine, Tonia, unde duce turul ăsta?

— Mergem la fermă.

— La fermă?

— Acolo unde a crescut el, îmi răspunse şi iar se făcu roşie ca focul în obraji. Arătă spre persoana următoare din rând. De unde a plecat.

De unde a plecat cine şi să facă ce? am vrut s-o întreb, dar ea avea treabă cu un individ înalt, care se mişca la fel de ţeapăn ca bătrâneii şi, oricum, era clar că toţi cei din rând ştiau despre cine vorbeşte. De-abia aşteptau să urce, iar părinţii tineri de la capătul cozii îi arătau întruna fetiţei lor diverse lucruri cu degetul: tribunalul, firma Hotelului Portales, un copac mare de pe partea opusă a străzii.

— E privat? Turul vostru. Poate plăti oricine să ia parte la el?

Ce naiba făceam? Fusesem odată într-un tur la Black Hills,

când aveam slujba asta numai de o lună şi încă mă interesau obiectivele turistice. A fost mai deprimant decât să mă gândesc la viitor. Să mă uit la geamuri albăstrii, în timp ce ghidul debita poveşti învăţate pe de rost şi glume nesărate. Am coborât din autobuz ca să vedem mormântul lui Wild Bill Hickok cinci minute şi ne-am întors. Am ascultat urletele pruncilor şi cicălelile nevestelor. Nu voiam să merg şi în turul ăsta.

Dar mă izbi un val de dezamăgire că n-o voi mai vedea pe Tonia, când ea îmi zise îmbujorată:

— Nu, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, i-am zis, pentru că nu voiam să-mi afle dezamăgirea. Întrebam şi eu. Vă doresc distracţie plăcută, am adăugat şi am pornit spre intrarea hotelului.

— Stai, mă strigă ea, lăsând cuplul tânăr cu fetiţa să aştepte şi venind la mine. Locuieşti în Portales?

— Nu, i-am răspuns, dându-mi seama că mă hotărâsem să nu accept slujba lui Cross. Sunt doar în trecere. Am venit să mă întâlnesc cu cineva. Am ajuns mai devreme şi n-am ce face. Ţi s-a întâmplat vreodată?

Zâmbi de parcă i-aş fi spus o glumă.

— Deci nu cunoşti pe nimeni aici?

— Nu.

— Dar pe persoana cu care trebuie să te întâlneşti?

Am negat scuturând din cap, întrebându-mă ce legătură avea turul cu asta. Fata îşi consultă iar lista.

— E păcat să nu vezi locurile, îmi zise, iar dacă eşti doar în trecere… Aşteaptă puţin.

Se întoarse la autobuz, urcă şi-i spuse ceva şoferului. Se consultară câteva minute, apoi apăru pe trepte. Tinerii cu fetiţa veniră la ea. Le verifică repede numele şi le făcu semn să urce, apoi reveni la mine.

— Autobuzul este plin. Te deranjează dacă stai în picioare?

Prunci plângând, camere video, *plus* niciun loc liber, ca să văd ferma de unde a pornit o persoană de care probabil n-am auzit niciodată. Măcar de Billy the Kid auzisem, iar dacă mergeam cu maşina la Fort Sumner, stăteam să-i văd mormântul cât voiam.

— Nu, am spus, nu mă deranjează. Mi-am scos portofelul, înainte să mergem mai departe, poate-i mai bine să întreb cât costă turul.

— Nimic. Pentru că toate locurile sunt deja ocupate.

— Perfect, am zis. Aş vrea să vin.

Zâmbi şi mă îndemnă să urc. Pe dinăuntru, vehiculul arăta mai degrabă ca un autobuz de oraş, nu turistic. Locurile din faţă şi din spate erau aliniate la perete şi aveai curele de care să te prinzi. Era şi o coardă de care să tragi pentru oprire, lucru util, dacă drumul avea să se dovedească la fel de plicticos ca turul Wild Bill Hickok. Am apucat o curea din partea din faţă a autobuzului.

Era plin de oameni de toate vârstele. Un bărbat cărunt, mai bătrân decât perechea cu tricouri Disney World, persoane între două vârste, adolescenţi, copii mici. Am numărat cel puţin cinci sub patru ani. M-am întrebat dacă e cazul să trag de coardă şi să cobor imediat.

Tonia făcu numărătoarea şi înclină aprobator din cap către şofer. Uşa se închise cu un fâsâit, iar vehiculul ieşi greoi din parcare şi înainta leneş printre copacii şi şirul de case identice din vecinătate. Bătrâneii cu tricouri Disney Land stăteau pe locurile din faţă. Se înghesuiră să-mi facă loc. Am arătat spre Tonia, dar ea îmi semnaliza, la rândul ei, să mă aşez.

Lăsă jos mapa şi se ţinu de bara de lângă locul şoferului.

— Prima oprire a turului nostru de astăzi, rosti ea, va fi casa. Acolo s-a desfăşurat cea mai mare parte a activităţii sale.

M-am întrebat dacă aveam să termin turul fără să aflu despre cine e vorba. Când Tonia spusese „ferma”, crezusem că e vorba de o figură celebră din Vestul Sălbatic, dar casele fuseseră construite în anii 1930-1940.

— S-a mutat în ea cu soţia lui, Blanche, la scurtă vreme după ce s-au căsătorit.

Autobuzul reduse viteza şi se opri lângă o casă albă cu prispă, aşezată pe colţ.

— A locuit aici din 1947 până în – se opri şi întoarse capul spre mine – prezent. Acesta e locul în care a scris *Nava Seetee* şi *Soarele negru* şi tot aici i-a venit ideea ingineriei genetice.

Deci era scriitor, asta mai reducea aria presupunerilor mele, însă niciunul dintre titlurile pomenite de Tonia nu-mi suna cunoscut. Totuşi, omul avea un renume suficient ca să umple un autobuz cu turişti, deci trebuie să se fi făcut filme pornind de la cărţile scrise de el. Tom Clancy? Stephen King? Mă aşteptasem ca amândoi să aibă case mult mai luxoase.

— Ferestrele din faţă sunt de la camera de zi, spuse Tonia. De aici nu se vede biroul lui. E în partea de sud. Acolo îşi ţine Premiul Grand Master Nebula, exact deasupra locului în care lucrează.

Nici asta nu m-a luminat, dar toată lumea se arătă foarte impresionată, iar tinerii cu fetiţa se ridicară de pe scaune ca să mijească ochii prin geamurile albăstrii.

— Cele două ferestre din spate sunt de la bucătărie, unde a citit ziarul şi s-a uitat la televizor înainte de a pleca la serviciu. A folosit o maşină de scris, apoi, în ultimii ani, un computer. În acest sfârşit de săptămână nu e acasă. A plecat din oraş la o convenţie science-fiction.

Lucru bun, probabil. M-am întrebat ce părere are omul respectiv, indiferent cine e, de tururile astea cu autobuzul parcat în faţa casei lui. Autor de science-fiction. Isaac Asimov, poate.

Şoferul ambreie şi depărta vehiculul de bordură.

— Când vom trece prin faţa casei, ne explică Tonia, veţi vedea fotoliul pe care stătea când citea.

Şoferul schimbă viteza şi autobuzul şerpui pe alte străzi învecinate.

— Jack Williamson a lucrat la *Portales News-Tribune* din 1947 până în 1948. Ulterior, după publicarea romanului *Mai întuneric decât crezi,* a renunţat la jurnalism ca să aibă timp de scris, continuă Tonia, apoi se opri şi-mi aruncă o privire.

Dacă se aştepta să fiu la fel de impresionat ca restul lumii, se înşela. În ultimii cinci ani, citisem o grămadă de cărţi în nenumărate camere de motel fără aer condiţionat, dar numele Jack Williamson nu-mi spunea nimic.

— Din 1960 până în 1977, Jack Williamson a fost profesor la Universitatea Eastern New Mexico, la care ajungem acum.

Autobuzul opri în parcarea universităţii şi toată lumea privi curioasă pe fereastră, deşi campusul arăta ca orice campus: prea multă cărămidă şi sticlă, prea puţini copaci şi aspersoare care udau iarba maronie.

— Acesta este Campusul Union, zise Tonia, arătând cu degetul. Autobuzul făcu un circuit încet în parcare. Iar acesta este Auditoriul „Becky Sharp”, unde se ţine în fiecare primăvară cursul în onoarea lui. Anul acesta va avea loc în săptămâna care începe cu doisprezece aprilie.

M-am mirat cât de prost organizat era turul. Reuşiseră să rateze nu numai eroul, ci şi săptămâna anuală desfăşurată în onoarea lui.

— Acolo e clădirea în care predă science-fiction cu Patrice Caldwell, spuse Tonia şi iar arătă cu degetul, iar acolo este, desigur, Biblioteca de Aur, care adăposteşte colecţia Williamson, a operelor şi premiilor primite de el.

Toată lumea dădu apreciativ din cap.

Am crezut că şoferul va deschide uşile şi oamenii se vor înghesui să admire biblioteca, dar vehiculul nostru prinse viteză şi porni spre ieşirea din oraş.

— Nu vizităm biblioteca? am întrebat.

Tonia clătină din cap în semn de negaţie.

— Nu în turul acesta. Acum colecţia este încă foarte mică.

Autobuzul porni cu viteză mai mare spre vest, apoi spre sud, pe o şosea cu două benzi, AUTOSTRADA 18 NEW MEXICO, scria pe un indicator.

— Pe geam vedeţi *Llano Estacada* sau Câmpiile Palisade. Au fost numite aşa, ne spune Jack Williamson în autobiografia lui, *Copilul întrebărilor,* după ţăruşii bătuţi de Coronado ca să-şi marcheze drumul pe câmpie. Familia lui Jack Williamson a venit aici într-o căruţă cu coviltir în 1915 şi s-a mutat într-o gospodărie de pe dunele de nisip. Acolo, Jack se ocupa de treburile fermei, aducea apă, aduna lemne de foc şi citea *Comoara din insulă* şi *David Copperfield.*

Măcar de cărţile acelea auzisem. Iar Jack trebuia să aibă cel puţin şaptezeci şi nouă de ani.

— Ferma era foarte săracă, cu sol nefertil, iar apă nu avea aproape deloc. După trei ani, familia a fost obligată să se mute la mai multe ferme în arendă, ca s-o scoată la capăt. În acest timp, Jack s-a dus la şcoală la Richland şi Center, unde a cunoscut-o pe Blanche Slaten, viitoarea lui soţie. Aveţi întrebări?

Era mai plictisitor decât turul la Deadwood, dar se ridicară câteva mâini, iar Tonia merse pe interval ca să le răspundă, aplecându-se spre scaunele celor care puseseră întrebări şi arătând cu degetul pe geamul albăstrui. Cuplul în vârstă plecă să vorbească cu grăsanul. Se ţineau de curelele de deasupra scaunului său şi gesticulau agitaţi.

Am privit afară. Spaniolii ar fi trebuit să-i spună locului

Llano Flatto. Cât vedeai cu ochii, nu se zărea nicio moviliţă sau adâncitură.

Toată lumea, inclusiv copiii, se uita pe fereastră, deşi nu prea aveai ce admira. Un câmp arat de ţărână roşie, două-trei vaci plictisite, rânduri verzi de muguri care probabil erau arahide, apoi alt câmp arat. Până la urmă, tot aveam să văd praful.

Tonia se întoarse în faţă şi se aşeză lângă mine.

— Ţi-a plăcut turul până acum?

N-am ştiut cum să-i răspund frumos.

— Cât de departe e ferma? am întrebat-o.

— La treizeci şi doi de kilometri. A fost cândva un oraş numit Pep, dar acum a rămas doar ferma… Se opri şi mă întrebă: Cum te cheamă? Nu mi-ai spus.

— Carter Stewart.

— Serios? Tonia zâmbea la orice lucru. Te-au botezat după Carter Leigh din *Non-stop până pe Marte?*

Nu ştiam despre ce vorbeşte. Una dintre cărţile lui Jack Williamson, probabil.

— Nu ştiu. Poate.

— Pe mine m-au botezat după Tonia Andros din *Staţia stelei moarte.* Iar pe şofer, după Giles Habibula.

Individul cel înalt ridică iar mâna.

— Mă întorc imediat, îmi spuse Tonia şi plecă pe interval.

Şi pe grăsan tot Giles îl chema. Nu era chiar un nume obişnuit, iar pe lista Toniei văzusem scris „Lethonee”, care tot dintr-o carte trebuie să fi fost luat. Dar cum se putea ca o persoană de care eu nu auzisem niciodată să fie atât de cunoscută, încât să fie botezaţi alţii după personajele inventate de ea?

Probabil că e un club de fani, în genul celor care pleacă în pelerinaj la Graceland şi-şi botează copiii Paul sau Ringo. Totuşi, nu păreau să fie fani. Ar fi trebuit să poarte tricouri cu Jack Williamson şi urechi ca Spock, nu tricouri cu Disney Land. Cei doi bătrânei se întoarseră şi se aşezară lângă mine. Zâmbiră şi se uitară din nou pe fereastră.

Cu toate acestea, oamenii din autobuz nu păreau nici a juca un rol. Alţi fani pe care-i întâlnisem adoptaseră o atitudine defensivă, de parc-ar fi spus: „Ştiu, mă crezi nebun că-mi plac chestiile astea, şi poate că sunt”, şi pe urmă insistau să explice

cum au ajuns să fie fani şi de ce ar trebui să fii şi tu unul. Cei din jurul meu, inclusiv Tonia, nu făceau aşa, ci se purtau ca şi cum a veni aici era cel mai normal lucru din lume. Iar dacă erau fani science-fiction, de ce nu plecau într-un tur la ferma lui Isaac Asimov? Sau a lui William Shatner?

Tonia se întoarse şi rămase lângă mine, ţinându-se de o curea.

— Spuneai că ai venit la Portales să te întâlneşti cu cineva?

— Da. Trebuie să-mi ofere o slujbă.

— În Portales? întrebă ea, părând încântată. Şi o s-o accepţi?

Luasem deja o hotărâre pe strada aceea înfundată, dar i-am răspuns altceva:

— Nu ştiu. Nu cred. E o slujbă de birou, cu stat de plată constant, n-ar mai trebui să merg atât cu maşina, ca acum.

M-am pomenit că-i povestesc despre Hammond, despre lucrurile pe care voiam să le inventez şi despre teama mea că slujba cea nouă avea să fie un drum închis.

— „Nu aveam niciun viitor”, rosti ea. Jack Williamson a spus asta la Cursul Williamson din acest an. „Nu aveam niciun viitor. Eram un copil sărac, în toiul Marii Crize, fără educaţie, fără bani şi fără perspectivă.”

— La mine nu de criză e vorba, dar ştiu foarte bine cum se simţea el. Dacă nu accept slujba lui Cross, s-ar putea să n-am niciun viitor. Iar dacă o accept… Am ridicat din umeri. Orice fac, tot nu ajung nicăieri.

— O, dar să ai ocazia să trăieşti în acelaşi oraş cu Jack Williamson, se extazie Tonia, să te întâlneşti cu el întâmplător la supermarket, poate chiar să mergi la un curs al lui!

— Poate ar trebui să accepţi *tu* oferta lui Cross, i-am spus.

— Nu pot. Se făcu din nou roşie în obraji. Am deja o slujbă. Se îndreptă de spate şi se adresă grupului: Vom ajunge curând la drumul care coteşte spre fermă. Jack Williamson a trăit acolo cu familia până la al Doilea Război Mondial, când s-a înrolat, şi după aceea până când s-a însurat cu Blanche.

Autobuzul încetini mult şi coti pe un drum neasfaltat, mai îngust decât el, care trecea printre două pajişti îngrădite.

— Ferma a fost cândva o gospodărie pe un teren dat în proprietate prin lege, explică Tonia, şi toată lumea murmură admirativ şi se uită la praful mai gros şi la două pâlcuri de yucca. Aici locuia când a citit primul său număr din *Amazing*

Stories Quarterly şi când şi-a trimis prima povestire la *Amazing.* E vorba de *Omul de metal,* pe care, aşa cum vă amintiţi de ieri, l-a văzut în vitrina drogheriei.

— O văd! strigă individul înalt, aplecându-se în faţă peste scaunul şoferului. O văd!

Toţi îşi lungiră gâturile înainte, încercând s-o zărească şi ei, iar autobuzul opri în faţa unor acareturi.

Şoferul deschise uşile, care scoaseră fâsâitul obişnuit. Oamenii coborâră în şir indian şi se opriră pe drumul brăzdat şi plin de praf, privind emoţionaţi la şoproanele nevopsite şi la troaca de apă. O junincă neagră ridică ochii nepăsători, pe urmă îşi reluă rumegatul lângă un şopron.

Tonia îi adună pe turişti pe drum cu ajutorul listei.

— Acolo e ferma, le spuse, arătând cu degetul la o căsuţă verde, cu o curte îngrădită şi o salcie. Jack Williamson a locuit acolo cu părinţii, fratele lui, Jim, şi surorile sale, Jo şi Katie. Acesta e locul în care a scris, la masa din bucătărie, *Fata de pe Marte* şi *Legiunea spaţială.* Unchiul său îi dăduse o maşină de scris Remington, model stil coş, cu o bandă violetă cam ştearsă, iar el îşi bătea povestirile la ea după ce se culca toată familia. Fratele lui – se opri şi se uită la mine – e acum proprietarul fermei. El şi soţia lui sunt în Arizona în acest weekend.

Uimitor. Reuşiseră să-i rateze pe toţi, dar nu părea să-i deranjeze. Atunci mi-am dat seama ce anume era neobişnuit la acest tur. Nimeni nu se plângea.

În turul Wild Bill Hickok, turiştii nu făcuseră altceva. Jumătate dintre ei nu ştiau cine era respectivul, iar jumătate se plânseseră că e prea scump, prea cald, prea departe, geamurile autobuzului nu se deschideau, magazinul de cadouri nu avea Coca-Cola. Dacă ghidul lor ar fi anunţat că muzeul statuilor de ceară este închis, s-ar fi trezit cu o răzmeriţă.

— I-a fost greu să scrie în mijlocul familiei, continuă Tonia, depărtându-ne de casă spre o păşune. Era întrerupt frecvent şi se făcea mult zgomot în jurul lui, aşa că, în 1934, şi-a construit o baracă separată. Atenţie, ne avertiză ea, ocolind o tufă de pelin. Sunt şerpi cu clopoţei pe aici câteodată.

Nici asta nu sperie pe nimeni. Turiştii merseră după ghidă străbătând un câmp cu iarbă uscată şi ţepoasă şi se strânseră în jurul unei colibe cenuşii dărăpănate.

— Aceasta e baraca în care a scris, ne informă Tonia.

Eu nu i-aş fi zis baracă. Nici colibă nu merita să i se spună. Când o văzusem iniţial, când oprise autobuzul, crezusem că-i un acaret abandonat. Patru pereţi din stinghii de lemn gri, pe jumătate prăbuşiţi, un raft strâmb, tot gri, şi nişte conserve ruginite. Când Tonia începu să vorbească, o pisică sări jos din locul în care dormise, sub ce mai rămăsese din acoperiş, şi ţâşni iute ca glonţul peste câmp.

— Avea un birou, dosare, rafturi pentru cărţi şi, mai târziu, un dormitor separat, zise Tonia.

Cocioaba nu părea destul de încăpătoare pentru o maşină de scris, cu atât mai puţin pentru un pat, dar era clar că pe ea veniseră s-o vadă toţi oamenii aceştia. Stăteau cuprinşi de veneraţie în iarba înţepătoare, de parcă era Monumentul lui Washington sau ceva asemănător, şi admirau scândurile putrede şi conservele mâncate de rugină fără să scoată o vorbă.

— Şi-a instalat curent, spuse Tonia, de la o mică moară de vânt, şi o baie. Tot mai era întrerupt uneori, de şerpii cu clopoţei, şi o dată de un sconcs care şi-a meşterit vizuina sub baracă. Aici a scris *Staţia stelei moarte* şi *Fata de pe meteor,* prima sa povestire despre călătoria în timp. „Dacă ar fi destul de puternic câmpul”, spunea el în povestirea aceea, „am putea aduce prin spaţiu-timp obiecte, în loc de simple imagini vizuale.”

Toţi râseră dintr-un motiv necunoscut mie, pe urmă îşi luară din nou mina reverenţioasă. Tonia veni la mine.

— Ei, ce părere ai? mă întrebă zâmbind.

— Povesteşte-mi cum a văzut *Omul de metal* în drogherie.

— O, am uitat că n-ai fost cu noi acolo. Jack Williamson şi-a trimis prima povestire la *Amazing Stories* în 1928 şi n-a primit niciun răspuns de la editori. În toamna aceluiaşi an, când făcea cumpărături la băcănie, s-a uitat în vitrina unei drogherii şi a văzut o revistă cu o copertă care parcă ar fi conţinut şi povestirea lui, iar când a intrat în drogherie a fost atât de emoţionat să-şi vadă textul tipărit, încât a cumpărat toate trei exemplarele şi a uitat acolo cumpărăturile făcute la băcănie.

— Deci atunci avea perspective?

Tonia mi se adresă cu seriozitate:

— A spus: „Nu aveam niciun viitor. Pe urmă m-am uitat în vitrina drogheriei şi am văzut *Amazing Stories,* a lui Hugo Gernsback, şi el mi-a dat un viitor.”

— Aş vrea să-mi dea şi mie cineva un viitor.

— „Nimeni nu cunoaşte viitorul, poate doar să arate în direcţia lui.” Tot Williamson a spus şi asta.

Se întoarse la colibă şi se adresă grupului:

— A scris *Non-stop spre Marte,* povestirea mea preferată, în această baracă şi chiar aici a propus colonizarea planetei Marte şi… – făcu o pauză, dar de data asta bărbatul cel înalt îi atrase privirea – i-a venit ideea androizilor.

Oamenii continuară să studieze baraca. Se plimbară în jurul ei de două sau de trei ori, arătând spre scândurile căzute şi conservele de tinichea, dându-se înapoi ca să le vadă mai bine, apoi făcând încă un tur. Niciunul nu părea grăbit să plece. Turul Deadwood, la Cimitirul Mount Moriah, durase zece minute cu totul, un copil se smiorcăise întruna, „Când plecăm odată?”, dar grupul de acum se purta de parcă ar fi rămas acolo toată ziua. Unul scoase un carneţel şi începu să noteze. Tinerii îşi duseră fetiţa la juninca pe care o mângâiară toţi trei cu grijă.

După o vreme, Tonia şi şoferul împărţiră pungi de hârtie şi toţi se aşezară pe pajişte şi mâncară, uitând de şerpii cu clopoţei. Sandviciuri stătute, fursecuri la cutie, doze de Coca-Cola calde, dar nimeni nu protestă. Şi nici nu lăsă gunoi în urmă.

Adunară cu atenţie resturile în pungi şi apoi mai dădură ocol colibei, uitându-se prin ferestrele fără geam şi speriind încă vreo două pisici sau pur şi simplu stând şi contemplând. Două persoane merseră la gard şi se uitară cu jind peste el, la clădirea fermei.

— Mare păcat că nu-i nimeni aici care să le arate casa, am spus. De obicei, oamenii nu pleacă de la fermă fără să lase pe cineva care să le îngrijească animalele. Oare n-o fi cineva acasă? Oricine ar fi, probabil că v-ar face turul casei.

— De fermă se îngrijeşte Betty, nepoata lui Jack, mă lămuri Tonia imediat. Astăzi a fost nevoită să plece la Clovis, ca să cumpere o piesă pentru pompa de apă. Nu se întoarce decât la patru. Se ridică şi se scutură de firele de iarbă uscată şi praf de pe fustă. În regulă, toată lumea. E vremea să plecăm.

Se auzi un murmur de nemulţumire şi un copil întrebă: „Chiar trebuie să plecăm deja?”, dar oamenii luară toţi pungile cu resturile de la prânz şi dozele de cola şi porniră spre

autobuz. Tonia le bifă sârguincioasă numele pe listă când se urcară, de parcă s-ar fi temut ca nu cumva unul dintre ei să dezerteze şi să se aciueze printre şerpii cu clopoţei.

— Carter Stewart, i-am venit eu în ajutor. Care-i următoarea oprire? Drogheria?

Tonia infirmă scuturând din cap.

— Am fost ieri acolo. Unde-i Underhill?

Porni iar să traverseze drumul, cu mine în spatele ei.

Tipul cel înalt stătea tăcut în faţa barăcii, privind camera goală. Nu făcea nicio mişcare, privea fix scândurile detaşate, iar când Tonia îi spuse „Underhill? Mă tem că trebuie să plecăm”, rămase pe loc câteva clipe lungi, ca şi cum voia să-şi întipărească bine în minte imaginea. Apoi se întoarse şi trecu ţeapăn pe lângă noi, spre autobuz.

Tonia făcu iar prezenţa, iar autobuzul încercui lent ferma, întoarse şi o luă înapoi pe drumul prăfuit. Nimeni nu rosti o vorbă, iar când am ajuns la şosea întoarseră toţi capetele ca să arunce o ultimă privire la fermă. Cei doi bătrâni se şterseră la ochi, iar unul dintre copii se ridică în picioare pe scaunul din spate şi flutură din mână a rămas-bun.

— Baraca pe care aţi văzut-o e locul în care a început totul, explică Tonia, cu un exemplar dintr-o revistă de mâna a doua şi multă, multă imaginaţie.

Povesti cum Jack Williamson devenise meteorolog şi profesor universitar, dar şi scriitor de science-fiction, călătorise în Italia şi Mexic, văzuse Marele Zid Chinezesc, lucruri pe care i-ar fi fost imposibil să şi le imagineze stând singur cuc în baraca aceea dărăpănată şi bătând la o maşină de scris cu bandă ştearsă.

O ascultam numai cu o ureche. Mă gândeam la individul înalt, Underhill, şi încercam să-mi dau seama ce anume nu era în regulă cu el. Nu înţepeneala – şi eu fusesem cel puţin la fel de ţeapăn după o zi întreagă de condus. Altceva nu se potrivea. Mi-am amintit cum stătuse acolo şi se holbase la baracă, de parcă încerca să ia imaginea cu el.

Probabil şi-a uitat aparatul foto acasă, mi-am zis, şi atunci mi-am dat seama ce mă deranja. Nimeni nu avea aparate de fotografiat. Toţi turiştii au. În turul Wild Bill Hickok, nu venise unul, nici măcar copiii, fără el. Şi fără camere video. Un tip stătuse cu camera lipită de obraz toată vremea şi nu văzuse

nimic. Îşi petrecuseră turul luând instantanee cu piatra de mormânt a lui Wild Bill, cu exponatele din muzeul statuilor de ceară, deşi erau afişe care interziceau fotografiatul, se fotografiau unii pe alţii în faţa cârciumii, a cimitirului, a autobuzului. Apoi cumpăraseră diapozitive şi cărţi poştale din magazinul de suveniruri, în caz că nu le-ar fi ieşit fotografiile.

Fără aparate foto. Fără magazin de suvenire. Fără gunoi, fără încălcarea ilegală a proprietăţii, fără smiorcăieli. Ce fel de tur e ăsta? m-am întrebat.

— A prezis „o nouă Eră de Aur, cu oraşe frumoase, cu legi şi maşinării noi”, spunea Tonia, „cu abilităţi umane la care nici nu visăm, cu o civilizaţie care a învins materia şi natura, distanţele şi timpul, boala şi moartea”.

Îşi imaginase acelaşi viitor ca mine. Oare încercase să-şi vândă ideile fermierilor? Întrebarea îmi aminti iar de slujbă, la care evitasem să mă gândesc aproape toată ziua.

Tonia veni şi se aşeză vizavi de mine, sprijinită de bara din mijloc.

— „Un copil sărac de la ţară, cu foarte puţină educaţie, nemulţumit de mediul în care trăieşte, tânjind după altceva.” Aşa se descria Jack Williamson în 1928. Se uită la mine. N-ai de gând să accepţi slujba aceea, nu?

— Nu cred, i-am răspuns. Nu ştiu.

Se uită pe fereastră, la câmp şi la vite, cu o expresie dezamăgită.

— Când s-a mutat aici, locul era acoperit de pelin, îl stăpâneau seceta şi praful. Nu-şi putea imagina ce avea să se întâmple, aşa cum nici voi nu puteţi să vă imaginaţi acum.

— Iar răspunsul l-a găsit în vitrina unei drogherii?

— Răspunsul se afla în el însuşi. Tonia se ridică şi se adresă grupului: Vom ajunge la Portales într-un minut. În 1928, Jack Williamson a scris: „Ştiinţa este poarta spre viitor, cheia de aur. Ea merge în faţă şi luminează calea. Iar când ştiinţa vede lucrurile transformate în realitate în mintea autorului, le transformă în realitate cu adevărat.”

Turiştii aplaudară, iar autobuzul opri în parcarea Hotelului Portales. Am aşteptat ca lumea să se înghesuie să coboare, dar nu se mişcă nimeni.

— Noi nu stăm aici, îmi explică Tonia.

— O, am zis, ridicându-mă în picioare. Nu trebuia să mă

aduceţi până la uşă. Aţi fi putut să mă lăsaţi acolo unde staţi voi, iar eu m-aş fi întors până aici pe jos.

— Nu-i nicio problemă, îmi zâmbi Tonia.

— Ei! am exclamat, fără niciun chef să-mi iau la revedere. Mulţumesc pentru un tur cu adevărat interesant. Pot să te invit la cină? Să-ţi mulţumesc că mi-ai dat voie să vin şi eu?

— Nu pot. Trebuie să-i cazez pe toţi şi să mă ocup de ei.

— Da… Păi…

Giles, şoferul, deschise uşa care pufăi ca de obicei.

— Mulţumesc, am spus. Am salutat din cap cuplul de bătrânei. Mulţumesc că m-aţi lăsat să stau jos lângă voi.

Am coborât.

— De ce nu vii cu noi şi mâine? Mergem să vedem Numărul 5 516.

Numărul 5 516 îmi suna a drum local şi era, probabil, cel pe care Jack Williamson mersese pe jos la şcoală sau aşa ceva, un drum pe lângă un câmp cu arahide, plin de praf, la care grupul va privi lung, cu veneraţie, şi nu va face fotografii.

— Am o întâlnire mâine, am răspuns şi mi-am dat seama că nu voiam să-mi iau rămas-bun de la ea. Data viitoare. Când faceţi următorul tur?

— Credeam că eşti doar în trecere.

— Aşa cum ai spus, în oraş locuiesc multe persoane drăguţe. Organizezi multe tururi aici?

— Numai din când în când, îmi răspunse şi se făcu roşie ca racul.

Am urmărit autobuzul ieşind din parcare şi luând-o în jos pe stradă. M-am uitat la ceas: 4.45. Mai era cel puţin o oră până când puteam justifica mersul la cină. Şi cel puţin cinci ore până când puteam justifica mersul la culcare. Am intrat în hotel şi m-am răzgândit, m-am întors la maşină şi m-am dus să văd unde e biroul lui Cross, ca să nu mă rătăcesc a doua zi dimineaţă, în caz că era greu de găsit.

Nu era. Am dat de el la marginea de sud a oraşului, pe Autostrada 70, puţin mai jos de Motelul Super 8. Autobuzul nu era în parcarea motelului, nici la Hillcrest, nici la Motelul Sands. Probabil poposiseră la Roswell sau Tucumcari peste noapte. M-am uitat iar la ceas. Era 5.05.

Am condus înapoi în oraş, căutând un loc în care să mănânc. McDonald's, Taco Bell, Burger King. Nu e nimic rău cu

mâncarea de la fast-food, numai că se face prea repede. Eu voiam un loc unde aşteptai o jumătate de oră ca să primeşti meniul şi încă douăzeci de minute ca să ţi se ia comanda.

Până la urmă m-am dus la Pizza Hut (pizza la tigaie, gata în mai puţin de cinci minute sau primeşti banii înapoi.)

— Se organizează multe tururi pentru turişti aici? am întrebat-o pe chelneriţă.

— În Portales? Glumeşti. Dacă n-ai observat, Portales e pe drumul spre nicăieri. Vrei o cutie pentru restul de pizza?

Cutia era o idee bună. A avut nevoie de zece minute ca s-o aducă, aşa că s-a făcut aproape şase când am plecat. Mai rămâneau doar patru ore de omorât. Am făcut plinul la Allsup’s şi am cumpărat şase doze de coca-cola. Lângă reviste era un stativ cu cărţi broşate.

— Aveţi vreo carte de Jack Williamson? l-am întrebat pe puştiul de la casă.

— De cine?

Am răsucit încet stativul. John Grisham. Danielle Steel. Ultimul efort de două mii de pagini al lui Stephen King. Niciun Jack Williamson.

— E vreo librărie în oraş?

— Hă?

Nu auzise de aşa ceva.

— Un loc unde se cumpără cărţi.

— Alco are cărţi, cred, îmi zise puştiul, dar închide la cinci.

— Dar vreo drogherie aveţi? m-am interesat, cu gândul la exemplarul din *Amazing Stories.*

Aceeaşi expresie tâmpă drept răspuns. Am renunţat, am plătit benzina şi coca-cola şi am pornit spre maşină.

— Vrei să zici drogherie cu aspirină şi alte astea? întrebă puştiul. Van Winkle’s.

— La ce oră se închide? am întrebat şi am primit indicaţii cum să ajung acolo.

Van Winkle’s era o băcănie. Avea două rafturi „cu aspirină şi alte astea” şi o jumătate de raft cu cărţi. Iar Grisham. *Jurassic Park.* Tom Clancy. Şi *Legiunea timpului,* de Jack Williamson. Ultima carte părea să zacă acolo de ceva vreme. Avea o copertă ştearsă, în stilul anilor cincizeci, şi colţurile îndoite.

Am dus-o la casă.

— Cum e să locuiască un scriitor renumit în oraş? am

întrebat-o pe vânzătoarea între două vârste.

Ea luă cartea.

— Tipul care a scris asta locuieşte în Portales? se miră ea. Serios?

Aşa s-a făcut 6.22. Dar acum măcar aveam ceva de citit. M-am întors la Hotel Portales, am urcat în cameră, am deschis o doză de cola şi toate ferestrele şi m-am aşezat să citesc *Legiunea Timpului,* în care era vorba despre o fată care se întorsese în timp ca să-i povestească eroului principal despre viitor.

„Se spune că viitorul e la fel de real ca trecutul”, scria în carte, iar fata putea călători între viitor şi trecut la fel de uşor ca turiştii care făcuseră turul pe Autostrada 18 spre New Mexico.

Am închis cartea şi m-am gândit la tur. Nimeni nu avusese aparat foto şi nu se temuse de şerpii cu clopoţei. Şi se uitară la *Llano Flatto* ca şi când nu mai văzuseră un lan sau o vacă până atunci. Şi ştiau toţi cine e Jack Williamson, spre deosebire de puştiul de la Allsup’s sau de vânzătoarea de la Van Winkle’s. Toţi erau dornici să petreacă două zile admirând barăci abandonate şi drumuri prăfuite, nu, stai, *trei* zile. Tonia spusese că fuseseră la drogherie cu o zi înainte.

Mi-a venit o idee. Am deschis sertarul noptierei, căutând o carte de telefon. N-am găsit. Am coborât în hol şi am cerut una. Doamna cu păr albastru de la recepţie mi-a dat una mare cât romanul *Legiunea timpului* şi am răsfoit-o până când am dat de Paginile Galbene.

Am găsit Thrifty Drug, un lanţ de drogherii, şi încă vreo două care, după denumire, păreau locale, dar nu erau în centru.

— Unde e B. and J. Drugs? am întrebat. Aproape de centru?

— La două străzi, îmi răspunse bătrâna.

— De când s-a înfiinţat?

— Păi, să vedem. Exista când Nora era mică, pentru că ştiu că am cumpărat medicamente când s-a îmbolnăvit de angină. Trebuie să fi avut şase ani, sau asta a fost când a făcut pojar? Nu, pojarul a fost în vara când s-a…

Va trebui să întreb la B. and J. Drugs.

— Mai am o întrebare, am spus şi am sperat că nu voi primi un răspuns ca anteriorul. La ce oră se deschide mâine

biblioteca universităţii?

Femeia îmi dădu o broşură. Biblioteca se deschidea la 8.00, iar Colecţia Williamson la 9.30. M-am dus înapoi în cameră şi am sunat la B. and J. Drugs. Era închis.

Se întuneca. Am tras draperiile peste ferestrele deschise şi am luat iar cartea. „Lumea e un coridor lung, iar timpul, un fel de lanternă purtată de-a lungul lui”, scria, iar peste câteva pagini: „Dacă timpul nostru ar fi o simplă extensie a universului, oare ziua de mâine ar fi la fel de reală ca aceea de ieri? Dacă s-ar putea face un salt înainte…”

Sau înapoi, mi-am zis. „Jack Williamson a locuit în această casă din 1947 până…”, spusese Tonia, făcuse o pauză şi continuase: „… în prezent”, iar eu crezusem că privirea piezişă fusese menită să-mi verifice reacţia la nume, dar dacă ea intenţionase să spună „din 1947 până în 1998”? Sau „până în 2015”?

Dacă din cauza asta lua mereu pauze când vorbea, pentru că trebuia să-şi amintească să spună „Jack Williamson *este”,* în loc de „Jack Williamson *a fost”, „scrie* majoritatea cărţilor”, în loc de *„a scris* majoritatea cărţilor”, pentru că trebuia să se gândească întruna în ce an era şi ce anume nu se întâmplase încă.

„Dacă ar fi destul de puternic câmpul,” spusese ea la fermă, „am putea aduce prin spaţiu-timp obiecte în loc de simple imagini vizuale.” Iar turiştii zâmbiseră cu toţii.

Dacă ei erau obiecte fizice? Dacă turul călătorise în timp, şi nu în spaţiu? Dar asta nu avea logică. Dacă ar fi putut călători în timp, ar fi venit într-un weekend când Jack Williamson ar fi fost acasă sau într-o zi din săptămână când se ţinea cursul Williamson.

Am citit mai departe, căutând explicaţii. Cartea vorbea despre mecanica cuantică şi probabilitate, despre faptul că, schimbând un lucru din trecut, afectai întregul viitor. Poate de aceea fuseseră turiştii nevoiţi să vină când Jack Williamson era plecat din oraş, ca nu cumva să influenţeze ceva şi să schimbe viitorul.

Sau poate că firma Tururi Non-stop era pur şi simplu incompetentă şi turiştii veniseră în sfârşitul de săptămână greşit. Şi nu aveau aparate foto pentru că le uitaseră toţi acasă. Şi erau turişti adevăraţi, *Legiunea timpului* era doar o carte

science-fiction, iar eu elaboram teorii trăsnite, ca să nu mă gândesc la Cross şi la slujba lui.

Dar, dacă erau turişti obişnuiţi, de ce au petrecut o zi holbându-se la o cocioabă dărăpănată, în mijloc de pustietate? Chiar dacă veneau din viitor, tot nu aveau motiv să călătorească în trecut ca să vadă un scriitor de science-fiction, când ar fi putut vedea preşedinţi sau staruri rock.

Dacă nu cumva trăiau într-un viitor în care toate lucrurile prezise de autor în povestirile lui se adeveriseră. Dacă în universul lor existau inginerie genetică, androizi şi nave spaţiale? Dacă terraformaseră planete, coborâseră pe Marte şi exploraseră galaxia? Asta l-ar face pe Jack Williamson strămoşul lor, întemeietorul civilizaţiei lor. Şi ei ar vrea să vină înapoi şi să vadă cum a început totul.

A doua zi, dimineaţa, mi-am lăsat lucrurile la Hotel Portales şi m-am dus la bibliotecă. Nu trebuia să eliberez camera decât la prânz şi voiam să aştept până ce mai aflam câteva lucruri înainte de a mă hotărî dacă să accept slujba sau nu. Pe drum, am trecut pe lângă B. and J. Drugs şi College Drug. Niciunul dintre cele două nu era deschis, iar după aspectul exterior nu mi-am dat seama cât de vechi erau.

Biblioteca s-a deschis la 8.00, iar sala în care se afla Colecţia Williamson la 9.30, ceea ce însemna că aveam să aştept până în ultima clipă. Am ajuns acolo la 9.15 şi m-am uitat prin vitrină la cărţi. Am văzut o placă de bronz pe perete şi o machetă mare cu planetele.

Colecţia, spusese Tonia, „nu e foarte mare în acest moment”. Totuşi, din câte vedeam eu, părea de-a dreptul impresionantă. Rânduri şi rânduri de cărţi, dulapuri cu dosare, cutii, fotografii.

Un tânăr în pantaloni kaki şi cu ochelari cu ramă subţire descuie uşa şi-mi dădu voie să intru.

— Pfuu! Stă cineva la uşă aşteptând să intre! Asta-i ceva nou, zise el, răspunzându-mi anticipat la prima întrebare.

Am rostit-o oricum:

— Vin mulţi vizitatori?

— Puţini. Nu atâţia câţi ar trebui să aibă un om care, practic, a inventat viitorul. Androizi, terraformare, antimaterie, pe toate şi le-a imaginat. Vom avea mai mulţi peste două săptămâni. Atunci e săptămâna Cursului Williamson. Vin destul

de mulţi în perioada aceea. Scriitorii care ţin cursuri trec sigur pe aici.

Tânărul aprinse luminile.

— Hai să-ţi arăt colecţia. O îmbogăţim tot timpul. Scoase o cutie lungă şi plată. Asta e banda desenată făcută de Jack, *Dincolo de Marte.* Iar aici ţinem manuscrisele originale. Deschise unul dintre dulapuri şi scoase un teanc de hârtii îngălbenite, bătute la maşină. L-ai cunoscut pe Jack?

— Nu, am răspuns, cu ochii la portretul în ulei al unui bărbat cărunt, cu figură alungită, plăcută. Ce fel de om este?

— O, e cel mai simpatic om pe care l-ai văzut vreodată. Greu de crezut că e unul dintre întemeietorii science-fictionului. Vine aici tot timpul. Un om grozav. Lucrează la o carte nouă, *Soarele negru.* În weekendul ăsta e plecat din oraş, altfel te-aş duce la el, să te prezint. E încântat să-şi cunoască fanii. Ai vrut să afli ceva anume despre el?

— Da. Mi-a spus cineva că a văzut revista care i-a publicat prima povestire într-o drogherie. Ce drogherie era aceea?

— Una din Canyon, Texas. El şi sora lui mergeau la şcoală acolo.

— Ştii cum se numeşte? Aş vrea să mă duc s-o văd.

— O, s-a închis de mulţi ani. Cred că au şi demolat-o.

„Am fost ieri acolo”, spusese Tonia, dar la care „ieri” se referea? Ziua în care Jack a văzut revista, a cumpărat toate trei exemplarele şi şi-a uitat cumpărăturile acolo? Şi ce purtau în ziua aceea? Rochii cu imprimeuri, costume la două rânduri şi pălării?

— Am numărul aici, îmi zise tânărul, scoţând o revistă degradată dintr-o folie de plastic; revista avea pe copertă imaginea ţipătoare a unui bărbat scos dintr-un crater de un cristal orbitor. Decembrie 1928. Păcat că nu mai există drogheria. Dar poţi să vezi baraca în care şi-a scris primele povestiri. E încă la ferma deţinută de fratele său. Ieşi din oraş pe la vest şi coteşti spre sud pe Autostrada 18. Roag-o pe Betty să ţi-o arate.

— Aţi avut vreodată un grup de turişti aici? l-am întrerupt.

— Un *grup* de turişti? repetă el, apoi probabil îşi zise că glumesc. Nu-i chiar atât de cunoscut.

Totuşi, m-am întrebat eu, când vizitaseră biblioteca turiştii veniţi cu Tururi Non-stop? Peste zece ani de acum înainte?

Peste o sută? Şi ce haine purtau în ziua aceea?

M-am uitat la ceas. Era 9.45.

— Trebuie să plec, am zis. Am o întâlnire.

Am dat să ies, apoi m-am întors.

— Persoana care mi-a pomenit de drogherie a spus ceva despre Numărul 5 516. E vreuna dintre cărţile lui?

— 5 516? Nu, e asteroidul care urmează să-i poarte numele. Cum ai auzit de el? Trebuia să fie o surpriză. Îi vor da placa gravată în săptămâna cursului Williamson.

— Un asteroid, am repetat.

Am dat iar să plec.

— Mulţumesc pentru vizită, spuse omul. Eşti în trecere prin oraş sau locuieşti aici?

— Locuiesc aici, am spus.

— Păi, atunci, mai treci pe la bibliotecă.

Am coborât scările şi am plecat spre maşină. Era 9.50. Timp destul să merg la Cross şi să-i spun că primesc slujba.

M-am dus în parcare. Nu era acolo niciun autobuz pentru grupuri de turişti, asta însemnând că Jack Williamson se întorsese de la convenţie. După întâlnirea cu Cross, aveam să merg la el acasă şi să mă prezint. „Ştiu ce ai simţit când ai văzut exemplarul din *Amazing Stories* în drogherie”, aveam să-i spun. „Şi pe mine mă interesează viitorul. Mi-a plăcut ce ai spus despre el, despre faptul că literatura science-fiction luminează calea, iar ştiinţa face din viitor o realitate.”

Am urcat în maşină şi am luat-o pe Autostrada 70. Un asteroid. Ar fi trebuit să merg cu turiştii. „Va fi distractiv”, îmi spusese Tonia. Sigur că aşa avea să fie.

Data viitoare, mi-am zis. Numai că vreau să văd puţin din terraformare. Vreau să merg pe Marte.

Am cotit spre sud pe Autostrada 70, spre biroul lui Cross. ROSWELL 92 MILE, scria pe un indicator.

— Mai veniţi, am spus, coborând geamul şi privind în sus. Mai veniţi!

AMENZI PENTRU PARCARE Şl ALTE CONTRAVENŢII

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu

„MULT ZGOMOT PENTRU NIMIC”

În lunea dinaintea venirii primăverii, la ora de literatură engleză, le-am spus elevilor mei că urma să-l studiem pe Shakespeare. De obicei, în Colorado vremea e mizerabilă în perioada aceasta a anului. Avem parte de toată zăpada care ar trebui să cadă în staţiunile de schi în decembrie, ne consumăm toate zilele cu zăpadă programate şi uite aşa ajungem să avem o săptămână în minus în iunie. La buletinul meteo de la emisiunea de ştiri de dimineaţă nu se anunţase ninsoare până sâmbătă, dar, cu puţin noroc, va ninge mai repede.

Anunţul meu stârni multă agitaţie. Paula se întinse repede după reportofon şi derula banda de la început, ca să fie sigură că-mi înregistrase fiecare cuvinţel, Edwin Summer adoptă o mină înfumurată, iar Delilah îşi smulse cărţile nervoasă şi ieşi din sală călcând apăsat şi trântind uşa atât de tare, încât îl trezi pe Rick. Am împărţit fluturaşii de informare/refuz şi le-am spus elevilor că trebuie să-i returneze până miercurea viitoare. I-am dat lui Sharon unul pentru Delilah.

— Shakespeare e considerat unul dintre cei mai mari scriitori, poate cel mai mare, am spus, ca să aibă Paula ce înregistra. Miercuri voi vorbi despre viaţa lui, iar joi şi vineri îi vom citi opera.

Wendy ridică mâna.

— Vom citi toate piesele?

Uneori mă întreb pe unde-o fi umblat Wendy în ultimii ani – sigur nu pe la şcoala asta, poate nici în universul nostru.

— Încă nu s-a stabilit ce vom studia. Mă întâlnesc cu doamna directoare mâine.

— Ar fi bine să fie o tragedie, zise Edwin sumbru.

Până la prânz, ştirea se împrăştiase în toată şcoala.

— Mult noroc, zise Greg Jefferson, profesorul de biologie, în cancelarie. Eu tocmai am terminat de predat evoluţia.

— Iar am ajuns la perioada aceea din an? se miră Karen Miller, care predă literatură americană în clasa de vizavi. Încă n-am vorbit nici despre Războiul Civil.

— Da, iar am ajuns la ea, i-am spus. Poţi să te ocupi de clasa

mea mâine, când eşti liberă? Eu trebuie să mă întâlnesc cu Harrows.

— Pot să stau cu ea toată dimineaţa. Adu copiii în sala mea. Repetăm *Thanatopsis.* Treizeci de elevi în plus nu contează.

— *Thanatopsis?* am spus, impresionată. Toată poezia?

— Toată, în afară de versul al zecelea şi al şaizeci şi optulea. E o poezie oribilă, ştii. Nu cred că o înţelege nimeni prea bine ca să protesteze faţă de ea. Iar eu nu spun nimănui ce înseamnă titlul.

— Înveseliţi-vă, rosti Greg. Poate că vine viscolul.

Marţi a fost senin, s-au anunţat temperaturi în jur de douăzeci de grade. Delilah era în faţa şcolii când am ajuns. Purta un tricou imprimat cu textul „Elevii de liceu sunt împotriva adorării diavolului în şcoli” şi pantaloni scurţi. Căra o pancartă pe care scria „Shakespeare e purtătorul de cuvânt al Satanei”. Cuvintele „Shakespeare” şi „Satana” erau amândouă ortografiate cu greşeli.

— De-abia mâine începem să-l învăţăm pe Shakespeare, i-am spus. N-ai niciun motiv să nu vii la oră. Doamna Miller predă *Thanatopsis.*

— Nu şi versurile al zecelea şi al şaizeci şi optulea. Pe lângă asta, Bryant a fost teist, ceea ce e totuna cu satanist. Îmi întinse fluturaşul cu refuzul şi un plic gros. Aici sunt protestele noastre. Coborî vocea. De fapt, ce înseamnă „thanatopsis”?

— E un cuvânt indian. Înseamnă „cineva care se foloseşte de religia sa ca să chiulească şi să se bronzeze”.

Am intrat în şcoală, l-am scos pe Shakespeare din seiful bibliotecii şi m-am dus în birou. Doamna Harrows scosese deja dosarul cu Shakespeare şi cutia cu şerveţele.

— Chiar trebuie să faci asta? mă întrebă, suflându-şi nasul.

— Câtă vreme Edwin Summer e în clasa mea, da. Mama lui e şefa Grupului Operativ al Preşedintelui pentru Nefamiliarizarea cu Clasicii.

Am adăugat lista de proteste a lui Delilah în teancul corespunzător şi m-am aşezat în faţa calculatorului.

— Păi, cred că e mai uşor decât ne închipuim noi, spuse doamna Harrows. Au avut loc mult procese de anul trecut încoace, şi asta ne scapă de *Macbeth, Furtuna, Visul unei nopţi de vară, Poveste de iarnă* şi *Richard al III-lea.*

— Delilah n-a stat degeaba. Am introdus în calculator discul cu variantele necenzurate şi programele de tăiere de text şi reformatare. Nu-mi aduc aminte să se facă vrăji în *Richard al III-lea.*

Doamna Harrows strănută şi se întinse după alt şerveţel.

— Nu sunt. Dar a avut loc un proces de calomnie. Intentat de o stră-stră-stră-rudă a lui. Pretinde că nu există dovezi clare că Richard al III-lea i-a omorât pe micii prinţi. Oricum, nu contează. Societatea regală pentru Restaurarea Dreptului Divin al Regilor a obţinut o hotărâre judecătorească împotriva tuturor pieselor istorice. Cum s-a anunţat că va fi vremea?

— Groaznică. Senin şi călduţ. Am accesat catalogul şi am şters *Henric al IV-lea, Partea I* şi *a II-a,* şi restul listei primite. *Îmblânzirea scorpiei?*

— Alianţa Femeilor Furioase. La fel *Nevestele vesele din Windsor, Romeo şi Julieta* şi *Zadarnicele chinuri ale dragostei.*

— *Othello?* Lasă. Pe asta o ştiu. *Neguţătorul din Veneţia?* Liga Antidefăimare?

— Nu. Asociaţia Avocaţilor Americani. Şi Pompele Funebre. Obiectează la folosirea cuvântului „lăcriţe” în actul al treilea.

Doamna Harrows îşi suflă nasul.

Ne-a luat prima şi a doua oră de curs ca să ne ocupăm de piese şi aproape toată ora a treia ca să terminăm sonetele.

— Am oră la clasa a patra, pe urmă sunt de serviciu la cantină, am spus. Va trebui să terminăm restul după-masă.

— A mai rămas ceva pentru după-masă?

— *Cum vă place* şi *Hamlet,* i-am răspuns. În numele cerului, cum de le-a putut scăpa *Hamlet?*

— Eşti sigură de *Cum vă place?* întrebă doamna Harrows, răsfoindu-şi teancul. Am crezut că s-a emis un ordin de restricţie împotriva ei.

— Probabil cerut de Mamele împotriva Travestiţilor. Rosalind se îmbracă în bărbat în actul al doilea.

— Nu, uite aici. Clubul Sierra. „Atitudine distructivă faţă de mediu”. Ridică privirea. Ce atitudine distructivă?

— Orlando scrijeleşte numele lui Rosalind pe un copac. M-am lăsat pe spate în scaun ca să privesc pe fereastră. Soarele încă strălucea răutăcios. Cred că ne oprim la *Hamlet.* Asta ar trebui să-i facă fericiţi pe Edwin şi pe mama lui.

— Tot mai avem de parcurs piesa rând cu rând, zise doamna Harrows. Cred că începe să mă doară gâtul.

Am rugat-o pe Karen să-mi facă orele de după-amiază. Era literatură pentru anul al doilea şi predasem Beatrix Potter. Karen nu trebuia decât să împartă fişele de lucru despre *Povestea veveriţei Nutkin.* Eu eram de serviciu la cantină, pe terasă. Era atât de cald, încât a trebuit să-mi scot jacheta. Studenţii întru Hristos mărşăluiau în jurul şcolii ducând pancarte cu textul „Shakespeare a fost un umanist laic”.

Delilah stătea culcată pe treptele din faţă şi mirosea urât, a ulei de plajă. Flutură leneşă spre mine pancarta cu „Shakespeare e purtătorul de cuvânt al Satanei”.

— „Aţi făcut un păcat foarte mare”, cită ea. „Şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o.” Ieşirea, capitolul 32, versetul 30.

— Corinteni 1, 13:3: „Şi de-aş da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi foloseşte.”

— Am chemat doctorul, spuse doamna Harrows. Stătea la fereastră şi se uita la soarele arzător. Crede că am pneumonie.

M-am aşezat la calculator şi am introdus discul cu *Hamlet.*

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Măcar avem programele de tăiere de text şi reformatare. Nu trebuie să lucrăm manual, ca înainte.

Se aşeză în spatele teancului.

— Cum procedăm? Pe organizaţii sau citim rând cu rând?

— Am putea s-o luăm de la început.

— Rândul unu. „Cine-i acolo?” Coaliţia Naţională împotriva Contragerilor.

— Hai să lucrăm pe organizaţii.

— Foarte bine. Mai întâi hai să scăpăm de cele mai mari. Comisia pentru Prevenirea Otrăvirii consideră că „descrierea grafică a otrăvirii în scena uciderii tatălui lui Hamlet poate conduce la crime la indigo.” Citează un caz din New Jersey, când un tânăr de şaisprezece ani a turnat soluţie de desfundat ţevi în urechea tatălui său după ce a citit piesa. Stai puţin, să-mi aduc un şerveţel. Frontul de Eliberare a Literaturii obiectează la frazele: „O, slăbiciune, ţi-e numele femeie” şi „Femeie, mult primejdioasă!”, la discursul care începe cu „Ce

lucru desăvârşit e omul” şi la replicile reginei[29].

— La toate replicile reginei?

Doamna Harrows îşi verifică notiţele.

— Da. Toate replicile, trimiterile şi aluziile la ea. Îşi pipăi gâtul mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Cred că mi s-au umflat glandele. Aşa păţeşti când faci pneumonie?

Greg Jefferson intră cărând o plasă cu produse de băcănie.

— Mi-am zis că nu vă strică nişte raţii de război. Cum merge?

— Am pierdut regina, i-am răspuns. Ce urmează?

— Consiliul Naţional pentru Tacâmuri protestează faţă de descrierea săbiilor ca arme mortale. „Săbiile nu omoară oameni. Oamenii omoară oameni.” Camera de Comerţ din Copenhaga obiectează la versul „Ceva în ţara Danemarcii-i putred.” Studenţii împotriva Sinuciderii, Federaţia Internaţională a Florarilor şi Crucea Roşie obiectează la moartea prin înec a Ofeliei.

Greg aşeza flacoanele cu sirop de tuse şi tabletele de răceală pe birou. Îmi întinse o cutie cu valium.

— Federaţia Internaţională a Florarilor? repetă el.

— A căzut culegând flori. Cum era vremea acolo?

— Ca vara. Delilah foloseşte un reflector solar de aluminiu.

— ASS, spuse doamna Harrows.

— Poftim? întrebă Greg.

— ASS, Asociaţia Scăldaturilor la Soare, obiectează la versul „Prea stau lângă soare”, explică doamna Harrows şi luă o înghiţitură din sirop.

Când s-au terminat orele, ajunsesem cu treaba abia la jumătate. Reţeaua Călugăriţelor protesta la versul „Du-te la mănăstire!”, organizaţia Gras şi Mândru cerea înlăturarea pasajului care începe cu „O, carnea aceasta mult prea închegată de s-ar topi…”, iar noi nici măcar nu ajunseserăm la lista lui Delilah, lungă de opt pagini.

— Ce piesă vom învăţa? mă întrebă Wendy la plecare.

— *Hamlet,* i-am răspuns.

— *Hamlet?* Asta nu-i cea despre individul care are un unchi, şi unchiul îl omoară pe rege şi pe urmă regina se mărită cu

29 Toate citatele din Hamlet sunt preluate din traducerea piesei făcută de Ion Voinea (n. tr.).

unchiul?
— Nu mai este.
Delilah mă aştepta afară.
— „Şi-au adus cărţile şi le-au ars înaintea tuturor.” Faptele Apostolilor, 19:19.
— „Nu vă uitaţi că sunt aşa de negricioasă, căci m-a ars soarele”, i-am replicat.

Miercuri s-a înnorat, dar tot cald a fost. Veteranii pentru o Americă Pură şi Santinelele împotriva Seducţiei Subliminale făceau picnic pe gazon. Delilah purta o bluză prinsă în jurul gâtului şi la spate, care-i lăsa umerii goi.
— Citatul pe care mi l-aţi dat ieri, despre soarele care înnegreşte oamenii, de unde era?
— Din Biblie, am lămurit-o. Cântarea Cântărilor. Capitolul 1, versetul 6.
— O, spuse ea, uşurată. Nu mai e în Biblie. L-am scos noi.
Doamna Harrows îmi lăsase un bilet. Era la doctor. Urma să mă întâlnesc cu ea la a treia oră de curs.
— Începem Shakespeare astăzi? mă întrebă Wendy.
— Dacă toată lumea şi-a amintit să aducă fluturaşii. Vă voi citi despre viaţa lui Shakespeare. Nu ştii care e prognoza meteo pentru azi, nu?
— Ba da, cică va fi o vreme excelentă.
I-am cerut să adune fluturaşii cu refuzuri în timp ce eu mi-am verificat notiţele. Anul trecut, sora lui Delilah, Jezebel, înaintase la jumătatea orei o plângere împotriva faptului că „se încearcă propovăduirea promiscuităţii, a măsurilor anticoncepţionale şi a avortului, spunându-se că Anne Hathaway a rămas însărcinată înainte de căsătorie.” Scrisese cu greşeli „promiscuităţii”, „avortului”, „însărcinată” şi „înainte”.
Toţi elevii îşi amintiseră să-şi aducă fluturaşii. Am trimis refuzurile la bibliotecă şi am început să citesc.
— Shakespeare..., am spus. Reportofonul Paulei scoase un declic. William Shakespeare s-a născut în 23 aprilie 1564, la Stratford-upon-Avon.
Rick, care nu ridicase mâna niciodată tot anul şi nici măcar nu dăduse semne că era conştient, ridică două degete.
— Intenţionaţi să acordaţi acelaşi timp de studiu şi teoriei

Shakespeare-Bacon? Bacon nu s-a născut la 23 aprilie 1564, ci la 22 ianuarie 1561.

Doamna Harrows nu se întorsese de la doctor când a început a treia oră de curs, aşa că m-am apucat de lista lui Delilah. Obiecta la patruzeci şi trei de trimiteri la spirite, stafii şi chestiuni înrudite, la douăzeci şi unu de cuvinte obscene (ortografiase greşit „obscen”) şi la alte şaptezeci şi opt de cuvinte pe care le considera posibil obscene, de exemplu, „bufniţă” şi „cuşmă”.

Doamna Harrows apăru când terminam lista şi-şi aruncă geanta pe jos.

— Induse de stres! Am pneumonie, iar el zice că simptomele mele sunt induse de stres.

— Mai e înnorat?

— Sunt douăzeci şi două de grade. Unde am ajuns?

— La Pompele Funebre. Din nou. „Moartea prezentată ca universală şi inevitabilă.” M-am uitat lung la listă. Ceva nu se potriveşte.

Doamna Harrows mi-o luă din mână.

— Ăsta e protestul lor la *Thanatopsis.* Au ţinut o convenţie naţională săptămâna trecută. Au trimis un set întreg de proteste imediat după aceea, dar n-am avut timp să mă uit prin el. Scotoci prin teancul ei. Uite-l pe cel împotriva lui *Hamlet.* „Portretizare negativă a personalului care pregăteşte mormântul...”

— Groparul.

— ...şi reprezentare incorectă a regulilor de înmormântare. În scenă nu apare niciun sicriu închis ermetic, nicio criptă.

Am lucrat până la ora cinci. Societatea pentru Progresul Filosofiei consideră versurile „căci se petrec în cer şi pe pământ / Mai multe lucruri de câte-a visat, Horatio, filosofia ta” o pată pe profesia lor. Ghilda Actorilor obiectează la faptul că Hamlet angajează actori care nu fac parte dintr-un sindicat, iar Liga de Apărare a Draperiilor protestează faţă de înjunghierea lui Polonius când acesta se ascundea în spatele unei draperii. „Scena implică, fără echivoc, că draperia este periculoasă”, a scris Liga în scurta ei prezentare. „Draperiile nu omoară oameni. Oamenii omoară oameni.”

Doamna Harrows puse hârtia deasupra teancului şi sorbi o

înghiţitură din siropul de tuse.

— Şi cu asta, basta. A mai rămas ceva?

— Cred că da, am spus, apăsând „reformatare” şi examinând ecranul. Da, vreo două lucruri. Ce zici de „E lângă râu o salcie plecată / Ce frunza-i sură-n ape şi-oglindeşte.”

— N-o să te lase nimeni să păstrezi „frunza-i sură”, spuse doamna Harrows.

Joi am ajuns la şcoală la şapte şi jumătate, ca să scot la imprimantă treizeci de exemplare din *Hamlet* pentru clasa mea. Se făcuse mai frig şi se adunaseră mai mulţi nori peste noapte. Delilah purta hanorac şi mănuşi. Era roşie ca racul pe faţă, iar nasul începuse să i se cojească.

— „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot şi jertfele decât ascultarea de glasul Domnului?” Samuel 1, 15:22.

Am bătut-o pe umăr.

— Au, zise ea.

Am împărţit piesa şi le-am cerut lui Wendy şi lui Rick să citească rolurile lui Hamlet şi Horatio.

— „E un frig cumplit şi aeru-i tăios”, citi Wendy.

— Unde suntem? întrebă Rick. I-am arătat rândul pe hârtie. Aha. „E un aer aprig şi pătrunzător.”

— „O fi târziu?”

— „E aproape miezul nopţii.”

Wendy întoarse pagina şi se uită pe verso.

— Atât? Ăsta-i tot *Hamlet?* Am crezut că unchiul lui l-a omorât pe tatăl lui şi pe urmă stafia i-a zis lui Hamlet că şi maică-sa era implicată şi el a zis „a fi sau a nu fi” şi Ofelia s-a omorât şi chestii din astea. Întoarse iar foaia cu faţa scrisă în sus. Imposibil să fie toată piesa.

— Ar face bine să nu fie toată, spuse Delilah intrând în clasă cu pancarta în mână. Ar face bine să n-aibă stafii prin ea. Sau cuşme.

— Ai nevoie de spray cu aerosoli, Delilah? am întrebat-o.

— Am nevoie de un marker Magic, răspunse ea cu demnitate.

I-am dat unul din birou. Se îndepărtă cam ţeapănă, de parcă o dureau toate când mergea.

— Nu poţi să scoţi, pur şi simplu, părţi din piesă pentru că

nu-i plac cuiva, protestă Wendy. Dacă le scoţi, piesa nu mai are niciun sens. Fac pariu că, dacă Shakespeare ar fi aici, nu v-ar lăsa să tăiaţi…

— Asta în cazul în care a scris-o Shakespeare, o întrerupse Rick. În al doilea vers, dacă iei ultima literă din al treilea cuvânt, prima din al patrulea şi a treia din al şaselea, obţii „rât”, evident, un cuvânt codificat pentru Bacon[30].

— Azi ninge! se auzi vocea doamnei Harrows în difuzor. Toată lumea alergă la fereastră. Plecăm acasă mai devreme, la nouă şi jumătate.

M-am uitat la ceas. Era 9.28.

— Organizaţia Părinţilor Exagerat de Protectori a înaintat următorul protest: „Acum ninge, iar buletinele meteo anunţă că va ninge în continuare, iar cum zăpada duce la străzi alunecoase, cerem ca şcoala să se închidă astăzi şi mâine, pentru a nu ne pune copiii în pericol.” Autobuzele pleacă la nouă şi treizeci şi cinci. Vă doresc o vacanţă de primăvară cât mai plăcută!

— Zăpada nici măcar nu se lipeşte de pământ, remarcă Wendy. Nu vom mai ajunge niciodată să-l învăţăm pe Shakespeare.

Delilah stătea în genunchi pe coridor, lângă pancartă, şi tăia cuvântul „purtător” din sintagma „purtător de cuvânt”.

— Feministele în Sprijinul unei Exprimări Juste, spuse ea dezgustată. Au ordin judecătoresc. Scrise „persoană purtătoare” peste „purtător”. Ordin judecătoresc! Vă vine să credeţi? Vreau să zic, ce se întâmplă cu dreptul la libertatea exprimării?

— Ai ortografiat greşit „persoană”, i-am spus eu.

---

30 Bacon înseamnă şuncă sărată şi afumată (n. tr.).

FIICELE MELE IUBITE

Barrett: Îi voi omori câinele… Octavius.
Octavius: Domnule?
Barrett: Câinele ei trebuie ucis. Fără întârziere.
Octavius: N-nu înţeleg ce l-legătură are b-bietul animal cu…

— *The Barretts of Wimpole Street*

Primul lucru pe care l-a făcut noua mea colegă de cameră a fost să-mi spună povestea vieţii ei. Pe urmă a dat la raţe pe patul meu. Bine ai venit în Iad. Ştiu, ştiu. A fost numai vina mea că m-am pricopsit cu proasta aia mică, în primul rând. Fata lui Tati a luat note tot mai mici şi s-a pomenit iar în căminul bobocilor şi acolo avea să rămână până când adminul raporta că s-a cuminţit la loc. Dar n-ar fi trebuit să mă mute în pavilionul carităţii, lângă fătucile alea cu bursă venite din coloniile marginale, toate nişte virgine înfricoşate. Junii bogaţi îşi luau, de obicei, partea de tăvăleală la cămin, chiar dacă erau, majoritatea, ţăcăniţi. Şi dornici să înveţe.

Nu şi gagica asta. Nu ştia ce-i aia mădular şi păsărică sau care în care se vâră. Mai era şi urâtă. Avea părul scurt şi drept, ciopârţit ca pe vremea lui Pazvante chioru', cum credeam că nici pruncii din coloniile marginale nu-l mai poartă. O chema Zibet şi era din Marylebone Weep, o colonie de la mama naibii, maică-sa murise şi mai avea trei surori, şi taică-său nu voise ca ea să vină aici. Mi-a zis toate astea dintr-o suflare, mânată de ce şi-o fi închipuit ea că-i un acces de prietenie, înainte să-şi dea cina la raţe pe cearşafurile mele stilate şi lucioase.

Cearşafurile erau singurul lucru bun rămas din vacanţa în care Dragul de Tati mă trimisese peste vară. Abandonarea într-o pădure cu copaci cleioşi de noroi şi nativi mărinimoşi avea, chipurile, să-mi formeze caracterul şi să mă înveţe ce risc dacă iau note mici. Dar nativii mărinimoşi erau buni şi la altele, nu doar la a-şi ţese preţiosul produs neted ca-n palmă. Tăvăleala pe suprafeţe moi şi lucioase e ceva total diferit, iar eu mai aveam puţin şi deveneam expertă în ea. Puteam face pariu că nici măcar Brown nu se pricepea la asta. Eram mai mult

decât bucuroasă să-l învăţ şi pe el.

— Vai, îmi pare aşa de *rău,* se tot scuza fătuca printre sughiţuri şi se făcea roşie la faţă, apoi albă, şi din nou roşie, ca un semnal de alarmă defect, iar lacrimile mari i se scurgeau de pe obraji în vomă. Cred că mi-a fost rău în navetă.

— Probabil. Termină cu bocitul, ce naiba, nu-i nimica! N-aveţi spălătorii pe Mary Labă Tristă?

— Marylebone Weep. E un izvor natural.

— Aşa eşti şi tu, puştoaico. Aşa eşti şi tu. Am adunat cearşafurile cu voma înăuntru. Nu-i nicio problemă. Mama căminului se va ocupa de curăţatul lor.

Nu era în stare să ducă cearşafurile jos chiar ea şi mi-am zis că Mami se va uita o singură dată la lacrimile alea mari şi grase şi-mi va da altă colegă de cameră. Asta de acuma nu era chiar perfectă. Mi-am dat seama pe loc că nu mă puteam aştepta de la ea să-şi facă temele şi să nu plângă cu lacrimi de crocodil în timp ce eu mă regulez cu Brown pe cearşafurile noi. Dar n-avea lepră, nu cântărea patru sute de kilograme şi nu s-a dat la păsărică mea când m-am aplecat să strâng aşternutul. Ar fi putut să-mi fie mult mai rău.

Dar şi mult mai bine. S-o văd pe Mămuţa chiar din prima zi de la întoarcere nu mi se părea un început promiţător. Dar am coborât scările cu cearşafurile jegoase după mine şi am bătut la uşa ei.

Mami nu-i deloc proastă. Trebuie să stai în picioare într-un fel de ladă cât aştepţi să-ţi deschidă. Lada funcţionează după acelaşi principiu ca o cuşcă pentru şobolani, numai că Mami i-a adăugat o tuşă personală: trei oglinzi mari, pe care, ca să le aducă de pe Pământ, probabil că dăduse salariul pe un an. Nu-i nimic, pe post de arme erau un adevărat chilipir. Pentru că, să-mi bag picioarele, stai în lada aia şi transpiri şi vezi în oglinzi că ţi-e strâmbă fusta şi eşti jegos pe păr şi picătura de sudoare de pe buza de sus o să te trădeze imediat că faci pe tine de spaimă. Până când vine să-ţi deschidă – cinci minute, dacă e-n toane bune – ori eşti cu nervii la pământ, ori nu mai eşti acolo. Nu-i deloc proastă.

N-aveam de ce să fac pe vigilenta şi fustele mele oricum nu stăteau niciodată drept, aşa că oglinzile nu mă afectau, dar cele cinci minute şi-au lăsat amprenta asupra mea. Lada n-avea aerisire şi stăteam mult prea aproape de cearşafuri. Dar îmi

pregătisem discursul. Nu trebuia să-i aduc aminte cine sunt. Probabil că adminul o pusese la curent. Şi n-aş fi ajuns nicăieri dacă i-aş fi zis că-s cearşafurile mele. Las-o să creadă că-s ale fătucii ne-ncepute.

Când mi-a deschis, i-am oferit un zâmbet larg şi i-am zis:

— Colega mea de cameră are o problemă. E boboc şi cred că s-a emoţionat de la călătoria cu naveta şi…

Mă aşteptam să se lanseze în tirada despre „proviziile sunt scumpe, totul trebuie reciclat, curăţenie înseamnă sfinţenie” pe care o auzi indiferent ce faci în campusul nostru de la cucurigu. În schimb, mă întrebă:

— Ce i-ai făcut?

— Ce i-am…? Ascultă, ea-i aia care a dat la raţe. Ce crezi că i-am făcut, ai impresia că i-am băgat degetul în gât?

— I-ai dat ceva? Regulat? Pulbere? Alcool?

— Iisuse, abia a venit. A intrat în cameră, a zis că-i de pe Mary-nu-ştiu-cum şi a debordat.

— Şi?

— Şi ce? Oi fi arătând eu ca o vampă, dar nu cred că bobocii vomează numai când dau cu ochii de mine.

După figura lui Mami, mi-am dat seama că ea aşa ar reacţiona. I-am întins cearşafurile împuţite.

— Uite ce-i, i-am zis, mă doare-n cot ce faci. Nu-i treaba mea. Puştoaica are nevoie de un aşternut curat.

Se uită la cearşafurile borate mai frumos decât la mine.

— Reciclarea se face abia miercuri. Până atunci, va trebui să doarmă pe saltea.

Mânca-mi-ai mucii, până miercuri putea să tricoteze un rahat, mai ales cu puful care zboară prin campusul nostru de căcat. Am luat cearşafurile înapoi.

— Du-te-n mă-ta, curvo, i-am zis.

M-am ales cu două luni de arest în cămin şi o întâlnire cu adminul.

Am coborât la etajul al treilea şi am spălat cearşafurile singură. M-a costat o avere. Vor să fii *conştient* de răul pe care-l faci mediului înconjurător cel delicat dacă refuzi să te supui regulilor etc. Căcat. Mediul înconjurător e la fel de delicat ca zambilica unei fete în ultimul an de cămin. Când Moş Moulton a cumpărat Iadu’ cu cinci etaje la mâna a treia, a visat

să-l transforme în faculta la care fusese el în tinereţe. Ce l-o fi apucat să cumpere ruina asta – nimeni n-a priceput încă. O fi avut un punct Lagrange deasupra capului.

Probabil că agentul imobiliar fusese destul de convingător ca să-l facă să creadă că Iadul poate arăta ca Arnes, Iowa. Dar măcar se mai făcuseră nişte îmbunătăţiri tehnice de la construcţie, altfel am fi *plutit* cu toţii în locul ăsta bătut de soartă. Dar Moş Moulton nu s-a mulţumit să asigure gravitaţia, să repare ţevăria şi să angajeze câţiva profesori buni. O, nu, a trebuit să construiască un campus din gresie, să ridice un teren de fotbal şi să planteze *copaci!* L-a costat o căruţă de bani, normal, şi din cauza asta locul nu-i accesibil decât pentru puşti bogaţi sau aflaţi sub tutelă, în afară de cazurile caritabile, cu bursă, aduse de Moulton. Dar pe vremea lui nu puteai să ţi-o freci într-o pungă de plastic ca să-ţi împlineşti dorinţele paterne, aşa că Moulton a fost nevoit să-şi construiască o facultă. Şi uite aşa ne-am pomenit prizonieri în spaţiu, cu o droaie de plopi enervanţi care lasă fulgi şi vor să domine atmosfera.

Căca-m-aş în scorburile lor de plopi! Adică, ce dacă suntem cu o sută de ani în urmă? Cu şepcile bobocilor şi spectacolele cu majorete mă mai împac. Ora de stingere n-a oprit pe nimeni de la prostii nici acum o sută de ani. Şi, recunoaşteţi, fustele plisate şi jachetele cu nasturi îţi uşurează intrarea. Dar copacii ăia de tot rahatul!

La început au încercat să imite natura. Îţi îngheţa păsărică iarna, te sufocai vara, la fel ca în bătrâna Iowa. Măcar atunci copacii erau suportabili. Toată lumea se îneca în puf o lună, îl adunau în baloturi, ca sclavii de pe malul fluviului Mississippi, îl expediau pe Pământ şi cu asta, basta. Dar până la urmă s-a găsit ceva prea scump chiar şi pentru Moş Moulton şi am trecut la climă constantă, ca toate celelalte Iaduri. Bineînţeles, nimeni nu s-a deranjat să le spună treaba asta şi copacilor, aşa că acum scuipă şi lasă frunze când au chef, adică tot timpul. De-abia reuşeşti să ajungi în clasă fără să te sufoci.

Copacii îşi fac treaba murdară şi pe dedesubt, întinzându-şi fericiţi rădăcini printre conducte şi cabluri îngropate, aşa că nimic nu merge. Niciodată. Cred că, dac-ar exploda tot învelişul exterior, nimeni nu şi-ar da seama. Sistemul de rădăcini ne-ar ţine la un loc. Şi adminul se miră că-i zicem Iad. Aş vrea să le

dau peste cap echilibrul ăla fragil o dată pentru totdeauna.
Am trecut cearşafurile prin dezinfectant şi le-am pus în centrifugă. Cât am stat acolo, urzind gânduri rele pentru boboci şi punând la cale cum să scap de pedepse, îşi făcu apariţia Arabel.
— Tawy, salutare! Când te-ai întors?
Îi plac dulcegăriile. Ne-am jucat de-a lesbienele în anul întâi şi uneori cred că-i pare rău că s-a terminat.
— Se ţine un chef rupere, mă anunţă.
— Sunt pedepsită.
Arabel nu-i cea mai pricepută la chefuri. Adică ea şi o sculă de plastic ar face un chef rupere.
— Unde?
— În camera mea. E şi Brown acolo, adăugă ea, lascivă.
Aşa calculase că mă va face să sar din pantaloni şi s-o iau la goană pe scări în sus. M-am uitat cum mi se rotesc cearşafurile în centrifugă.
— Da’ tu ce faci aici?
— Am venit după pulbere. Nouă ni s-a stricat aparatul. De ce nu vii şi tu? Pedepsele nu te-au împiedicat niciodată până acum.
— Am fost la chefurile tale, Arabel. Spălatul cearşafurilor s-ar putea să fie mai palpitant.
— Ai dreptate, s-ar putea.
Butonă aparatul. Nu era deloc în apele ei.
— Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Părea nedumerită. E chef cu regulat fără regulat. Nici măcar o sculă trează la orizont şi nicio speranţă să apară vreuna. De asta am coborât aici.
— Şi Brown?
Brown se ţinea de tot soiul de chestii serioase, dar chiar abstinent nu mi-l închipuiam.
— Şi Brown. Toţi stau acolo ca momâile.
— Să ştii c-or fi luat ceva, atunci. Ceva nou, l-or fi adus din vacanţă.
Nu pricepeam de ce-i aşa de supărată.
— Nu, îmi zise. N-au luat nimic. De altceva-i vorba. Vino să vezi. Te rog.
Poate era doar o farsă ca să mă târască la unul dintre chefurile ei căcăcioase, poate nu era. Dar nu voiam ca Mamiţi

să creadă că mi-a rănit sentimentele pedepsindu-mă. Am pus lacătul pe centrifugă, ca să nu-mi fure nimeni cearşafurile, şi am plecat cu Arabel.

Măcar de data asta, Arabel nu exagerase. Era un chef de tot căcatu', chiar şi după standardele ei joase. Îţi dădeai seama îndată ce intrai pe uşă. Fetele arătau nefericite, băieţii, neinteresaţi. Totuşi, nu putea fi rău de tot. Măcar se întorsese Brown. M-am dus la el.

— Tawy, mă întâmpină el zâmbind, cum ţi-a mers vara asta? Ai învăţat ceva nou de la băştinaşi?

— Mai mult decât a avut de gând tâmpitu' de taică-meu.

I-am zâmbit şi eu.

— Sunt convins că nu s-a gândit decât la interesul tău.

Am vrut să-i zic nişte vorbe inteligente, dar atunci mi-am dat seama că nu glumeşte. Brown era exact ca mine. Nu se putea abţine de la glume. Numai că acum se abţinea. Şi nici nu mai zâmbea.

— A vrut să te protejeze pentru binele tău.

Să-nţepenesc de nu trăsese ceva.

— N-am nevoie de protecţie, am replicat. După cum bine ştii.

— Da, zise el dezamăgit. Da, repetă, şi pe urmă o şterse.

Ce mama naibii se întâmpla? Brown se propti de perete, urmărindu-i pe Sept şi pe Arabel. Ea-şi scosese puloverul şi-şi dădea jos fusta fâţâindu-se, lucru pe care-l mai văzusem, ba chiar ajutasem la desfăşurarea lui. Dar ceea ce nu mai văzusem până atunci era privirea de disperare de pe faţa ei. Ceva nu mergea bine deloc. Sept se dezbrăcă. Avea o sculă aşa de mare, că Arabel nici n-ar fi vrut alta, dar expresia de pe faţa ei nu se schimbă. El clătină din cap mai degrabă dezaprobator către Brown şi se culcă peste Arabel.

— N-am avut parte de futai toată vara, zise Brown din spate meu, cu mâna pe păsărică mea. Hai să plecăm de-aici.

De-abia aşteptam.

— Nu putem merge în camera mea. Colega mea de cameră-i virgină. Nu mergem la tine?

— Nu! strigă el, apoi coborî vocea. Am aceeaşi problemă. Un tip nou. Abia coborât din navetă. Vreau să-l domesticesc cu blândeţe.

Minţi, Brown, mi-am zis. Eşti pe cale să dai înapoi şi de la

regulat.

— Ştiu eu un loc, am zis, şi l-am târât pur şi simplu în spălătorie, ca să nu aibă timp să se răzgândească.

Am întins pe jos unul dintre cearşafurile lucioase uscate şi m-am dezbrăcat cât am putut de repede. Brown nu se grăbi, iar cearşaful moale îl relaxa. Îşi plimbă mâinile pe tot corpul meu.

— Tawy, îmi zise, mângâindu-mă cu buzele de la şold până la gât, ai o piele aşa de moale. Aproape că am uitat cât de moale.

Vorbea singur.

Cum dracu' să uite, futu-i, doar n-a stat o vară pe sec, altfel s-ar vedea acum, însă el se purta de parcă avea tot timpul din lume.

— Aproape că am uitat.... nu-i deloc ca...

Deloc ce? m-am întrebat eu furioasă. Ce dracu' ţii în cameră? Şi ce are chestia aia şi n-am eu? Mi-am desfăcut picioarele şi l-am tras cu forţa între ele. El înălţă puţin capul, se încruntă, pe urmă începu iar pipăitul ăla chinuitor. Pe mă-sa dracului, cât credea că pot s-aştept?

— Hai, am şoptit, încercând să-l manevrez cu şoldurile. Bag-o, Brown. Vreau să mi-o pui. Te rog.

Se ridică atât de brusc, că m-am lovit cu capul de podeaua spălătoriei. Îşi puse hainele cu o privire… Ce fel? Vinovată? Furioasă?

M-am sculat în capul oaselor.

— Ce curu' mă-sii faci?

— N-ai înţelege. Mă tot gândesc la tatăl tău.

— La *tata?* Despre ce rahatu' dracului tot vorbeşti?

— Uite, nu pot să-ţi explic. Pur şi simplu nu pot…

Şi plecă. Aşa, pur şi simplu. Eu stăteam gata să explodez şi, când colo, cu ce m-am ales? Cu capul spart.

— N-am tată, cretin împuţit! am strigat după el.

M-am îmbrăcat nervoasă şi am scos al doilea cearşaf din centrifugă cu nişte nervi pe care aş fi vrut să-i vărs pe Brown. Arabel se întorsese şi se holba la mine din uşa spălătoriei. Nu-şi schimbase expresia încordată.

— Ai văzut scena aia fermecătoare? am întrebat-o, agăţând cearşaful de mânerul centrifugii şi găurindu-i un colţ.

— N-a fost nevoie. Îmi închipui că s-a petrecut la fel ca la mine. Nefericită, se propti de uşă. Cred c-au luat-o cu toţii pe arătură peste vară.

— Poate.

Am făcut cearşafurile ghem. Dar nu credeam că este doar atât. Dacă ar fi fost numai atât, Brown n-ar fi minţit că are un băiat nou în camera lui. Şi n-ar fi vorbit întruna despre taică-meu aşa de frumos. Am trecut pe lângă Arabel.

— Nu-ţi face probleme, Arabel, dacă e să fim iar lesbiene, ştii că tu eşti prima mea alegere.

Nici când auzi asta nu se bucură prea tare.

Idioată de colegă-mea era trează şi şedea cu spatele drept exact acolo unde o lăsasem. Biata fiinţă lipsită de creier probabil nu se mişcase toată vremea cât fusesem eu plecată. Am făcut patul, mi-am scos hainele a doua oară în seara aia şi m-am vârât în el.

— Poţi să stingi lampa când ai chef, i-am spus.

Ea se lipi de placa de sprijin din perete, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de pe vremea când fusese Moş Moulton la facultă sau mai demult.

— Ai avut necazuri? mă întrebă. Avea ochii larg deschişi.

— Bine-nţeles că nu. Doar nu eu am dat la raţe. Dacă a dat cineva de belea, atunci tu eşti aia, am adăugat, răutăcioasă.

Se ghemui lângă placa netedă, ca şi cum îi cerea ajutorul.

— Tata… Îi vor spune tatălui meu?

Era din nou când roşie, când albă la faţă. Şi unde va ateriza voma de data asta? Să-mi fie învăţătură de minte, aşa-mi trebuie dacă-mi vărs nervii pe colega de cameră.

— Lui taică-tău? Normal că nu. Nimeni n-a dat de belea. N-au fost decât două cearşafuri murdare, atâta tot.

Nu păru să mă fi auzit.

— A zis că vine să mă ia acasă dacă dau de belea. A zis că mă obligă să mă întorc acasă.

M-am ridicat în şezut. Nu mai văzusem boboc care să nu moară de dorul casei, cel puţin niciunul ca Zibet, pe care o aştepta o familie iubitoare, nu nişte bani într-un fond şi doi avocaţi cu nasul pe sus. Dar Zibet a mea făcea pe ea de groază numai la gândul plecării acasă. Poate că tot campusul o lua pe ulei.

— N-ai dat de necaz, i-am repetat. N-ai de ce să te frământi.

Ţinea de placa aia ca şi cum murea dacă-i dădea drumul.

— Hai…

Băga-mi-aş ca să am ce scoate, cred că făcea un fel de criză şi eu aveam să pic de vinovată şi pentru asta.

— Eşti în siguranţă aici. Taică-tău habar n-are de cearşafuri.

Se relaxă puţin.

— Mulţumesc că nu m-ai băgat în belea, zise şi se ghemui înapoi în patul ei.

Nu stinse lumina. Iisuse, nu merita să mă strofoc cu ea. M-am ridicat din pat şi am stins dracului lampa aia singură.

— Eşti un om bun, să ştii, îmi şopti pe întuneric.

Ce mai, sigur era cu mintea dusă. M-am cuibărit sub pături, cu gând să mă masturbez până adorm, dacă altfel nu mă putusem rezolva, dar în linişte perfectă. N-aveam chef de alte istericale.

O voce energică explodă în cameră.

— Tinerilor din Colegiul Moulton, fiilor mei puternici, le spun…

— Ce-i asta? întrebă Zibet în şoaptă.

— Prima noapte în Iad, i-am răspuns şi am coborât din pat a nu ştiu câta oară.

— Fie ca toate eforturile voastre nobile să fie încununate de succes, spuse Moş Moulton.

Am tras o palmă în placa din perete şi am scormonit în bagajul încă nedespachetat după o pilă de unghii. M-am căţărat pe patul ei şi am început să deşurubez difuzorul.

— Tinerelor din Colegiul Moulton, bubui glasul bărbătesc a doua oară, tuturor fiicelor mele iubite…

Amuţi. Am vârât şuruburile şi pila în bagaj, am tras una în placă şi m-am aruncat înapoi în pat.

— Cine a fost ăla? murmură Zibet.

— Tatăl nostru fondator, i-am răspuns şi pe urmă, când mi-am adus aminte ce efect dăunător avea cuvântul „tată” asupra tuturor celor din locul ăsta cinstit, am adăugat repede: e ultima oară când ai fost nevoită să-l auzi. Iau nişte plastic mâine din atelier şi pun şuruburile la loc, ca să nu se prindă Mami. O să trăim în linişte binecuvântată tot semestrul.

Zibet nu mai zise nimic. Adormise şi sforăia încet. Asta însemna că până atunci le intuisem greşit pe toate. Halal început de semestru.

Adminul ştia de chef.

— *Ştii* ce înseamnă pedeapsă, bănuiesc? mă întrebă.

Un scârbos bătrân, de vreo patruzeci şi cinci de ani. De vârsta Dragului de Tati. Era destul de mişto, probabil făcea sport până-l lua naiba ca să nu-i crească burta şi să nu-l râdă boboacele. Putea să facă hernie. Cred că şi-o freca într-o pungă de plastic, exact ca Tati, ca să ducă mai departe numele familiei. Iisuse, ar trebui să se dea o lege împotriva lor.

— Eşti studentă sub tutelă, Octavia?

— Exact. Altfel cum crezi că m-aş fi pricopsit cu numele ăsta de căcat, Octavia?

— N-ai niciun părinte?

— Nu. Mamă-surogat plătită. Cu bani administraţi de alţii până la douăzeci şi unu de ani.

I-am urmărit expresia, ca să văd ce reacţie are. Aşa văzusem multe feţe speriate.

— N-am cui să scriu, în afară de avocaţii tăi. N-am cum să te exmatriculez. Iar pedepsele n-au niciun efect asupra ta. Să fiu sincer, nu ştiu ce anume ar avea.

Fac pariu că nu ştii. Mă uitam la el întruna şi se holba şi el la mine, poate întrebându-se dacă eram fiica lui iubită, dacă sămânţa aia scumpă din punga de plastic se transformase în tipa pe care voia s-o frigă chiar acum.

— Cum i-ai zis mamei căminului?

— Curvă.

— Şi eu am vrut să-i zic aşa de vreo două ori.

Voia să-mi arate că-i de partea mea. Am aşteptat, foarte sigură de ce va urma.

— Cheful ăla. Am auzit că băieţii se distrează cu ceva nou. Ce este?

La altă întrebare mă aşteptam eu.

— Nu ştiu, am răspuns şi atunci mi-am dat seama că lăsasem garda jos. Crezi că ţi-aş zice, dac-aş şti?

— Nu, sigur că nu. Admir lucrul ăsta. Eşti o tânără grozavă, să ştii. Sinceră, loială şi foarte drăguţă, nu te supăra că-ţi zic.

Hmm… Şi nu ştiu cum se face, dar ai găsit o treabă pentru mine, nu-i aşa?

— Secretara mea şi-a dat demisia. Îi plac bărbaţii mai tineri, aşa zice, deşi dacă ce am auzit e adevărat, i-ar fi mai bine cu mine. E o slujbă bună. Multe avantaje suplimentare. Asta, bine-nţeles, dacă nu eşti ca secretara mea şi-ţi plac băieţii, nu

bărbaţii.

Ei, şi uite aşa găsise el rezolvarea. Fără boboace virgine, fără pedepse. De-a dreptul tentant. Numai că el avea cel puţin patruzeci şi cinci de ani, iar mie-mi făcea greaţă ideea să mă mârlesc cu tata. Îmi pare rău, domnule.

— Dacă tutela e cea care te deranjează, te asigur că sunt modalităţi de verificare.

Mincinosule. Nimeni nu ştie al cui copil e. De asta avem nume luate din cărţi, ca să nu apărem la uşa lui Tati: salut, sunt fiica ta iubită. Tutela îi protejează de asemenea scene. Numai că uneori, când ai de-a face cu un admin libidinos, te întrebi cine protejează pe cine.

— Mai ţii minte ce i-am zis mamei căminului? l-am întrebat.

— Da.

— Tu eşti de două ori mai curvar.

Pedeapsă tot anul şi brăţară cu alarmă sudată la încheietură.

— Ştiu ce-i cu ei, îmi şopti Arabel la oră.

Numai aşa o puteam vedea. Blestemata de brăţară urla şi dacă mă frecam fără permisiune.

— Ce? am întrebat, deloc curioasă de răspuns.

— Îţi zic după.

M-am întâlnit cu ea afară, într-o furtună de frunze zburătoare şi puf. Sistemul de circulaţie se bulise din nou.

— Animale, spuse Arabel.

— Animale?

— Nişte creaturi micuţe şi oribile, lungi cât un braţ. Le zice teseli. Sunt nişte fiinţe maronii scârboase.

— Nu cred, i-am zis. Trebuie să fie şi altceva la mijloc, nu doar nişte animale. Asta-i chestie de şcoală generală. Au suferit biomodificări?

— Vrei să zici feromoni sau altele asemenea? Se încruntă. Nu ştiu. Eu sigur n-am văzut nimic atrăgător la ele, dar băieţii… Brown şi-a adus creatura la o petrecere, o căra pe braţ şi-i zicea Fetiţa Ann. Toţi roiau în jurul ei, o mângâiau şi-i spuneau „hai la Tati”. A fost oribil.

Am dat din umeri.

— Păi, dacă ai dreptate, n-avem de ce să ne îngrijorăm. Şi dacă-s biomodificate, cât crezi c-or să-i mai tenteze? Se va termina pe la jumătatea semestrului.

— Nu poţi să vii la mine? Nu te văd niciodată.

Mi se părea gata s-o dea iar pe lesby. Am ridicat mâna cu brăţara.

— Nu pot. Arabel, întârzii la ora următoare, i-am zis şi am tuns-o prin puful galben şi alb.

Nu mai aveam ore. M-am dus în cămin şi am tras nişte pulbere.

Când m-am trezit, Zibet era în cameră. Stătea pe pat şi scria de zor într-un caiet proptit pe genunchii ridicaţi. Arăta mult mai bine decât atunci când o văzusem prima oară. Îi crescuse puţin părul şi se ondula destul pe la vârfuri ca să-i mai înfrumuseţeze trăsăturile. Nu părea încordată. De fapt, arăta aproape fericită.

— Ce faci?

Asta speram eu s-o fi întrebat. Din primele propoziţii pe care le rosteşti după ce iei pulbere înţelege cine ce poate.

— Recopiez notiţele.

Futu-i, pe unii îi face fericiţi orice rahat. M-am întrebat dacă şi-o fi găsit un tip şi dacă de asta era aşa de îmbujorată. Dacă şi-l găsise, îi mergea mai bine decât lui Arabel. Sau decât mie.

— Pentru cine?

— Ce?

Se uită la mine tâmp.

— Pentru ce băiat copiezi notiţele?

— Băiat?

Îi cam tremură vocea. Arăta speriată.

— Mi-am zis că ai un prieten, am rostit prudentă, dar am văzut că iar se pierde toată.

Să-mi trag palme, cine ştie ce am scos pe gură! Oare ce cuvinte rostisem, de se îngrozise în halul ăsta?

Se trase lângă peretele patului, de parcă aveam de gând să sar la ea, şi-şi lipi caietul de piept.

— De ce crezi asta?

Ce să cred? Porcăria dracului, ar fi trebuit să-i zic de pulbere înainte s-o iau. Acuma trebuie să-i răspund ca şi când discutam normal, nu ca un şobolan ţinut în cuşcă şi împuns cu băţul, şi să sper că-i pot explica treaba mai târziu.

— Nu ştiu de ce. Mi s-a părut că eşti…

— Deci, e adevărat, spuse ea şi se încorda iar, clipind, când albă, când roşie la faţă.

— Ce-i adevărat? am vrut să aflu, tot întrebându-mă ce tâmpenie scosesem pe gură din cauza pulberii.

— Am avut şi eu codiţe ca tine înainte de a veni aici. Poate că te-ai gândit la asta.

Căcat, mă legasem de buclele ei.

— Tata... Strânse caietul la piept, cum strânsese placa peretelui în prima noapte, ca şi când de el depindea viaţa ei. Mi le-a tăiat tata.

Îmi mărturisea o chestie înspăimântătoare, iar eu habar n-aveam ce anume.

— De ce?

— A zis că-i ispitesc pe... bărbaţi cu ele. A zis că sunt... că le stârnesc gânduri mârşave. A zis că-i vina mea că aşa se întâmplă. M-a tuns cheală.

În sfârşit, m-am prins c-o întrebasem exact ce-mi închipuisem: dacă are un prieten.

— Crezi că... aşa fac? mă întrebă cu glas stăruitor.

Glumeşti? Nu l-ar fi ispitit pe Brown nici dac-ar fi avut chef să frigă o virgină. Dar fătucii nu-i puteam zice asta şi, pe de altă parte, dacă-i spuneam „da”, iar s-ar fi transformat dormitorul în pungă de borât. Îmi părea rău de ea, biata puştoaică rămasă fără codiţe şi cu un tată nemernic, care o speriase de moarte cu o grămadă de minciuni. Nu-i de mirare că fusese aşa de îngrozită când venise aici.

— Crezi? insistă ea.

— Vrei să ştii ce cred, i-am zis, ridicându-mă în picioare cam împleticită. Cred că taţii sunt nişte mormane de căcat.

Mi-am adus aminte de povestea lui Arabel, despre animăluţele lungi cât braţul, şi de ce-mi spusese Brown: „A vrut să te protejeze pentru binele tău.”

— Mai împuţiţi decât un morman de căcat. Toţi.

Se uită la mine şi se lipi de perete, ca şi când ar fi vrut să mă creadă.

— Vrei să ştii ce mi-a făcut taică-meu mie? am întrebat-o. Nu mi-a tăiat cozile. O, nu, a făcut o treabă mult mai bună. Ai auzit de copiii sub tutelă?

Negă scuturând din cap.

— În regulă. Tata vrea să-i ducă cineva mai departe preţiosul nume şi preţiosul suc din mădular, dar n-are chef să se deranjeze prea mult. Aşa că a înfiinţat un fond. A vărsat o

căruţă de bani în el, s-a masturbat într-o pungă de plastic şi, *presto,* s-a trezit tătic, iar avocaţii fac treaba murdară în locul lui. Adică au grijă de mine şi mă trimit undeva în vacanţa de vară şi-mi plătesc taxa la şcoala asta de la capătul lumii. Şi dau bani ca să mă pomenesc eu cu aşa ceva. Am ridicat mâna cu brăţara hidoasă. Tata nici măcar nu m-a văzut vreodată. Habar n-are cine sunt. Ai încredere în mine. Ştiu eu cum sunt taţii ăştia împuţiţi.

— Aş vrea…, spuse Zibet.

Deschise cartea şi se apucă iar de copiat. M-am lăsat pe pat, începea să mă doară capul după pulbere. Când m-am uitat la ea din nou, stropea cu lacrimi notiţele preţioase. Sfinte Sisoe, numai prostii i-am spus. Singura mea speranţă în locul ăsta nasol era ca băieţii să înceteze jocul cu animalele pe la mijlocul semestrului şi eu să iau note mai mari.

Pe la mijlocul semestrului, se defectase tot sistemul de circulaţie. În campus înotai în frunze şi puf până la genunchi. Abia mergeai. Am înaintat cu greu printre frunze spre clasă, cu capul plecat. Nu l-am văzut pe Brown decât atunci când a fost prea târziu.

Ţinea animalul pe braţ.

— Ea e Fetiţa Ann, îmi spuse. Fetiţa Ann, ţi-o prezint pe Tawy.

— Du-te dracu', i-am zis şi am trecut pe lângă el.

Mă apucă de încheietură şi mă strânse de brăţară până când mă duru.

— Nu-i frumos ce faci, Tawy, Fetiţa Ann vrea să te cunoască. Nu-i aşa, scumpete?

Ridică animalul spre mine. Arabel avusese dreptate. Erau nişte creaturi hidoase. Nu mai văzusem una atât de aproape. Avea o mutriţă maro ascuţită, ochi tâmpi, bot mic şi roz şi blană maro aspră. Atârna bleagă pe braţul lui Brown. Îi legase o fundă la gât.

— Exact genul tău, i-am zis. Urâtă ca dracu' şi cu o gaură destul de mare ca s-o găseşti până şi tu.

Mă strânse mai tare de braţ.

— Nu vorbi aşa cu…

— Salut, rosti Zibet în spatele meu.

M-am întors. Asta-mi lipsea.

— Salut, i-am spus, şi mi-am smuls braţul din strânsoare. Brown, ea e colega mea de cameră. Colega mea *virgină.* Zibet, Brown.

— Iar ea e Fetiţa Ann, zise Brown, ridicând animalul idiot, care deschise către noi gura moale şi roz.

Îşi ridicase şi coada. I-am văzut şi dosul, tot roz şi moale. Iar Arabel nu pricepea ce-i atrage pe băieţi...

— Mă bucur de cunoştinţă, colegă de cameră, mormăi Brown, trăgând animalul lângă el. Hai la Tati, îi zise şi se îndepărtă ofuscat printre frunze.

Mi-am frecat încheietura chinuită. Nu, te rog, să nu mă întrebe Zibet la ce foloseşte un tesel! Mi-a ajuns cât am îndurat într-o zi. N-am de gând să-i explic unei virgine obiceiurile perverse ale lui Brown.

O subestimasem. Dădu scurt din umeri şi-şi lipi caietele de piept.

— Bietul animal, spuse ea.

— Ce ştii despre păcat? mă întrebă pe nepusă masă, în seara aceea.

Măcar stinsese lumina. Mai învăţase câte ceva.

— O grămadă. Cum crezi că m-am pricopsit cu brăţara asta splendidă?

— Vreau să zic, despre lucrurile foarte, foarte urâte. Să le faci altcuiva. Ca să te salvezi pe tine.

Tăcu. Nu i-am spus nimic. O vreme, nu mai vorbi nici ea.

— Ştiu despre admin, rosti într-un sfârşit.

N-aş fi fost mai şocată nici dacă împuţitu’ de Moş Moulton ar fi strigat „Fii binecuvântată, fiica mea” prin difuzor.

— Eşti un om bun. Mi-am dat seama.

Vorbea cu glas visător. Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul ei, aş fi zis că se masturbează.

— Sunt lucruri pe care nu le-ai face nici ca să-ţi salvezi propria piele, adăugă ea.

— Iar tu eşti o criminală hârşită, vrei să zici?

— Sunt lucruri pe care nu le-ai face, repetă ea somnoroasă, apoi anunţă răspicat şi inutil: Sora mea vine la mine de Crăciun.

Futu-i, era plină de surprize în seara asta.

— Am crezut că mergi tu acasă de Crăciun.

— Nu mă mai duc acasă niciodată, îmi spuse.

— Tawy! Arabel mă striga din capătul celălalt al campusului. Salut!

Băieţii şi-au revenit, mi-am zis, iar eu cum dracu' scap de brăţară? M-am simţit aşa de uşurată, că-mi venea să plâng.

— Tawy, nu te-am văzut de săptămâni!

— Cum mai merge? am întrebat-o, mirată că nu începe imediat să turuie despre băieţi, în stilul ei ameţitor.

— Ce vrei să zici?

Făcu nişte ochi cât cepele. Deci nu de băieţi era vorba. Tot mai aveau teseli Brown, Sept şi ceilalţi. Nu scăpaseră de ei. Nu-s decât nişte animale, mi-am zis furioasă, nu-s decât nişte animale, de ce te agiţi atât din cauza lor? Tatăl tău nu se gândeşte decât la interesul tău. Hai la Tati.

— Secretara adminului şi-a dat demisia, mă anunţă Arabel. Am fost pedepsită c-am făcut un chef cu tăvăleală în cameră. Scutură din umeri. A fost cea mai bună ofertă pe care am primit-o toamna asta.

Eşti sub tutelă, Arabel. Eşti sub tutelă. Ar putea fi taică-tău. Hai la Tati.

— Arăţi groaznic, îmi spuse. Iei prea multă pulbere?

Am clătinat din cap.

— Ştii ce fac băieţii cu teselii?

— Tawy, draga mea, dacă nu-ţi dai seama singură ce-i cu gaura aia mare şi roz…

— Tatăl colegei mele de cameră i-a tăiat părul, am zis. E fată mare. N-a pus-o niciodată. Taică-său a tuns-o chealã.

— Măi, da' chiar ai luat-o razna. Ia zi, de când n-ai mai avut parte de o tăvăleală? Poţi să-ţi aranjez eu una, cu băieţi mai tineri ca adminul, nu-ţi face probleme. Garantat nu-s sub tutelă. Te rezolv eu.

Am refuzat-o.

— Nu vreau.

— Măi, sunt îngrijorată din cauza ta. Nu vreau s-o iei pe calea cea bună. Măcar lasă-mă să vorbesc cu adminul despre brăţară.

— Nu, am repetat răspicat. N-am nimic, Arabel. Trebuie să merg la oră.

— Nu te lăsa doborâtă de chestia asta cu teselii, Tawy. Nu-s

decât nişte animale.

— Da…

M-am îndepărtat de ea mergând drept, străbătând campusul sufocat de frunze şi de ploaia de puf. Imediat ce nu m-a mai putut vedea, m-am lăsat pe un plop uriaş şi m-am agăţat de el aşa cum se agăţase Zibet de placa din perete. Ca şi când ar fi murit dacă-i dădea drumul.

Zibet nu mai pomeni de sora ei decât puţin înainte de vacanţa de Crăciun. Părul ei, care, crezusem eu, creştea, arăta mai ciopârţit ca oricând. Îi revenise expresia încordată, tot mai încordată pe zi ce trecea. Părea o victimă a radiaţiilor.

Nici eu nu arătam prea bine. Nu puteam dormi, iar din cauza pulberii mă durea capul câte o săptămână. Brăţara îmi provocase o mâncărime care se întindea până la jumătatea braţului. Şi Arabel avea dreptate. O luam pe ulei. Nu-mi puteam scoate teselii din minte. Dacă m-ai fi întrebat ce părere am despre animale vara trecută, aş fi zis că te distrezi de minune cu ele, mai ales dacă eşti şi tu animal. Acum era destul să mi-l amintesc pe Brown cărându-şi creatura mică şi hidoasă, roz cu maro, pe braţ, că mi se făcea greaţă imediat. Mă tot gândesc la tatăl tău. Dacă tutela e cea care te îngrijorează, aflu eu ce şi cum pentru tine. Se gândeşte numai la interesul tău. Hai la Tati.

Avocaţii mei nu reuşiseră să-l convingă pe admin să mă lase de Crăciun la Aspen sau în altă parte. Îmi obţinuseră toate privilegiile imediat ce plecase toată lumea, dar nu mă putuseră scăpa de brăţară. Mi-am zis că, dacă Mami se uita atent la ce-mi făcea pe braţ, mă va lăsa s-o scot câteva zile, ca să mă vindec. Sistemul de circulaţie se reparase, băteau vânturi cu viteză de uragan în tot Iadul. Crăciun Fericit tuturor.

În ultima zi de cursuri, am intrat în camera noastră întunecoasă, am lovit placa din perete şi am îngheţat. Zibet stătea în beznă. Pe pat. Cu un tesel în poală.

— De unde-l ai? am şoptit.

— L-am furat.

Am încuiat uşa şi am blocat-o cu un scaun.

— Cum?

— Erau toţi plecaţi la un chef în altă cameră.

— Ai fost în căminul băieţilor?

Nu-mi răspunse.

— Eşti boboc. Te-ar putea trimite acasă din cauza asta, i-am zis, şocată.

Nu demult se urcase la propriu pe pereţi şi zisese „nu mă mai duc acasă niciodată”.

— Nu m-a văzut nimeni, îmi spuse cu voce calmă. Erau toţi la un chef.

— Eşti dusă. Ştii al cui e?

— E Fetiţa Ann.

Am înşfăcat primul cearşaf de pe pat şi mi-am căptuşit geanta cu el. Pe toţi dracii, în camera noastră va căuta Brown prima oară. Am scotocit prin sertarul biroului după o foarfecă, să dau nişte găuri în geantă. Zibet stătea şi mângâia creatura dezgustătoare.

— Trebuie s-o ascunzi, i-am spus. De data asta nu glumesc. Chiar ai dat de belea.

Nu mă auzi.

— Sora mea, Henra, e drăguţă. Are cozi lungi, ca tine. Şi ea e bună la suflet. Adăugă, cu voce aproape rugătoare: are numai cincisprezece ani.

Brown ceru şi obţinu permisiunea de a percheziţiona camerele şi, aţi ghicit, începu exact cu camera noastră. Teselul nu era acolo. Îl ascunsesem în geantă şi-l vârâsem într-o centrifugă din spălătorie. Pusesem celălalt cearşaf lucios în faţa lui, considerând că-i o ironie numai bună pentru Brown, dar el era prea furios ca să se prindă.

— Vreau să mai verific o dată, îmi spuse el, după ce Mami îl plimbase prin toate camerele. Ştiu că-i aici. Se întoarse către mine. Ştiu că tu l-ai luat.

— Următoarea navetă pleacă în zece minute, îl atenţiona Mami. Nu mai e timp pentru încă o verificare.

— Ea l-a luat. I-o citesc pe faţă. L-a ascuns undeva. Undeva în căminul ăsta.

Mami arăta de parcă avea chef să-l ţină în lada ei cam un ceas. Îl refuză scuturând din cap.

— Ai pierdut, Brown, i-am zis. Dacă mai stai, ratezi naveta şi rămâi blocat în Iad de Crăciun. Dacă pleci, o pierzi pe iubita ta Fetiţă Ann. Ceva tot pierzi oricum, Brown.

Mă prinse de încheietură. Pielea iritată de sub brăţară era

de nesuportat. Mi se umflase, se făcuse roşie spre vânătă în jurul metalului. Am încercat să mă eliberez cu celălalt braţ, dar strânsoarea era la fel de dură ca expresia răzbunătoare de pe faţa lui.

— Octavia a fost la un chef cu tăvăleală în căminul băieţilor săptămâna trecută, mă pârî el lui Mami.

— Nu-i adevărat, am protestat.

De-abia vorbeam. Durerea îmi făcea atâta creaţă, că mai aveam puţin şi leşinam.

— Mi se pare greu de crezut, zise Mami, din moment ce are o brăţară cu alertă.

— Asta? Brown îmi trase braţul în sus. Am ţipat. Chestia asta? Răsuci brăţara în jurul încheieturii. Şi-o scoate când vrea. N-ai ştiut? Îmi aruncă mâna şi se uită la mine scârbit. E prea deşteaptă ca s-o opreşti cu o brăţară cu alertă, nu-i aşa, Tawy?

Mi-am lipit de corp încheietura care pulsa şi am încercat să nu leşin. Nu-i din cauza animalelor, mi-am zis, înnebunită. N-ar face asta numai pentru un animal. Altceva trebuie să fie la mijloc. Mai rău. Nu trebuie să-şi primească teselul înapoi niciodată, niciodată.

— Se anunţă naveta, spuse Mami. Octavia, ai rămas fără privilegii pe timpul vacanţei.

Brown îmi aruncă o privire triumfătoare şi ieşi din cameră după ea. M-am luptat din toate puterile să aştept până la plecarea ultimei navete ca să merg după tesel. L-am cărat în cameră cu mâna sănătoasă. Pedepsele nu mai contau. N-aveam unde să merg. Iar teselul era în siguranţă.

— O să fie bine, i-am spus animalului.

Dar m-am înşelat. Henra, sora cea drăguţă, nu era drăguţă. Îi fusese tăiat părul atât de scurt, cât se putuse de scurt. Avea faţa umflată de plâns şi ochii plini de lacrimi. Zibet se albise la faţă şi rămăsese aşa. După cum arăta, n-am crezut că va mai plânge vreodată. Nu-i grozavă starea în care te aduce un semestru la facultă?

Pedepsită sau nu, trebuia să scap de acolo. Mi-am luat cărţile şi m-am mutat în spălătorie. Am scris două eseuri trimestriale, am citit trei manuale şi, ca Zibet, mi-am recopiat toate notiţele. M-a tuns. A zis că-i ispitesc pe bărbaţi şi că-i vina mea că se întâmplă aşa. Tatăl tău nu încerca decât să te protejeze. Hai la Tati. Am pornit toate centrifugele deodată, ca

să nu-mi aud gândurile, şi mi-am scris eseurile.

Am supravieţuit până în ultima zi de vacanţă, strângând din dinţi ca să nu mă gândesc la Brown, la tesel, la nimic. Zibet şi sora ei au coborât în spălătorie să-mi spună că Henra pleacă cu prima navetă. Mi-am luat rămas-bun. „Sper să mai vii”, i-am zis, ştiind că sună fals, că pentru nimic în lume nu m-aş întoarce pe Marylebone Weep dacă aş fi în locul ei.

— Mă întorc sigur. Imediat ce termin şcoala.

— Nu-s decât doi ani, spuse Zibet.

Acum doi ani, Zibet avea acelaşi chip dulce ca sora ei. Peste doi ani, Henra va arăta şi ea ca moartea-n vacanţă. Ce mişto, să creşti în Marylebone Weep, când eşti o epavă la şapteşpe ani.

— Întoarce-te cu mine, Zibet, o chemă Henra.

— Nu pot.

Vremea borâtului. M-am întors în cameră, m-am trântit pe patul meu cu un teanc de cărţi şi m-am apucat de citit. Teselul dormise pe piciorul patului, cu vaginul deschis în sus. Se caţără în poala mea şi se culcă acolo. L-am luat în braţe. Nu s-a opus. Deşi îl ţineam în cameră de atâta vreme, nu-l examinasem niciodată prea atent. Acum am văzut că nu se putea opune nici dacă încerca. Avea perniţe fine şi roz la lăbuţe, dar fără gheare. Nici dinţi n-avea, doar o gură fină ca un boboc de floare, mică, numai un sfert din deschizătura de la capătul celălalt. Dacă fusese tratat cu feromoni, eu sigur nu-mi dădeam seama. Poate atrăgea pur şi simplu pentru că era lipsit de apărare, pentru că nu putea opune rezistenţă nici dacă voia.

L-am culcat pe spate şi i-am băgat vârful degetului în vagin. Făcusem destul pe lesbiana în anul întâi, ca să ştiu cum e o păsărică bună. Am vârât degetul mai adânc.

Ţipă.

L-am scos imediat, am strâns pumnul şi mi l-am vârât în gură ca să nu ţip şi eu. Un ţipăt oribil, groaznic, cerşind milă. Neajutorat. Disperat. Ţipătul scos de o femeie violată. Nu.

Mai rău. De un copil. Ţipătul scos de un copil violat. N-am auzit aşa un sunet în viaţa mea, mi-am zis, şi în aceeaşi clipă mi-am dat seama că, de fapt, îl auzisem tot semestrul. Feromoni. Ba nu, o atracţie mai puternică decât o substanţă chimică. Sau teama e tot substanţă chimică?

Am aşezat bietul animăluţ pe pat, m-am dus în baie şi m-am spălat pe mâini o oră. Crezusem că Zibet nu ştie la ce folosesc

teselii, că nici nu-i trece prin cap ce le fac băieţii. Dar ea ştiuse. Ştiuse şi încercase să ţină secretul faţă de mine. Ştiuse şi intrase de una singură în dormitorul băieţilor, ca să fure un animal. Ar fi trebuit să le furăm pe toate, pe toate, să le scăpăm de nemernicii ăia abjecţi… De-a lungul anilor, îl făcusem pe tatăl meu în fel şi chip, dar niciun cuvânt nu era destul de jignitor pentru mârşăvia asta. Perverşi nenorociţi. Ticăloşi împuţiţi.

Zibet stătea în uşa băii.

— O, Zibet, am zis, apoi am tăcut.

— Sora mea pleacă acasă în după-amiaza asta.

— Nu, am rostit. Nu.

Am fugit pe lângă ea şi am ieşit din cameră.

Cred că am suferit un soi de cădere nervoasă. În orice caz, nu ştiu exact cum mi-am petrecut perioada aceea. E o prostie, pentru că lucrul pe care mi-l amintesc cel mai clar e senzaţia că trebuia să mă grăbesc, că avea să se întâmple o nenorocire dacă nu mă grăbeam.

Ştiu că n-am respectat pedeapsa, pentru că mi-aduc aminte că şedeam sub plopi şi mă gândeam că Moş Moulton are un simţ al umorului teribil. Pusese becuri de Crăciun în plopii rămaşi fără frunze, iar puful şi frunzele fragile se atingeau de ele şi luau foc. Peste tot mirosea a ars. Îmi aduc aminte că m-am gândit clar la fum şi la foc, amândouă foarte potrivite pentru un Crăciun petrecut în Iad.

Dar când am încercat să mă gândesc la teseli, la ce să fac, gândurile mi-au luat-o pe arătură, n-am mai ştiut de mine, parcă luasem prea multă pulbere. Uneori Brown o voia pe Zibet, nu pe Fetiţa Ann, iar eu protestam: „Ai tuns-o. Nu ţi-o dau niciodată înapoi. Niciodată.” Şi ea se lupta şi se tot lupta cu el. Dar n-avea gheare şi dinţi. Alteori îl vedeam pe admin şi-mi zicea: „Dacă tutela e cea care te îngrijorează, aflu eu ce şi cum pentru tine”, iar eu îi replicam: „Nu vrei teseli decât pentru tine.” Sau altădată, tatăl lui Zibet spunea: „Nu încerc decât să te protejez. Hai la Tati.” Iar eu mă urcam pe patul meu ca să deşurubez difuzorul, dar nu reuşeam să-l amuţesc. „N-am nevoie de protecţie”, îi spuneam. Zibet se zbătea întruna.

Un smoc de puf se lipi de un bec. Se aprinse şi căzu pe frunzele maronii fărâmiţate. Putea a fum peste tot. Cineva ar

trebui să raporteze. Ar putea arde Iadul până la temelii sau din temelii, cum toţi sunt plecaţi de Crăciun. Asta era, trebuia să spun cuiva. Dar nu aveam cui. Îl voiam pe tata. Nu era acolo. Nu fusese niciodată. Îşi plătise banii, îşi vărsase sământa şi mă aruncase în vizuina lupilor. Dar măcar nu era unul dintre ei. Nu era unul dintre ei.

Nu aveam cui să spun.

— Ce i-ai făcut? mă întrebă Arabel. I-ai dat ceva? Regulat? Pulbere? Alcool?

— Nu i-am…

— Consideră-te pedepsită.

— Nu de animale-i vorba. Le zic Scumpa mea şi Fetiţa Ann. Ei sunt taţii. Ei sunt taţii. Dar teselii n-au gheare. N-au dinţi. Nici ce-i aia să te frigi nu ştiu.

— El se gândeşte numai la interesul ei, zise Arabel.

— Ce tot spui acolo? A tuns-o. Ar fi trebuit s-o vezi cum se agăţa din răsputeri de placa de pe perete! S-a luptat întruna, dar nu i-a folosit. N-are gheare.

N-are dinţi. De-abia a-mplinit cinşpe ani. Trebuie să ne grăbim.

— Totul se va termina la jumătatea semestrului, spuse Arabel. Te aranjez eu. Îţi garantez că nu-i niciunul sub tutelă.

Stăteam în lada lui Mami şi băteam cu pumnii în uşă. Nu ştiam cum ajunsesem acolo. Mă uitam la mine din oglinzile ei. Faţa lui Arabel: încordată şi disperată. La început roşie, pe urmă albă, pe urmă roşie din nou: faţa colegei mele de cameră. N-avea să mă creadă. Avea să mă pedepsească din nou. Nu mai conta.

Când mi-a deschis, n-am fost în stare să fug. Trebuia să spun cuiva, până ce nu lua foc toată şandramaua.

— Vai, draga mea, zise ea şi mă strânse în braţe.

Am ştiut dinainte de a deschide uşa că Zibet stă pe patul meu, în beznă. Am apăsat placa din perete şi am rămas cu mâna bandajată pe ea, de parcă aveam nevoie de sprijin.

— Zibet, i-am spus, o să se rezolve. Mami o să confişte toţi teselii. O să se interzică animalele în campus. O să se rezolve.

Ridică ochii spre mine.

— L-am trimis acasă cu ea, îmi zise.

— Ce? am întrebat prosteşte.

— El nu vrea... să ne lase în pace. E... Am trimis-o pe Fiica Ann acasă cu ea.

Nu. O, nu.

— Henra e bună la suflet, ca tine. Nu se va salva. Nu va rezista doi ani. Mă privi fix în ochi. Mai am două surori. Cea mai mică are zece ani.

— Ai trimis teselul acasă? La tatăl tău!

— Da.

— Nu se poate apăra. N-are gheare. Nu se poate apăra.

— Ţi-am zis că nu ştii nimic despre păcat, îmi spuse şi întoarse capul.

N-am întrebat-o niciodată pe Mami ce se alegea de teselii pe care-i confiscau de la băieţi. Spre binele lor, sper că s-a îndurat cineva şi le-a pus capăt suferinţelor.

ÎN CRETACICUL TÂRZIU

— Abia în Cretacicul târziu au atins prădătorii culmea evoluţiei, spuse profesorul Othniel. Fireşte, dinozaurii carnivori existau încă de la mijlocul triasicului, dar abia în Cretacicul târziu, odată cu apariţia speciilor *Albertosaurus, Coelopbysis, Velociraptor, Deinonychus* şi, evident, *Tyrannosaurus Rex,* a atins dinozaurul prădător puterea, viteza şi complexitatea lui maximă.

Profesorul Othniel scrise „CRETACICUL TÂRZIU – PRĂDĂTORI" pe tablă. Suferea de artrită şi era puţin cocoşat, iar cele două afecţiuni combinate îl obligau să folosească numai treimea de jos a tablei. Scrise „ALBERTOSAURUS, COELOPHYSIS, VELOCIRAPTOR, DEINONYCHUS, TYRANNOSAURUS REX" în coloană, sub „CRETACICUL TÂRZIU – PRĂDĂTORI", astfel că „TYRANNOSAURUS REX" ajunse chiar deasupra tăviţei cu cretă.

— Dintre toţi aceştia, continuă el, *„Tyrannosaurus Rex"* este cel mai cunoscut, şi pe bună dreptate.

Studenţii profesorului Othniel notară pe caiete „Nr. 1 CT. Prădător TRX", sau „fără prădători în Cretacicul târziu" sau „Am o colegă de cameră nouă. O cheamă Traci. Semnat, Deanna." Unul compunea o scrisoare lungă de protest faţă de amenzile de parcare primite pe nedrept.

— Evoluţia prădătorilor a fost din cauza, în parte, abundenţei fără precedent a prăzii. Erbivorele ca *Triceratops, Chasmosaurus* şi hadrozaurul, dinozaurul cu cioc de raţă, cutreierau continentele în turme imense.

Profesorul scrise „PRADĂ – HADROZAURI" sub „TYRANNOSAURUS REX". Trebui să mute buretele ca să poată scrie şi „creastă osoasă cu cavităţi largi" dedesubt. Studenţii scriseră „Cireada – ornitorinc cu cioc de raţă", „Traci, noua mea colegă de cameră, are un prieten super de SUPER. Îl cheamă Todd" şi „Dacă credeţi că voi plăti amenda, sunteţi nebuni!"

— Hadrozaurii erau o pradă uşoară. Nu aveau coarne sau încreţituri osoase ca *triceratopii,* continuă profesorul. Aveau însă creste osoase mari, pe care probabil că le foloseau ca să-şi

trimită avertizări unii altora sau să-i audă şi să-i miroasă pe prădători.

Termină de înghesuit „CREASTĂ OSOASĂ CU CAVITĂŢI LARGI” sub „hadrozauri” şi înălţă capul, ca şi când ar fi auzit ceva.

Unul dintre studenţii din anul al doilea, care scria „nici măcar nu am maşină”, aruncă o privire spre uşă, dar nu văzu pe nimeni.

Profesorul se îndreptă de spate vertebră cu vertebră, până când vârful capului său chel ajunse aproape la acelaşi nivel cu marginea superioară a tablei. Ridică bărbia, de parcă ar fi amuşinat aerul, apoi se aplecă la loc în faţă, încruntându-se.

— Avertizările însă nu le-au folosit deloc împotriva lui *Tyrannosaurus Rex,* înalt de cincisprezece metri, cu maxilar de un metru şi jumătate şi colţi de şaptesprezece centimetri.

Adăugă, printre bucăţile de burete, „MAXILAR – 1,5 metri, DINŢI – 17 centimetri.”

Studenţii lui scriseră „Administraţia Parcării e o bandă de nazişti”, „Deanna + Todd” şi „TRX are 1,5 metri”.

După cursul de Antecedente Avansate, profesoara Sarah Wright îşi luă corespondenţa şi o duse în birou. Văzu un plic din hârtie manila de la Ministerul Educaţiei, o scrisoare de la Administraţia Parcării Campusului pe care scria „Al treilea avertisment: plătiţi imediat amenzile restante” şi un plic pătrat cu aspect oficial, de la decanat. Nu voia să-l deschidă pe niciunul.

Nu avea amenzi de parcare neachitate, ministerul urma să reducă fondurile guvernamentale pentru universităţi cu încă optsprezece la sută, iar scrisoarea de la doamna decan o anunţa, probabil, că reducerea se va aplica exclusiv Catedrei de Paleontologie.

Mai era şi o broşură capsată de la o şcoală de pilotaj. Trimisese şcolii o scrisoare în vacanţa de primăvară, după ce corectase o sută patruzeci şi trei de lucrări, dintre care niciuna nu reuşise să se ridice mai sus de genunchiul broaştei. Pe broşură erau un vultur şi nişte nori, iar antetul spunea: „Vrei să scapi de griji?”

Scoase capsa şi deschise broşura. „Te plictiseşti vreodată de slujba ta şi vrei s-o laşi baltă? Simţi vreodată nevoia să-ţi

strângi lucrurile şi să faci ceva cu adevărat inteligent?”

O ţinea tot în stilul ăsta – care-i amintea de lucrările studenţilor – câteva alineate la rând, presărate cu ilustraţii, până ce ajungea la treburi serioase, adică trei mii de dolari pentru cursul de la Academia de Pilotaj Lindbergh, „inclusiv zboruri private, comerciale, instructor de zbor calificat, instructor şi instrumente de zbor, examene scrise şi examene de pilotaj. Cazarea se plăteşte separat. Nu ne asumăm răspunderea pentru răniri, calamităţi sau alte accidente.”

Se întrebă dacă la „alte accidente” intrau şi reducerile bugetare aplicate de minister. Asistentul ei, Chuck, intră în birou mâncând o prăjitură şi fluturând un plic pătrat, cu aspect oficial.

— Ai primit şi tu unul din ăsta? o întrebă.

— Da, răspunse Sarah, ridicându-l pe al ei. Tocmai voiam să-l deschid. Ce e, o invitaţie la un măcel?

— Nu, o recepţie pentru un tip. O ţine decana după-amiază. În biblioteca facultăţii.

Sarah se uită la invitaţie suspicioasă.

— Am crezut că e plecată la o conferinţă pe probleme de educaţie.

— S-a întors.

Sarah rupse plicul şi scoase invitaţia.

— „Doamna decan are plăcerea să vă invite la recepţia dată în onoarea profesorului Jerry King”, murmură ea. Profesorul Jerry King? Deschise plicul din hârtie manila şi aruncă un ochi pe raportul ministerului, căutându-i numele. Cine e, ştii cumva?

— Nu.

Măcar nu era unul dintre susţinătorii reducerilor bugetare. Numele lui nu apărea pe listă.

— Au primit invitaţii şi ceilalţi din catedră?

— Nu ştiu. Othniel a primit. Am văzut-o în cutia lui poştală, spuse Chuck. Nu cred că ajunge la ea. Cutia lui e pe rândul cel mai de sus.

Profesorul Robert Walker intră scuturând o bucată de hârtie.

— Ia uitaţi-vă! Încă o amendă pentru că n-am tichet de parcare! Am tichet de parcare! Am două tichete de parcare! Unul pe bara de protecţie şi unul pe parbriz. De ce nu le văd?

— Ai primit una din asta, Robert? îl întrebă Sarah, arătându-i invitaţia. Doamna decan dă o recepţie după-amiază.

E în legătură cu reducerea fondurilor?

— Nu ştiu, răspunse Robert. Se văd limpede ca lumina zilei. Chiar am desenat o săgeată cu marker Magic spre cel de pe bară.

— Ministerul ne taie iar din fonduri. Fac pariu pe ce vreţi că decana elimină un post. A fost aici, săptămâna trecută, să verifice câţi studenţi s-au înscris la noi.

— Înscrierile sunt la pământ în toată universitatea, spuse Robert, ducându-se la fereastră ca să privească afară. Nimeni nu-şi mai permite să meargă la facultate, mai ales dacă trebuie să dai optzeci de dolari pe trimestru pentru tichetul de parcare. Nu că tichetele ar folosi la ceva. Tot primeşti amendă.

— Trebuie să protestăm, zise Sarah. Daci elimină unul dintre posturile noastre, rămânem catedra cea mai mică din campus şi, până să ne dezmeticim, ne şi uneşte cu Geologia. Trebuie să ne organizăm catedra şi să opunem rezistenţă. Ai vreo idee, Robert?

— Ştii, zise Robert, tot cu ochii pe afară, poate, dacă aş fi pus pe cineva lângă maşina mea…

— Lângă maşina ta?

— Da… Aş putea plăti un student să stea pe bara din spate şi, când vin cei de la Administraţia Parcării, să le arate tichetul. M-ar costa o grămadă, dar… Opreşte-te! ţipă el dintr-odată. Împinse geamul brusc şi se aplecă în afară. Nu poţi să-mi dai amendă! strigă spre locul de parcare. Am două tichete! Eşti orb? Îşi trase capul înăuntru şi ţâşni afară din birou urlând: Tocmai mi-au mai dat o amendă! Vă vine să credeţi?

— Nu, zise Sarah.

Luă broşura de la şcoala de pilotaj şi se uită cu jind la imaginea vulturului.

— Crezi că vor servi mâncare? întrebă Chuck.

Se uita la invitaţia de la decană.

— Sper că nu.

— De ce?

— Păscutul. Prădătorii cei mari atacau întotdeauna când hadrozaurii păşteau.

— Dar dacă vor avea mâncare, cu ce crezi că ne vor servi? insistă Chuck, pofticios.

— Depinde, răspunse Sarah, răsucind broşura. Ceai şi fursecuri, de obicei.

— De casă?

— Numai dacă veştile sunt proaste. Brânză şi biscuiţi înseamnă că i se dă cuiva paşaportul. Pate de ficat înseamnă reduceri de buget. Şi, bineînţeles, dacă reducerea e substanţială, atunci normal că nu mai rămân bani de trataţie.

Pe spatele broşurii scria cu litere cursive *Dobândiţi mobilitate zburând,* iar dedesubt, cu aldine:

CU APROBAREA AFA[31]
LOCURI FĂRĂ TAXĂ DISPONIBILE
PARCARE GRATUITĂ

— În ultimii ani, cunoştinţele noastre despre dinozauri s-au schimbat foarte mult, spuse profesorul Albertson, ridicând manualul de micropaleontologie, atât de mult, încât cele anterioare sunt depăşite. Deschise cartea la început. Întoarceţi paginile la introducere.

Studenţii îşi deschiseră cărţile, care costaseră 64,95 dolari.

— Aţi deschis toţi la introducere? întrebă profesorul Albertson, apucând colţul de sus al primei pagini. Foarte bine. Acum rupeţi-o. Rupse pagina. N-are niciun rost, e absolut învechită.

De fapt, deşi se revizuiseră nu de mult unele teorii despre comportamentul şi fiziologia dinozaurilor, în special a prădătorilor mai mari, la nivel microscopic nu se revizuise nimic. Însă profesorul Albertson îl văzuse pe Robin Williams rupând pagini dintr-o carte într-un film şi fusese impresionat.

Studenţii lui, care speraseră să-şi vândă manualele înapoi la librăria universităţii pentru 32,47 dolari, nu erau la fel de impresionaţi. Unul dintre ei întrebă plin de speranţă:

— N-ajunge dacă promitem că n-o citim?

— În niciun caz, i-o reteză profesorul, smulgând un pumn de pagini. Haideţi, rupeţi-le.

Le aruncă într-un coş de gunoi metalic şi-l întinse spre un student care avea marketingul a doua specializare şi vâra pe ascuns foile rupte la capătul cărţii, cu gândul s-o vândă ca variantă preeditată.

— Aşa, aruncaţi-le pe toate, îndemna profesorul Albertson. Toate paginile învechite şi depăşite.

Se auzi o bătaie în uşă. Profesorul îi dădu coşul studentului

31 Administraţia Federală Aviatică (n. tr.).

la marketing şi opri măcelul ca să deschidă. Era Sarah Wright, cu un plic pătrat în mână.

— Se dă o recepţie la decanat, explică ea. Ar fi bine să nu lipsească nimeni din catedră.

— Trebuie să rupem şi pagina de titlu? întrebă un student care se specializa şi în psihologie.

— Ministerul tocmai a tăiat încă optsprezece la sută din fonduri şi mă tem că vor să ne elimine un post.

— Te poţi baza pe sprijinul meu sută la sută, promise profesorul.

— Foarte bine, spuse Sarah, oftând uşurată. Câtă vreme suntem solidari, avem o şansă.

Profesorul Albeitson închise uşa după ea şi se uită la ceas. Plănuise să se urce în picioare pe masă înainte de sfârşitul cursului, dar acum nu mai avea timp. Trebuia să se mulţumească cu un simplu final inspirat.

— Ostracode, diatomee, fusulinide, pentru astea rămânem noi în viaţă. *Carpe diem!* Trăieşte clipa!

Studentul la psihologie ridică mâna.

— Îmi împrumutaţi rola de bandă adezivă? Din greşeală, am rupt capitolul întâi şi al doilea.

La recepţie se servea Brie. Şi Xeres şi crochete de spanac şi o tavă cu căpşuni cu scobitori cu steguleţe din celofan, ca nişte pumnale. Sarah luă o căpşună şi făcu iute prezenţa celor din catedră. Venise toată lumea, în afară de Robert, care probabil îşi parca maşina, şi de profesorul Othniel.

— Sigur ai luat măsuri să-şi primească şi profesorul Othniel invitaţia? îl întrebă pe asistentul ei, care mânca crochete de spanac, câte două deodată.

— Da, răspunse el cu gura plina. E aici.

Arătă cu farfuria spre un fotoliu cu spătar înalt şi reazem pentru cap, de lângă foc.

Sarah se duse şi verifică. Profesorul Othniel dormea. Ea reveni la masă şi mai luă o căpşună. Se întrebă care dintre invitaţi era profesorul King. Văzu doar trei bărbaţi pe care nu-i recunoştea. Doi erau evident de la Catedra de Fizică – construiau un reactor termonuclear dintr-un pahar de polistiren şi câteva din scobiturile acelea şugubeţe. Al treilea părea tot fizician. Era înalt şi distins şi purta un sacou de tweed

cu petice la coate, dar după câteva minute dispăru în bucătărie şi se întoarse cu o tavă cu pate de ficat şi biscuiţi.

Îşi făcu apariţia Robert, gâfâind şi cu sacoul în mână.

— *N-o* să-ţi vină să crezi ce mi s-a întâmplat, spuse el.

— Ai primit amendă că n-ai avut tichet de parcare. Ai reuşit să afli ceva despre profesorul ăsta, King?

— E consultant pe probleme de educaţie. Ce rost are să cheltuieşti optzeci de dolari pe semestru pe un tichet de parcare, dacă nu sunt locuri în parcările cu permis? Ştii unde am fost nevoit să-mi las maşina? În spatele stadionului de fotbal! La cinci străzi mai departe decât casa mea!

— Consultant pe probleme de educaţie? Ce urmăreşte? Sarah privi căpşuna gânditoare. Consultant pe probleme de educaţie…

— A scris *Ce nu merge bine în sistemul nostru educativ?,* spuse profesorul Albertson. Luă o farfurie şi o crocheta de spanac. E expert în implementarea restrucţionară.

— Ce înseamnă asta? întrebă Chuck, care-şi făcea un sandvici cu pate de ficat şi două crochete de spanac.

Profesorul Albertson îl privi de sus.

— Sigur vă învaţă şi pe voi, asistenţii profesorilor, ce este implementarea restrucţionară, rosti el, ceea ce însemna că habar n-avea nici el despre ce e vorba. Muşcă dintr-o crochetă. Ar trebui să le gustaţi. Tocmai am vorbit cu doamna decan. Mi-a spus că le-a pregătit cu mâna ei.

— Înseamnă că ne-a luat dracu’, zise Sarah.

— Uite-l pe profesorul King.

Albertson arătă spre un bărbat greoi, îmbrăcat într-un tricou şi pantaloni Sansabelt. Decana îi sosi în întâmpinare, prinzându-i mâinile într-ale ei.

— Îmi cer iertare pentru întârziere, rosti King cu glas de stentor. Nu am găsit loc de parcare. Mi-am lăsat maşina în faţă.

Profesorul Othniel se ridică brusc din fotoliu, privind în jur cu ochi mari. Sarah îi făcu semn cu scobitoarea. El îşi făcu drum cocoşat până la ei, apoi se aşeză lângă brânză şi adormi la loc.

Doamna decan se mută în centrul încăperii şi bătu din palme ca să atragă atenţia. Profesorul Othniel tresări.

— Nu vreau să vă întrerup distracţia, vorbi decana, şi, vă rog, continuaţi să mâncaţi şi să beţi. Am vrut doar să vi-l

prezint pe profesorul Jerry King. Dânsul va lucra la Catedra de Paleontologie, la un subiect pe care, sunt convinsă, toţi îl veţi considera extraordinar de interesant. Domnule profesor, aţi vrea să ne spuneţi câteva cuvinte?

Profesorul King zâmbi, un zâmbet larg, care-i aminti lui Sarah de maxilarul deplasat în urma aplicării Tehnicilor de Teren.

— Cunoaştem cu toţii impactizarea uriaşă pe care o are tehnologia asupra societăţii noastre moderne, începu el.

— Impactizare? ăntrebă Chuck, mâncând o tartă cu lămâie adusă din bucătărie de gentlemanul distins. Credeam că se spune impact.

— Se spune, zise Sarah. Dar demult de tot, în Cretacicul târziu, se spunea impactizare.

— Sst! susură profesorul Albertson, privindu-i dezaprobator.

— Pe măsură ce avansăm în secolul douăzeci şi unu, societatea noastră se transformează radical. Dar oare se transformează şi educaţia? Nu. Noi încă predăm aceleaşi materii vechi, cu aceleaşi metode vechi. Profesorul King îi zâmbi doamnei decan. Până astăzi. Ziua de azi marchează începutul unui experiment inovatorist extraordinar în educaţie, o dinamică absolut inedită de predare a paleontologiei. Mă voi consulta cu voi, băieţii şi fetele pricepute la dinozauri, săptămâna viitoare, dar până atunci vreau să vă gândiţi la un cuvânt.

— Dispariţie, murmură Sarah.

— Acel cuvânt e *relevanţă.* Este paleontologia relevantă pentru societatea noastră modernă? Cum o putem face relevantă? Gândiţi-vă la asta. Relevanţă.

Un ropot de aplauze răsună din direcţia membrilor catedrelor cu care profesorul King nu avea să se consulte. Robert îşi turnă un pahar mare de Xeres şi-l bău dintr-o înghiţitură.

— Nu-i cinstit, se plânse el. Mai întâi Administraţia Parcării, iar acum, asta.

— Piloţii fac o groază de bani, spuse Sarah. Şi singurul cuvânt la care trebuie să se gândească e *prăbuşire.*

Profesorul Albertson ridică mâna.

— Da? întrebă doamna decan.

— Am vrut doar ca profesorul King să ştie că poate conta pe

sprijinul meu sută la sută.

— Coaja asta albă de pe brânză se mănâncă sau nu? vru să ştie Chuck.

A doua zi, profesorul King depuse un memo în cutiile poştale ale Catedrei de Paleontologie. În el scria: „Sesiune de ideatizare în grup lunea viitoare. Biroul prof. Wright. 2 P.M. J. King. P.S. Voi face datatizare observaţională marţea şi joia acestea.”

— Cu toţii vom face datatizare observaţională, spuse Sarah, chiar mai îngrijorată de faptul că profesorul King se folosea de biroul ei fără să-i ceară voie decât de Brie.

Se duse să-şi caute asistentul, care stătea în biroul ei şi mânca Snickers.

— Vreau să afli ce a făcut înainte profesorul King, îi ceru ea.

— De ce?

— Pentru că a fost antrenor de baschet la echipa de fete a vreunui liceu. Poate aflăm că a fost cuplat cu vreo înaintaşă dintr-a zecea.

— De unde ştii că a fost antrenor de baschet la o echipă de liceu?

— Toţi consultanţii pe probleme de educaţie au fost antrenori de baschet la echipe de liceu. Sau profesori de ştiinţe sociale la liceu.

Sarah privi memo-ul dezgustată.

— Ce crezi că înseamnă datatizare observaţională?

Datatizarea observaţională s-a dovedit a fi plimbatul pe coridoarele clădirii Ştiinţelor Terestre cu mapa în mână, ascultându-l pe profesorul Albertson.

— Bine, bine, cât aveţi? îşi întreba cel din urmă studenţii.

Purta şorţ de măcelar şi bonetă de hârtie ca la fast-food şi tăia mere în două, în patru şi în trei cu un topor. Asta nu avea nicio legătură cu fauna degenerată, dar îl văzuse pe Edward James Olmos procedând la fel în filmul *Stand and Deliver.* Fusese foarte impresionat.

— Iupi, atât ajunge, zise el cu accent spaniol, când profesorul King apăru dintr-odată în spatele sălii, cu mapa după el.

— Dar problema fundamentală e *relevanţa,* se grăbi Albertson să precizeze. Cum ne afectează fauna degenerată

viaţa în ziua de azi.

Studenţii se arătară îngrijoraţi. Unul dintre ei îşi apără manualul cu braţele încrucişate, de parcă se temea să nu-i ceară să mai rupă şi alte pagini din el.

— Fauna degenerată este *foarte relevantă* pentru societatea noastră modernă, spuse profesorul Albertson, dar profesorul King se întorsese pe coridor şi intrase în sala profesorului Othniel.

— De obicei, *Tyrannosaurus Rex* se apropia de o turmă de hadrozauri pe ascuns, rosti profesorul Othniel, care nu-l văzuse pe King pentru că scria la tablă. Apoi ataca brusc şi se retrăgea. Scrise cuvintele „1. PÂNDĂ, 2. ATAC, 3. RETRAGERE" în coloană, unul sub altul, cu litere tot mai mici şi mai înghesuite, pe măsură ce se apropia de tăviţa cu cretă.

Studenţii lui scriseră „1. Furişează-te, 2. Dă atacul 3. Tunde-o" şi „Aseară a sunat Todd. I-am zis că Traci nu-i acasă. Am vorbit o grămadă." Profesorul King scrise „Relevanţă?" cu litere mari de tipar pe hârtia din mapă şi plecă din nou.

— Maxilarul şi dinţii de *Tyrannosaurus* puteau răni mortal dintr-o singură muşcătură. Pe urmă, dinozaurul îşi urmărea victima de la distanţă, aşteptând să sângereze până la moarte, continuă profesorul Othniel.

Robert întârzie luni la şedinţă.

— N-o să vă vină să credeţi ce mi s-a întâmplat! Am fost nevoit să-mi las maşina la locul de parcare cu permis de zi şi, în timp ce-mi scoteam permisul din automat, mi-au dat amendă!

Profesorul King, care stătea la biroul lui Sarah îmbrăcat în trening gri, cu fluier la gât şi şapcă de baseball pe care scria „Liceul Dan Quayle", spuse:

— Ştiu că toţi sunteţi la fel de entuziasmaţi ca mine de experimentul educativ pe care urmează să-l efectuizăm împreună.

— Chiar mai entuziasmaţi, preciza profesorul Albertson.

Sarah îi aruncă o căutătură cruntă.

— Acest experiment va presupune eliminarea unor posturi?

Profesorul King îi zâmbi. Dinţii lui îi amintiră de dantura unui exponat din Muzeul de Istorie Naturală de la Denver.

— Posturi, cursuri, catedre… Toate aceste cuvinte sunt irelevantoase. Trebuie să reevaluarizăm întregul concept de educaţie, relevanţa lui în societatea modernă. Câţi dintre voi

folosesc conexiuni paradigmice la cursuri?

Profesorul Albertson ridică mâna.

— Conexiuni paradigmice, experimentarea jocului pe roluri, cogniţie modulară. Am evaluarizat câteva dintre orele voastre săptămâna trecută. La una dintre ele – King îi zâmbi larg profesorului Othniel – am văzut că se foloseşte tabla. Asemenea metodologii au murit.

— Ca dinozaurii, murmură Sarah. De ce nu spui ceva, Robert?

— Domnule profesor King, vorbi Robert, intenţionaţi să reorganizaţi şi alte catedre?

Aşa, îşi zise Sarah, trimite-l să le toace nervii ălora de la Literatură Engleză.

— Da, răspunse profesorul King radios. Paleontologia e doar un test la faţa locului. În cele din urmă, îl vom extinde pentru a incluza toată universitatea. De ce?

— Există un departament care are mare nevoie de reorganizare, explică Robert. Nu ştiu dacă aţi aflat, dar Administraţia Parcării a scăpat total de sub control. La avizier scrie clar că mai întâi parchezi şi numai *după aceea* te duci să-ţi scoţi permisul de zi de la automat.

— Ce ai aflat despre profesorul King? îl întrebă Sarah pe Chuck marţi dimineaţă.

— N-a fost antrenor de baschet la o echipă de fete de liceu, răspunse asistentul, bând suc de lămâie cu gheaţă. A fost antrenor de lupte greco-romane la o echipă de liceu.

— Aha. Atunci află unde şi-a luat doctoratul. Poate reuşim să convingem universitatea care i l-a dat să i-l anuleze, pentru că foloseşte cuvinte ca a *evaluariza.*

— Mai bine nu. Vreau să zic, mai am doar un semestru până la absolvire. Pe lângă asta, continuă Chuck sorbind din suc, unele dintre ideile lui au logică. Vreau să zic, o grămadă de chestii pe care le învăţăm la cursuri chiar n-au niciun rost. Vreau să zic, ce treabă avem noi cu Cretacicul târziu, zău? Mi-am zis că unele idei ale lui sună grozav. Noi de ce *nu* experimentăm niciodată jocul pe roluri la cursuri?

— În regulă, replică Sarah. Joacă chestia asta. Eşti un *Corythosaurus.* Eşti deştept şi rapid, dar nu destul de rapid, pentru că un *Tyrannosaurus Rex* tocmai te-a muşcat de şold. Ce

faci?

— La naiba, asta-i una grea de tot, zise Chuck, sorbind meditativ. Tu ce ai face?

— Mi-aş creşte un iadeş.

Marţi după-masă, imediat ce-şi termină cursul de la ora unu, Sarah se duse la biroul lui Robert. El nu era acolo. Aşteptă în faţa uşii jumătate de oră, citind anunţul pentru un semestru pe mare, apoi se duse la Administraţia Parcării.

Robert stătea în faţa rândului care şerpuia pe scări până jos şi afară pe uşă. Majoritatea erau studenţi, dar persoana din capul rândului era un bătrânel pipernicit. Flutura o foiţă verde în faţa tânărului din spatele ghişeului. Acesta avea părul blond tuns scurt şi semăna cu Himmler adolescent.

— … infarct, spunea bătrânul.

Sarah se întrebă dacă avusese atac de cord când primise amenda sau făcea unul chiar atunci.

Încercă să ajungă la Robert, dar doi studenţi blocau uşa. O recunoscu pe fată, era boboc în clasa profesorului Othniel.

— Of, Todd, se plângea ea unui băiat îmbrăcat în maiou şi blugi, ştiam eu c-ai să m-ajuţi. Am încercat s-o conving pe Traci să vină cu mine. La urma urmei, e maşina ei. Dar cred că avea o întâlnire.

— O întâlnire? întrebă Todd.

— Păi, nu sunt sigură. E greu să ţii socoteala prietenilor ei, eu n-aş putea s-o fac. Adică – plecă ochii cu sfială prefăcută – dacă ai fi prietenul *meu,* nici prin cap nu mi-ar trece să mă gândesc la alţi băieţi.

— Nu vă supăraţi, interveni Sarah, trebuie să vorbesc cu profesorul Walker.

Todd se dădu la o parte. În loc să se mute în partea cealaltă, fata din clasa profesorului Othniel se lipi de el. Sarah se strecură pe lângă ei şi-şi croi drum până la Robert, ignorând căutăturile urâte ale celor din rând.

— Să nu-mi zici c-ai primit şi tu amendă, îi zise Robert.

— Nu. Trebuie să facem ceva cu profesorul King.

— Absolut, zise Robert indignat.

— O, mă bucur că eşti de aceeaşi părere. Profesorul Othniel nu-i bun de nimic. Nici măcar nu-şi dă seama ce se întâmplă, iar profesorul Albertson ţine un curs despre „Impactizarea

fosilelor microscopice asupra societăţii din secolul douăzeci”.

— Asta ce-nseamnă?

— Habar n-am. Când am intrat în sală, le arăta studenţilor o casetă video cu *Ţinutul uitat de timp.*

— Aveam tromboză coronariană! strigă bătrânul.

— Vehiculele fără permis nu au voie în parcările cu permis, spuse tânărul hitlerist. Totuşi, am iniţiat un studiu preliminar al incidentului.

— Un studiu preliminar! repetă bătrânul, apucându-l de braţul stâng. Ultimul pe care l-aţi făcut a durat cinci ani!

— Trebuie să ne mai întâlnim o dată cu profesorul King, îi zise Sarah. Trebuie să-i spunem că nu relevanţa e problema principală, că paleontologia e importantă în sine, şi nu pentru că e la modă să porţi cercei de brontozaur. Sigur va proceda cu judecată. Ştiinţa şi logica sunt de partea noastră.

Robert se uită la bătrânul de la ghişeu.

— Dar ce e de studiat? protesta acesta. Aţi dat amendă ambulanţei în timp ce paramedicii mă resuscitau în ea!

— Nu cred că judecata are efect la el, îşi manifestă Robert îndoiala.

— Păi, atunci, ce zici de o petiţie? întrebă Sarah. Trebuie să luăm măsuri, altfel o să le prezentăm toţi studenţilor episoade cu „Familia Flintstone”. E un om periculos!

— Sigur că e, confirmă Robert. Ghici ce am primit! O citaţie pentru că am parcat în faţa bibliotecii facultăţii!

— Vrei să uiţi un minut de amenzile tale tâmpite? se enervă Sarah. N-o să mai ai niciun motiv să parchezi dacă nu scăpăm de King. Ştiu că studenţii lui Albertson ar semna toţi o petiţie. Ieri i-a obligat să-şi rupă paginile cu ilustraţii din manuale şi să facă din ele un colaj.

— Administraţia Parcării nu ia în seamă petiţiile, spuse Robert. Ai auzit ce i-a zis profesorul King doamnei decan la recepţie: „Am parcat chiar în faţă.” Lăsase un bilet pe parbriz cum că avea permisiunea Catedrei de Paleontologie să parcheze acolo. Flutură citaţia pe sub nasul lui Sarah. Tu ştii unde am parcat *eu?* La cincisprezece străzi distanţă. Şi tot eu sunt ăla care primeşte citaţii că am autorizat parcări nepermise!

— La revedere, Robert.

— Stai puţin! Unde te duci? N-am stabilit încă un plan de

acţiune.

Sarah se înghesuia printre cei din rând. Cei doi studenţi încă blocau uşa.

— Sunt sigură că Traci va înţelege, zicea fata din clasa profesorului Othniel. Doar nu era nimic serios între voi doi, nu?

— Stai puţin! Ce ai de gând să faci? strigă după ea Robert, de la locul lui din rând.

— Să evoluez, îi răspunse Sarah.

Miercuri apăru alt memo în cutiile poştale de la Catedra de Paleontologie. Era scris pe hârtie verde, iar Robert îl smulse şi plecă grăbit spre biroul Administraţiei Parcării, murmurând ameninţări cumplite. Era deja acolo şi stătea la rând în spatele unei tinere în scaun cu rotile şi după doi pompieri, când se hotărî, în sfârşit, să deschidă memo-ul şi să-l citească.

— *Ştiu* că am parcat pe un loc pentru handicapaţi, spunea tânăra când Robert scoase un ţipăt şi fugi înapoi spre clădirea Ştiinţelor Terestre.

Sarah avea curs de la ora unu, dar nu se prezentase. Studenţii ei, care-şi treceau timpul ştergând însemnările făcute pe manuale, ca să le revândă librăriei, nu ştiau unde e. Nu ştia nici profesorul Albertson, care făcea foraminifere din ghips.

Robert intră în sala profesorului Othniel.

— Dominaţia prădătorilor în Cretacicul târziu, spunea acesta, a condus la presiuni evolutive severe, rezultând adaptări ale animalelor la traiul în apă şi la zbor.

Robert încercă să-i atragă atenţia, dar Othniel scria „Păsări” în tăviţa cu cretă.

Ieşi pe coridor. Asistentul lui Sarah stătea în faţa biroului ei şi mânca chipsuri dintr-o pungă de Doritos.

— Ai văzut-o pe doamna profesor Wright? îl întrebă Robert.

— A plecat, răspunse Chuck, molfăind.

— A plecat? Vrei să zici că a demisionat? se arătă el îngrozit. Dar nu trebuia. Flutură memo-ul verde spre Chuck. Profesorul King va face un studiu preliminar, un... cum îi zice el? Un studiu preiniţial al pedagogiei paleontologice actuale. Nu va trebui să ne mai îngrijorăm din cauza lui cel puţin cinci ani de acum înainte.

— L-am văzut, îl lămuri Chuck, scoţând un borcan cu sos de roşii picant din buzunarul de la spate. A zis că e prea târziu. Şi-a plătit deja taxa.

Desfăcu borcanul.

— Taxa? se miră Robert. Ce tot spui acolo? Unde s-a dus?

— A şters-o englezeşte.

Chuck scoase un chips din pungă şi-l scufundă în sos.

— A, ţi-a lăsat ceva.

Îi întinse lui Robert borcanul cu sos şi chipsurile şi scormoni în celălalt buzunar de la spate. Scoase broşura şcolii de pilotaj şi un pătrat din plastic verde.

— E tichetul ei de parcare, constată Robert.

— Mda. A zis că n-o să aibă nevoie de el acolo unde merge.

— Atât? Altceva n-a mai spus?

— Ba da, răspunse Chuck, în timp ce înmuia alt chips în sosul rămas în mâna lui Robert. A zis să fim atenţi la rocile căzătoare.

— Dinozaurii prădători au înflorit în toată perioada Cretacicului târziu, spuse profesorul Othniel, apoi au dispărut, odată cu prada lor. S-au avansat diverse teorii legate de dispariţia lor, dar niciuna nu a fost demonstrată competent.

— Fac pariu că n-au găsit loc de parcare, şopti un student care scrisese una dintre scrisorile adresate Administraţiei Parcării şi care, în cele din urmă, renunţase la protest şi-şi dăduse Volkswagenul la schimb pentru un skateboard.

— Ce-ai zis? întrebă profesorul Othniel, privind nedumerit în jur. Hrana tot mai puţină, apariţia mamiferelor, atacurile prădătorilor mai mici au contribuit, toate, la dispariţia lor.

Scrise:

1. HRANĂ PUŢINĂ
2. MAMIFERE
3. COMPETIŢIE

în cincimea de jos a tablei.

Studenţii lui scriseră „Am crezut că a fost de vină un asteroid” şi „Noua mea colegă de cameră încearcă să mi-l fure pe Todd! Îţi vine să crezi?”

— Dispariţia dinozaurilor…, rosti profesorul Othniel, apoi tăcu.

Se ridică încet, vertebră cu vertebră, până când aproape că-şi îndreptă spatele. Înălţă bărbia, ca şi cum ar fi amuşinat aerul, apoi se duse la fereastra deschisă, se aplecă în afară şi rămase acolo câteva minute bune, studiind cerul senin şi

pustiu.

Cele unsprezece bijuterii incluse în volumul *Vânturile de la Marble Arch* acoperă o varietate de subiecte şi au în comun un umor discret şi în acelaşi timp savuros, care îi adaugă prozei scurte semnate de Connie Willis o nouă dimensiune, destul de rar întâlnită în literatura science fiction.

Povestirile din volumul *Vânturile de la Marble Arch* au obţinut două premii Hugo, două premii Nebula şi un premiu Locus.

Condeiul dezinvolt, pentru care satira şi ironia sunt blânde numai în aparenţă, te îndeamnă să întorci pagina şi să aluneci când în Cretacicul târziu, când în Londra celui de-al Doilea Război Mondial, când pur şi simplu în cosmos.

Connie Willis scrie atât de bine, încât până şi cei care nu sunt amatori de SF vor găsi puncte de interes în textele ei. Asta pentru că sunt incitante, spirituale şi, mai ales, delicios de provocatoare.